UC-NRLF
B 4 156 732

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

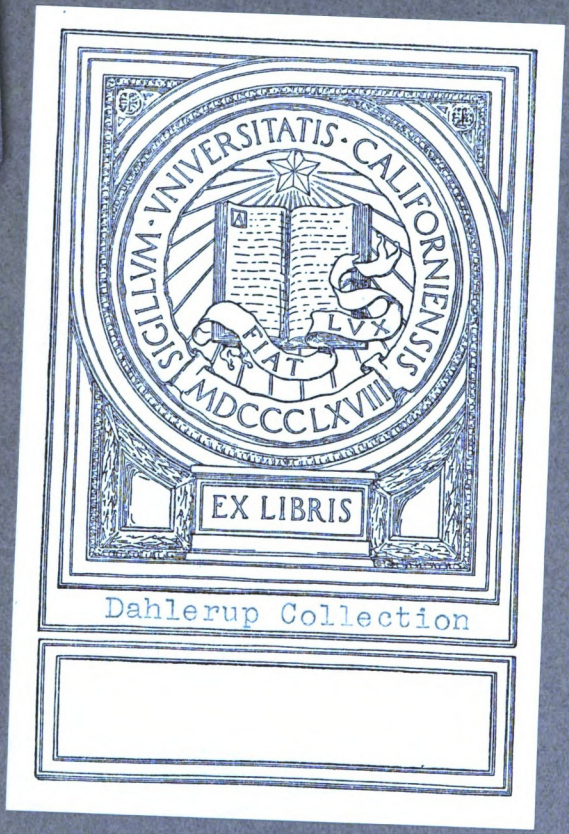

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

FÓSTBRŒÐRA SAGA

UDGIVET FOR

SAMFUND TIL UDGIVELSE AF GAMMEL NORDISK LITTERATUR

VED

BJÖRN K. ÞÓROLFSSON

(Orig. issued in parts, as Hft. 1-3. 1925-27)

KØBENHAVN
TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (IVAR JANTZEN)
1925—27

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

PT 7269
F5T4

Digitized by Google

Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

INDLEDNING.

I. **Sagaens recensioner og haandskrifter.**

1. *De to hovedrecensioner.*

Blandt de haandskrifter, hvori Fóstbrœðrasaga er os overleveret, er følgende de vigtigste:

Hauksbók, AM 544, 4to, i nærværende udgave betegnet *Hb.*

Möðruvallabók, AM 132, fol. (med afskrifterne *AM 566 b, 4to* og *Ny kgl. saml. 1149, fol.*), betegnet *M.*

Flateyjarbók, Gl. kgl. saml. 1005, fol., betegnet *F.*

De Arnamagnæanske haandskrifter *142, fol.* og *566 a, 4to,* begge afskrifter af en nu tabt membran, som tilhørte det kongelige bibliotek i København. Betegnes henholdsvis *R* og *r* eller begge under et ved R.

Alle forskere ere enige om, at haandskrifterne MFR danner en hovedklasse over for Hb. Dette er udførlig paavist, baade af Finnur Jónsson i indledningen til hans udgave af Hauksbók, og af Hofker i dennes bog De Fóstbrœðrasaga, Groningen 1908, og det vil falde let for enhver at overbevise sig herom ved gennemgang af nærværende udgave. De to lærde har ogsaa i deres nævnte skrifter udviklet og afgørende begrundet den opfattelse, at Hauksbóks recension er den oprindeligste endnu bevarede, overfor hvilken recensionen MFR er mindre oprindelig og til dels omarbejdet.

Hauksbók er som bekendt skrevet af og for lovmand Haukr Erlendsson (d. 1334). Dette mægtige samlingshaandskrift er skrevet i tiden fra 1314 til Hauks død, og foreligger nu i tre Arnamagnæanske kvartbind, nr. 371, 544 og 675. Hauksbók er meget udførlig beskrevet af Finnur Jónsson, i indledningen til hans udgave af samme, hvor-

Digitized by Google M248640 Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til henvises. Fóstbrœðrasaga findes i 544, bl. 77—89. Der mangler begyndelsen af sagaen, omtrent dens tredjedel. Fbr. er skrevet af Haukr selv til og med nærv. udg. s. 138, l. 7; det følgende er for det meste skrevet af Hauks bedste sekretær. Dog er stykkerne s. 146 l. 11 for—147 l. 2 het, 183 l. 19 þau ut—184 l. 19 himin, 190 l. 10 Hverr—195 l. 1 Syniz, 195 l. 2 fundinn—samme s. l. 11—12 homlubondum skrevet af en anden. Denne recensions stil bærer den klassiske sagakunsts kendemærker, fortællingen er klar og objektiv, sætningerne korte og indholdsrige, tingene kommer i den orden, som falder mest naturlig og hvormed sagaen bedst kan øve sin virkning paa tilhører eller læser. Men man savner alligevel her noget af de bedst skrevne sagaers egenskaber. I den første del af Hauksbók-recensionen føler læseren at fortællingen mangler noget af det liv og den anskuelighed, som findes i de skrifter, hvor sagakunsten naar højest. Men det grønlandske afsnit, fra og med kapitlet om Torgrim trolles drab, er fortræffelig fortalt, med en kunst som var Egilssaga værdig. Efter at Tormod er kommet tilbage til Norge, bliver stilen igen daarligere; nu findes ret store ujævnheder, idet sagaen, uden formidlende overgange, springer fra det ene til det andet. Dette gælder først og fremmest udg. s. 205, hvor sætningen Enn er konungr kom i Þrandheim uden nogen som helst overgang følger paa omtalen af Tormods troskab imod kong Olaf, uden at læseren i forvejen aner noget om det forestaaende store slag. Saadanne ujævnheder skyldes sikkert den omstændighed, at dette afsnit er sammensat af forskellige mindre fortællinger, der ikke har andet fælles end det, at Tormod er deres midtpunkt. Fortællingerne er ordnet i rigtig rækkefølge, men det er ikke lykkedes, at sammenarbejde disse til et fuldendt og afrundet hele. De enkelte episoder er godt fortalte hver for sig. Fóstbrœðrasagas slutning (Tormods død) er saa dramatisk som noget sagaoptrin kan være.

Man har ingen grund til i Hauksbóks tekst at se forkortelse af en ældre. Hvis talen var om en forkortet tekst, kunde stilen næppe være saa helstøbt som tilfældet er, trods de berørte mangler, og det er aldeles klart (jfr. nedenfor), at den anden recensions større udførlighed og bredde skyldes en ret vidtgaaende bearbejdelse

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

af en ældre tekst. Paa den anden side er det tydeligt nok, at Hb ikke indeholder sagaens oprindelige tekst helt uforvansket. Fortællingen om fostbrødrene Eyjolf og Torgeir er antagelig et senere indskud, ligeledes beretningen om striden imellem Helge den hvide og Torsten Egilssøn. Undertiden har ogsaa Hb det mindre rigtige overfor recensionen MFR. Naar det hedder i Hb (nærv. udg. s. 129), at Tormod fortalte kong Olaf om Torgeirs drab, mens den anden recension lader kongen være underrettet om drabet inden Tormod træffer ham, saa er sikkert det sidste rigtigst, idet sagaen er gaaet ud fra, at Illuge Arasøn har truffet kong Olaf førend Tormod, og da selvfølgelig meddelt kongen drabet af dennes hirdmand. Noget lignende gælder det, der fortælles om Torgeirs drabssag og hævnen efter ham (s. 131). I følge MFR sluttede man forlig i sagen, men saa meddeles, at Torarin ofsi blev dræbt; Hb derimod beretter, at drabsmændene blev dømt fredløse, hvorpaa Torgils Arasøn og Gudmund den mægtige lod Torarin dræbe. Naar vi nu, fra Ljósvetningasaga, ved, at Torarin blev dræbt paa kong Olafs foranstaltning, saa bliver det, der staar i MFR meget forstaaeligt. Torgeirs frænder indgaar forlig med drabsmændene og modtager bøder, men kongen, hvis hirdmand Torgeir var, stod udenfor forliget og krævede blodhævn. Sagaens forfatter har ikke vidst om kongens andel i Torarins drab, og er nøjedes med at berette det blotte faktum, drabet. Det afgørende er, at MFR udmærket godt kan bringes i overensstemmelse med en helt anden kilde, Ljósvetningasaga, hvad Hb ikke kan. Det maa ogsaa erindres, at efter Hb er sagernes gang saa ligetil, at en afskriver næppe havde fundet paa at lave den om, medens det er meget forstaaeligt, at Hauksbóks beretning er sat i stedet for den anden recensions af en (maaske Haukr selv) som ansaa det for usandsynligt, at Torarin blev dræbt efter at forlig var indgaaet. Nærværende udg. s. 157 l. 11 maa der i Hb være udfaldet nogle ord mellem budar og Þorgrims, men det manglende kan erstattes ved hjælp af FR. S. 189 l. 4 kommer, efter Hb, Tormods replik ganske umotiveret, medens de andre haandskrifter meddeler en anledning til replikken, idet Sigrid tiltaler Tormod ved hans rigtige navn. Det kan næppe være oprindeligt i sagaen, naar Hb (nærv. udg.s

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

s. 107 l. 5 og s. 109 l. 2) benytter fremmedordet kumpánar. Nævnes bør endvidere den af Haukr selv foretagne ændring i tidsbestemmelsen angaaende skaalen paa Reykjahólar. Den biskop Arne, som Hb nævner (ɔ: Arne Helgason) blev ordineret 1304, medens den i de andre haandskrifter nævnte biskop Magnús (ɔ: Magnús Gizurarson) sad paa Skálholts bispestol i aarene 1216—34. I versene har MFR adskillige steder rettere end Hb. Naar MFR siger, at et krigstog, hvori Torgeir deltog sammen med Røgnvald Brusasøn var rettet mod sørøvere, medens Hb beretter om et krigstog til Skotland under jarlerne Torfinn og Bruse, saa er sammenhængen rimeligvis den af Hofker (s. 15), antagne at sagaen oprindelig har haft to (samtidige) krigstog, jarlernes tog til Skotland og Røgnvalds tog imod sørøverne, i hvilket Torgeir skulde have deltaget, men saa har de to bevarede hovedrecensioner udeladt hver sit krigstog.[1]) Enkelte steder er Hauksbóks udtryksmaade mindre sagamæssig, og der kan endog spores paavirkning fra de oversatte ridderromaner. Helt fjernt fra den klassiske sagastil staar sætningen: ok varv honvm lengi sin hogg bœði fyri skiolld ok brynjv s. 122 l. 1—2, og naar det hedder Þorgeirr verst þeim mivklega, en sækir með miklu afli, s. 81 l. 4—5 saa virker stilen her disharmonisk med det øvrige. Lignende kan siges om udtrykket launa hanvm med liotum dauda s. 178 l. 10—

[1]) Noget andet er det at der i virkeligheden sikkert kun har været ét tog. Røgnvald har deltaget i toget sammen med sin fader, og Torgeir har været paa Røgnvalds skib. Denne maa have været meget ung, og maaske har Torgeir af den grund indtaget en fremtrædende stilling. En saadan stilling i jarlesønnens følge er rimeligvis Tormods anledning til at nævne Røgnvald. Men sagaens forfatter har forstaaet Tormods vers saaledes, at talen var om et tog under Røgnvald, mens forfatteren paa den anden side kendte en tradition om Torgeirs deltagelse i et krigstog under jarlerne Torfinn og Bruse, men Tormods vers maatte gælde som første rangs kilde, og saa laa den slutning nær, at traditionen om Torgeirs deltagelse i Torfinn og Bruses tog var forkert. Det kunde ganske vist tænkes, at Hb her havde alt det oprindelige, hvoraf den anden recensions fremstilling simpelthen var en forvanskning. Men det er ikke sandsynligt, at den bearbejder, hvis værk vi finder i MFR, havde ændret et krigstog til Skotland, hvori Torgeir deltog, til en klapjagt paa sørøvere, der næppe var saa berømmelig som det andet.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

11, og man vilde næppe paa forhaand vente, at sagaen havde adverbiet grimlega i en forbindelse som s. 82 l. 5. Den overdrivelse af Tormods tapperhed som findes s. 209 l. 11—10 l. 1 er umiskendelig i slægt med ridderromanerne. — Disse steder findes ogsaa (gerne ændrede og udvidede) i den anden recension.

I nærværende udgave er sagaen efter Hb trykt som tekst, først tillige med M, saaledes at Hb staar øverst paa siden og M nedenunder, men efter at Ásgeir Jónsons afskrift af M holder op, trykkes Hb alene som tekst, med varianter fra de øvrige haandskrifter af betydning.

Den anden recensions vigtigste haandskrifter er de ovenfor nævnte M, F og R. Denne recensions mest iøjnefaldende ejendommelighed er dens, i hele sagalitteraturen enestaaende, udsmykninger og digressioner, af retorisk, gudelig eller anatomisk art[1]). Saadanne tilsætninger findes i nærværende udgave s. 4 l. 8—9, s. 6 l. 1—2, s. 10 l. 9—17 og samme s. l. 20, s. 18 l. 3—13, s. 20 l. 16—17, s. 22 l. 6—8, s. 26 l. 3—4, s. 31 l. 6—7, s. 33 l. 13—14, s. 72 l. 22—s. 73 l. 11, s. 81 l. 13—15, s. 82 l. 20—22, s. 114 l. 14—15, s. 121 l. 22—s. 122 l. 14, s. 125 l. 11—17, s. 149 note til l. 9, s. 155 note til l. 6, s. 162 note til l. 6, s. 201 note til l. 6—7. Pudsigst af alle herhen hørende steder, er det der skrives om lusene paa Odde, s. 168—69 (note). En forkærlighed for alliterende ordforbindelser viser følgende steder: vitr ok vinsæll, ríkr ok ráðvandr s. 4 l. 16—17, af enum hæsta hofuð smið s. 10 l. 16 og enn hæsti hofuð smiðr s. 18 l. 4, þat var med horðum oddi og hvossum eggium s. 11 l. 3—4, harðfengum heraðs hofðingia s. 18 l. 2, vitr ok vinsæl s. 19 l. 16. MFR er ogsaa gennemgaaende mere udførlig og langtrukken end Hb. Man mærker en tydelig stræben efter at gøre fremstillingen anskuelig. Som eksempler herpaa skal nævnes: s. 81 l. 1 hopar vndan til lambahvsins Hb, MFR tilføjer um vollinn bagefter vndan. S. 117 l. 2—3 ein goðan veðrdag barv þeir Þorgrimr a land skrvð og marga goða gripi Hb; MFR tilføjer ok breiddu við þerri. I denne forbindelse kan ogsaa nævnes s. 120, hvor M og R har gistingarból overfor gisting i Hb. Beslægtet her-

[1]) Se herom *Meissner*. Die Strengleikar s. 58 ff.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

med er det, at MFR (især M og F) ofte har substantiv hvor Hb har pronominerne þat eller þetta, for eks. s. 109, hvor M, F har sja (þessi F) tiltekja Gauts svarende til þetta i Hb. Undertiden overdrives dette, hvorved stilen bliver stiv og kedelig, som f. eks. s. 86 l. 21—22 ok—atburðr. Det kan dog ikke nægtes, at recensionen MFR, hvad angaar anskuelighed, flere steder er bedre end Hb. Men i fleste henseender staar denne højere end den anden recension. De omtalte digressioner og retoriske vendinger hører mindst af alt hjemme i en saga. Den større udførlighed i MFR er meget ofte ganske ørkesløs og virker fordærvende paa sagaens kunst; flere gange er der faktiske gentagelser. Saaledes er f. eks. stykket s. 70—77, om Tormods kærlighedseventyr og drøm, langt bedre i Hb. Det samme gælder fortællingen om Torgeirs kamp med Snorre, s. 79 ff., hvor forskellen paa de to recensioner hovedsagelig bestaar deri, at Hb ikke har de forklarende sætninger, som findes i den anden recension, og vistnok skal tjene til at udmale Torgeirs overlegenhed i kampen, men er ganske overflødige. Muntu aldregi heill verða s. 74 l. 20—21 siger faktisk det samme som det lige foranstaaende bæði augu skulu springa or hofði þer. Ordene hirðmanni—konungs s. 77 l. 22—23 føles som noget, man helst vilde undvære i sammenhængen, og Nu—Þorgeiri samme side l. 19—20 minder i høj grad om de efterklassiske sagaer (sætningen ok—Þorgeiri findes ganske vist i M alene). Meget ofte har bredden i MFR den følge, at mindre betydende momenter faar et urimelig stort omfang i fortællingen. Det bedste eksempel herpaa er stykket om den ganske underordnede biperson Helge selseista, s. 101—03. Enkelthederne kommer ofte i mindre kunstnerisk rækkefølge i MFR end i Hb. Naar vi sammenligner de to recensioners beretninger om Kalfs og Steinolfs syn (s. 135), saa har Hb en gennemført klimaks, der kulminerer i sætningen þeir varv allir bloðgir, hvorpaa følger dødningenes forsvinden; i den anden recension berettes det for tidlig, at dødningene var blodige. Nogle steder har Hb gamle og sjældne ord, hvortil i den anden recension svarer noget, som er mere almindeligt i det senere sprog, f. eks. s. 80 l. 5 beiti: at bita samme s. l. 17; s. 81 l. 3—4 dvgnaðar: fultings (liðs R) s. s.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

l. 13 (her har Hb ordet dugnaðr i en betydning, som senere er forsvundet af sproget); s. 87 l. 9 sinvegar: sinv megin s. s. l. 23, det ses ikke, at recensionen MFR som helhed taget, bortset fra det omtalte mere eller mindre stilistiske pynt, føjer meget nyt til sagaens indhold. Dog er kap. 1 antagelig forfattet af den mand, som har redigeret denne recensions grundhaandskrift (her betegnet Y). Det kan næppe være oprindeligt i sagaen, at Danskerne har æret Torgeir næsten som en konge (udg. s. 51), og umulig kan Tormod have meddelt saadant noget i sin drapa om Torgeir[1]). — Som Finnur Jónsson har paapeget, nærmer de to hovedrecensioner sig mere til hinanden efter som man kommer længere tilbage i sagaen. Paa de sidste 27 sider af nærværende udgave (hovedteksten), findes kun to steder, s. 202 l. 10—11 Þa—visv og s. 204 l. 3—5 Illr—hestum, som baade i F og R er længere end i Hb, og det første sted er bedre i FR, idet Hb er for kortfattet.

De her berørte ejendommeligheder ved recensionen MFR i modsætning til Hb lader sig kun forklare derved, at den førstnævnte recension er mindre oprindelig end den sidste, og har en flere steder ubehændig udvidet tekst. Det er hævet over al tvivl, at de omtalte forandringer af teksten skyldes en bearbejder, som har villet affatte sagaen efter sin (og vistnok til dels sin tids) smag, men er ingenlunde mere eller mindre tilfældige afskriverændringer. Denne bearbejder er ikke veget tilbage for at indblande i sagaen fremmede og med klassisk sagakunst uforenelige elementer. Især har han manglet sans for sagamæssig knaphed i udtryksmaaden, hvilket ikke mindst fremgaar af hans forklarende tilføjelser, som

[1]) Blandt de eksempler som haves paa en bedre tradition i Hb end den anden recension, fortjener Hauksbóks beretning om det, der gik for sig fostbrødrene imellem i forbindelse med Veglag, særlig at fremhæves. Hb siger at Tormod tog imod Veglag for Torgeirs skyld, men gaar ud fra, at de to fostbrødre ikke mødtes med hinanden, mens MFR lader Torgeir følges med Veglag til Laugaból. Her skildrer Hb sikkert rigtig det forhold, der bestod imellem fostbrødre, som paa grund af et brud havde holdt op med deres samvær og hævet deres fællig. Troskabseden stod ved magt, men et møde mellem de to var udelukket. Se Hofker s. 14.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

f. eks. i det ovenfor nævnte stykke om Torgeir og Snorre. Bearbejderens ændringer af teksten overhovedet viser, at han ikke har haft den klassiske sagakunst i sin magt; det har aabenbart ikke ligget for ham, at komponere en større saga. Paa den anden side synes jeg, med Meissner, at de retoriske tilsætninger vidner om en vis originalitet, og bearbejderen har sikkert kunnet fortælle kortere historier morsomt og livligt. Der er al grund til at tro, at han har en god del i kapitel 6 (om Torgeir og Butralde), denne morsomme fortælling ligner i hvert fald ikke stilen i den første del af Hb. Maaske er det bearbejderen, der har affattet det lille morsomme stykke s. 30 l. 5—9 Nu—friði. Og trods alle hans forsyndelser imod sagakunsten maa det erkendes, at han har haft sans for anskuelighed i fortællingen. Forøvrigt er det stykke af sagaen, som kun haves i MFR, flere steder rigtig godt fortalt, men det kan ikke afgøres, hvor meget heraf skyldes bearbejderen. De søgte og til dels om fremmed lærdom vidnende digressioner, viser at bearbejderen har været gejstlig, og hvor underligt det end lyder om en kirkens mand, har han næret forkærlighed for Torgeir.

Vi har set, at Hauksbók i det hele taget er oprindeligst af de to recensioner, mens der dog er nogle steder, hvor den anden recension har det rigtigere, hvilken omstændighed viser, at MFR ikke kan være en bearbejdelse af Hb. Forholdet maa altsaa være det af Finnur Jónsson og Hofker antagne, at begge recensioner stammer fra en og den samme nu for længe siden tabte membran, hvilket fælles grundlag Hb i det hele taget staar nærmest, mens dog enkeltheder derfra er gaaet tabt i Hb, men findes i den anden recension. Vi har endvidere set, at Hb ikke er helt fri for paavirkning fra de fremmede ridderromaner, og at paagældende steder i Hb genfindes i de andre hovedhaandskrifter. Dette tyder paa, at begge recensioners fælles grundhaandskrift, her betegnet X, ikke har været ældre end ca. 1250 og snarest noget yngre, mens dette, udfra vort kendskab til sagaens haandskriftforhold i det hele taget, maa antages at være skrevet før 1300. Hskr. X maa have indeholdt de ovenfor nævnte for begge recensioner fælles interpolationer, men for

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

øvrigt ses dettes skriver ikke at have bearbejdet sagaen i nogen væsenlig grad[1]).

2. *Recensionen MFR, dens underafdelinger og enkelte haandskrifter.*

Hofker har, i sin ovenfor siterede, meget fortjenstfulde bog, behandlet det indbyrdes forhold mellem denne recensions hovedhaandskrifter. Han kommer til det resultat, at M og F gaar tilbage paa et fra Y stammende fælles grundhaandskrift (her betegnet Z), mens R staar for sig; dettes slægtskab med M og F bestaar deri, at alle haandskrifter stammer fra Y. Hofker begrunder sin opfattelse ved en udførlig sammenligning af M, F, R med Hb. Han paaviser, at Hb og R ofte har fælles eller meget nær beslægtede læsemaader, overfor helt andre, som er fælles for M og F, hvorved en gruppering R: MF tilstrækkelig er begrundet. Paa den anden side anfører han flere steder, hvor F staar sammen med Hb overfor M, hvoraf fremgaar, at F ikke kan være afskrift efter M, (det omvendte kan ikke være tilfældet, da M er ældre end F). Hofkers eksempelsamling er saa godt som udtømmende, men da det ikke tør forudsættes, at nærværende udgaves læsere i almindelighed kender hans bog, saa anføres de paagældende steder her. Side- og linjetallene henviser til hovedteksten efter Hb, de andre haandskrifters læsemaader findes i noterne (for M's vedkommende i teksten efter M-haandskrifterne).

R, Hb: MF. S. 70 l. 5—6 þackaði — velgerning: þackaði vel Kǫtlu sinn velgerning R; þackar husfreyiu þann fagnat, er hon hafði honum veitt M, F. S. 73 l. 5—6 Þv—ganga: R tilføjer víst efter sefr men er ellers som Hb; Þér er svefns, en þat eitt berr fyrir þik, at svá mun efter ganga M, F. 76 l. 9

[1]) Det maa anses for sikkert, at Fóstbrœðrasaga er forfattet i første halvdel af 13. aarhundrede. Herfor borger stilen i Hb, der, skønt den ikke staar paa højde med de bedste sagaers, dog afgjort vidner om sagaskrivningens mest klassiske tid. Der findes ogsaa bemærkelsværdige eksempler paa en stærk tradition; jfr. den bedste recensions opfattelse af forholdet mellem fostbrødrene efter bruddet og den omstændighed, at jarlene Torfinn og Bruse nævnes som anførere for et krigstog til Skotland, skønt Torgeirsdrapa blot nævner Røgnvald, der paa grund af sin unge alder ikke kan have været togets fører.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þig dreymt Hb, R: þér i drauma borit M, F. 89 l. 1 finna Hb, R; hitta M, F. Samme s. l. 10 þicki Hb, R; virðiz M, F. 90 l. 3—4 i gegnim hann Hb, R; til Þóris M, F. 91 l. 9 kalla (kǫlluðu) Hb, R; heimta M, F. 92 l. 8 bað hann Hb, R; mælti, at Veglagr skyldi M, F. Efter kistv i samme linje tilføjer M, F: ok láta menn sjá hvat (sýna þat sem F) i væri. 93 l. 1 vpplata Hb, læt ek eigi upp R; mun ek þó eigi lúka upp M, F, hvorefter tf.: mina kistu til rannsaks M, kistunni F. 94 l. 1 er stolnir varv vm (of) vetrin Hb, R; þá er mǫnnum hǫfðu horfit þar (þar ul. F) M, F. 99 l. 6 orlofs (at fara tf. R) til Islandz Hb, R; fararleyfis M, F. s. 104 l. 8—9 þeir varv fostbræðr . . . ok var Hb, R; með þeim fóstbræðrum . . . var M, F. 109 l. 2 at eldiviði Hb, at afla til eldiviðar R; at fá eldibranda M, at eldibrǫndum F. 111 l. 5 Þa hio Þorgeirr i havfvð Gavti Hb, R; (ok M) i því bili hǫggr Þorgeirr til Gauts (hans F) M, F. 113 l. 3—4 Þorgrimr trolli Hb, Einarsson tf. R; Þorgrimr Einarsson er kallaðr var trǫlli M, F. Samme s. l. 7 greindi a (um nǫkkut tf. R) Hb, R; skilði nǫkkut á M, F. 116 l. 1 þat Hb, R; þessi tíðendi M, F. 123 l. 5 bræði Hb, R; bæði M, F. 130 l. 5 hirðmaðr Hb, R; handgenginn M, F. 132 l. 7 ecki hindraði Hb, ekki sakaði til R; ekki varð at M, F. 139 l. 7 veit Hb, R; þikjumz vita M, F.

Hb, F: M[1]). S. 70 l. 1 kenningar nafn Hb, F, R; nafn M. Samme side l. 6 þav vinir Hb, F, R; at sva mælltu M. 72 l. 4 vænleiks Hb, F, R; friðleiks M. 73 l. 6 þv vakir Hb, F, R; þetta beri fyrir þik vakanda M. 75 l. 7—9 Þormoðr—verkir ul. M (alene). 78 l. 5 yfir heiði ul. M, men findes i F. 80 l. 4 reka Hb, F; taka M. Samme s. l. 6 gengr—spiot ul. M, men findes i F, blot tilføjer F eitt foran mikit. 82 l. 5 grimlega Hb, F; fimlega M. 85 l. 5 eftir hey (heyi) ul. M (alene). 92 l. 1—2 miklir stvlþir Hb, F, R; miklar tokur M. 94 l. 6 skilja (skiljaz) Hb, F; luka M. 100 l. 2 er ek sa þig Hb, F; er þu komt a varn fund M. Samme s. l. 9 Iokell Hb, F;

[1]) Skønt det egenlig ikke er nødvendigt. anføres ogsaa R, naar dette stemmer overens med Hb, F.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Iokull M. 107 l. 7 tialz Hb, F, R; buðar M. 108 l. 4 spiotz sins ok skialldar (skjaldar sins ok spjots) Hb, F; skiott vapna sinna M. s. s. l. 8—11 Þorgeirr—hratt ul. M (alene). 109 l. 5—6 ok—sins ul. M (alene). 113 l. 8 eigi meirr en xx; M (alene) har xxx. 116 l. 7 þar—komin ul. M (alene). 119 l. 11 sarvm (sári) Hb, F, R; hoggi M. 127 l. 1—2 at—blaðraði: þeim sýndiz augun hræraz i hǫfðinu ok sva tungan F[1]); ul. M. 135 l. 5 vapnaðir ul. M, men findes i F. s. s. l. 6 fram fyri hvsin findes kun i Hb og F. 136 l. 3 ok(1)—vvit: ok setjaz (þar) niðr ok sortnar um þá F, R; ul. M. 138 l. 5 nyfallner Hb, F, R; fallnir M. 140 l. 6—8 enn—asiono ul. M, men findes i F. 141 l. 8 viðręðv Hb, F; tali M.

Denne sammenligning med Hb er ganske afgørende. Variantapparatet viser, ikke mindst hvad angaar den del af sagaen, som kun haves i M F R, at forskellen imellem disse haandskrifter indbyrdes er ret betydelig, hvoraf fremgaar, at der maa have været flere mellemled mellem dem hvert for sig og Y. Vi ser endvidere af varianterne, at der er en betydelig indbyrdes forskel mellem M og F, samt at M flere steder har mindre oprindelige læsemaader end F, hvilket viser sig ved sammenligning med R, og undertiden tillige derved, at F's læsemaader mere bærer præg af at være gamle og er mere sagamæssige end de tilsvarende i M. Der maa altsaa have været mellemled, sikkert flere end ét, imellem Z og M, og da M er fra midten af 14. aarhundrede, kan Z næppe være skrevet senere end ca. 1330. Paa den anden side viser sammenligning med Hb, at de fælles fejl M F har overfor mere oprindelige læsemaader i R forholdsvis ikke er faa, hvilken omstændighed maa forklares saaledes, at Z, hvorfra baade M og F har disse fejl, stammer fra Y igennem mellemhaandskrifter. Y maa da sættes til tiden omkring eller lidt efter 1300, betydelig yngre kan det ikke have været, mens bearbejdelsens hele karakter gør det usandsynligt, at den er ældre end ca. 1300.

M og derfra stammende haandskrifter. *Mödruvallabók*, codex *nr. 132 fol.* i den Arnamagnæanske samling, er skrevet ca. 1350. Arne Magnusson fik haandskriftet fra

[1]) Dette sted i F er desværre overset i noteapparatet.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Bartholins dødsbo, Bartholin havde faaet bogen som gave af Björn Magnússon, der havde arvet den efter sin fader, lovmand Magnús Björnsson, som vistnok havde erhvervet den fra gaarden Möðruvellir i Øfjorden[1]). Codex bestaar nu af 201 blade, den indeholder flere sagaer og er flere gange beskrevet i indledninger til sagaudgaver, hvoraf skal nævnes Finnboga saga hins ramma ved H. Gering, Halle 1879; Egils saga Skallagrimssonar ved Finnur Jónsson, København 1886—88 og Laxdœla saga ved Kr. Kålund, København 1889—91. Fóstbrœðrasaga staar sidst i membranen og er desværre meget defekt. Der haves nu begyndelsen af sagaen til udg. s. 7 l. 11 Þormoði, knapt fire spalter i membranen, og saa stykket s. 24. l. 13 klæðu til s. 54 l. 8 Lagði ok, tre blade i mbr. Hskr. *AM 566b, 4to* (bet. *m*) er en afskrift af M, tagen medens denne var fuldstændigere end nu. Denne afskrift er for det meste ved Ásgeir Jónsson, men Arne Magnusson har skrevet begyndelsen, til udg. s. 12 l. 1 gangi[2]). m udfylder lakunen s. 7—24 og har sagaen til nærv. udg. s. 142. I Arne og Ásgeirs tid har membranen, foruden at nævnte lakune ikke fandtes, haft syv blade mere end nu, hvoraf Ásgeir dog ikke har kunnet læse sidste blads sidste spalte. m ses i det hele taget at være en god afskrift, skønt enkelte steder, ved sammenligning med de andre M-haandskrifter (jfr. senere), viser sig at være fejlagtige. Finnur Magnússon har i m indført varianter fra en afskrift af M ved Oddur Jónsson (d. 1814 som præst til Sólheimaþing i Vestre Skaftafellssyssel). Denne Odds afskrift er sikkert det haandskrift, Finnur omtaler i Grønlands historiske mindesmærker II, 256—57 som skrevet af Oddur, men sig personlig tilhørende, og senere er gaaet til British museum, hvorfor det ikke har kunnet benyttes ved nærværende udgave.[3]) Men efter de i m indførte varianter at dømme, har omtalte afskrift været ordret enslydende med hskr. *Ny kgl. sml. 1149*, der ogsaa er skrevet af Oddur. Ved ordet hleypr, nærv. udg. s. 137 l. 17, nøjagtig hvor 1149 holder

[1]) Se forøvrigt Kålunds katalog. [2]) Det, Arne har skrevet, er haandskriftets første otte blade. Nederst paa sidste side af bl. 7 staar de to første bogstaver i gangi, men Ásgeirs haand begynder med den følgende del af ordet, som staar øverst paa næste side. [3]) Hskr. er nr. 251, 4 chart i Coll. F. Magn.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

op, har Finuur skrevet i marginen: „Hic conluditur manuscriptum Oddi Ionæ". Da Finnur Magnússon var nevø til Eggert Ólafsson, hvis sekretær Oddur Jónsson var, har Finnur sikkert kendt Odds haand, bemærk ogsaa ligheden med Ny kgl. sml. 1149. At Oddur har skrevet dette haandskrift fremgaar af sammenligning med Ny kgl. sml. 640, 4to, hvor ordene: „per Oddum Ionæ" er skrevet paa titelbladet med den samme haand som det øvrige, overskrift og tekst. I 1149 staar Fbr. forrest; paa en foran indklæbet seddel har Oddur skrevet følgende: „Saga af Þórgeiri ok Þórmóði, ellers kaldet Fóstbræðrasaga. Udskreven af en Codex membraneus i Folio, som er i sal. A Magnæi Bibliothek Num. 132 (fol. tf. bagefter med Suhms haand)[1]). NB. defect bagi". Som ovenfor berørt holder 1149 op med ordet hleypr udg. s. 137 l. 17. Den følgende del af m, som helt mangler hos Oddur, udgør i nærværende udgave 50 linjer, hvilket svarer til en spalte i M. Membranens antal blade har været det samme da Oddur skrev 1149 som da Ásgeir skrev m, men den sidste side, hvoraf Ásgeir læste første spalte, har Oddur ikke kunnet læse noget af. For øvrigt staar Odds afskrift paa højde med Ásgeirs, nogle steder har 1149 rigtigere end m, som det vil fremgaa af noterne. Man ser, at Oddur har gjort sig megen umage for at læse vanskelige steder, og han har i det hele taget været nøjagtig. Þormoðr—sina s. 57 l. 5 har Ásgeir opgivet som ulæseligt, men Oddur har læst alle ordene med undtagelse af det næstsidste. Odds læsemaade faar støtte ved sammenligning med F og R; maaske har der staaet

[1]) Neden under dette har Suhm skrevet: er vigtig og ikke umærkelig, hører til sancti Olavi historie. P. F. Suhm. Ved slutningen af Fbr. i 1149 har Suhm skrevet: „Her begynder 566 c, 4to", hvorved han maa mene Ny kgl. saml. 1816, 4to, som er en (for Suhm tagen) afskrift af AM 566 c, 4to, fra det sted i sagaen, hvor 1149 holder op. Da 1149 er skrevet for Suhm (det var nr. 66 fol. i hans samling), maa det være fra aarene 1765—78, det førstnævnte aar kom Suhm fra Norge til København, det sidstnævnte aar rejste Oddur (der i 1757 var kommet til København) tilbage til Island for bestandig. Finnur Magnússon synes ikke at have kendt 1149, og der har overhovedet hidtil næppe været fuld klarhed til stede med hensyn til dette haandskrift.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

línbrækr i M, og saa er flertallet sínar hos Oddur rigtigt. Ved ordet sæhafa s. 66 l. 11 har Oddur udvist større nøjagtighed end Ásgeir. Et par gange har Oddur aaben plads, hvor Ásgeir skriver fuldt ud, se noter til s. 81 l. 21 og s. 82 l. 11.

Der findes endvidere i nogle haandskrifter lidt længere M-tekst end i m. Blandt berørte haandskrifter, som har den længste M-tekst der er os overleveret, er to af nogen betydning, nemlig *Thott 1768, 4to* og *Papp. fol. 4, 4to* i Det kgl. bibliotek i Stockholm, betegnede henholdsvis *Th* og *H*. Th er skrevet af Ásgeir Jónsson. M-teksten her er gennemgaaende nogenlunde god, men staar dog tilbage for m og 1149. Undertiden har Th ord, som er helt umulige i sammenhængen, som naar det svarende til udg. s. 56 l. 16 hedder umfangi for yfirsǫngum. Helt ukendt og uforstaaeligt ord er bergligt svarende til ogurligt udg. s. 127 l. 7. Disse og andre lignende steder, sammenholdt med m, viser, at Ásgeirs original til Th ikke kan have været selve Móðruvallabók, men et fra denne stammende haandskrift; dette har maaske været første haands afskrift af M. H er skrevet paa Island i første halvdel af 17. aarhundrede. M-teksten er daarligere end i Th; der maa have været et par mellemled imellem M og H. Dette er saa forskelligt fra Th, at begge haandskrifter umulig kan stamme fra den samme afskrift af M. Haandskrifterne Th og H har en tekst efter M henholdsvis til udg. s. 145 l. 6 og samme s. l. 13. Dette fremgaar først og fremmest af den omstændighed, at til udg. s. 145 l. 6 har Th og H, saavel efter at m holder op som i det foranstaaende, fælles tekst, der ikke anderledes end tilfældet er med m og 1149 nærmer sig til nogen af hovedhaandskrifterne Hb, F eller R, hvilket H ikke gør førend i udgavens l. 1 paa s. 146. Et særligt kendetegn for M-tekst er det, at den skipper, som førte Tormod til Grønland, kaldes Skúmr, hvilket navn denne baade i Th og H har til de efter udgaven anførte steder. Men saa kommer nye tekster. Fra og med ordene Þar sem hann telgði, svarende til udg. s. 145 l. 6, har Th R-tekst (se nærmere om Th ved R-haandskrifterne), og med Þorkell Leifsson udg. s. 146 l. 1 begynder i H en tekst, som staar F meget nær. Hvor teksterne skifter, kommer i begge haandskrifter nyt blæk, mens haanden i hvert for sig er den samme skrivers

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

som foran. H's plusstykke frem for m svarer til en spalte i Möðruvallabók. Forholdet er altsaa det, at der har manglet lige saa mange blade i membranen da den afskrift, hvorfra H stammer, blev taget, som da Ásgeir skrev m, men den sidste spalte er blevet ulæselig i mellemtiden. — H og derfra stammende haandskrifter bliver nærmere beskrevet nedenfor, under omtalen af haandskriftklassen FH-Bæjarbók.

I nærværende udgave trykkes sagaen efter M som tekst, først alene, men efter at Hb begynder tillige med denne, saa langt m rækker, stadig med varianter fra F og R. M's tekst udfyldes ved m, og alle de steder, hvor 1149 er forskelligt fra m, anføres i noterne. Saafremt m og 1149 stemmer overens med hinanden, benyttes hverken Th eller H, men disse tages til hjælp, naar der er uoverensstemmelse imellem de to direkte afskrifter af membranen. I saa fald anføres varianter baade fra Th og H, og naar 1149 staar sammen med begge overfor m, foretrækkes de tre haandskrifters fælles læsemaader, og undertiden optages i teksten læsemaader, som 1149 har fælles med Th eller H alene. Der tages varianter fra de plusstykker af M-teksten, som Th og H har fremfor m.

Haandskriftklassen FH-Bæjarbók.

Flateyjarbók Gt. kgl. saml. 1005 fol. er skrevet i Víðidalstunga i Hunevandssyssel ca. 1390, paa storbonden Jon Þórðarsons foranstaltning. Angaaende dette berømte samlingshaandskrift, dets beskrivelse og historie, henvises til Finnur Jónssons afhandling i Aarbøger for nordisk oldkyndighed og historie 1927, s. 140—90. I F behandles Fóstbrœðrasaga som en af de til Olaf den helliges saga hørende þættir, og er afsnitsvis indsat i denne; dog holdes Fóstbrœðrasagas slutning ikke adskilt fra Olafssagaen. Det første Fbr-afsnit i F svarer til nærv. udg. s. 1—s. 51 l. 10 og begynder med en fortale, som sikkert er forfattet af Jón Þórðarson. Forøvrigt har Jón ikke bearbejdet dette afsnit, blot har han ved det slutning af kronologiske hensyn tilsat følgende om Torgeir: ok uar kominn til Olafs konungs þa er her er komit Olafs sögu. Men her findes enkelte fortællinger om Torgeir, som er særegne for F, nemlig Torfes drab og drabet af faarehyrden paa Hvassafell. Dette stammer

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sikkert fra en anden tradition end den der er repræsenteret ved Fóstbrœðrasaga, som denne foreligger i de andre hovedhaandskrifter, og det skyldes antagelig den samme alene i F-klassen indkomne tradition, naar F beretter lidt anderledes end de andre hovedhaandskrifter om bruddet imellem fostbrødrene. Sagaens andet afsnit i F svarer til nærv. udg. kap. 9—19 s. 52—138. Afsnittets første punktum er lavet af Jón, for at knytte denne þáttr til den egenlige Olafssaga. Jón har ogsaa foretaget en ret betydelig omflytning, idet han har udeladt det der fortælles om Tormods rejse til Norge og den grønlandske skipper Skúfr; Tormods udenlandsrejse, for i næste afsnit at berettes helt anderledes end i sagaens andre haandskriftklasser, hvorpaa saa Skúfr indføres i sagaen. Fortællingen om fostbrødrenes angelikaindsamling (F kap. 121), saavel som karakteristikken af Tormod, Torgeir og Grettir Ásmundarson i samme kapitel, findes kun i F og derfra stammende haandskrifter; dette tilhører den samme tradition, som de for F særegne fortællinger i første afsnit. Tredie afsnit begynder med den af Olafssagaen tagne fortælling (þáttr) om Tormods ophotd hos Knud den Store og eventyrlige ankomst til kong Olaf. Saa fortsættes med Fóstbrœðrasaga til nærv. udg. s. 205 l. 8. Dette afsnit indeholder en fortælling angaaende Tormod i Grønland, nemlig episoden med Kárr, værkstyrer hos Tordis Torgrim Trolles søster, som kun findes i F- (og H-)haandskrifter, Afsnittets slutningssætning sem —verða (F s. 226 l. 11) er tilsat af Jón Þórðarson. I det følgende holder F ikke Fóstbrœðrasaga adskilt fra Olafssagaen, men det kan afgøres ved sammenligning med de øvrige haandskrifter af Fbr., hvilke stykker tilhører denne. De stykker i F som svarer til nærv. udg. s. 205 l. 8 Enn er—s. 209 l. 7 margir farit tilhører Olafssagaen. Det første af disse stykker svarar til nærv. udg. s. 205 l. 8—s. 206 l. 16 þu melir, teksten er Snorres; blot inskydes her i kong Olafs svar paa Tormods vers (Brennum ǫll fyrir innan) en sætning fra Fbr. „en annat mun ek rads taka en brenna land vort F s. 339 l. 15—16, jfr. nærv. udg. s. 206 l. 13—14. Stykket herfra til sidste linie paa samme side har en parallel i F kap. 273 til s. 343 l. 15 langlifr verdr, ogsaa for det meste Snorres tekst. Den følgende del af samme kapitel i F, en Olafs-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

saga-episode, som det synes stærkt bearbejdet,[1]) svarer til nærv. udg. s. 206 l. 21 Þat er sagt—s. 207 l. 10 kvad visu. Verset Ála þrøngr at éli har F i Olafssagaens (Snorres) tekst (s. 341); og F har intet svarende til prosaen nærv. udg. s. 208. Verset Þér mun ek enn unz qðrum staar i F bagefter det berørte bearbejdede stykke i kap. 273. Kongen og Tormods ordskifte angaaende Sigvatr, s. 209 l. 1—7, har to parallelle steder i Flatøbogens Olafssaga, s. 340 (Snorre) og s. 342—43. Til nærv. udg. s. 209 l. 7 Þat hafa—s. 210 l. 2 eyxi hans svarer i F et kort Fbr-stykke, som staar sidst i kapitel 288, hvilket kap. forøvrigt indeholder Olafssagatekst. Det er klart, at paagældende stykke i F (og H, jfr. senere) ligefrem er en udvidelse af tilsvarende passus i de øvrige Fbr-haandskrifter. I nærværende udg. er optaget i noterne til s. 210 l. 2—4 Sva—sarr stykket F s. 359 l. 4—11 Þa—mist. Her er aabenbart sammenarbejdede motiver af Fóstbrœðrasaga og Olafssagaen. Skjoldemotivet er hentet fra Olafssagaen, men da dennes beretning (Leg. s. kap. 95), at Tormod laante sit skjold til en anden, ikke kunde forliges med Fbr, som siger at Tormod slet ikke benyttede sig af skjold under kampen, har man ændret fortællingen derhen, at det var en anden som havde kastet sit skjold bort og spurgte Tormod, om denne havde set skjoldet. Dette stykke findes kun i F og derfra stammende haandskrifter, og er maaske lavet af Jón Þórðarson. Nærv. udg. s. 210 l. 4—s. 211 l. 3 Hann—verða har parallelt sted i Flatøbogen s. 362, fra halvverset paa denne side til og med ǫxinni l. 8 fra neden, hvilket stykke i F sikkert hører til Styrmers udvidelser af Olafssagaen. Dog har Styrmer her ogsaa benyttet Fóstbrœðrasaga. Naar det hedder: Gengr Þormodr þangat at, sem uar lik konungsins, saa minder dette om H: Þormóðr gekk þar at, sem valrinn lá fallinn. Men det er ikke vanskeligt at se, at H er bedre og mere oprindeligt. Her gaar Tormod hen til valpladsen, inden han faar det dødbringende pileskud; meningen er, at skudet skyldtes en mand, som ganske vist laa paa valpladsen men havde dog kræfter nok til at skyde med bue. Derimod har Tormods gaaen hen til kongens lig

[1]) Jfr. *S. Nordal.* Om Olaf den helliges saga s. 144—45.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ingen egenlig betydning i fortællingen, men Styrmer har ved dette træk villet vise Tormods hengivenhed overfor kongen, saavel død som levende. Naar F i modsætning til Leg. s. har direkte tale af Tormod, kunde dette skyldes benyttelse af Fbr, men Styrmer kan dog godt uden ydre anledning have lagt Tormod den tale i munden, som her tillægges ham. Der er ingen verbale ligheder mellem denne Tormods tale i Flatøbogen og Fóstbrœðrasaga[1]). Herpaa følger i F fortællingen om Heming og Hjarrande, der tilhører Olafssagaen. Næste kapitel (293) indeholder Fóstbrœðrasaga, paa det nær, at Olafssagaens Kimbi-episode findes indskudt, og manden med brændet (s. 363 l. 30—31) þa—uidarfang er ogsaa fra Olafssagaen. Kap. 294 begynder med fortællingen om kvinden med mælkespandene, hvorpaa følger et kort stykke Olafssaga (Snorre) om Tormods haardførhed, da han skulde behandles af lægen, men selv trak pilen ud. Slutningen af kapitlet (fra verset s. 366) er Fóstbrœðrasagas tekst og staar Hb ret nær. — Fortællingerne om Tormods raad til Dag (F s 360—61) og om kvinden med mælkespandene bliver omtalt nedenfor.

Fra F stammer følgende haandskrifter:

AM 141 fol., skrevet af Ásgeir Jónsson. Arne Magnusson meddeler paa en foran indklæbet seddel: „Þesse Fóstbrædra saga er tekin ur volumine 9no þeirra boka er eg keypte efter etatsraad Mejer daudan". Jón Ólafsson frá Grunnavík har flere steder skrevet i marginen henvisninger til ind-

[1]) Vi optager paagældende stykke af Flatøb. til sammenligning med Fbr: Nu er at segia fra Þormodi, at honum fekzst mikils er hann var litt sárr ok harmade þat miog, ok þottizst vita, at hann munde æigi uerdr uera, firir illra gerda sinna sakir, at falla med konungi. Nu bidr hann þa Olaf konung med godfyse, at hann seai a med honum. Hann mælltizst þa vid æinn saman ok talade: Huort muntu nu hinn hælagi Olafr konungr æigi ætla at enda vid mik þat sem þu hetzst mer, at þu mundir mig æigi firir roda lata ef þin rad mætti standa. Ok þui næst heyrir hann at stræingr gellr ok er skotit oru, ok kemr hon undir vinstri hond Þormodi ok þar a hol. Uerdr hann þessu sare feginn hardla miog, ok mællti: „Þat hygg ek, at þessi madr [hafe] bezstu hælle boga upp dregit, enda uæit ek at nu skall þeim er skyllde". Gengr Þormodr þangat at, sem uar lik konungsins, ok settizst þar nidr ok brytr skefti af oxinni.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

holdet. 141 indeholder først og fremmest Flatøbogens alle tre Fbr-afsnit in pleno, dog ikke uden afvigelser fra F; saaledes har 141 fire vers af Tormod som ikke findes i F, nr. 14, 15, 16 og 18 i nærværende udgave. Vers nr. 14 stemmer for det meste med R, men de andre maa være taget af et M-haandskrift og er næsten som i m, 1149. De øvrige vers er fra F, men der findes afvigelser bl.a.: i vers nr. 22 versl. 2 elbaurvar F, almborvar 141; 35 vl. 6 vidlendr F, vidlanz 141; vers nr. 37 vl. 3 vid F, riki 141. Næst efter slutningen af sagaens sidste særskilte afsnit i F har 141 et stykke R-tekst, svarende til nærv. udg. s. 205 l. 8 Enn er—s. 206 l. 16 þv melir; prosaen stemmer saa at sige ordret med R, og verset er, trods nogle afvigelser, vistnok ogsaa hentet herfra. I det følgende har 141 flere stykker og hele kapitler af Flatøbogens Olafssaga. Paa det nævnte stykke R-tekst følger kap. 267 i Flatøbogen, saa kommer kap. 271 og 273, altsammen Olafssaga, men ganske vist spiller Tormod en rolle i alle tre kap. Saa kommer et ganske kort stykke R-tekst, drabet af Hrut paa Viggjum, det samme stykke som er taget efter R i noterne til s. 206 l. 21. Herefter har 141 Flatøbogens udvidelse af Fóstbrœðrasagas tekst nærv. udg. s. 209 l. 7—s. 210 l. 2. Saa følger Flatøbogens kap. 289, til og med det blandingsstykke af Ol.s og Fbr. stykke, der i nærv. udg. er optaget som note til s. 210 l. 2—4; dernæst kommer fortællingen om Tormods raad til Dag, hvorpaa følger fortællingen om Tormods banesaar samt de paa valpladsen liggende Heming og Hjarrande, d. v. s. Flatøbogens kap. 292, undtagen begyndelsen til og med Harald Sigurdsøns halvvers. Endelig har 141 Flatøbogens kap. 293 og 294 in pleno, naturligvis uden at skelne imellem Olafssaga og Fóstbrœðrasaga.

Det fremgaar af de afvigelser, 141 har fra F, at Ásgeirs original ikke har været selve Flatøbogen, men en udskrift af denne eller et fra F stammende haandskrift; Ásgeir vilde aldrig have optaget stykker af R-haandskrifterne i en udskrift han tog af Flatøbogen, og de steder i versene, som 141 har anderledes end F, er saa tydelige i membranen, at Á. J. vilde have læst dem med lethed. Da teksten i 141 gennemgaaende maa betegnes som god, er det rimeligst, at Ásgeirs original har været en første haands udskrift af Flatøbogen, hvori de to nævnte styk-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ker fra R har været optagne, og ligeledes de oven omtalte vers. Da vi nu ved, at saavel Flatøbogen som mbr, R kom til København fra biskop Brynjólfur Sveinsson i Skálholt, som lod saa mange gamle haandskrifter afskrive, bliver det rimeligst at antage, at den med prosastykker og vers fra andre haandskrifter iblandede udskrift af Flatøbogen, som ligger til grund for 141, skyldes hans initiativ og er foretagen i Skálholt.

AM 141 er afskrevet i *Ny kgl. saml. 1176 a, fol.*, hvilket hskr, ligger til grund for udgaven 1822.

Haandskriftet *8, 4to* i den samling, som før tilhørte Det islandske litteraturselskabs Reykjavikafdeling (ÍBR 8, 4to)[1]) er skrevet 1816—18 af Einar Bjarnason, forfatteren til Fræðimannatal. Dette haandskrift indeholder Fóstbrœðrasaga, den samme tekst som 141, men betydelig daarligere. Rimeligvis stammer Einars haandskrift fra en afskrift af 141. Dog har Einar optaget fortællingen om Grettir i Isafjorden fra et M-haandskrift, og ved versene har han undertiden varianter i parentes. Efter at udgaven 1822 var udkommet, har han efter denne skrevet R-haandskrifternes fortælling om Tormods rejse til Norge paa blanke blade bagefter sagaen.

Hskr. *Additamenta 5, 4to* er skrevet i 18. aarhundrede, snarest dets første halvdel, eller i hvert fald ikke meget senere end 1750. Her er Fóstbrœðrasaga efter Flatøbogen, uden indskud fra andre haandskrifter. Paa den egenlige Fóstbrœðrasaga (de tre særskilte afsnit i F) følger Flatøbogens kap. 273, 291 og 292 (undt. begyndelsen til og med halvverset) og sidst kap. 293—94. Add 5, 4to kan ikke stamme fra samme udskrift af Flatøbogen som 141. Teksten er daarlig.

Ny kgl. sml. 1712, 4to, indeholder forskellige sögubættir efter Flatøbogen, hvoriblandt Fóstbrœðrasaga, som efter skriverens angivelse ved sagaens slutning er endt den 13. febr. 1753. Foruden de tre særskilte Fbr-afsnit, har 1712 kun det, Flatøbogen beretter om Tormod

[1]) Indtil 1911 bestod Det islandske Litteraturselskab, Hið íslenzka bókmentafélag, af to afdelinger, hvoraf den ene havde sit hjem i København. De haandskrifter, som tilhørte Københavnsafdelingen, betegnes ÍB, Reykjavíkafdelingens haandskrifter ÍBR. Nu findes Litteraturselskabets haandskrifter i Islands Landsbibliotek, dog fremdeles som særskilt samling.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

i og efter Stiklestadslaget. Teksten har flere fejlagtige afvigelser fra F. Suhm har ejet haandskriftet.

Haandskriftet *984, fol.* i Thotts samling indeholder Fóstbrœðrasaga efter Flatøbogen, teksten er meget daarlig. Efter at den særskilte Fóstbrœðrasaga i Flatøbogen holder op, har 984 H-tekst, der er ogsaa fra et H-haandskrift optaget fortællingen om Grettir i Isafjorden, og den af Björn Jónsson ved sagaens slutning i H anførte anekdote om Torgeir (jfr. nedenfor) er optaget i teksten. Haandskriftet er fra 18. aarhundredes sidste halvdel. Formen spur (1. pers. et.) benyttes jævnlig, hvilket kunde tyde paa, at skriveren var fra Nordlandet.

I følge Grønlands historiske mindesmærker II, 258 har Finnur Magnússon ejet et fra Flatøbogen stammende haandskrift af Fbr, hvilket var kommet til København fra Islands Østland. Dette haandskrift er nu i British museum, og har ikke kunnet benyttes ved nærværende udgave.

Flatøbogens Fóstbrœðrasaga findes oversat til latin i *Ny kgl. sml. 1176 b, fol.* Haandskriftet *Papp. fol. 98* i Stockholms kongelige bibliotek har et uddrag paa svensk af sagaen efter F.

Som ovenfor meddelt, staar Fóstbrœðrasaga i *H* (*Stockh. papp. fol. 4, 4to*) fra og med nærv. udg. s. 146 l. 1 Þorkell Leifs svn Flatøbogens tekst meget nær. H er skrevet i første halvdel af 17. aarhundrede. Björn Jónsson á Skarðsá (d. 1655) har skrevet flere egenhændige notitser og ordfortolkninger i marginen. Ved sagaens slutning har Björn skrevet følgende, som, for uden at være et interessant eksempel paa hin tids smag for barokke overdrivelser af de gamles haardførhed, ogsaa fortæller noget, der ikke kendes andre steder fra, om Grønlændingenes madlavning:

Hier vantar i þessa sǫgu (sem eg sakna) ad þá þeir vunnu Þórgeir Hávarsson, ad seigir þeir klifi á honum qvidin og fiell út istrid. Enn Þorgeir greip til og sleyt istrina úr sier og kastadi framann i Þorgrim Trolla Grænlending og mællti: „Haf þad út á Grænland og fær þad konu þinne, og lát gjǫra þier úr sijr." — (Þa seigir sǫgu meistarinn) Syr var kǫllud sú matgiǫrd. Er konur tóku kálfa garnir og sǫxudu i smátt og biuggu

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

svo til hendtuglega, og var þa rijkra manna riettur. — Si-er hefur nafn af sijan edr sijingu. Allur vessi hefur verit úr gǫrnunum fergdur edr sijadur. — Þann riett hafa þeir kallad nú sijdar kalldún. Eg meina heita eigi kálfdám edur kálfdáe. Biǫrn Jónsson.

Efter dette, nederst paa siden, har Björn skrevet følgende vers, som han i marginen tillægger Þórður M[agnús]son, ɔ: á Strjúgi:

Þorgeir ei bar ergi
or[ug]gur var fyri mǫrgum
karga hræddist hvǫrgi
hiǫr gat fest i tiǫrgu;
dreyrgadi benia borgir
biǫrgina sendi vǫrgum
sár gaf sinnu bergi
sorgadi fátt á torgum.[1])

Det ligger ikke fjernt at tænke sig, at H er skrevet for biskop Þorlákur Skúlason, hvilken formodning styrkes derved, at Þorláks søn, Jón, ejede et fra H stammende haandskrift, AM 163e, fol. Til Sverrig er H bragt ved Jón Eggertsson 1683.[2])

H (fra nærv. udg. s. 146 l. 1) nærmer sig mere til Fóstbrœðrasagaen i Flatøbogen end noget andet haandskrift (undtaget de fra denne stammende) gør. Dette gælder saavel den del af H, der har paralleltekst i Flatøbogens særskilte Fóstbrœðrasaga, som sagaens slutning, for saa vidt Flatøbogens tekst er Fbr. Men saa snart der i Flatøbogen kommer noget, som man kan konstatere er af Olafssagaen, hører ligheden imellem F og H op, idet H har Fóstbrœðrasagatekst, som ofte

[1]) Dette vers er af Kappakvæði, der er trykt i Ark. f. nord. fil, IV, 370 ff. Jfr. Páll E. Ólason Menn og menntir IV, 583, og 586—7. [2]) Paa aabne steder i haandskriftet, et blad som hører sammen med dettes bind og indvendig paa en af de træplader, hvori haandskriftet er indbundet, er skrevet et og andet, som maaske kunde give fingerpeg med hensyn til haandskriftets historie. Paa nævnte træplade staar Magnus Jonsson med. Man kunde tænke paa Magnús Jónsson i Vigur, som lod AM 426 fol., der indeholder Fóstbrœðrasaga efter H, istandbringe aaret 1682. Hvis Fbr i 426 er en første haands afskrift af H, har Magnús solgt dette til Jón Eggertsson lige efter at det var blevet afskrevet.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

staar Hb ret nær, og paa sine steder er mere ægte end R, jfr. nærværende udgaves noteapparat s. 205 ff. Det bør ogsaa nævnes, at overfor det stykke, der i nærv. udg. er optaget som note til s. 210 l. 2—4, har H en helt anden og mere oprindelig tekst. Der findes endvidere i den del af H (efter at M-teksten holder op), der har paralleltekst i Flatøbogens særskilte Fóstbrœðrasaga, nogle gange overensstemmelser med Hb, R, eller læsemaader der minder om disse, modsat F, hvilke steder her anføres:

S. 146 l. 1 var—f[irði]: bjó i Brattahlíð F; H har efter Brattahlíð: Hann var hǫfðingi yfir Eiríksfirði. Samme s. l. 4 þa—orðit ul. F; þá er þeir váru á land komnir H. s. 148 note til l. 5 stórauðig F, at fé tf. H, jfr. R. s. 151 note til l. 10 tǫluðuz F; hjǫluðuz H, jfr. R. s. 152 l. 3 boluar: bannar F; H som Hb. s. s. l. 9 ferðar: farar F; H som Hb. s. s. l. 11 vpp—ferivnni ul. F, men findes i H. s. 153 note til l. 15 handa, ok til skjóls F; halds ok trausts H. s. 155, l. 11 Þeir—sinar: Þat er í Eireksfirði ok hǫfðu allir saman búðir F; Þeir ór Eireksfirði hǫfðu allir saman búðir H. s. 156 l. 3 þordv—at mgl. i F, men findes i H. s. s. l. 5—7. þa—bvnað: þá gengu margir at sjá skart þeira ok vápnabúnað til strandar F; þá gengu menn til strandar at sjá skart þeira ok vápnabúnað H.[1]) s. 158 l. 1 farandi: inn F; H som Hb. s. s. l. 9 giorlla ul. F, men findes i H. s. s. l. 16 sva—hann: virðiz mér at F; svá virðiz mér sem H. s. 159 l. 13 va—verða: vábrestrinn verðr F; vábrestir kunna at verða H, jfr. R. s. 161 l. 16 herðar: hǫfuð F; H som Hb, R. s. 162 l. 3 vallda—Þorgrim: vera sannr averkans F; vera valdr áverkans H. s. s. l. 4—5 ok—vapnum: herklædda F; vápnaða H. s. s. l. 8 hafa—Þorgrimi: drepit hafa Þorgrim F; H som Hb, R. s. 164 l. 7 trez: redzst F; H som Hb, R. s. s. l. 16—17 þvi—fleiri: þó hjó ek því eigi fleiri hǫggin F; því hjó ek eigi fleiri hǫggin H. s. 169 l. 5 iafnan: opt F; H som Hb, R. s.

[1]) Her ligger forskellen mellem F og H for det meste i ordføjningen, som i F er anderledes end i Hb, men en forskel i ordføjning anføres som regel ikke i noteapparatet. Jfr. afsnit II.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

172 l. 10 niðr ymsir: ýmsir i kaf F; H, R som Hb. s. 173 l. 2 var—avgun ul. F, men findes i H ordret som i Hb. s. s. l. 10 Þormoði: Torráði F; H som Hb. s. 175 l. 10 gvð: gunn F; H som Hb. s. 176 note til 1—2 frá skipi F, upp frá skipinu H. s. 177 l. 6 spvrt hit: víst hins F; H som Hb, R. s. 178 note til l. 7 þat er F; Þormóðr H. s. 179 l. 2 missorum ul. F, men findes i H (misserum). s. 181 l. 6—7 þa hvarir tveggiv ul. F, men findes i H. s. s. l. 12 þa: í dag tf. foran H, jfr. r, Th. s. 184 l. 6—7 ok(2)—stofuna: ok taka af skjáinn, ok láta leggja út reykinn ok sjá þaðan til, hvat í stofunni er tíðenda. Nú fara þau ok rjúfa enn meir um skjábulunginn, ok sjá nú um alla stofuna F. Hertil svarer i H: ok taka af skjáinn ok rjúfa þar um; leggr þá út reykinn ok má þá sjá um stofuna alla. s. 185 note efter F til l. 2 leggja(2): þrǫngva H, jfr. herða i R. s. s. l. 7 hitt annars: þat annat F; H som Hb, R. s. s. note til l. 14—15 lið sitt F; sitt fǫruneyti H, jfr. R. s. 186 l. 11 iardir: eignir í jǫrðum F; H som Hb, R. s. 188 l. 13 inn ul. F, men findes i H. s. 190 l. 15 uorum: minum F; H som Hb, R. s. 197 l. 3 ok—ser ul. F, ok hafa á burt með sér H. s. 202 l. 14 meira: fleira F; H som Hb, R. I tilslutning hertil skal det nævnes, at sætningen sem—verða, nærv. udg. note efter F til s. 205 l. 8 ikke findes i H.[1])

[1]) Her er ikke medtagne saadanne overensstemmelser mellem Hb og H, der maa antages at være tilfældige, og for H's vedkommende bero paa rettelser efter en skrivers skøn. Et saadant sted er f. eks. udg. s. 157 l. 6 hlvnnioz, hvilket ord genfindes i H, men da baade F og R har forskellige ord, der aabenbart gaar tilbage paa en og den samme fejlagtige læsemaade i Y, saa maa hlunnjós i H være en rettelse. Lignende gælder udg. s. 175 l. 20, hvor ordet hion genfindes i H, mens baade F og R har menn. Dog anføres som regel de steder, hvor H har et eller flere ord, der genfindes i Hb, men udelades i F og R, da en saadan overensstemmelse mellem disse godt kan bero derpaa, at begge haandskrifters skrivere tilfældig har udeladt det samme. Som regel anføres de steder, hvor H stemmer overens med R i modsætning til F, skønt de for R og H fælles læsemaader ikke genfindes i Hb, disse antages da at stamme fra haandskrift, som baade H og R gaar tilbage paa, nemlig Y. Dog er nogle saadanne overensstemmelser mellem H og R udeladte, naar særlige grunde, f. eks. sammenligning med Bæjarbók, taler for at de er tilfældige.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Det er nu klart, hvilken stilling H indtager blandt haandskrifterne af Fóstbrœðrasaga. Som ovenfor sagt, staar H's tekst fra udg. s. 146 l. 1 Flatøbogens Fóstbrœðrasaga meget nær, men saavel sagaens slutning (fra udg. s. 205 l. 8) som de fra den øvrige tekst anførte steder, hvor H, i modsætning til F, stemmer overens med eller nærmer sig til Hb, R, viser tydelig, at H ikke kan gaa tilbage paa F, hverken direkte eller indirekte, og at H udelukkende indeholder Fóstbrœðrasaga. Forholdet maa være saadan, at originalen til den F nærstaaende tekst i H, (vi kalder den mbr. H), og det haandskrift af Fóstbrœðrasaga, Jón Þórðarson benyttede, da han interpolerede denne i Olafssagaen, har gaaet tilbage paa et fælles grundhaandskrift, hvorfra der ikke kan have været mange mellemled til F og mbr. H hvert for sig. Slægtskabet mellem F og H er langt nærmere end imellem disse haandskrifter og M, og, som vi snart skal se, staar H Flatøbogen, som Fbr-haandskrift nærmere end Bæjarbók gør. Alt det, der baade findes i F og H, ogsaa de fortællinger om fostbrødrene, der ikke haves i andre hskrr. af betydning, maa stamme fra det her antagne fælles grundhaandskrift for F og mbr. H; Flatøbogen indeholder saadanne fortællinger i sin egenskab af Fóstbrœðrasaga. Dette gælder saavel fortællingerne om Tormods raad til Dag og om kvinden med mælkespandene som de øvrige. De to nævnte fortællinger findes heller ikke i andre Olafssagahaandskrifter end Flatøbogen, og intet taler for, at de hører Olafssagaen til. — Skønt H, i visse henseender er at foretrække for F, staar H's tekst gennemgaaende langt under Flatøbogens Fóstbrœðrasaga.

H er afskrevet i *Stockh. papp. fol. 54.*

AM 426 fol., skrevet aaret 1682 for storbonden Magnús Jónsson i Vigur, indeholder en tekst af Fbr, som snarest er en førstehaands afskrift efter H. Den anekdote om Torgeir, som Björn á Skarðsá skrev ved sagaens slutning i H, er i 426 optagen i teksten. Undertiden er teksten rettet efter Bjørns marginalnotitser.

Hskr. *IB 45, 4to* indeholder flere sagaer, hvoriblandt Fbr. Der er flere slags skrift, men skriveren er vistnok en og den samme. I haandskriftet findes dateringer fra

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

aarene 1682, 83 og 84, skrevne af den samme mand som det øvrige. 45 stammer fra H, men der har sikkert været mellemled, et eller flere; teksten er daarlig. Björn Jónssons notits om Torgeir findes slet ikke i 45.

AM 566 c, 4to er skrevet aaret 1705, som Arne Magnússon meddeler, efter en foliant fra sysselmand Ólafur Einarson, skriveren er, ifølge Jón Ólafsson frá Grunnavík, Gisli Guðmundsson fra Rauðilækur i Rangárvallasyssel. Hele teksten er rettet med en anden samtidig haand. I 566 er Björn Jónsons ovenanførte tilføjelse til sagaen optagen i teksten. 566 staar betydelig under H.

I hskr. *Lbs. 134, 4to* er 566 afskrevet ved Guðmundur Ísfold. *Ny kgl. saml. 1816, 4to* indeholder en afskrift af 566 fra og med ordene Eyjólfr hljóp af baki udg. s. 137 l. 17, ved T. Olavius.[1])

Haandskrifterne *AM 163 e, fol.* og *153, fol.* er vistnok begge skrevet efter den samme original, som snarest har været en førstehaands afskrift efter H. I 163 findes Björn Jónssons notits om Torgeir slet ikke, men den er skrevet ved sagaens slutning i 153, næsten ordret som i H. 163 er fra 17. aarhundredes sidste halvdel og 153 er skrevet 1712. Begge haandskrifter er fra Østlandet, Arne Magnusson fik 163 fra sysselmand Jón Þorlaksson i Múlasyssel, og 153 er skrevet paa Hólmar i Reyðarfjord. De er begge daarlige.

AM 565 a, 4to er skrevet af præsten Ólafur Gislason til Hof i Vopnafjorden. Her er sagaen frit behandlet og ikke saa lidt forkortet, hvorved flere af digressionerne og sagaens første kapitel er udeladt. Trods den frie behandling er det klart, at 565 stammer fra H. Björn Jónssons anekdote om Torgeir er optaget i teksten, som, bortset fra forkortelserne her, er bedre end i de andre fra H stammende haandskrifter undtagen AM 426, fol.

IB 368, 4to, skrevet i 19. aarhundredes første fjerdedel, indeholder en meget daarlig fra H stammende tekst. Der er optaget enkelte episoder fra Flatøbogen, snarest efter mundlig fortælling. Björn Jónssons anekdote er, noget forvansket, optaget i teksten. I haandskriftet er

[1]) Denne afskrift er foretagen for Suhm, som har noteret øverst paa første side: „Se nr. 132 fol. p. 109". Herved mener Suhm 1149, som holder op lige foran det ord, hvormed 1816 begynder, jfr. note s. XV.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

indbundne blade med stykker af et fra F stammende haandskrift, skrevne med den samme haand som det øvrige; de er ikke tagne efter udg. 1822. Et af disse stykker er skrevet paa bagsiden af et privatbrev, dateret Hólum þann 28. Iul 1806 og underskrevet G. Ionsson.

IB 225, 8vo er skrevet tidlig i 19. aarhundrede. Her er stykker af Flatøbogen, deriblandt þáttren om Tormods ophold hos Knud den Store, optagne i H's tekst; sagaens slutning er efter H. Den tidt berørte anekdote om Torgeir er optagen i teksten, og Þórður Magnússons vers, som ellers ikke findes i andre Fbr-haandskrifter end H, anføres ved sagaens slutning. Teksten er daarlig.

Adskillige fejl i H genfindes i alle fra dette stammende haandskrifter. Den paafaldende læsemaade vatnbálk(inn), se noter til udg. s. 211 l. 6 og s. 216 l. 6, findes i alle H-haandskrifter undtaget AM 426 fol., hvor marginalrettelser af Björn Jónsson er tagne til følge. Anekdoten om at Torgeir rev tarmene ud af sig gaar aabenbart, allevegne hvor den findes, tilbage paa Björns egenhændige notits i H. De haandskrifter, der har denne beretning indsat i selve teksten, udelader naturligvis ordforklaringerne.

Haandskriftet *Papp. fol. nr. 106* i Stockholms kongelige bibliotek, fra første halvdel af 18. aarhundrede indeholder en svensk oversættelse af H. Versene er udeladt.

I *AM 75 e, fol.* bagerst er indbundet fem stumper af skindblade fra et 15. aarhundredes haandskrift af Fóstbrœðrasaga. Disse stumper viser sig at være rester af tre blade i en membran, hvilke er blevet sønderskaaret til et eller andet brug. Denne membran har været nær beslægtet med F, men da vi paa de bevarede bladstumper genfinder seks af de læsemaader, H, i modsætning til F, har fælles med Hb, R, og da 75 endvidere har otte andre læsemaader fælles med H modsat F, saa er det klart, at her kan ikke være tale om en afskrift efter Flatøbogen. Paa den anden side kan 75 ikke være levninger af originalen til H, da dette nogle gange stemmer overens med F, hvor teksten i 75 er anderledes. Vi anfører baade de læsemaader, som er fælles for H og 75 i modsætning til F, og de steder, hvor F og H staar sammen overfor 75:

H, 75: F. s. 232 l. 2 iol sin: jólin. l. 6 tekr: vegr.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

baulvar: bannar, jfr. Hb, R. l. 14 ferdar: farar, jfr. Hb. l. 17 upp af feriunne ul. F, jfr.Hb, R. S. 233 l. 10 at sier: út. l. 11 eptir Þormodi: til Þormóðar. l. 17 til hallz..: til handa ok til skjóls; jfr. Hb og især R. l. 24 Þormodr: þá at vistafari tf. F. l. 28 oyfirbragligr: óyfirbragligr yfirlits H, obragligr yfirlits F. S. 234 l. 24 iafnan: opt, jfr. Hb, R. l. 31 þina: þá er þú hefir. S. 235 l. 2 fa þier: selja þér. l. 3 ueriuna: er þú ert í tf. F.

Paa følgende steder har F og H fælles læsemaader, mens teksten paa bladstumperne i 75 er anderledes:

S. 232 l. 12 brogdum: út á Íslandi tf. F, H. vt: fram F, H. l. 15 nu: menn F, H. S. 234 l. 2 xnn: nǫkkurn tf. H. l. 9 xxvm: hann klifr upp hamrana ok hafði með sér oxi sína tf. F, H. l. 19—21 Þormodr—er: ok er ek F, H.

Forholdet mellem F, H, 75 er antagelig det, at 75 og mbr. H er skrevet efter den samme original, som atter har været meget nær beslægtet med det Fbr-haandskrift, Jón Þórðarson benyttede ved Flatøbogens istandbringelse.

Paa sine steder stemmer 75 overens med F, mens H har afvigende læsemaader, f. eks. s. 232 l. 11 slikum: þvílíkum H; s. 234 l. 6 ofan ul. H. Saa vidt ses kan, har den membran, hvoraf vi har de eneste bevarede rester i 75, staaet paa højde med F.

De omtalte bladstumper i 75 er afskrevet ved Guðmundur Magnæus i *Ny kgl. saml. 1790, 4to.* Afskriften er fuld af fejl.

I haandskrifterne *AM 71 fol., 73 a, fol., 76 a fol.*, som alle er afskrifter fra omkring 1700 af den nu paa nogle faa brudstykker nær tabte Olafssagamembran *Bæjarbók*,[1]) skrevet ca. 1400, haves et længere stykke af Fóstbrœðrasaga. I B begynder sagaen med Torgeirs ankomst til kong Olaf (udg. s. 51 l. 5—15), hvorpaa følger drabet af Torir paa Hrofaa (udg. kap. 13 til vers nr. 11, hvilket ikke haves i B). Herefter berettes om Torgeirs deltagelse i det orknøske krigstog, (udg. s. 96—7, B har ikke vers nr. 12). Derpaa berettes om Torgeirs sidste rejse til Island, svarende til udg. kap. 14, med undladelse af stykket om

[1]) Vi betegner de tre afskrifter af Bæjarbók under ét ved B.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Helge selseista. Saa kommer det stykke af sagaen, der har Torgeirs drab til midtpunkt, svarende til udg. s. 106 l. 14—s. 127 l. 10. Dernæst meddeles Tormods rejse til Norge og ankomst til kong Olaf, hvorpaa den grønlandske skipper Skúfr indføres i sagaen (udg. s. 128 l. 11—s. 130 l. 14). Saa kommer Tormods Grønlandsrejse og sagaens hele Grønlandsafsnit m. m. (udg. s. 138 l. 20—s. 205 l. 8). Her (svarende til sidstnævnte sted i udgaven) slutter Fóstbrœðrasaga i B med ordene eptir hann dauðan. Der er slet ikke, som i Flatøbogen, i den følgende del af Olafsagaen indsat stykker af Fbr. B staar langt nærmere F end M. F's varianter til M, hvad angaar det stykke af sagaen, som B har fælles med begge hskrr., genfindes for en stor del i B.[1]) Dog udgør F, H, 75 en klasse overfor B, hvilket med tilstrækkelig sikkerhed fremgaar af det antal steder, hvor B staar sammen med Hb, R, eller minder om disse, mens F og H har fælles sekundære læsemaader. Vi anfører paagældende steder fra det stykke, der svarer til nærv. udg. s. 146 l. 1—s. 160 l 12.

S. 147 l. 14 Þorgrimi: henni F, H; B som Hb. s. 148 l. 2 vexti: ok knáligr tf. B; ok rammr at afli tf. F, H; jfr. R. s. s. note efter F til l. 13—14 hjá verkmǫnnum Þorkels, hvilken læsemaade genfindes i H, mens B har: ok aðrir verkmenn; jfr. R. s. 150, note efter F til l. 8 ok var nú kyrt um hríð, hvilket ogsaa findes i H, men ikke i B. s. s. t. 12 drykkivr: jóladrykkja F, jóladrykkjur H; B som Hb. s. 151 note til l. 8: til ordet stakkrinn, som anføres efter R, svarer i B skinnstakkrinn; findes ikke i F, H. s. 152 l. 15—s. 153 l. 1 bregdr—iardar; H har den samme variant hertil som F, mens B har følgende: gengr Þormóðr at Loðni ok bregðr handsaxi (saxi 76) undan skikkjunni (skikkju sinni 76) ok hǫggr i hǫfuð Loðni, svá hart, at hann fellr þegar dauðr niðr; jfr. Hb. s. 153 l. 8—10 við—selia: til Þormóðar F, eptir Þormóði H, 75; men i B svarer hertil følgende: (vildi berjaz) við þá Skúf, ef þeir vildi eigi selja fram manninn; afskrifterne 73 og 75. (vildi berjaz) við þá Skúf,

[1]) Jfr. *S. Nordal*: Om Olaf den helliges saga s. 83—84 og 142—43.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

en þeir vildu ei selja honum fram manninn 76. s. 153 l. 17—s. 154 l. 1 Nv—viginv: Nú vil ek bjóða þér fébætr fyri víg þetta, svá (at 73, 76) þú sér sæmðr af, en Þormóðr hafi grið ok frið B. Derimod genfindes F's varianter til disse linjer i H. s. 155 l. 8 fram ul. F, ofan H; B som Hb. s. 158 l. 7—8 Fra—segir: af hverjum er saga sú er hann segir B; F's varianter genfindes i H, undtaget ordet sǫgu. s. 159 l. 10 fyri sik ul. F, H, men genfindes i B. s. 160 l. 16 Vtryggr: Vigfúss F. H; B som Hb. s. s. l. 17 Tortryggs: Ótryggs F, H; B som Hb. — Episoden med den grønlandske Kár findes ikke i B.

Forholdet maa altsaa være det, at der til grund for F, H, 75 og B har ligget en membran, som nærmest maa sidestilles med M, vi kalder den z_1. Fra denne for længst tabt membran stammer paa den ene side B, paa den anden side (igennem et hskr. z_2), F, H og 75. — B forkorter teksten flere steder, dog gennemgaaendé saaledes, at der, bortset fra nogle af digressionerne, ikke udelades noget væsentligt af indholdet. I det hele taget staar B under F, men betydelig over H.

Vi har set, at flere steder, hvor F har sekundære læsemaader, bevarer H det rigtige, og endvidere, at B undertiden har oprindelige læsemaader, hvor baade F og H fejler. Naar vi nu erindrer, at F staar ret højt i kvalitet, saa er det klart, at z_1, hvorfra alle denne klasses haandskrifter maa have deres ægte læsemaader, har været et godt haandskrift, og staaet Z betydelig nærmere end M gør. Da B ikke indeholder Kár-episoden, har denne sikkert ikke staaet i z_1, men er først indkommet i z_2, og det samme gælder da antagelig de øvrige fortællinger om fostbrødrene, som blot findes i F, H og fra disse stammende haandskrifter. Skønt B forkorter teksten noget, var en fortælling, som det, der berettes om Kár, næppe blevet udeladt, hvis den havde staaet i originalen til mbr. Bæjarbók.

AM 164 i, fol., skrevet i 17. aarhundrede, indeholder en B-tekst af Fóstbræðrasaga, fra dennes begyndelse i Bæjarbók til og med det sted der svarer til nærværende udg. s. 145 l. 13 skip kom i Eirix fiorð. Teksten er meget daarlig.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

I nærværende udgave tages varianter fra den særskilte Fóstbrœðrasaga i F, med undtagelse af de for F (og H) særlige fortællinger om fostbrødrene. Disse stykker trykkes bagefter den egenlige saga som tillæg til denne, deriblandt þáttren om Tormods ophold hos Knud den Store, da denne þáttr, skønt hørende til Olafssagaen, er indsat i Flatøbogens særskilte Fóstbrœðrasaga. Dog er beretningen om Kár optaget i noteapparatet, da der midt ind i denne fortælling kommer stof, som F har fælles med de øvrige Fbr.-haandskrifter, og en udskillelse ikke vilde have været heldig. Efter at den særskilte Fóstbrœðrasaga i Flatøbogen holder op, tages varianter fra de stykker, som i denne er taget af Fbr, undtaget de to fortællinger om Tormods raad til Dag og om kvinden med mælkespandene, hvilke fortællinger trykkes bagved. Endvidere trykkes Flatøbogens fortale til Fbr bagefter sagaen, forrest blandt tillæggene. Da H er et betydelig daarligere haandskrift end F, og alle dets ægte læsemaader maa genfindes i et eller flere af de øvrige benyttede haandskrifter, anføres ikke varianter efter H saa længe Flatøbogen har Fóstbrœðrasaga særskilt, men efter at den særskilte saga i F holder op, tages varianter efter H; fra dette haandskrifts tekst af de to nævnte fortællinger angaaende Tormods sidste timer, tages varianter til disse fortællinger, som de er trykte efter F. De omtalte bladstumper i AM 75 e, fol. er interessante med hensyn til F-klassens historie, hvorfor de er trykt blandt tillæggene. Første side paa bl. 13 i 75 er meget vanskelig at læse, og skønt en del heraf, udover det i nærv. udgave trykte, maaske med stor møje kunde dechiffreres, saa vilde dette næppe svare til umagen derved, da det læste er mere end tilstrækkeligt til at klarlægge forholdet mellem 75 og de andre haandskrifter, og forøvrigt har disse bladrester ikke betydning for udgaven. Skønt Bæjarbók, som haandskrift af Fbr., hører til de vigtigere, som nu haves af sagaen, er det ikke anset for nødvendigt, at tage varianter fra B, da haandskrifternes slægtskabsforhold er saaledes, at det, som er ægte i Bæjarbók, maa findes i et eller flere af sagaens hovedhaandskrifter, som er benyttede ved udgaven. Dog anføres læsemaader fra B s. 51, hvor tilsvarende mangler i F.

Inden vi forlader haandskriftklassen FH-Bæjakrbó

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

maa vi kortelig tage i betragtning den tradition om fostbrødrene (mest om Tormod), som er særlig for denne klasses ene afdeling, nemlig FH. Denne traditions enkelte bestanddele er følgende:

1. Torfes drab, F.
2. Drabet af faarehyrden paa Hvassafell, F.
3. Fostbrødrenes angelikaindsamling, samt Torgils Arasøns karakteristik af de to fostbrødre og Grettir Ásmundarson, F.
4. Fortællingen om Kár, F og H.
5. Tormods raad til Dag, F og H.
6. Kvinden med mælkespandene, F og H.

Hertil kommer Flatøbogens Þáttr Þormóðar, er hann var með Knúti konungi i Danmǫrk, som bevislig er af Olafssagaen. Dette fremgaar saavel af den omstændighed, at noget af þáttren findes i den ældste saga om Olaf den hellige (fra tiden 1150—1200), som af det andet, at den F nærstaaende Bæjarbók er enig med Hb, M og R derom, at Tormod kom direkte fra Island til kong Olaf. Det er Jón Þórðarson, som har indsat denne þáttr i Flatøbogens Fóstbrœðrasaga. Alt det øvrige maa betragtes som tilhørende den gruppe af Fbr.-haandskrifter, som nu repræsenteres ved F, H og bladstumperne i 75. Denne tradition falder i tre afdelinger, nemlig 1—3 om fostbrødrenes færd i Island, mest om Torgeir; nr. 4 om Tormod i Grønland og 5—6 om Tormod efter Stiklestadslaget. Afdeling 1 har, som forresten mere i Fbr., berøringspunkter med Grettissaga, som beretter om Torfes drab (han kaldes her Bǫggul-Torfi) samt Torgils Arasøns udtalelser om fostbrødrene og Grettir. Det er dog næppe nødvendigt, at antage en skreven fælleskilde for de to sagaers beretninger. Alt taler for at disse fortællinger oprindelig er en vestlandsk tradition, men hvis Flatøbogens beretning om bruddet imellem fostbrødrene hører sammen hermed, saa er denne tradition næppe nedskrevet i egnene omkring Bredefjorden. En mand fra disse egne vilde næppe have begaaet den fejl, vi finder i F's beretning, idet Drifandi i Bardastrandssyssel, en kendt klippe ved alfarvej kort fra sysselgrænsen, gøres til en elv.[1] Fortællingen om Kár er sikkert

[1] Se Kålund. Bidrag til historisk-topografisk beskrivelse af Island I, 506.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

en senere tilvækst til traditionen om Tormod i Grønland. Nr. 5 og 6 er hidtil blevet regnet for bestanddele af Olafssagaen,[1]) men vi har set at dette ikke er rigtigt, og at disse fortællinger bør opfattes paa lignende maade som den øvrige for gruppen FH særegne tradition om fostbrødrene. Dog bør man ikke overse, at det H beretter om Tormod efter Stiklestadslaget, minder noget om Olafssagaen. Saaledes siger H, overensstemmende med Olafssagaen, men i modsætning til de øvrige Fbr.-haandskrifter, at pilen ramte Tormod under den venstre arm, og naar H lader Tormod tiltale pilen, saa kommer hans følelser overfor den faldne konge herved mere til skue end i Hb, R, hvilket minder om Olafssagaens billede af Tormod. Dette kan have sin forklaring deri, at det af os antagne haandskrift z_2 er skrevet i en egn, hvor traditionen om Olaf den hellige var særdeles levende. Hvor vidt fortællingerne 1—6 oprindelig alle hører til den samme tradition, eller skriveren af z_2 har hentet sine tilføjelser til sagaen fra flere end én kant, kan ikke afgøres.

R-haandskrifterne.

Der haves i den Arnamagnæanske samling, i haandskrifterne nr. *142 fol.* og *566 a, 4to*, to afskrifter, begge ved Ásgeir Jónsson, af en nu tabt membran i 4to, vistnok fra 14. aarhundrede, som tilhørte det kgl. bibliotek i København, hvortil den i aaret 1662 blev bragt ved Torfæus, som havde faaet membranen af biskop Brynjólfur Sveinsson i Skálholt[2]). 142 (betegnet *R*) indeholder hele sagaen; dette haandskrift er antagelig skrevet for Torfæus, da Arne Magnusson meddeler, at han har faaet det fra hans enke. I 566 (bet. *r*) er sagaen meget defekt; den begynder med R-haandskrifternes beretning om Tormods rejse til Norge, og der mangler endvidere tre stykker, svarende til nærv. udg. s. 155 l. 9—s. 162 l. 7; s. 169 l. 16—s. 176 l. 10 og s. 183 l. 7—s. 190 l. 6. Disse lakuner har dog ikke været i haandskriftet fra først af, men der er udfaldet blade, fire paa hvert af stederne. Derimod har r sikkert altid været ligesaa defekt fortil som det er

[1]) Saaledes *S. Nordal*. Om Olaf den helliges saga s. 148—49.
[2]) Se Kålund. Katalog over oldnorsk-isl. haandskrifter i det kgl. bibliotek, s. XLI.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

nu. Arne Magnusson har skrevet paa smudsbladet: Aptan af Þormodar sôgu Kolbrúnarskálds, og ved tekstens begyndelse staar følgende i marginen med Arnes haand: „Ex Membrana in 4to Bibltothecæ Regiæ"; denne notits er et slags overskrift til teksten. Ásgeir har rimeligvis skrevet r for Arne. Der findes en del mindre betydelige afvigelser mellem R og r, men disse maa dog i det hele taget siges at være lige gode. Den tekst af sagaen, disse haandskrifter bevarer, staar omtrent paa højde med F og M. R-haandskrifterne beretter paa en for disse ganske særlig maade om Tormods rejse til Norge. Som Hofker har godtgjort, er talen her om en helt anden beretning end Flatøbogens ovenomtalte þáttr; der er ikke andet fælles end versene. Antagelig hænger dette saaledes sammen, at skriveren af mbr. R har kendt fortællingen om Tormods ophold hos Knud den Store, og da han vidste, at denne fortælling var i modstrid med Fbr., men dog ikke helt vilde gaa den forbi, har han selv lavet en fortælling, som følger Fbr deri, at lade Tormod sejle direkte fra Island til Norge, mens der er optaget enkeltheder fra Olafssagaens þáttr. I sin ovenfor siterede bog (s. 143) paaviser S. Nordal, at dette stykke i R indeholder reminscenser om Tormod helt uvedkommende steder i Olafssagaen. Det hedder om Tormod (nærv. udg, s. 237 l. 6—9: Þormóðr . . . . fell til fóta konungi ok mælti: „Allt á guðs valdi ok yðru, herra," hvilket i høj grad minder om Hkr. II, 148[4—6] Sveinn . . . . fell til fóta konungi ok mælti: „Alt á guðs valdi ok yðru, konungr (var: herra) og samme bind s. 432 l. 10—12 . . . Bjǫrn . . . . fell til fóta koungi . . ok mælti. Alt á guðs valdi ok yðru konungr (var. herra). Naar navnet Gjafaldr kommer helt uventet (nærv. udg. s. 237 l. 25), saa minder dette om den hirdmand hos kong Magnús berfættr, som Gisl Illugasøn dræbte for at hævne sin fader (Fms VII, 30—39). I sagaens slutning (udg. s. 206 ff.) har R-haandskrifterne reminescenser om Olafssagaen og et par stykker hentede fra denne. Læsemaaden inney, vers nr. 28 l. 2 genfindes i nogle Olafssagahaandskrifter, og det skyldes sikkert paavirkning fra denne saga, naar den bonde, Tormod efter Stiklestadslaget kom i kast med, i R-haandskrifterne kaldes Kimbi. Det stykke, der staar øverst i

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

noteapparatet s. 207 er aabenbart Olafssagatekst, og samme gælder det stykke, der er trykt sidst i tillæggene, nærv. udg. s. 238. — Slutningen af sagaen, vers nr. 34 med paafølgenda prosastykke, stemmer i R-haandskrifterne ordret med AM 141 fol., paa det nær, at R i versets næstsidste linje har djúp, mens 141 og r har djúpt. Endvidere har r, svarende til de sidste 4—5 linjer af det s. 238, trykte R-stykke, en tekst, som ordret er taget efter 141. Dette har sikkert sin forklaring deri, at de sidste linjer af Fbr. i mbr. R har været ulæselige da Ásgeir afskrev denne, hvorfor han har udfyldt efter 141. Da Á. J. skrev r har han kunnet læse et par linjer mindre end dengang han skrev R, hvilket tyder paa, at r er skrevet senere; stykket s. 238 l. 21—25 er blevet ulæseligt i mellemtiden. I versene har Ásgeir flere steder benyttet m, hvilket fremgaar af sammenligning med AM 761 b, 4to (jfr. senere). Det vækker ogsaa mistanke om benyttelse af m, naar dette paa et stykke som udg. s. 10 saa at sige ordret stemmer over ens med R, bemærk endvidere udg. s. 49—56.

I hskr. *Ny kgl. saml. 1815, 4to* er r, medens dette var uden lakuner, afskrevet ved Th. Isfjord. Afskriften daarlig.

I *AM 761 b, 4to* (bet. *AM*) har Arne Magnusson, efter mbr. R, afskrevet Þorgeirsdrápa (drapaens slutning fra og med versl. 7—8 i udg. vers 15 er dog skrevet af en anden) og de fleste af Tormods løse vers. Som det var at vente, bærer AM's tekst af versene præg af at være mere nøjagtig efter den tabte membran end Ásgeirs afskrifter; det er meget værdifuldt, at have saa mange af de vers, membranen har indeholdt, bevarede i Arne Magnussons egenhændige afskrift.

Som ovenfor berørt indeholder haandskriftet nr. *1768, 4to* i Thotts samling (bet. *Th*), fra og med udg. s. 145 l. 6 en R-tekst. Th stemmer overens med r, saa godt som altid, naar der er uoverensstemmelser mellem dette og R, men Th har ikke r's lakuner. I de stykker, der svarer til lakunerne i r, har Th en del varianter til R, som burde være anført i noteapparatet, men da dette ikke er sket, anføres de her:

S. 156 l. 6 skraut þeira, omv. R; skraut hans Th. s. 158 l. 12 umhverfiss: umhverfum R; Th som Hb. s. 159 l. 11 hví Hb, R; því Th. s. s. l. 14 uant—ua-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

brestir: váþrestrinn R; þat er váþrestrinn kemr Th. s. 162 note efter R til l. 3 þeim: honum Th. — s. 170 l. 2 auðvelldligt Hb, R; auðvelt Th. s. s. l. 11 a Hb, R; at Th. s, 171, note efter R til l. 8 dikt ul. Th. s. 173 l. 7 þar Hb, R; þá Th. s. 174 l. 10 rekit Hb, R; dregit Th. s. s. l. 11—12 ordit—manna: orðit at bana á einu kveldi iii mǫnnum svá kynstórum R: á einu kveldi bani orðit iii manna svá kynstórra Th. s. 175 l. 22 lendv: brýna R; kómu Th. s. 183 l. 11—12, note efter R Einarsfirðingar: ór Einarsfirði Th. s. s. l. 18 helldr ul. Th. s. 184 note efter R til l. 6 um: til Th. s. s. note efter R til l. 13 stólbrúðunum: stóli þínum Th. s. 185 l. 11—13 menn—sannleikinn: hann trúi eigi því, er ósatt er, ok hann sér at eigi er Th. s. 188 note efter R til l. 3 farar þeira: framferð Th. s. 189 l. 8—10 Longv—hennar: Langanes til Þórunnar ok hitta Ljót son hennar Th; jfr. Hb. s. s. l. 13 Vraðligt Hb, R; skaðligt Th.

Her er et par læsemaader, som antagelig er mere oprindelige end tilsvarende i R, mens de fleste tydelig er sekundære. Nogle steder afviger Th baade fra R og r, mens disse stemmer overens med hinanden, men i de tilfælde er Th's læsemaader helt uden betydning. Skønt Th ikke kan siges at være noget daarligt haandskrift, staar dog dettes tekst under R og r. Det vil fremgaa af noteapparatet, at de overensstemmelser, der findes mellem r og Th i modsætning til R, ikke kan være tilfældige. Naar jeg nu erindrer en meddelelse af Jón Ólafsson frá Grunnavik, hvorefter Ásgeir Jónsson plejede, naar han afskrev haandskrifter for Arne eller Torfæus, samtidig at tage en afskrift for sig selv, saa tør det regnes for sikkert, at Th netop er en saadan afskrift af mbr. R, som Ásgeir har taget for sig selv, samtidig med at han skrev r. Han har været lidt mindre nøjagtig med hensyn til Th end r, da det første haandskrift kun var bestemt til læsning for ham selv, mens det sidste skulde pryde en stormands bibliotek.

I nærværende udgave tages helt igennem varianter fra R og r, og naar disse ikke stemmer overens, anføres tilsvarende læsemaader i Th. Til versene tages varianter fra AM. Naar det modsatte ikke fremhæves, gælder be-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

tegnelsen R i noterne til prosaen baade R og r under ét, og ved versene tillige AM. R's beretning om Tormods rejse til Norge, samt det omtalte fra Olafssagaen hentede stykke, trykkes som tillæg.

I haandskrifterne *nr. 77* i *Rasks* samling og *Kall 620, 4to* haves et uddrag af Fóstbrœðrasaga. Rask 77 begynder med Torgeirs drab, mens det andet haandskrift begynder med Torgrim trolles drab; begge holder op med beretningen om Tormod og bonden i kornladen efter Stiklestadslaget. Verbale ligheder viser nært slægtskab mellem Rask 77 og Kall 620; det fælles grundlag har været skrevet efter mundlig fortælling. Der findes enkeltheder, som er karakteristiske for F-haandskrifter. Versene er udeladt. Teksten er daarlig. 620 har latinsk oversættelse paa hveranden side.

AM 115, 8vo indeholder en Grønlandsannal (Grænlandsannáll), skrevet af Björn Jónsson á Skarðsá. Her haves, under overskriften Ágrip ur historiu Þormodar Kolbrunarskallds, en del excerpter af Fóstbrœðrasagas Grønlandsafsnit, optagne i annalen for topografiens skyld. Der findes ogsaa, ind imellem disse excerpter, nogle topografiske oplysninger, som sagaen ikke indeholder. Samme excerpter af sagaen haves i haandskrifterne *AM 768, 281 og 597 b, 4to*, alle fra 17. aarhundrede; de to sidste udelader for det meste de topografiske tilføjelser til sagaens indhold. Man kan ikke se, hvilken klasse det hskr., der er benyttet ved Grønlandsannal, har tilhørt.

Det er meddelt ovenfor, at der i British museum haves to haandskrifter, det ene afskrift af M, det andet tilhørende F-klassen, begge kommet til nævnte Museum fra Finnur Magnusson. Der er endvidere i Bibl. Bodl. et Fbr-haandskrift, som har tilhørt Finnur Magnusson. Endnu et haandskrift af sagaen haves i Banks samling i Britisk museum. Intet af disse har kunnet benyttes ved nærv. udgave.

I haandskrifterne *AM 776, 4to* og *Ny kgl. sml. 1657, 4to*, som begge indeholder afhandlinger om Grønland, haves Fóstbrœðrasagas beretning om Torgrim trolles drab (udg. s. 155 l. 9—s. 162 l. 1) paa dansk.

P. H. Resen (d. 1688) ejede Fóstbrœðrasaga i et papir-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

haandskrift, der indeholdt flere sagaer.[1]) Dette blev, ligesom Resens øvrige haandskrifter, bytte for den store ildebrand i 1728.

Der følger bagefter nærværende indledning en stamtavle over de vigtigere haandskrifter af sagaen.

II. Udgaver og oversættelser. Nærværende udgave.

Fóstbrœðrasaga er udgiven første gang aaret 1822 paa Thieles forlag. Ifølge Bibliotheca Danica IV, 147 er udgaven besørget af Gunnlaugur Oddsson, senere domkirkepræst i Reykjavik, d. 1835. Udgavens tekst er efter 141, men der er taget en del varianter efter de ovenfor omtalte afskrifter af M, R-haandskrifterne og AM 566 c, 4to. 1149 ses at være benyttet saa langt dette hskr. rækker, hvilket fremgaar deraf, at ved det sted i sagaen (omtalte udg. s. 114), hvor 1149 holder op, staar noten: hér lykr No 132 fol. Dog anføres ogsaa senere i udgaven varianter fra 132, hvilke er tagne efter m. Det haandskrift, hvorefter sagaen i 1822 blev udgivet, er udarbejdet for Suhm, og findes nu som nr. 1176 a, fol. i Ny kgl. samling (jfr. ovenfor). Da Suhm lod dette haandskrift, med et efter den tids maalestok ret fuldstændigt variantapparat, istandbringe, maa det have været hans hensigt at udgive sagaen. I det Suhmske haandskrift er noteapparatet latinsk, men Gunnlaugur Oddsson har oversat dette til islandsk; undertiden er dennes udtryk mindre nøjagtige end haandskriftets. Aaret 1838 udgav Finnur Magnússon i Grønlands historiske mindesmærker bind II største delen af Hauksbogens Fbr-tekst (nærv. udg. s. 104 l. 11—s. 205 l. 8) med varianter fra følgende haandskrifter: M, m, den afskrift af M ved Oddur Jónsson, som nu findes i British museum, AM 141, fol.. det F-haandskrift, som Finnur senere solgte til British museum, Flatøbogen, R og r, AM 153 og 163 e, fol., AM 565 a og 566 c, 4to, AM 164 i, fol. Der er saaledes benyttede ikke faa helt betydningsløse haandskrifter, og som det var at vente, er noteapparatet langt fra saa fuldstændigt, som der forlanges nu til dags, men det maa erkendes, at i haandskriftspørgsmaalet, som behandles i en fortale til sagaen, er udgiveren naaet vidt. Konráð Gísla-

[1]) Petri Johannis Resenii bibliotheca, Hafniæ 1685, s. 230.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

son udgav sagaen 1852. Han udgav teksterne efter M (med afskriften m) og Hb, hver for sig, uden noteapparat. Et andet hæfte med sagaen efter Flatøbogen, anmærkninger, versforklaringer og dansk oversættelse, var paatænkt, men dette udkom aldrig. Aaret 1862 blev Flateyjarbók udgivet i Oslo, ved Guðbrandur Vigfússon og C. R. Unger. Fóstbrœðrasaga findes (sammen med Olaf den helliges saga) i udgavens 2. bind.[1]) Hauksbók er udgivet ved Finnur Jónsson, København 1892—96, udgaven er bogstavret og opløsninger kursiverede. Udgiveren behandler Fóstbrœðrasaga i indledningen. En folkeudgave er besørget i Reykjavík 1899 ved Valdimar Ásmundarson. Her følges M's tekst saa langt m rækker, men det følgende tages efter Hb. Bagefter følger som tillæg nogle stykker af Flatøbogen. I Origines Islandicae Oxford 1905 er Fóstbrœðrasaga udgivet, teksten for det meste efter F, men efter at den særskilte Fóstbrœðrasaga i Flatøbogen holder op, følges Hb. Efter sagaen følger nogle stykker, Tormod angaaende, af Olafssagaen. Ligesom alle oldislandske tekster i Or. Isl. er Fbr. oversat til engelsk. Der findes for øvrigt følgende oversættelser af Fóstbrœðrasaga: Fr. Winkel Horn i Billeder af Livet paa Island, København 1872, 2. bind. Sagaen er oversat paa grundlag af Gislasons udgave, der er M-tekst til m holder op, hvorpaa fortsættes med Hb-tekst. N. Rolfsen har oversat sagaen til norsk rigsmaal i Vore fædres liv, Bergen 1888. Grundlaget er Gislasons udgave og teksterne er hver for sig benyttede i samme udstrækning som hos Winkel Horn, dog bør det bemærkes, at

[1]) I Flatøbogudgavens tekst af Fóstbrœðrasaga er følgende fejl konstaterede: F s. 97 l. 12 heim, rigtigt honum nærv. udg. s, 17 note til l, 1. s. 102 l. 2 Laugardal, rigtigt Langárdal nærv. udg, s. 31 note til l. 8. s. 154 l. 8 Kolbrúnu, rigtigt Þorbjorgu (nærv. udg. s. 72 l. 20). s. 155 l. 27 með, rigtigt með honum (nærv. udg. s. 78 l. 19). s. 157 l. 7 fra neden þeir, rigtigt þeir menn nærv. udg. note til s. 88 l. 22 —89 l. 11. s. 218 l. 5 fra neden Bjarni, mbr. F har blot B, som efter sammenhængen maa betegne Boðvarr (nærv. udg. s. 184 l. 5—6). s. 222 sidste linje mbr. har ofan foran mikit, men det første ord mangler i udgaven, jfr. nærv. udg. s, 195 l. 8. Naar det s. 107 i en fodnote til ordet lengdi s. s. l. 23 hedder, at mbr. F for nævnte ord har l'ngi, er dette ikke rigtigt, i membranen er lengdi skrevet fuldt ud. Jfr. nærv. udg. s. 219 l. 8.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Rolfsen tillader sig undertiden fri behandling og forkortelser af teksten, hvad Winkel Horn ikke gør. Til tysk er sagaen oversat i Thule bd. XIII, Jena 1912, efter Gíslasons udgave; fremgangsmaaden den samme som hos Winkel Horn. Oversætteren Erich Mendelssohn. Anne Holtsmark har i 1927 oversat sagaen til norsk rigsmaal, ligeledes efter Gíslasons udgave. I tidsskriftet Muséon, Louvain, udkom aaret 1882 en fransk oversættelse af Grønlandsafsnittet ved Eugéne Beauvois, under overskriften La vendette dans le nouveau monde au XIe siécle. Her er sagaen frit oversat, alle udgaver, som dengang fandtes, er benyttede. Den ofte omtalte af Björn Jónssøn meddelte anekdote om Torgeir er medtaget.

Hvad angaar nærværende udgave er der ovenfor, ved de enkelte haandskriftklasser, gjort rede for, hvilke haandskrifter er benyttede og hvorledes disse benyttes hvert for sig. Det ansaas for rigtigst, at lade teksterne efter M og Hb trykke parallelt med hinanden, da forskellen paa de to recensioner i største delen af paagældende stykke er saa stor, at det ikke vilde have været heldigt, blot at trykke Hb med varianter fra de øvrige haandskrifter. Skønt F ofte er at foretrække for M, er dog M, for den mindre oprindelige recensions vedkommende, lagt til grund, da der ikke i dettes tekst, i den grad som i F, findes optagne stykker, som er ganske uoprindelige i sagaen, og M-teksten saaledes udgør et mere ensartet hele end tilfældet er med F. Enkelte gange er optagne i teksterne efter Hb og M læsemaader fra de andre haandskrifter; dette gøres dog kun sjældent, idet nærværende udgaves læsere forudsættes selv at kunne dømme imellem forskellige læsemaader.[1]) Baade Hb og M trykkes bogstavret, dog, for prosaens vedkommende med normaliseret interpunktion. I noterne til prosaen anføres som regel blot forskel i ord; derimod ikke forskel i ordføjning eller ordformer, medmindre dette har særlig betydning. Naar F og R, hvad ord og mening angaar, har en fælles variant til M eller Hb, saa anføres ordføjning og ordformer efter F. Varianterne til prosaen er med normalise-

[1]) I en folkeudgave efter Hb og M burde læsemaader fra andre haandskrifter optages i teksten oftere end sket er i nærv. udg.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ret retskrivning. Da flere af versene ikke kan restitueres uden benyttelse af Olafssagahaandskrifter, og versene findes, med alle læsemaader af betydning, i Finnur Jónssons Skjaldedigtning, er versteksterne trykte som de foreligger i haandskrifterne, uden at fejlagtige læsemaader erstattes ved andre bedre, eller at interpunktionen normaliseres. Dog restitueres versene i tillæggene, for saa vidt dette kan ske ved benyttelse af Fbr-haandskrifter alene. Varianter til versene anføres som regel bogstavret efter haandskrifterne; denne regel fraviges blot enkelte gange, naar retskrivningen er aabenbart betydningsløs. Tillæggene efter F og R trykkes med normaliseret retskrivning, dog med bibeholdelse af haandskrifternes ordformer, hvilke man ikke fandt anledning til at arkaisere, da paagældende stykker (undtagen þáttren Tormod i Danmark) næppe er nedskrevne før end i 14. aarhundrede. Teksten efter bladstumperne i AM 75 e, fol. er trykt bogstavret og med kursiverede opløsninger, da disse bladrester er vanskelige at læse, medens teksten er interessant for F-klassens historie. — Skarpe klammer uden nærmere angivelse betegner, at det indklamrede fra først af har manglet i det haandskrift, hvorefter teksten er tagen. Skarpe klammer sættes ogsaa hvor der i hskr. er afrevne eller helt ulæselige steder, men dette meddeles i noterne. Tallene i marginen henviser til sidetal i Konráð Gíslasons udgave af sagaen (G), udgaven i Flatøbogen (F) og Finnur Jónssons udgave af Hauksbók (Hb).

Til slut udtaler jeg min bedste tak til professor Finnur Jónsson, som har læst baade tekst og indledning i 2. korrektur, og hvem jeg skylder gode vink under mine forberedelser til udgaven. Forstanderen for den Arnamagnæanske samling, dr. phil. Jón Helgason, har bistaaet mig ved læsningen af de omtalte bladstumper i 75 e, fol., hvorfor jeg er ham tak skyldig. Det kgl. bibliotek i Stockholm og Landsbiblioteket i Reykjavik takker jeg for beredvilligt laan af de haandskrifter, der haves paa nævnte biblioteker.

BJÖRN K. ÞÓRÓLFSSON.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Saga þormoðar ok þorgeirs. F 91

A dogum hins helga Olafs konungs voru marger G 3. F 92
hofðingiar vnder hans konungdæmi, eigi at eins i Noregi, helldr i ollum londum, þeim er hans konungdomr stoð yfer; ok voru þeir aller mest virðir af guði, er konungi likaði bezt við. I þann tima var hofðingi agætr a Islandi i Isafirði, er Vermundr het; hann var Þorgrimsson broðvr Vigastyrs. Vermundr hafði bustað i Vaz firði; hann var vitr ok vinsæll. Hann atti konu þa þorbiorg het, hon var kollut Þorbiorg digra, dotter Olafs pa. Hon var vitr kona ok storlynd. Iafnan er Vermundr var eigi heima, þa rieð hon firir heraði ok firir monnum,

Overskriften lyder i F: Vpphaf fostbræðra soghu, *hvorpaa der følger en fortale.* *I R lyder overskriften*: Saga fra Þorgeiri ok Þormoðe Kolbrunarskalldi. *I F staar som overskrift til Fóstbræðrasagas 1. kapitel* (*Ol. sagaens 75.*): Uppruni þeirra Þorgeirs ok Þormóðar. — 1. helga: heilaga *F.* marger: miklir *tf. F, R.* — 2. konungdæmi: konungsríki *F*; ríki *R.* — 3. i: á *R.* — 3—4. konungdomr: konungs dómr *F, R.* — 4—5. ok—við *ul. R.* — 4. aller: *ul. F.* — 5. við *ul. F.* þann: þenna *F, R.* — 6. hofðingi: mikill ok *tf. R.* agætr: mikill *F.* i Isafirði *ul. R.* er: sá er *F, R.* — 7. Þorgrimsson: ok *tf. R.* broðvr: bróðir *F, R.* — 8. hafði bustað: bjó *R.* vitr: maðr *tf. F, R.* — 8—9. vinsæll: hvatr ok harðráðr *tf. F, R.* — 9. konu þa: þá konu er *F.* — 9—10. konu—pa: Þorbjǫrgu hina digru *R.* — 10. Þorbiorg: hin *tf. F.* Olafs pa: Kjartans Óláfssonar *F.* — 11 kona—storlynd: ok harðráð, stórlynd ok atkvæðamikil *R.* storlynd: rík ok stórráð *tf. F.* Iafnan: ávalt *F.* — 11—12. Iafnan—monnum: hon var jafnan firi manna forráði, þá er Vermundr var eigi heima *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok þotti huerium manni sinu mali vel komit er hon rieð firir. Þat barst at einhueriu sinni, þa er Vermundr var eigi heima, at Gretter Asmundarson kom i Isafiorð, þa er hann var sekr, ok þar sem hann kom hafði hann þat nærr af huerium er hann kallaði, ok [þo] at hann kallaði þat gefit, eða þeir er laust lietu feit, þa voru þær giafer þannveg, at marger menn mundu sitt fie eigi laust lata firir honum, ef þeim syndiz eigi troll firir dyrum. Þvi saufnuðu bændr ser liði ok toku Gretti hondum ok dæmdu hann til draps ok reistu honum galga ok ætluðu at heingia hann. Ok er Þorbiorg veit þessa
G 4 firirrætlan, fór hon með huskarla sina til þess mannfundar, er Gretter var dæmdr, ok þar kom hon at, sem galginn var reistr ok snaran þar við fest, ok Gretter þegar til leiddr, ok stoð þat eitt firir liflati hans, er menn sa faur Þorbiargar. Ok er hon kom til mannfundar þess, þa spyrr hon, huat menn ætluðuz þar firir. Þeir sogðu sina firirrætlan. Hon segir: „Oraðligt syniz mer þat at þer drepit hann, þvi at hann er ættstorr maðr ok mikils verðr firir

1—2. er—rieð: þo at hon réði *F.* — 2. *Stykket om Grettir, fra og med* þat *til kapitlets slutning, udeladés i F.* einhueriu: einu *R.* — 3. Asmundarson *ul. R* — 4. er—var: var hann *R.* ok þar: en hvar *R.* — 5. nærr *ul. R.* er: sem *R.* — 6—7. ok—feit: ok þó at þat væri kallat gefit, er laust var látit *R.* — 7. giafer: á *tf. R.* 8. marger menn: þeir *R.* sitt fie: *ul. R.* — 8—9. firir honum *ul. R.* — 9. syndiz: þætti *R.* troll: standa *tf. R.* Þvi: ok nú *R.* — 10. ser *ul. R.* hondum: Ásmundarson *R.* — 11. honum *ul. R.* — 12—13. veit—firirrætlan: frá þetta *R.* — 13. fór: þá *tf. foran R.* þess: þessa *R.* — 14. er—dæmdr *ul. R.* ok—hon: kom hon þar svá *R.* — 15. sem *ul. R.* galginn: gálgi *R.* snaran: snara *R.* þar *ul. R.* — 16. þegar: þar *R.* — 17. menn sa: sén var *R.* Ok: en. — 18. til—þess *ul. R.* menn: þeir *R.* — 19. þar *ul. R.* — 19—20. Hon segir: Þorbjörg mælti *R.* — 20. þat *ul. R.* hann: Gretti *R.* — 21. maðr *ul. R.* — 21—S. 3,1. firir—saker: sakir afls *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

afls saker ok margrar atgerui, þo at hann sie eigi gæfv maðr i ollum hlutum, ok mun frændum hans þikia skaði vm hann, þott hann sie við marga menn odæll.“ Þeir segia: „Olifiss maðr syniz oss hann vera, þvi at hann er skogar maðr ok sannr rans maðr“. Þorbiorg mællti: „Eigi mun hann nv at sinni af lifi tekinn ef ek ma raða.“ Þeir segia: „Hafa muntu riki til þess, at hann sie eigi af lifi tekinn, huart sem þat er riett eða rangt.“ Þa liet Þorbiorg leysa Gretti ok gaf honum lif ok bað hann fara þangat sem hann villdi. Af þessum atburð qvað Gretter qviðling þenna:

1. Mvnda ek sialfr
i snauru egnda
haullzti bráðt
hofði stinga,
ef Þorbiorg
þessu skalldi,
— hon er allsnotr, —
eigi byrgi.

I þessum atburði ma her synaz, huersu mikill skorungr hon var.

II. Fostbræðra lag.

Havarr het maðr, hann var Klepsson; hann bio a bæ þeim er heiter at Ioklakelldu. Havarr var

1. margrar atgerui: margra íþrótta *R.* eigi: at sume *tf. R.* — 2. i—ok *ul. R.* — 3. þikia: mikill *tf. R.* vm: eptir *R.* við—menn *ul. R.* — 4. segia: svara *R.* — 5. er: sekr *tf. R.* — 8. þess—tekinn: þessa *R.* — 9. liet: bað *R.* — 11. þangat sem: hvert er *R.* — 11—12. Af—þenna: Þá kvað Grettir vísu *R.* — 14. egnda: sygða *R.* — 21. I—mikill: Af slíku má marka hverr *R.* — 23. *R har ingen kapiteloverskrift, hverken her eller i det følgende. Ikke kapitelskifte i F, hvor* Hávarr *følger umiddelbart paa* firir *s.* 2[2]. — Havarr: Hávarðr *R.* — 25. a—heiter *ul. F.* Ioklakelldu: Jǫkulskeldu *F, R.* Havarr: Hávarðr *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

kyniaðr sunnan af Altanesi ok hafði farit þaðan firir viga saker, þvi at hann var mikill viga maðr ok havaða maðr ok odæll. Hann atti konu þa er Þorelfr het; hon var breiðfirz[k] at kyni, hon var dotter Alfs or Dolum, gofugs mannz ok agætz. Havarr ok Þorelfr attv son þann er Þorgeirr het. Hann var braðgiorr maðr ok mikill vexti ok sterkr ok kappsfullr; hann nam a vnga alldri at hlifa ser með skilldi ok vega með vapnum. Bessi het maðr, er bio i Isafirði; hann bio a bæ þeim er a Dyrðilmyri heiter. Hann atti þa konu er Þorgerðr het; son þeira het Þormóðr. Hann var þegar a vnga alldri huatr maðr ok hugprúðr, meðalmaðr vexti, suartr a hárs lit ok hrockinhærðr. I þenna tima bio a Reykiaholum a Reykianesi Þorgils Arason; hann var mikill hofðingi, vitr ok vinsæll, rikr ok ráðvandr. Illugi het broðer hans, hirðmaðr ens heilaga Olafs konungs. Hann var farmaðr mikill ok var iafnan annan vetr með Olafi konungi en annan a Reykiaholum; hann hafði vt kirkiuvið ok

1. kyniaðr: ættaðr *R.* Altanesi: Akranesi *F, R.* farit: flýit *F, R.* — 2. þvi at *ul. R.* — 2—3. mikill—ok(1) *ul. R.* viga—ok(1) *ul. F.* — 3. maðr: mikill *tf. R.* — 4—5. hon(1)—Dolum: hon var dottir Álfs ór Dǫlum ok breiðfirzk at kyni *R.* — 4. kyni: ætt *F.* — 5. or: í *F.* gofugs—agætz *ul. R.* — 6. Havarr: þau *tf. foran R.* þann *ul. R.* — 7—8. braðgiorr—kappsfullr: brátt gjǫrr at afli ok vexti, ódæll ok kappsamr *R.* — 7. ok(1) *ul. F.* ok(2) *ul. F.* sterkr: ok ódæll *tf. F.* — 9. ok: en *F, R.* vapnum: sverði *F.* — 10. hann bio *ul. R.* — 10—11. hann—heiter *ul F.* Dyrðilmyri: Tyrðilmýri *R.* — 12. þegar *ul. F.* — 14. hars lit: hár *F.* hrockinhærðr: hrokkinhárr *R.* I—tima: þá *R.* — 15. Þorgils: Þorgisl *F.* — 16. mikill hofðingi *omv. F, R.* vitr—rikr: ok rikr, vinsæll *R.* — 17. hans: hann var *tf. F, R.* — 17—18. ens—konungs: Óláfs konungs ins helga *R.* — 19. iafnan *ul. F.* — 19—20. annan—annan: sinn vetr hvárt með Óláfi konungi eða *R.* — 20. annan: vetr *tf. F. I R udelades stykket fra og med* hann *til* bana 5^{10}. kirkiuvið: þann *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

skalavið. Þeir bræðr Þorgils ok Illugi voru synер Ara Olafssonar, Vlfs sonar ens skialga, er nam Reykianes, Hognasonar ens huita, Otryggssonar, Oblauðssonar, Hiorleifssonar konungs. Þorgerðr het moðer þeira Þorgils ok Illuga; hon var dotter Alfs ór Dolum. Moðer Alfs var Hilldr Þorsteinsdotter ens ravða, Oleifssonar ens hvita, Ingialldzsonar, Froðasonar; moðer hans var Þora dotter Sigurðar orms i auga, moðer Sigurðar var Aslavg dotter F 93 Sigurðar Fafnis bana. Þorgeirr Hauarsson var systrungr Þorgils Arasonar. Þorgeirr ok Þormóðr oxu vpp i Ísafirði ok var snemmendiss vingan með þeim, þvi at þeir voru i morgu skapgliker. Snemmenndis sagði þeim sva hugr vm, sem siðarr bar raun a, at þeir mvndu vapnbitner verða, þvi at þeir voru raðner til at lata sinn hlut huergi eða vnder leggia, við hueria menn sem þeir ætti malum at skipta. Meirr hugðu þeir iafnan at fremd þessa heims lifs en at dyrð annars heims fagnaðar. Þvi toku þeir þat ráð með fastmælum, at sa þeira skylldi hefna annars, G 6 er lengr lifði, en þo at þa veri menn kristner kallaðer, þa var þo i þann tið vng kristni ok miog

1. skalavið: þann er þar var *tf. F.* Þorgils—Illugi *ul. F.* — 2. Olafssonar: Mársson, Atlasonar *F.* — 5. Þorgils—Illuga *ul. F.* — 6. or: í *F.* Dolum: Hǫgna sonar hins hvíta, Ótryggssonar, Óblauðssonar *tf. F.* Hilldr: Þórhildr *F.* — 7. hvita: Ótryggssonar, Óblauðssonar *tf. F.* 8. hans: Ingjalds *F.* — 9. Aslavg: Ástlaug *F.* — 10. Hauarsson *ul. R.* — 11. Þorgils Arasonar: þeirra bræðra *R.* ok: þeir *tf. R.* — 12. snemmendiss vingan: snemma vingott *F.* snemmendiss—þeim: vingott með þeim snemmindiss *R.* — 13. i morgu: mjǫk *R, ul. F.* — 14. vm *ul. F.* — 15. vapnbitner: vápndauðir *F.* vapnbitner verða: verða menn vápndauðir *R.* — 16. eða *ul. F, R.* leggia: liggja *F, R.* — 17—18. Meirr—iafnan: hugðu þeir meir *R.* — 18. þeir iafnan *ul. F.* at (1 *og* 2): of *R.* fremd: frægð ok frama *F*; frægð *R.* lifs *ul. F, R.* at(2) *ul. F.* — 19. fagnaðar *ul. R.* Þvi—þeir: þeir tóku *R.* — 20. fastmælum: staðfestu *R.* — 22. þó *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vanger, sva at marger gneistar heiðninnar voru þo þa epter ok i uueniu lagðer. Hafði su siðuenia verit hofð fregra manna, þeira er þat laugmal settu sin imilli, at sa skylldi annars hefna er lengr lifði, þa skilldu þeir ganga vnder iij. iarðar men, ok var þat eiðr þeira. Sa leikr var a þa lund, at rista skylldi iij. torfur or iorðu langar; þeira endar skylldu aller faster i iorðu, ok heimta vpp lyckiurnar, sva at menn mætti ganga vnder. Þann leik fraumdu þeir Þormoðr ok Þorgeirr i sinum fast mælum. Þormoðr var nockuru ellri en þo var Þorgeirr sterkari. Vppgangn þeira gerðiz bratt mikill; fara þeir viða vm herut ok voru eigi vinsælir, toldu marger þa ecki vera iafnaðarmenn. Hofðu þeir hald ok traust hia feðrum sinum, sem van var at; virðu marger menn sem þeir helldi þa til rangs. En þeir menn, sem vanhluta þottuz verða firir þeim fostbræðrum, foru a fund Vermundar ok baðu hann koma af ser

1. sva at: ok *R.* heiðninnar: heiðinnar villu *F*; villunnar *R.* þo *ul. F, R.* — 2. epter—lagðer: enn í venju margra manna *F, R.* lagðer: lagðar(!) *M. Næste punktum begynder:* Í fyrnsku *F, R.* Hafði: var *R.* siðuenia: venja *R.* verit *ul. R.* — 3. hofð *ul. F, R.* fregra: harðfengra *F, R.* settu: gerðu *F, R.* — 4. imilli: á meðal *F, R.* er: sem *R.* — 6. þat: þá *tf. R.* leikr: þeirra *tf. F.* — 7. skylldi: upp *tf. F, R.* or iorðu *ul. F, R.* — 7–8. þeira—aller: ok skyldu endar allra þeira vera *R.* — 8. faster: vera *tf. F.* ok: en *F, R.* — 9. menn: maðr *F.* mætti: þar *tf. R.* ganga: þar *tf. F.* Þann: þenna *R.* — 10. i—mælum *ul. F.* — 11. var: þeirra *tf. F.* nockuru: þeira *R.* Þorgeirr: þeira *tf. F.* — 12. gerðiz: varð *R.* — 13. vm herut *ul. R.* eigi: ekki mjǫk *F.* toldu—þa: þótti morgum þeir *R.* — 14. hald ok traust: hráskinn *F, R.* — 15. sem—at *ul. F, R.* virðu: ok *tf. foran R*; svá *tf. F.* — 16. menn *ul. F. R.* sem: at *F.* rangs: þessarrar óspektar *F*; ranginda *R.* En: fóru *F, R.* — 17. sem: er *F, R.* vanhluta—verða: mest þóttuz verða vanhluta *R.* verða: vorðnir *F.* fostbræðrum *ul. F.* — 18. foru *ul. F, R.* — a fund: til *R.* koma af ser: af koma *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þessum vandræðvm. Vermundr bauð Hauari ok Bersa a sinn fund, ok sagði þeim, at monnum likaði litt til sona þeira: „Ertu, Hafarr, vtan heraðs maðr,“ sagði hann, „ok hefir setz her niðr at engiss mannz leyfi. Hofum ver ecki amaz við bygð þina her til, en nu syniz mer standa af þorgeiri sýni þinum oroi ok stormr. Vilium ver nu at þu færer bustað þinn ok bygð brott ór Isafirði, en Bersa ok son hans munu ver af þvi eigi a brott reka, at þeir eru her kyniaðer; viæntum ver ok, at minni stormr standi af þormoði, ef þeir þorgeirr skiliaz.“ Hafarr segir: „Raða muntu þvi, Vermundr, at ver munum raðaz i brott ór Isafirði með fie vart, en eigi veit ek nema þorgeirr vili raða vistum sinum.“ Nu eptir þessa þeirra raðagerð ferði Havarr bustað sinn suðr til Borgarfiarðar, ok bygði þar sem nu heita Havars topter. Þorgeirr var þa ymizt með feðr sinum eða G 7

1. þessum vandræðum: þessu vandræði *F*, *R*. — 1—2. Hauari—fund: þeim a sinn fund, Bersa ok Hávarði *R*. — 2—3. likaði litt: misþokkaðiz *R*. — 3. til sona: við sonu *F*. Ertu: er *F*. Hafarr: Hávarðr *R*. — 5. leyfi: lofi *F*, *R*. bygð—her: þik higat *R*. — 6. nu: mér *R*. mer: monnum *F*, *R*. — 7. oroi: nokkurr hroði *F*, *R*. — 7—8. færer—þinn: breytir bústað þínum *F*, *R*. — 8. bygð: farir í *R*. bygð brott: færir í brott bygð þína *F*. — 9. af *ul*. *F*, *R*. þvi *ul*. *R*. a: í *R*. brott: burt *F*. at: þvi at *R*. — 9—10. eru—kyniaðer: eiga hér kyn *R*. — 10. kyniaðer: heraðs menn *F*. ok *ul*. *R*. — 11. standi: mun standa *F*. Þormoði: *Herefter kommer en lakune i M, til* iafnan i 24^{18}. *Lakunen udfyldes efter m*. Þormoði—skiliaz: þeim, er Þorgeirr er í brottu *R*. Þorgeirr *ul*. *F*. — 12. muntu þvi: munu þér þessu *R*. Vermundr *ul*. *F*. — 12—13. ver—brott: ek mun í brott fara *R*. — 13. fie vart: mitt *R*. — 14. vili: þó *tf*. *R*. vistum sinum: sínu vistaferli *F*; sínu vistafari *R*. Nu *ul*. *R*. — 15. þeirra raðagerð: viðræðu *F*, *R*. bustað sinn: bygð sína *F*, *R*. — 16—17. heita—topter: eru kallaðir Hávarsstaðir *F*. — 17. þa *ul*. *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vestr i Isafirði með Þormoði, ok var hann morgum monnum nockurr andvara gestr, þar sem hann kom, þo at hann veri a vngum alldri. Longum var hann a Reykia holum með Þorgilsi frenda sinum, ok
F 94 hafði af honum gott yfir læti; mikit vinfengi var með þeim Ara Þorgilssyni, þegar a vnga alldri, ok hiellz þeirra vinfeingi meðan þeir lifðu bæder. Ioðurr het maðr, er bio a bæ þeim er heitir a Skeliabrecku. Hann var garpr mikill ok hofðingi, vdæll ok litill iafnaðarmaðr við marga menn, rikr i heraðinu ok storráðr, vigamaðr mikill, ok bætti menn sialldan fe, þott hann vægi. Þat bar at einn vetr, at Ioðurr ok huskarlar hans foru vt a Akranes at miolkaupum. I þeirri faur kom hann til Havars, ok bað, at hann mundi lia honum hest vt a Nes; hann leði honum hestinn: „Ok vil ek, at þu latir hestinn her epter er þu ferr aptr, ok hafir þu eigi leingra.“ Ioðurr qvað sva vera skylldu. Siðan for hann vt a

1. vestr—með: með Bersa ok *R.* hann *ul. R.* — 1—2. var—gestr: vóru mǫrgum andvaragestir *F.* — 2. monnum nockur *ul. R.* þar—kom *ul. R.* hann kom: þeir kómu *F.* — 3. þo—alldri *ul. F.* a—alldri: ungr *R.* hann: ok *tf. R.* — 4. Reykiaholum: Reykhólum *R.* Þorgilsi: Þorgisli *F.* — 4—5. ok—yfirlæti *ul. R.* — 5 mikit—var: ok var vingott *R.* — 6. Ara Þorgilssyni: Þorgisli Ara-syni *F.*, Ara syni Þorgils *R.* a—alldri *ul. R.* — 7. þeira vinfeingi: þat *F, R.* bæðer *ul. R. Med* Jǫðurr *begynder et nyt kapitel i F, R. Overskrift i F:* Iǫðurr drap Hávar. capitulum. — 8. a—a: at *F.* a(2): at *1149.* Skeliabrecku: Hann var Klængsson *tf. F.* — 9—10. hǫfðingi—heraðinu: ójafnaðarmaðr mikill, ríkr *F.* — 11. menn: mǫnnum *1149.* — 12. fe *ul. F.* þott: þó at *F.* — 12—13. Þat—Akranes: Iǫðurr fór um vetrinn út á Akranes ok húskarlar hans með honum *F.* — 14. faur: ferð *R.* — 15. mundi: skyldi *F.* Nes: nesit *F.* — 15—16. hann—honum: Hávarr sagðiz ljá honum mundu *F.* — 16. ek: sagði hann *tf. F.* — 17. ok—leingra *ul. F.* — 18. Siðan—hann: hann fór *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Nes ok keypti miol sem hann ætlaði, ok for heimleiðiss, þa er hann hafði þat annaz, at honum bar nauðsyn til. Ok þa er [hann] for vtan með Grvnnafirði, um bæ Havars, þa ræddu fornvautar hans vm við hann, at þeir mvndu koma þar til hus ok lata þar eptir hestinn. Ioðurr segir: „Eigi nenni ek at dveliaz at þvi; mun ek nu hafa hestinn heim vnder klyfium, ok senda honum þegar aptr, er ek hefi haft i mina nauðsyn.“ Þeir segia: „Gera mattu þat ef þu vill, en eigi hefir Hauari iafnan likat ef af þvi veri brugðit, er hann villdi vera lata.“ „Ecki mun nu fyrer þat gert“ segir Ioðurr. Hafarr ser ferð þeirra ok kennir mennina; ferr til fundar við þa ok heilsar þeim ok mællti: „Nu munv þer lata her epter hestinn.“ Ioðurr segir: „Þu munt vilia lana mer hestinn heim til Skeliabrecku.“ Havarr svarar: „Eigi vil ek at nu fari hestrinn lengra.“ Ioðurr segir: „Þo munu vær hafa hestinn, þottu vilir eigi lia.“ Havarr segir: „Sva ma vera at þat G 8 sie.“ Hann hleypr at hestinum ok hio ofan klyfiarnar ok tok i tauma hestzins ok sneri heim a leið. Ioðurr hafði krokaspiot i hendi; hann snarar þa at Havari ok leggr spioti i gegnum hann, af þvi sari

1. Nes: nesit *F.* keypti: þar *tf. F.* ætlaði: hafði áðr ætlat *F.* ok for: síðan fór hann *R* — 2—3 þa—til *ul. F.* — 2. at: er *R.* — 3. þa *ul. F.* vtan *ul. F.* — 4. um(1): nær *F.* vm(2) *ul. R.* — 5—6. koma—eptir: eptir láta *F.* — 6. ek: nú *tf. F.* — 7. at þvi: ok *F.* vnder: með *R.* — 9. þat: svá *F.* — 10. hefir: hefði *F.* iafnan: ávalt *F.* ef: at *F.* — 12. gert: gefit verða *F.* — 13. kennir mennina *ul. F.* — 14. ok(1) *ul. R.* ok—þeim *ul. F.* — 15. her *ul. F.* segir: mælti *R.* — 16. lana: ljá *F.* heim—Skeliabrecku *ul. F.* — 17. vil—hestrinn: mun nú hestrinn fara *F.* — 18. vær: nú *tf. F.* hestinn: hann *F.* þottu: þó at þú *F.* — 19. lia *ul. F.* Sva—þat: vera má at svá *F.* þat *ul. R.* — 22. hafði: mikit *tf. F.* — 23. i—hann: á Hávari miðjum *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

liet Havar lif sitt. Ioðurr tok hestinn ok hafði með ser ok for leið sina til þess er hann kom heim. Heima monnum Havars þotti honum seint heim verða; þeir leituðu hans ok fundu hann dauðann, þar sem hann hafði veginn verit. Þeim þotti þau tiðendi mikil vera. I þann tíma var Þorgeirr vestr i Isafirði. Vig Havars spurðiz skiott viða um heruð, ok [er] Þorgeirr spurði vig foður sins, þa bra honum ecki við þa tiðenda saugn. Eigi roðnaði hann, því at eigi rann honum reiði i haurund; eigi bliknaði hann, því at honum lagði eigi heipt i briost; eigi blanaði hann, því at honum rann eigi i bein reiði; helldr bra hann ser engan veg við tiðenda saugnina. Þvi at eigi var hiarta hans sem foarn i fugli; eigi var þat bloðfullt sva at þat skylfi af hræzlu, helldr
F 95 var þat herðt af enum hæsta hofuð smið i ollum hvatleik.

III.

Sva er sagt, at Þorgeirr veri litill qvenna maðr; sagði hann þat vera svivirðing sins kraptz, at hokra at konum. Sialldan hlo hann; vbliðr var hann hvers dagliga við alþyðu, mikill var hann vexti ok drengiligr i asianu, ramr at afli. Þorgeirr atti exi

4. þeir leituðu: ok fóru at leita *F.* — 5—6. þau —vera: þat mikil tíðendi ok mǫrgum ǫðrum *F.* *Efter* ǫðrum *er kapitelskifte i F*; *paafølgende kapitels overskrift:* Þorgeirr drap Ioður bónda. — 6. þann: þenna *F.* Þorgeirr: Hávarsson *tf. F.* — 7. Vig: er *tf. foran F.* skiott *ul. F.* — 8. Þorgeirr—vig: Þorgeiri var sagt lát *F.* þa: ok *F.* — 9. þa—saugn: tíðenda sǫgn þessa *F.* saugn: sǫgu *1149.* — 11—12. honum—at *taget efter 1149, Th. og H*; *ogsaa i R. m og F har (10—12).* Eigi bliknaði hann, því at honum lagði eigi í bein reiði. — 13. tíðenda saugnina: þessa tíðenda sǫgn *F.* saugnina: sǫguna *1149.* — 16—17. i—hvatleik *ul. F.* — 18. *Ikke kapitelskifte F.* — 20. sagði: taldi *F.* — 21. hann: engi var hann gapsmaðr *tf. F.* var hann: ok óhýrr *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

breiða, stundar mikla skaufnungs exi; hon var snarpegg ok hvoss, ok fieck morgum manni exin nattverð. Hann atti ok mikið fiaðr spiot; þat var með horðum oddi ok hvossum eggium, mikill falrinn ok digrt skapt. I þann tið var a Islandi sverð otið monnum til vapna bunings. Nu er Þorgeirr spurði vig foður sins, þa for hann a Reykiahola til Þorgils ok sagði honum, at hann villdi fara suðr i Borgarfiorð, at hitta moður sina, ok bað, at hann skylldi fa honum flutning yfir Breiðafiorð. Þorgils gerði sem hann bað. Nu ferr hann suðr i Borgarfiorð, ok er ecki getið um nattstaði hans. Færðer voru goðar G 9 ok snælaust i heraðinu, votnin lagu oll. Ok er hann kom suðr yfir Hvit á, þa lagði hann leið sina til Skelia breckv; veðr var þykt ok hlætt, myrkt vti, bæði fyrir veðrs saker ok nætr. Þorgeirr kom til Skeliabrecku sið um aptan, ok er hann kom a bæinn, þa voru dyrr aptr loknar ok menn nykomner i stufu fra elldi; lios brann i stufunni. Þorgeirr drap a dyrr. Ioðurr tok til orða: „A dyrr er drepit, gangit ut nockvrr sueina.“ Þa sa vt huskarl einn ok ser mann vti fyrir dyrunum standa með vapnvm, ok spyrr, hverr hann veri. Hann svarar: „Vigfus heiti ek.“ Huskarlinn mælti: „Gack inn þu, heimul mun þer gisting.“ Þorgeirr segir: „Eigi þigg ek

1. breiða: mikla *R.* mikla: breiða *R.* hon: sú ǫx *F.* — 2. exin: ærinn *F.* — 2—3. exin nattverð: exinnar verð(!) *R.* — 3. fiaðr *ul. F.* — 4. falrinn: falr a *F.* — 5. þann—Islandi: þenna tíma vóru hér á landi *F.* — 6. bunings: burðar *F.* — 7. Þorgils: Arasonar *tf. F.* — 8—9. i Borgar fiorð: til Borgarfjarðar *F.* — 10. flutning: far *F.* — 12. ecki—nattstaði: sagt frá náttstǫðum *F.* — 18. þa *ul. R.* aptr *ul. R.* loknar: luktar *R.* nykomner: komnir *R.* — 20. tok—orða: mælti *F, R.* — 22. vti *ul, F.* — 24. mællti: segir *R.* þu: því *R.* — 25. mun: er *F.* segir: mælti *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

gisting at þrælum, mæl þu at Ioðr gangi ut.“ Huskarl gengr inn er þorgeirr stoð uti. Bondi spurði huskarl, er hann kom i stofu: „Hverr kom maðr vti.“ Huskarl svarar: „Veit ek at siðr hverr hann er, at ek ætla, at hann viti eigi sialfur.“ Ioðurr segir: „Hvat bauð þu honum her gisting?“ Hann svarar: „Bauð ek.“ Ioðr mællti: „Hveriu svaraði hann?“ „Eigi lez hann vilia þiggia gistingar boð at þrælum, bað hann þik vtkoma.“ Ioðr tok spiot i hond ser ok setti hialm a hofuð ser ok gengr ut i dyrr ok ij huskarlar með honum; ser mann standa firir dyrum ok snyrr spiotinu, ok setti spiotz oddinn i þreskiolldinn. Hann spurði hverr enn komni maðr væri; sa sagði: „Ek heiti þorgeirr.“ Ioðr segir: „Hverr þorgeirr ertu?“ „Ek er Havarsson.“ Ioðr mælti: „Hvert er erendi þitt hingat?“ Hann sagði: „Eigi veit ek, hvat til tiðenda verðr, en efter vil ek leita, ef þer vilit nockuru bæta vig þat, er þu vatt Havar foður minn.“ Ioðr mællti: „Eigi veit ek hvart þu

1. gangi: *med dette ord begynder i m Asgeir Jónssons haand; begyndelsen hertil har Arni Magnússon skrevet.* huskarl: hann *F.* — 2. er: en *F.* er—uti *ul. R.* — 2—4. Bondi—vti: Jǫðurr spurði hverr komenn væri *F.* — 3. huskarl—stofu *ul. R.* — 4. vti *ul. R.* Huskarl: hann *R.* Veit—siðr: eigi veit ek *F.* — 4—5. hverr—er: því *R.* — 5. at—ætla: ætla ek *F.* at(2) *ul. R.* segir: mælti *F.* — 6. Hvat: hvárt *1149, F*; *ul. R.* her *ul. F.* Hann: húskarl *F.* — 7. Bauð ek: Já *R.* — 7—8. Ioðr—vilia: honum ok vildi hann eigi *F.* — 8. vilia *ul. R.* — 9. koma: ganga *R.* — 10. ok *ul. F.* — 11. standa: úti *F*; úti *tf. 1149.* standa—dyrum: úti standa *R.* — 12. ok—ok *ul. R.* ok snyrr: snýr út *F.* — 12—13. þreskiolldinn: en stóð sjálfr fyrir innan *tf. F.* — 14. segir: mælti *F.* — 14—15. Ioðr—Ek: ok *R.* — 15. Ek: Hann svarar *tf. foran F.* — 16. Hann: Þorgeirr *F.* — 16—17. Eigi—en *ul. R.* — 17. hvat—tiðenda: at hverju *F.* — 18—19. þat—minn: fǫður míns *R.* — 18. vilit: mér *tf. F.* — 19—S. 13,1. Eigi—spurt: Hefir þú eigi spurt þat *F.* — 19—13,2. Eigi—bætt: mǫrg víg hefi ek vegit en engi bætt *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hefer það spurt, at ek hefi morg vig veigit ok ek hefi ecki bætt.“ „Okunnigt er mer þat“ segir Þorgeirr, „en hvat sem vm þat er, þa kemr þetta til G 10
min at leita efter þessum vigsbotum, þvi at mer er
nærr hoggit.“ Ioðr segir: „Eigi er mer allfiarri F 96
skapi at minnaz þin i nockuru, en firir þvi mun ek
eigi þetta vig bæta þer, Þorgeirr, at þa þiker oðrum
skyllt, at ek bæta fleiri vig.“ Þorgeirr svarar: „Þer
munut raða hvern soma þer vilit gera, en ver mun-
um raða þyckiu varri.“ Nu rædduz þeir þessi orð
við, ok stoð Þorgeirr eigi allnærr dyrunum; hann
hefer spiot i hægri hendi ok sneri fram oddinum,
en exi i vinstri hendi. Ioðr ok hans menn attu dimt
ut at sia, þar sem þeir voru fra liosi komner, en
Þorgeiri var nockuru hægra at sia þa sem stoðu i
dyrunum. Nu er þa varer siz, þa gengr Þorgeirr
at dyrunum ok lagði spioti a honum miðium ok
þegar i gegn um hann, sva at hann fell i dyrnar

1—2. ek hefi ecki: hefig fá *F.* — 2. bætt: Þorgeirr svarar *tf. F, R.* Okunnigt—þat *ul. R.* — 2—3. segir Þorgeirr *ul. F, R.* — 3. en—þa *ul. R.* um *ul. F.* kemr þetta *omv. R.* — 4. því at: er *F.* er: svá *tf. F.* — 5. er mer: væri *F.* — 6. skapi *ul. F.* Þvi: þat *F.* — 7. vig *ul. R.* þer Þorgeirr *ul. R.* Þorgeirr *ul. F.* — 7—8. þa—skylt: oðrum mun skylt þykkja *F.* — 8. fleiri: onnur *F.* vig: þau sem ek hefi vegit *tf. F.* — 8—10. Þorgeirr—varri *ul. R.* — 9. soma—vilit: þér vilit minn *F.* — 9—10. ver munum...varri: ek mun...minni *F.* — 10. rædduz þeir: er þeir rædduz *F.* — 11. ok: þá *F.* — 12. hendi—oddinum *ul. R.* — 13. vinstri: hinni *tf. foran F.* Ioðr—attu: Jǫður ok hans mǫnnum var *F.* — 13—16. Ioðr—dyrunum *ul. R.* — 14. sia—sem: líta þviat *F.* — 15—16. Þorgeiri—dyrunum: Þorgeirr mátti nǫkkuru gerr sjá, þat er í durunum var *F.* — 16. Nu: ok *R.* þa—siz: minstar vánir váru *F.* siz: minst *R.* — 16—17. þa—ok *ul. R.* — 16. gengr Þorgeirr: hljóp Þorgeirr upp *F.* — 17. lagði: leggr Þorgeirr *R.* honum; Jǫður *F, R.* — 18. sva: hart *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

inn i fang þeim fylgðar monnum sinum. Þorgeirr snyrr i brott þegar i nattmyrkrinu, en huskarlar Ioðrs stamba honum. Þa var Þorgeirr XV vetra gamall er vig þetta varð, sem Þormoðr qvað i erfidrapu Þorgeirs:

2. Starf þreifz upp, þa er arfa
auðveiter let dauðann
(hestrenner var hlunna
hugsniallr) Klængs falli.
Efnd tok Havars hefndar
haf stoðs þa var moði
hann varð haupp at vinna
hvetr ok XV vetra.

Þorgeirr for vm nottina ok nam eigi fyrr staðar enn a Havarsstoðum. Hann drap þar a dyrr ok var seint til hurðar gengit. Þorelfr qvaddi til huskarl einn ut at ganga, hann vaknar ok gnyr fast augun ok lætr illa við upp at standa ok mællti: „Eigi veit ek at nauðsyn se ut at ganga, þott menn fari
G 11 vm nætr.“ Þorelfr mællti: „Sa einn mun vm nætr fara i miklu myrkri, at nauðsyn mun a þikia.“ „Eigi veit ek þat“ segir huskarl ok riss upp ok

1. inn *ul. R.* þeim *ul. F, R.* — 2. i(1): á *F.* þegar *ul. F, R.* — 2—3. en—honum *ul. R.* — 3. stamba: starfa at *F.* gamall *ul. F.* — 3—4. gamall—varð *ul. R.* — 4. varð: var *F.* qvað: orti *F.* — 4—5. sem-Þorgeirs: svá segir Þormóðr *R.* — 6. þreifz: hofzst *F.* — 7. let: sig *F.* — 8. hest-: hast- *F.* — 9. hug-: haug- *F.* falli: falla *F.* — 10. tok: tokzst *F.* — 11. haf: hap- *F*; happ- *R.* þa: er *tf. F.* var: er *R.* — 12. varð haupp: hlaut happ *F.* — 13. hvetr ok: hvatr *F. Efter verset er kapitelskifte i F. Overskrift:* Þorgeirr hitti móður sína. — 14. Þorgeirr for: Nú ferr Þ. *F.* for—ok *ul. R.* nottina: út fyrir Hafnarfjǫll *tf. F.* — 15. þar: þá *F*; *ul. R.* — 17. einn *ul. R.* gnyr fast: hrífr í *F.* — 17—18. vaknar—ok(1) *ul. R.* — 18. ok(1)—standa *ul. F.* — 19. at(1) *ul. R.* þott: þó at *F.* — 21. i—myrkri *ul. R.* at: er *F.* a þikia: til bera *F.* — 22. huskarl ok: hann. Hann *F.* riss: reis þó *F.* ok *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

helldr seint ok gengr til hurðar ok ser mann uti firir dyrum i nattmyrkri ok heilsar honum eigi, snyr inn aftr til reckiu sinnar ok leggz niðr ok breiðer a sik klæði sin. Þorgeirr gengr inn ok lykr aftr hurðina efter ser ok snyr til stufu. Þorelfr tok til orða: „Hverr kom maðr?“ Huskarl svarar: „Þat er bæði, at ek veit eigi hverr hann er, enda þicki mer ecki under.“ Hon mætlti: „Oforuitinn maðr ertu.“ Hon mællti þa við griðkonu eina: „Ris upp þu ok gack til stufu, ok vit, hverr maðr sa er, at þangat geck.“ Griðkona reis upp ok geck til stufu ok lykr upp hurðinni litt at ok spyrr at, hvart nockut se manna i stofunni. Henni var sagt: „Her er maðr vist.“ Hon spyrr hverr hann veri. Hann svarar: „Þorgeirr heiti ek.“ Hon lykur aptr hurðina ok geck i skala. Þorelfr mællti: „Hverr kom maðr?“ Hon svarar: „Þat ætla ek at kominn se Þorgeirr son þinn.“ Þorelfr riss þa upp ok kveiker lios, gengr til stofunnar ok fagnar vel syni sinum;

1. helldr *ul. F.* seint: þat *tf. F.* hurðar: dyranna *F.* ok(2) *ul. F, R.* — 2. firir—nattmyrkri *ul. R.* i nattmyrkri *ul F.* eigi *ul. R.* — 3. aftr *ul. F.* til—sinnar *ul. R.* ok(1) *ul. F* — 3—4. ok(2)—sin *ul. R.* — 4. klæði sin *ul. F.* ok *ul. F.* — 5. lykr—snyr *ul. R.* efter—ok *ul. F.* — 6. tok—orða: spurði *F.* Huskarl: hann *F.* — 7. hverr—er *ul. R.* — 8. Hon: Þórelfr *F.* — 9. maðr *ul. R.* þa *ul. F.* eina *ul. R.* — 10. upp þu: þú upp dóttir *F.* — 10—11. sa—geck: sé *F.* — 11. Griðkona: hon *F.* — 12. lykr upp: lypti *R.* litt at *ul. F.* at(1): hon kagar hjá gáttinni *tf. R.* at(2) *ul. 1149, F, R.* — 13. nockut—manna: er nǫkkurr maðr *F, R.* sagt: svarat *F, R.* — 13—14. Her—vist: Er hér einnhverr maðr *F, R.* — 14. Hon—veri: Griðkona mælti: Hverr er maðr? *R.* — 14—15. Hann svarar *ul. R.* — 15. svarar—ek: nefndiz Þorgeirr *F.* ek: segir sjá *tf. R.* Hon: griðkona *R.* — 16. ok *ul. F.* mælti: spurði *F.* kom: var *F.* — 16—17. kom maðr: er maðr kominn *R.* — 17. Hon: griðkona *R.* kominn *ul. R.* — 18. þa *ul. R.* kveiker: klæddi sik, fekk sér *R.* — 19. sinum: ok *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

spyrr tiðenda. Þorgeirr segir: „Averki nockr gerðiz i qvelld at Skeliabrecku.“ Þorelfr spyrr: „Hverir
F 97 attu hlut i því?“ Þorgeirr svarar: „Eigi ma ek þat af mer bera.“ Þorelfr segir: „Hversu mikill averki var þat?“ Þorgeirr svarar: „Eigi ætla ek at þar muni vmbanda þurfa er hann feck af mer; þat sa ek a spioti minu, at vt mundi tekit hafa i gegn um hann, ok fell hann a bak aftr i fang fylgðar monnum sinum.“ Þorelfr mællti þa með gloðu briosti: „Vbernsligt bragð var þat, ok niottu heill handa son minn! en hvi logðu þeir eigi efter þer fylgðar menn hans?“ Þorgeirr svarar: „Fengin voru þeim i fyrstu onnr verka efni, en bratt fal syn meðal var firir myrkurs saker.“ Þorelfr segir: „Sva ma vera.“ Þa var settr nattverðr firir Þorgeir, ok er hann var
G 12 mettr þa mællti Þorelfr: „Þat syniz mer rað, at þu leggiz niðr til svefns, en ris upp ofan verða natt ok

1. spyrr: hon spurði *R.* segir: mælti *R.* nockr gerðiz: varð *R.* — 2. Þorelfr: hon *F.* — 3. hlut i því: þar hlut í *R.* i: at *F.* svarar: mælti *R.* *Foran* Eigi *staar i F, R følgende:* „Jǫðurr var (varð *R*) firir áverkum“ (áverkum *ul. R*). Hon svarar (Þórelfr mælti *R*): „Lítill mannskaði (mann- *ul. R*). Hverr (eðr hverr *R*) vann á honum ?“. — 4. segir: mælti *R.* — 4—5. Þorelfr—þat: Hon spurði, hversu mikill áverki þat væri *F.* — 5. var: varð *R.* Eigi: þat *F, R.* — 5—6. þar—þurfa: eigi muni þurfa um at binda *F*; eigi þurfi umbanda þat sár *R.* — 6. er—mer *ul. F.* — 6—7. þat—hafa: því at ek sá á spjótinu at ótrautt mundi hafa bitit *F*; því at ek ætla, at spjótit mundi hafa tekit *R.* — 8. ok—hann: því at hann fell *F.* i fang: við lagit í faðm *F.* — 8—9. ok—sinum *ul. R.* — 9. mælti: svarar *F.* með *ul. R.* briosti: hjarta *R.* — 10. Vbernsligt: óbarnligt *R.* bragð: verk *1149, H, F, R.* þat: þetta *R.* — 11. en: eðr *F, R.* — 12. hans: Jǫðurs *F, R.* — 12—13. voru—efni: var þeim ǫnnur athǫfn *F*; *ens R, bortset fra* sýsla *f.* athǫfn. — 13. meðal: milli *R.* — 13—14. en—vera *ul. F.* — 14. Þorelfr—vera *ul. R.* Þa—nattverðr: Þórelfr lét þá setja borð *R.* — 15. Þa—Þorgeir: Hon setti Þorgeiri náttverð *F.* — 16—17. mællti—niðr: bað Þórelfr Þorgeir fara *R.* — 17. til svefns *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

stig þa a bak hesti þinum, ok rið vestr til Breiðafiarðar; huskarlar miner skulu fylgia þer, sva langt sem þu vill. Her munu menn koma a morgin at leita þin, ok hofum ver eigi riki til at hallda þik firer fiolmenni; vǫtn mun ok skiott leysa ef þeyrrinn hellz, ok er þa verra at fara ef þau leysir. Hefer þu nu unnit þat her, er mest nauðsyn bar til. Berðu Þorgilsi frenda minum orð til þess, at hann taki mer nockurn raðstafa vestr þar hia ser; ek mun selia iarðer minar her, vil ek raðaz þangat i atthaga minn.“ Þorgeirr gerði sem moðer hans gaf rað til, lagðiz til svefns ok reis upp ofannverða nott ok reið efter þat i brott, ok er eigi getit um hans ferð fyrr en hann kom vestr i Breiðafiorð, feck ser þar skip ok for a þvi vestr a Reykianes, ok seger þar vig Ioðrs. Syndiz ollum monnum, þeim er heyrðu þessa tiðenda saugn, sia atburðr undarligr

---

1· þa *ul. F.* þinum: skúoðum feitum, er vit eigum *F*; selfeitum *R.* ok *ul. F.* rið: honum *tf. F.* — 2—3. fylgia —vill: fara með þér ok fylgja þér, hversu langt er þér vel líkar *F.* — 3—4. Her—þin *ul. R.* — 4. ok—ríki: því vér hǫfum engi fǫng *R.* riki: fǫng *F.* þik: hér *tf. F, R*; *hvorefter tf. i R*: ef menn leita þín. — 5. fiolmenni: fámenni *R.* vǫtn: ísa *F.* ok *ul. F.* skiott: brátt *R.* — 6. ef—leysir *ul. F, R.* — 7. nu: ok *tf. F.* her *ul. F.* bar: var *F.* — 8. Berðu: ok *tf. F.* þess *ul. R.* — 8—9. hann taki: taka *R.* — 8—10. at—ek: at ek vil *F.* — 9. ek: en *tf. foran R.* — 10. minar: þær er ek á *tf. R.* her: ok *tf. R.* raðaz: vestr *tf. F. R.* — 11. gerði: eptir því *tf. F, R.* — 11—12. gaf—til: það *F*; vildi *R.* — 12. lagðiz: þá *tf. F*; fyrst *tf. R.* ok: en *R.* ofannverða nott: snemma um morgin *F.* — 13. efter þat: þá *R*; *ul. F.* um: of *R.* — 14. i Breiðafiorð: til Breiðafjarðar *F.* — 14—15. i—vestr *ul. R.* — 15. a Reykianes: til Reykjaness *F, R.* ok *ul. F.* — 16. Syndiz: ok *tf. foran R.* — 16—17. monnum—undarligr: þessi tíðendi undarlig *R.* — 17. heyrðu—saugn: þessi tíðendi heyrðu sǫgð *F. Efter* atburðr *har m, 1149, Th* þotti.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

orðinn, at einn ungr maðr skylldi orðit hafa at bana sva harðfengum heraðs hofðingia ok sva miklum kappa sem Ioðr var; enn þo var eigi undarligt, þvi at enn hæsti hofuð smiðr hafði skapat ok gefit i briost þorgeiri sva aurugt hiarta ok hart, at hann hræddiz ecki, ok hann var svá oruggr i ollum mann raunum sem it oarga dyr. Ok af þvi at allir goðer hluter eru af Guði geruir, þa er oruggleikr af Guði gerr ok gefinn i briost hvotum dreingium, ok þar með sialfræði, at hafa til þess er þeir vilia, goðs eða ills. Þvi at Kristr hefr kristna menn sonu sina gert enn eigi þræla, enn þat mun hann hverium giallda sem til vinnr. Þorgeirr hafðiz þa við ymiz a Reykiaholum eða vestr i Isafirði. Um varit efter þessi tiðendi rez þorelfr vestr a Reykianes með allt fe sitt. Þat sumar var sæz a vig þeira Havars ok Ioðrs. Þorgeirr var þa longum með Bersa; voru þeir þormoðr

1. at—hafa: er eitt ungmenni hafði orðit *F*, *R*. — 2. heraðs hofðingia: manni *R*. sva(2) *ul. F, R*. — 3. þo var: þat var þó *F, R*. — 5. aurugt: óhrætt *F*. ok hart *ul. F, R*. — 6. hann *ul. R*. sva oruggr *ul. F*. oruggr: óhræddr *R*. mann *ul. R*. — 7. Ok—at: en *R*. — 7—8. at—eru: eru allir góðir hlutir *F*. — 8. geruir: gefnir *F*; *ul. R*. þa er: ok allr *R*. er: allr *tf. F*. oruggleikr: er *tf. R*. — 9. gerr ok *ul. R*. hvotum: hraustum *R*. drengium: mønnum *F, R*. þar *ul. F*. — 9—11. ok—ills: at þeir hafi til þess krapt, sem þeir vilja gøra, hvárt sem þat er gott eða illt *R*. — 10. þess: kraptinn *tf. F*. — 10—11. goðs—ills *ul. F*. — 11—12. Þvi—þræla *ul. R*. — 11. kristna—gert: mennina skapat ok gert þá sína tilæskingarsonu *F*. — 13. sem: er *F*. vinnr: stundar *F*. Þorgeirr—við: þenna vetr var Þorgeirr *R*. — 14. vestr—Isafirði: með Bersa *R*. Um: of *R*. — 14—15. efter—tiðendi *ul. R*. — 15. Reykianes: -hóla *R*. fe *ul. F, R*. — 16. Þat—Ioðrs: Eptir um sumarit var gert of víg þessi ok sæz á *R*. Þat: sama *tf. F*. var: varð *1149, H*. Havars ok *taget efter 1149, H, Th; ogsaa i F. Ikke i m, R*. — 17. með Bersa: í Ísafirði *R*. — 17—s. 19,1. voru—viner: þeir Þorgeirr *F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ener beztu viner, fengu ser einn feriustut ok reðuz G 13
til þess skips vij menn aðrer með þeim; letu reiða
yfer umm sumarit i ymsa staðe ok voru miðlungi
vinsælir. Ingolfr het maðr er bio i Iokulsfiorðum, F 98
hann var kallaðr Ingolfr suiðinn; sa bærr var kall-
aðr a Sviðinsstoðum, er hann bio a. Þorbrandr
het son hans; hann var garpr mikill ok odæll ok
vuinsæll. Þeir feðgar baðer voru uiafnaðarmenn
mikler, toku iafnan annara manna fe með kugan
eða ranum; þeir voru baðer þingmenn Vermundar,
ok hellt hann miok hendi yfer þeim, þui at þeir
gafu honum iafnan goðar giafer; ok var þeim þvi
eigi skiott hefndr sinn ofsi, sa er þeir hofðu við
marga menn, at eiðr Vermundar stoð firer þeim.
Sigrflioð het kona ok var eckia ok bio i Iokuls-
fiorðum; hon var vitr ok vinsæl ok var morgum
manni mikill gagnsmaðr. Fiorðr var i milli bygða

1—4. enir—vinsælir: þá báðir samt ok fengu sér ferju ok ætla til Stranda *R.* — 2. vij: vi *F.* með þeim *ul. F.* letu: þeir *tf. foran F.* — 3. yfer: firir *F.* — 3—4. i—vinsælir *ul. F.* — 4. *Efter* vinsælir *begynder i F et nyt kapitel; overskrift:* Frá Þorgeiri ok Þormóði fóstbræðrum. *I R betegnes her ogsaa kapitelskifte, som altid i dette hskr. ved ny linje.* Ingolfr—maðr: Maðr er nefndr I. *F.* er: hann *R.* — 5—6 hann—a(2): þar sem nú heitir á Sviðinsstǫðum, því at Ingólfr var sviðinn kallaðr *R.* — 6. a(2) *ul. F.* — 7. ok(1) *ul. F, R.* — 8. þeir—voru: ok báðir váru þeir frændr *F.* baðer *ul. R.* — 9—10. kugan eða *ul. R.* — 10. baðer *ul. F, R.* Vermundar: í Vazfirði ok vinir *tf. R.* — 11. þeim: feðgum *tf. F.* — 13. eigi skiott: seint *R.* ofsi: ósami *F*; ójafnaðr *R.* sa: þann *F.* — 13—14. hofðu—menn: gerðu mǫrgum mǫnnum *F.* við—menn *ul. R.* — 14. þeim *ul. F, R.* — 15. ok(1): hon *F.* — 15. ok—ok: er *R.* Iokulsfiorðum: -firði *1149, H; vistnok en forkert opløsning,* Iokulsf. *m; samme forhold et par gange i det følgende.* — 16. var(1): ekkja *tf. R.* var(2) *ul. F.* — 17. manni *ul. F, R.* Fiorðr: einn *tf. F, R.* bygða: bæja *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeira Sigrflioðar ok Ingolfs, ok bar hon i morgum hlutum stor vandræði firer þeim. Þorgeirr ok Þormoðr biugguz til ferðar norðr a Strander ok fara at fongum, ok er þeir voru buner, þa lagði a firer þeim andviðri, ok gaf þeim eigi lægi ut or firðinum; hofðu marger menn af þeim um sumarit mikil ohægindi. Ok er komit var at vetri, þa rann a byrr ok toku þeir þa til segls ok sigldu ut or Isafirði gott veðr ok litið. Skip geck litið firer veðrs saker, ok er þeir hofðu siglt um stund, þa tok veðrit at þykna ok þvi næst at drifa; ok er þeir voru komner firer Iokulsfiorðu, þa kom veðr i moti þeim hvast ok kallt med fiuki ok frosti. Vissu þeir þa eigi hvert þeir foru; gerðiz þa myrkvi mikill bæði af nott ok fiuki. Sneru nu forviðris skipinu ok fengu stor afaull, vrðu aller alvater ok fraus at þeim klæðinn. Reyndu Ranar dætr dreingina ok buðu þeim sin faðmlaug. Komu

1. Sigrflioðar ok *ul. F, R.* bar: hafði *R.* bar hon: var henni *F.* i *mgl. i m.* morgum hlutum: mǫrgu *R.* — 2. stor: mikil *R.* firer: at *F*; af *R.* Þorgeirr: þat er sagt at þeir *tf. foran R.* — 2—3. Þorgeirr—Þormoðr: Þorgeiri ok Þormóði *1149, hvorved sætningen bliver meningsløs.* — 3. biugguz: gerðuz *F, R.* til *ul. R.* ferðar: at fara *F, R.* a Strander: til Stranda *F.* — 3—4. ok —fongum: til fangs *F, R.* — 4. buner: til farar *tf. F*; heldu þeir út ór Ísafirði, ok er þeir kómu í Jǫkulsfjǫrðu *tf. R.* — 4—5. lagði—andviðri: gerði á mótviðri *F.* — 5. lægi *ul. F, R.* firðinum: Ísafirði *F, R.* — 6. menn *ul. F, R.* um sumarit *ul. F.* mikil *ul. R.* óhægindi: vandræði *F.* — 7. vetri: fram *tf. R.* — 8. þeir *ul. F.* þa *ul. F, R.* or: eptir *F.* — 8—9. ok litið *ul. R.* — 9. Skip—saker *ul. R.* — 10. um: nǫkkura *F.* stund: hrið *R.* þa *ul. R.* þykna: vaxa *R.* — 11. at: þykna ok *tf. R.* voru komner: kómu út *F.* — 12. kom: rann *R.* þeim: bæði *tf. F.* — 13. frosti: ok *tf. R.* þa *ul. R.* hvert: hvar *F, R.* — 13—14. gerðiz—bæði: var þá bæði myrkt *R.* — 14. myrkvi mikill: myrkt *F.* ok: af myrkri með *tf. F.* nu: þá *R.* — 15. skipinu *ul. R.* fengu: þó *tf. F.* aller: þeir *R.* — 16. fraus: *Saal. 1149, H, Th, R*; frusu *m.* Reyndu: þá *tf. R.* — 17. Komu: þeir *tf. foran R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

at lyktum i fiorð einn; helldu þar inn efter, ok i fiarðar botninum voru naust ok þar skip inni. Þar settu þeir skip sitt ok biuggu umm ok ganga a land G 14 siðan ok leita bæiar nockrs. Finna umm siðer bæ einn litinn, drepa þar a dyrr ok geingr þar ut karlmaðr ok heilsar þeim; biðr þa inn ganga, er uti voru i illu veðri, ok ganga þeir til stufu ok brann þar lios; skipa þeir annann beck. Þeim var heilsat. Þa spyrr ein kona, hverr firimaðr væri þeira er komner voru. Henni var sagt, at komner voru Þorgeirr ok Þormoðr, „Eða hverr spyrr at því?“ sogðu þeir. Þeim var sagt at Sigrflioð husfreyia spurði at því. „Heyrt hefi ek yckar getit“ segir hon, „enn eigi hefi ek seð yckr fyrr; enn hvart hafi þið verit veðrsæler i dag eða vinsælir.“ Þeir sogðu: „Marger menn munu þat mæla, at þat se miok glikt, ok mun þo skipta nockuru hverir umm ræða.“ Sigrflioð svarar: „Vera ma at þat se.“

1. at lyktum: loks *F*; um síðir *R.* i: *Saal. 1149, H, Th, F, R*; a *m.* helldu: ok *tf. foran R.* — 2. voru: var *R.* þar *ul. F, R.* inni: í *R.* — 2—3. Þar—þeir: settu þar *F*; s. þ. upp *R.* — 3. ok(2) *ul. F, R.* ganga: þar *tf. R.* — 4. siðan *ul. F, R.* leita—nockrs *ul. R.* nockrs *ul. F.* Finna: ok *tf. foran F.* umm siðer: loksins *F*; *ul. R.* — 5. litinn *ul. R.* þar(1) *ul. F.* þar ut: til dura *R.* — 5—6. karlmaðr: maðr *F.* — 6. ok: sá *R.* — 7. i—veðri *ul. R.* ok(1) *ul. F, R.* þeir *ul. F.* — 7—8. ok(2)—beck *ul. F.* — 8. skipa: ok *tf. foran R.* heilsat: ok *tf. R.* — 9. ein *ul. R.* firimaðr væri: þar væri forráðandi *R.* firimaðr—þeira: firir þeim væri forráðamaðr *F.* — 10. voru(2): væri þar *F.* — 10—11. Þorgeirr: Hávarsson *tf. R.* — 11. því *ul. R.* — 11—12. sogðu þeir: sagði sá *R*; *ul. F.* — 12. sagt: svarat *F.* — 12—13. Þeim—hon: Hon svarar: Sigrfljóð heitir sú, ok hefi ek heyrt getit yðvar *R.* Sigrflioð—því: sú héti Sigrfljóð, er at spurði *F.* — 13. því *ul. 1149.* Heyrt—ek: ok hefi ek heyrt *F.* segir hon *ul. F.* — 14. yckr: yðr *R.* verit: meir *tf. F, R.* — 15. sogðu: svǫruðu *F*; segja at *R.* — 16. menn *ul. F, R.* mæla—miok: kalla *F, R.* — 17. mun *ul. F.* þo: þa *m.* nockuru *ul. R.* umm: til *F.* ræða: tala *F, R.* — 18. Vera—se: Svá má vera *F*; Svá mun jafnt vera *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

IV. Af Þorgeiri ok Þormoði.

Nu biðr hon taka við klæðum þeira, ok var elldr upp kveiktr firi þeim ok þidd klæði þeira er frerin voru; efter þat var þeim matr fenginn ok efter þat til reckiu fylgt ok buit um vel. Sofna þeir skiott. Fiuk ok frost geck alla nottina; go elris hundr alla þa nott
F 99 oþrotnum kioptum ok taugg allar iarðer með grimmum kullda tonnum. Ok er lysa tok um morgininn þa var ut seð, ok er sa kom inn er ut hafði seð, þa spyrr Þorgeirr, hvat veðrs væri uti. Sa segir, at veðr væri et sama ok verit hafði um qvelldit. Sigrflioð mælti: „Þer þurfit eigi veðrsiuker at vera, þvi at vel skulu þer her komner, at þvi er ver megum, ok fari þer heðann eigi fyrr enn gott veðr er.“ Þorgeirr svarar: „Vel ferr þer husfreyia boð við oss, enn eigi bita oss illviðri; ver eigum hvarki at sia firi konum ne bornum ne kvikfe.“ Illviðri tok þa at lægia a vikr ok fiorðu, ok gerði islaug mikil.

1. *Overskriften findes kun i 1149; ikke kapitelskifte i F, R.* — 2. biðr: býðr *F.* hon: at *tf. F.* ok var: er þá *F.* upp *ul. R.* — 3. firi þeim *ul. F.* þidd: þíða *R.* þeira: ok þurka *tf. R.* er—voru *taget efter 1149, H, Th. Ikke i m, F, R.* — 4. matr: náttverðr *F, R.* efter þat: því næst *F, R.* — 5. um: þá *tf. F, R.* Sofna: sofa *R.* — 6. geck—nottina: kveða helgaldra um húsþekjur (of hús *R*) ok sýna þeim er út sjá sinn (sinn *ul. R*) snarpan leik með lítilli mæði ok mikilli ógn (ok—ógn *ul. R*) *F, R.* — 6—8. go—tonnum: *ul. R.* — 6. þa—nott: náttina *F.* — 7. oþrotnum: óþrotligum *F.* — 8. um morgininn *ul. R.* — 9. er(2)—seð *ul. F, R.* — 10. þa *ul. F, R.* spyrr—uti: var hann spurðr at veðri *R*, hvat: er *tf. F.* — 11. et *ul. R.* verit hafði *ul. F, R.* — 12—13. því—komner: velkomnir skulu þér hér vera *F.* — 12—14. því—er *ul. R.* — 13. er: sem *F.* megum: hǫfum fǫng á *F.* — 14. fari þer: farið *F.* eigi: hvergi *F.* — 15—16. Vel—enn *ul. R.* — 16. ver: því af *tf. foran F, R.* eigum—sia: hyggjum hvárki *F.* — 17. ne kvikfe *ul. F, R.* — 17—18. Illviðri—fiorðu: Veðrit (illviðrit *R*) helz viku (ok *tf. R*) lagði þá (þá *ul. R*) fjǫrðu alla *F, R.* — 18. gerði: *Saal. F*; gerðu *m, 1149;* gerðuz *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Einn morgin reis Sigrflioð upp snemma ok sa ut, kemr inn farandi; ok spyrr þorgeirr, hvat veðrs væri uti. Hon segir: „Nu er gott veðr, þunt ok uvindligt.“ Þormoðr mælti: „Stondum upp þa svein- G 15
ar.“ Sigrflioð mælti: „Hvat ætliz þer fyrer?“ Þormoðr svarar: „Ver munum fara norðr a Strander ok vita hvat þar vili til fanga bera, enn lata her efter skip vart.“ Sigrflioð mælti: „Undarleger menn eru þer, vilit fara a Strander at hvolum enn taka eigi nalægri faung ok dreingiligri. Þormoðr mælti: „Hvar eru þau faung?“ Hon segir: „Dreingiligra syniz meʀ at drepa þa illvirkia, er her ræna menn, enn starfa at hvolum.“ Þormoðr mælti: „Til hverra manna mæler þu?“ Hon segir: „Þat mæli ek til þeira Ingolfs ok Þorbrandz, er morgum manni hafa gert skomm ok skaða; hefðit þa margra manna hefnt i yðru verki ef þer dræpit, ok mundi þat verk marger yðr allvel launa.“ Þormoðr mælti: „Eigi veit ek hversu heilrað þu ert oss nu, þvi at þeir eru viner Vermundar, ok mun þat eigi laust efter renna, ef þeim er nockut til meins gort.“ Hon mælti: „At þui kemr

1. reis—sa: snemma sá Sigrfljóð *F.* ut: ok *tf. R.* — 2. inn: aptr *tf. R.* ok *ul. F, R.* — 2—3. hvat—uti: at veðri *R.* — 3. uti *ul. F.* — 3—4. þunt—uvindligt: kyrt ok veðrlítit *F*; ok vindlítit en alþykt alt *R.* — 4. þa *ul. R.* — 5. ætliz: beriz *F, R.* þer: nú *tf. F.* — 6. fara: fæti *tf. F*; á fæti *tf. R.* — 7. þar—bera: til fangs vili verða (verðr *R*) *F, R.* — 8. skip vart: skipin *F*; skipit *R.* — 9. fara—Strander: starfa *R.* a Strander: at starfa *F.* — 10. eigi: upp *tf. R.* faung: féfong *F, R.* — 10—11. mælti—faung: spurði hver þau féfong væri *F.* — 11. faung: féfong *R.* — 12. þa *ul. R.* þa illvirkia: illmenni þau *F.* her: herja ok *R*; *ul. F.* ræna: góða *tf. F, R.* — 13—14. mælti—þu: spurði til hverra hon mælti þat *F.* — 14. manna *ul. R.* þu: þetta *tf R.* þat: þetta *F, R.* til: illvirkja *tf. R.* — 16. skaða: klæki *R.* hefðit—hefnt: hefndi þér ok margra manna *F.* — 16—17. hefðit—dræpit: ok hefndi sá margra manna, er þá dræpi báða *R.* — 17. dræpit: legðið þá við velli *F.* verk *ul. R.* — 18. allvel: góðu *F, R.* — 19. oss *ul. F, R.* þvi at *ul. R.* — 20. Vermundar: ok þingmenn hans *tf. R.* — 21. Hon: Sigrfljóð *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

nu sem mælt er, at spyria er bezt til valigra þegna; þer þikiz vera garpar mikler, þa er þer eruð i þeim veg at kuga kotunga, enn hræðiz þegar er i mannrauner kemr.“ Þa spratt Þorgeirr upp ok mælti: „Standit upp-sveinar ok launit husfreyiu gisting,“ ok þa stoðu þeir upp ok vapnuðu sik. Gengu ut er þeir voru buner, fara yfer fiorðinn a isi, koma a bæinn aðr menn voru uppstaðner. Ingolfr vaknar ok heyrer at menn ganga uti hia husunum, eigi allfaer saman, a frernum skom. Þeir Þorgeirr ganga til dyra ok drepa a dyrr. Við þat vakna menn þeir sem i skalanum voru ok standa a fætr skiott. Hvildu þeir feðgar iafnan i klæðum, þvi at þeir attu saukott við marga menn. Þeir hofðu með ser ij huskarla. Þeir herklædduz aller; tekr sitt spiot huarr þeira i hond ser, ganga til hurðar ok luk[a] upp, sia menninа vti viij ok alla vapnaða; spyria huerr þar sie

1. nu: hér *R.* — 2. vera *ul. R.* þa: þegar *F.* — 2—3. eruð— kuga: kúgið *F, R.* — 3—4. i—kemr: nǫkkur er mannraun í *F*; nǫkkur kemr mannraunin til *R.* — 4. upp: hart *tf. F, R.* — 5. Standit: stǫndum *R.* launit: launum *R.* gisting: greiða *R.* — 6. ok(1) *ul. F, R.* vapnuðu sik: vápnuðuz *F. R.* Gengu: ok *tf. foran R*; ganga þeir *F.* — 7. *Efter* buner *er kapitelskifte i F; paafølgende kapitels overskrift:* Drepnir feðgar Ingólfr ok Þorbrandr. fara: Nú fara þeir fóstbræðr *F.* a: at *R.* — 8. bæinn: á Sviðinsstǫðum *tf. F*; Sviðinsstaði *R.* voru—staðner: stóðu upp *R.* staðner: risnir *F.* vaknar: vakti *F, R.* — 9. hia *ul. R.* husunum *ul. F, R.* — 10. saman *ul. F, R.* a—skom *ul. F.* — 10—11. ganga—ok *ul. F, R.* — 11. Við þat *ul. R.* menn *ul. R.* — 12. sem—skalanum: er inni *F, R.* ok *ul. F, R.* — 12—13. Hvildu—feðgar: því at þeir feðgar lágu *R.* — 13. *Med* klæðum *beggynder M atter.* þvi at: er *R.* — 14. við—menn *ul. R.* Þeir—huskarla: Þar váru ij húskarlar *R.* huskarla: fráliga *tf. F.* — 15. herklædduz: klæðaz *R.* aller: fráliga *R.* tekr: ok *tf. foran F, R.* þeira: feðga *tf. F*; *ul. R.* — 16. ganga: þeir feðgar *tf. foran R.* hurðar: duranna *F. R.* upp: ok *tf. R.* — 16—17. mennina—vapnaða: úti vi menn með vápnum *R.* — 17. vti: saman *tf. F.* ok alla: vel *F.* spyria: ok *tf. foran R.* huerr: hverir *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

floksforingi. Þorgeirr segir til sin: „Ef þer hafit heyrt getið Þorgeirs Havarssonar eða Þormoðar Bersasonar F 100 G 16
þa megu þer her þa sia.“ Þorbrandr svarar: „Ifalaust er þat, at ver hofum heyrt getið Þorgeirs Havarssonar ok Þormoðar, ok sialldan at goðu. Eða huert er erendi yðuart hingat?“ Þorgeirr svarar: „Þat er vart erendi hingat, at skapa skor ok iafna oiafnat. Ver vilium gera yðr ij kosti; annat huart at þer gangit her fra fie yðru ollu, þvi er þer hafit rangliga fengit, ok kaupit yðr þannveg lif, eða þer verit feit með karlmenzku, meðan yðr endiz lif til.“ Þorbrandr svarar: „Ver hofum fengit feit með karlmenzku ok hraustleik, ok munum ver eigi annan veg lata en ver hofum fengit, en ek hygg, Þorgeirr, at þu neyter fyrr dagverðar a spioti minu en a fenv.“ Þorgeirr seger: „Ek em berdreymr, sem ek a kyn

1. floksforingi *ul. R.* segir—sin: svarar *F, R.* heyrt *ul. R.* — 2. getið—Bersasonar: nefndan Þorgeir Hávarsson ok Þormóð Bersason *F.* Þorgeirs—Bersasonar: þeira fóstbræðra Þorgeirs ok Þormóðar *R.* — 3. her: nú *F, R.* sia: líta *F, R.* — 3–5. Ifalaust—goðu: Heyrt hǫfum vér getit yðvar ok at illu einu *R.* — 4–5. getið—Þormoðar: yðvar getit *F.* — 6. yðuart: ykkat *R.* Þorgeirr svarar *ul. R.* — 7. vart *ul. F, R.* hingat: segir Þorgeirr *R*; *ul. F.* skapa skor: skaka skauðir *F*; skapa ok skera hús(!) *R.* — 8. Ver—kosti: eru tveir kostir til *R.* — 8. annathuart: annarr *R*; annarr er sá *F.* — 9. her *ul. F, R.* — 9—10. fie—fengit: því, sem þér hafit saman dregit, ok ǫllu því sem yðr er kent ok ér hafið rangliga tekit *R.* — 9—10. þer—fengit: yðr er kent ok þér hafið lengi fengit með rǫngu *F.* — 10. þannveg: svá í frið ok *R.* þer *ul. F, R.* verit: ella *tf. R.* — 11. feit: fé yðvart *R.* — 12. fengit feit: fjárins vel aflat *F, R.* — 12—13. með—hraustleik: ok hraustliga *R.* karlmenzku ok *ul. F.* — 13. ver: þat *tf. R.* — 14. en—fengit *ul. F.* hofum: þat *tf. R.* hygg: vilda *F.* — 14—15. ek—dagverðar: mér kemr þat í hug, at fyrri hafir þú dagverð *R.* — 15. spioti minu: spjótsoddi mínum *F.* — 16. berdreymr: manna berdreymastr *F, R.* — 16—s. 26,1. sem —til *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til, ok hefer mik einkar oryrliga dreymt vm mik en allryrligt vm þik, ok mun þat epter ganga, sem mik hefer vm þik dreymt, ok mun Hel huspreyia þin leggia þik ser i faðm, ok muntu sua lata fe þitt allt. Þvi at firnum nytr þess er firnum fær.“

V. Drap þeira feðga.

Nu at sva mælltu sækia þeir Þorgeirr ok Þormoðr at þeim feðgvm, en bonnuðu forunautum sinum at vinna a þeim feðgum, þvi at þeir villdu sialfer yfer þa stiga. Þeim Þorgeiri var dimt at sia inn i dyrnar, þvi at litt var lyst, en vt var liosara at lita, ok var þeim hægra at veriaz, er inni voru, en hinum at at sækia, er vti voru. Huskarlar Ingolfs hlaupa annat skeið vt, ok sæta averkum við forunauta Þorgeirs. Þau urðu endalok þessa fundar, at Þorbrandr fiell firi Þorgeiri, en Ingolfr firi Þormoði. Huskarlar Ingolfs vrðu sarer miog, þess at þo batnar þeim. Þessa getr Þormoðr i erfidrapu Þorgeirs:

3. Alldrspelli kvað ek ollu
Ingolfs sonar þingat;

1. einkar oryrliga: ekki rýrligt *R.* vm mik: til mín *F.* — 2. allryrligt: -rýrliga *F.* — 2—3. sem—dreymt: *ul. F, R.* — 4. þin *ul. R.* faðm: ok vilja dauða bónda síns *tf. F.* — 4—5. sua—allt: bæði láta líf ok fé *R.* — 5. þess: þegar *R. Ikke kapitelskifte i F, R.* — 7. at—mæltu: *ul. R* — 8. feðgvm: karlmannliga *tf. F. Foran* bonnuðu *har F, R*: þeir verjaz drengiliga; sækir Þorgeirr at Þorbrandi, en Þormóðr at Ingólfi. Þeir — 10. þeim Þorgeiri *ul. R.* Þeim—vǽr: Nu er *F.* inn *ul. R.* — 11. lyst: ljóst *R.* lita: sjá *F.* ok *ul. R.* — 12. veriaz: vega *R.* hinum: þeim *R.* — 12—13. en—voru *ul. F.* — 13. at(2) *ul. R.* — 14. annat skeið *ul. F. R.* vt: ok sækja at forunautum Þorgeirs *tf. F.* — 14—15. forunauta Þorgeirs: þá *F.* — 15. urðu: váru *R.* endalok: endimǫrk *R.* — 16. Þormoði: ij menn fellu af liði Þorgeirs *tf. F.* Huskarlar: en *tf. foran R.* — 17. þess—þeim *ul. F, R.* — 18. Þessa: atburðar *tf. F.* erfidrapu Þorgeirs: Þorgeirsdrápu *F, R.* — 19. Aldrspelli: -spell *R*; -spille *F.* kvað: kveð *F, R.* ollu: ǫllu *F*; ollum *R.* — 20. þingat: hingat *F. R. AM som M.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

friett er vig sem ek vietti G 17
valldr alfauðurs tiallda.
Fielł firi fræknum stilli
fiortion var þat liona
litt var þat til þrætu
Þorbrandr drasils vandar.

Þeir toku hesta ij, Þorgeirr ok hans menn, ok klyfiuðu þa af mat; þeir raku a brott þriu naut, þau er hellz voru holld a. Fara við suabuit aptr yfer fiorðinn. Sigrflioð var vti er þeir koma heim. Hon heilsar þeim ok spurði tiðenda; þeir segia þau sem gerz hofðu. Hon mællti: „Vel hafi þer heiman gengit ok hagligan hafi þer haft hualskurðinn, rekit ok vel margra manna harma ok sneypu ok suiuirðu. En nu mun ek fara til Vazfiarðar, a fvnd Vermundar, ok segia þessi tiðendi; en þer skulut min heima biða.“ Þeir baðu hana fara. Hon kuaddi til ferðar með ser huskarla sina; þau toku einn sexæring er hon átti, roa inn epter Isafirði ok lietta eigi fyrr

1. friett: frat(!) *R.* er: eru *F, R.* sem—vietti: þau er ek veittag *F.* ek vietti: vætti *R*; veitti *AM.* — 2. alfauðurs: hasleipnis *F, R.* — 3. fræknum: frægium *F*, fregstum *R.* stilli: þolli *R.* — 4. þat: þa *F.* — 6. Þorbrandr: -brand *F, R.* — 7. Þeir: Þorgeirr *tf. F.* toku: þar *tf. R.* Þorgeirr—menn *ul. F, R.* — 8. þa *ul. R.* þeir: ok *R.* a: í *R.* þriu *ul. F, R.* — 9. Fara: ok *tf. foran R.* — 10—11. er—heilsar: ok fagnaði vel *R.* — 10. heim: aptr *F.* — 11. þeim: vel *tf. F.* spurði: mælti: „Hvat segi þér“ *R.* sem: er *F.* — 11—12. þau ... hofðu: slíkt ... hafði *R.* — 12. Hon: Sigrfljóð *F, R.* — 13. hafi þer *ul. F, R.* ok vel *ul. F.* — 14. harma ok *ul. F, R.* suiuirðu: svívirðing *F*; svívirðingar *R.* — 14—15. En—ek: Skal nú *R.* — 15. a—Vermundar: ok finna Vermund *R.* — 16. ok: at *F.* segia: honum *tf. R.* en *ul. F.* heima: hér *R.* — 17. fara: ráða *F, R. Efter* ráða *begynder nyt kapitel i F*; *overskrift*: Sigrfljóð fann Vermund í Vatzfirði. Hon: Sigrfljóð *F, R.* kuaddi: kveðr nú *F.* til ferðar *ul. F.* — 18. sina: iij *tf. F, R.* einn *ul. R.* — 18—19. þau—atti: þeir *F.* atti: ok *tf. R.* — 19. eigi: ferð sinni *tf. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

en þau koma i Vazfiorð sið vm aptan. Hon mællti
F 101 við forunauta sina: „Nu skulu þer vera halldinorðer ok segia ecki fra tiðendum þeim er gerz hofðu; lati mik hafa orð firi oss.“ Þeir sogdu sua vera skulu. Nu ganga þau til bæiar ok hitta menn at mali. Tekr Vermundr vel við þeim ok spyrr þau tiðenda, þau lietuz engi kunna at segia. Voru þar vm nottina i goðu yferlæti. Vm morgininn sagði Sigrflioð, at hon mundi heimleiðiss fara. Vermundr latti hana miog. „Ok ertu hingat sialldsien,“ sagði hann, „ok er þat rað at fara eigi sua huatliga.“ Hon mællti: „Ek a litt heimangengt, en nu er gott veðr, ok vil ek eigi þetta færi lata undan ganga. Villda ek, Vermundr, at þu fylgder mer til skips.“ Þa mællti hann: „Forum þa.“ Nu fara þau til skips. Þa mællti Sigrflioð: „Huart hefer þu spurt vigin þau
G 18 er gerðuz þar i Iokulsfiorðum?“ Vermundr seger:

1. þau: þeir *F*. Hon: Sigrfljóð *F*, *R*. mælti: þá *tf. F*. — 5. Nu—þau: ganga nú *R*. þau *saal. ændret efter F*; þeir *M*. hitta: þar *tf. F*. — 5—6. at mali *ul. R*. — 6. þau *ul. F, R*. — 7. tiðenda: en *tf. R*. lietuz: kǫlluðuz *F*. lietuz—segia: sǫgðu engi *R*. Voru: þau *tf. F*. — 8. goðu yferlæti: góðum beina *R*. — 9. heimleiðiss: heim *F, R*. — 10. hana miog: þess *F*; *ul. R*. Ok *ul. F*. ertu hingat: sagði at hon væri *R*. sialldsien: -kvæm *F, R*; *hvorefter tf. i R* þangat. — 11. fara: þú farir *F, R*. huatliga: skyndiliga *F, R*. — 12. Hon: Sigrfljóð *F, R*. mælti: svarar *F*. litt: illa *F, R*. heimangengt: segir hon *tf. F*. — 13. þetta færi: þat *R*. færi: veðr *F*. — 14—16. Villda—Sigrflioð: Vermundr kvað hana ráða mundu; fara þau til sjóvarins. Sigrfljóð mælti, at húskarlar skyldu flota skipinu, en hon bregðr Vermundi á einmæli, ok taka þau tal sín á milli. Sigrfljóð mælti: *F*. — 14. fylgder: gengir með *R*. skips: strandar *R*, *hvorefter tf.*: því at ek á margt vantalat við þik. — 15. Þa—þa: Vermundr sagðiz þat gera mundu *R*. skips: ok mælti Sigrfljóð, at húskarlar mundi flota skipinu, en hon bregðr Vermundi á mál *tf. R*. — 16. Þa: ok *R*. Sigrflioð *ul. R*. Huart—þu: Hafið þér *F, R*. — 16—17. þau—i: vestan þaðan ór *R*. — 17. þar *ul. F*. Iokulsfiorðum: -firði *F*. segir: mælti *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

„Huer vig ero þau?“ Hon segir: „Þorgeirr Hauarsson ok Þormoðr Bersason drap þa feðga Ingolf ok Þorbrand.“ Vermundr mællti: „Miog ganga þeir fostbræðr nu af ser, er þeir drepa menn firi oss; ok mundu ver þat vilia, at þeir dræpi eigi vara menn marga.“ Hon mællti: „Þat er sem van er, at yðr sie sua vm gefit, en þat munu sumer menn mæla, at þeir hafi eigi þessa menn firi yðr drepit, helldr ma hinnveg at queða, at þeir hafi þessi vig firi yðr vnnit. En huerr skal hegna osiðu, ran eða hernat, ef eigi vili þer, er stiornarmenn erut kallaðer heraða? Syniz oss at þeir Þorgeirr ok Þormoðr hafi þat vnnit, er þer skylldut gert hafa eða lata gera, ok mun yðr sua synaz sem ek segi, ef yðr gefr eigi missyni i þessu mali. For ek af þui a yðuarn fund, at ek villda mennina i frið kaupa, þa er vigin hafa vegit, en [eigi] firi þa sok,

1. Huer—þau: Hverir vágu þar víg *R.* þau: þat *F.* Hon: Sigrfljóð *F, R.* segir: mælti *R.* — 1—2. Þorgeirr—feðga: Þorgeirr ok Þormóðr, þeir vágu þá *R.* — 1—3. Þorgeirr—Þorbrand: „Þorbrandr ok Ingólfr váru þar vegnir, ok ij menn aðrir.“ Vermundr svarar: „Hverir drápu þá?“ Sigrfljóð svarar: „Þorgeirr Hávarsson ok Þormóðr Bersason“ *F.* — 3. Þorbrand: ok ij menn aðra *tf. R.* — 4. fostbræðr: svaribræðr *F*; *ul. R.* menn—oss: nú menn mína *R.* ok: en *F.* — 5. mundu—þat: þat munda ek *F, R.* — 5—6. vara—marga: fleiri mína menn *F*; fleiri *R.* — 6. Hon: Sigrfljóð *F, R.* mælti: svaraði *F.* sem—er: van *F, R.* at yðr: er þér *F.* — 7. vm *ul. F, R.* munu—mæla: mæla sumir menn *R.* — 8. hinnveg: svá *R.* — 9. þessi—vnnit: firi yðrar sakir þessi víg vegit *F*; f. y. s. drepit þessa menn *R.* En: eðr *F, R.* — 10. hegna: hefna *F.* osiðu *ul. F.* ran: eða stuldi *tf. R.* eða: ok *F.* — 11. heraða: þessa heraðs *F*; *ul. R.* Syniz: ok *tf. foran F.* oss: mér *R.* at: sem *F, R.* — 12. ok Þormóðr *ul. R.* hafi: nú *tf. F.* — 12—13. skylldut—hafa: verið skyldir til at gera (vinna *R*) *F, R.* — 13. eða—gera *ul. F, R.* sua *ul. R.* — 13—14. sem—segi *ul. F.* — 14. ef—mali *ul. R.* — 15. af *ul. F, R.* mennina: þá *F.* — 16. þa *ul. F.* en *ul. F, R.* þa sok: þat *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

at þeir sie bota verðer, er vegner eru, þvi at þeir hafa firi longu firi gert lifi sinu ok fie, helldr vilium ver gera i ollu þinn sóma, sem ver erum skylld til; ok eru her nu ccc silfrs, er ek vil gefa þer til friðkaups þeim Þorgeiri ok þormoði.“ Nu tekr hon fiesioð vndan bellti ser ok steyper fenu i kne Vermundi. Silfrið var gott. Vermundr hefr vpp brun við fiegiofina; sefaz hann af reiðinni, ok heitr hann Þorgeiri ok Þormoði nockurum friði. Sagðiz þo eigi vilia langvister Þorgeirs þar vm Isafiorð. Nu skiliaz þau at sinni. Ferr hon heim til bus sins ok seger þeim Þorgeiri, huersu farit hafði með þeim Vermundi. Þeir þacka henni sitt tillag, er hon hafði þeim veitt. Nu eru þeir með henni vm vetrinn. Ok er varar ok veðratta batnar, þa flota þeir skipi sinu ok bua þat. Ok er þeir voru buner til ferðar, þa

1. þvi: fyrir *tf. foran F.* — 1—2. þvi—fie *ul. R.* — 2. lifi—fie: bæði fé ok lífi *F.* — 2—3. vilium ver: þat ek vil *R.* — 3. i—soma: sóma þinn ok vilja í ǫllu því *R.* þinn: yðvarn *F.* sem—til *ul. F.* — 4. ok *ul. F, R.* eru—silfrs: er nú hér hundrað skotsilfrs *F.* — 4—5. friðkaups: friðar *R.* — 5. ok Þormoði *ul. R.* Nu—hon: hon bregðr *F*; bregðr nú *R.* — 6. bellti ser: skikkju sinni *F, R.* steyper: hellir *F.* fenu: silfrinu *F*; *ul. R.* — 6—7. Vermundi: honum *F, R.* — 7. Vermundr hefr: (ok *R*) hefir Vermundr *F, R.* — 8. fiegiofina: gjǫfina *R.* hann(1): nú *F, R.* af reiðinni: í ræðum *R*; *ul. F.* — 8—9. hann—Þormoði: þeim *F*; þeim Þorgeiri *R.* — 9. nockurum friði: griðum *R.* Sagðiz: en *tf. foran R.* — 10. Þorgeirs: þeira *F, R.* þar *ul. R.* vm Isafiorð: í Isafirði *F, R.* — 11. at sinni *ul. F, R.* Ferr: ok gengr hon til skips ok *tf. foran R.* hon *ul. R.* — 12. þeim *ul. F.* Þorgeiri: ok Þormóði *tf. F, R.* — 13. sitt tillag: sín tillǫg *F, R.* — 13—14. er—veitt *ul. F, R.* — 14. Nu—þeir: Váru nú *R.* henni: Sigrfljóð *R*; á vist *tf. F.* vm vetrinn *ul. R.* Ok: til þess *F, R.* — 15. varar; vára tók *F.* veðratta: -leikr *F.* þa *ul. F, R.* skipi sinu: skipinu *F.* — 16. ok—þat *ul. F, R.* buner—ferðar: farar búnir *F.* þa *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þacka þeir henni þaruist sina ok allan velgerning, þann er hon hafði þeim veitt slikan dreingskap sem hon hafði þeim synt. Skiliaz þau viner. Þeir fara G 19 norðr a Strander, hafaz þar við vm sumarit. Verðr þeim gott til fiar ok fangs, hafa þeir þat af huerium manni, sem þeir kueðia; voru aller við þa hrædder F 102 sem fenaðr við leon, þa er hann kemr i þeira flock. Bersi fór bygðum a Laugabol i Laugadal, þvi at Vermundr villdi eigi sua nærr bæ sinum lata vera hraskinn þeira Þorgeirs ok Þormoðar. Vm haustið foru þeir norðan af Strondum til Isafiarðar ok settv vpp skip sitt, þar er þeim þotti vel komit, ok bua vm. Ferr Þormoðr þa til foður sins, en Þorgeirr ætlaði at fara suðr a Reykianes til frænda sinna. Leitar þa huerr firi ser þeira forunauta, þangat huerr sem oðal atti. Mælaz þeir þat við er þeir skiliaz, at þeir skulu þar finnaz er skipit stoð, þa er vara tæki, ok fara þa enn aller samt til fangs norðr a Strander.

---

1. henni: Sigrfljóð *F*, *R.* þaruist sina: vistarveizlu *F*; *ul. R.* ok *ul. R.* allan: sinn *tf. R.* — 2. þann *ul. R.* — 2—3. slikan—synt *ul. F*, *R.* — 3. Skiliaz: ok skilðuz *R.* Þeir fara: fara þá *F.* — 4. Strander: ok *tf. F*, *R.* Verðr: ok *tf. foran F*, *R.* — 5. ok fangs *ul. F*, *R.* þeir *ul. F*, *R.* — 6. manni *ul. F*, *R.* sem: er *F.* kueðia: kváðu á *F*; kǫlluðu til *R.* — 7. fenaðr: fé *R.* leon: leo *F.* þa *ul. R.* hann: þat *R.* — 8. fór bygðum: færði bygð sína um várit *R.* Laugadal: Langár- *F*; Langa- *R.* — 9. sua —sinum: við bæ sinn *F.* lata vera *ul. R.* — 10. ok Þormoðar *ul. R.* Vm: of *R.* — 11. þeir: Þorgeirr ok Þormóðr *tf. R.* af Strondum *ul. R.* — 12. er: sem *F*, *R.* komit: vera *tf. F.* bua: þar *tf. F.* — 13. þa: nú *F*; heim *R.* — 15—16. Leitar—atti: Ferr hverr þangat sem þeir áttu óðul til, ok leitar hverr til sinna frænda *R.* — 15. þeira forunauta *omv. F.* — 15—16. huerr—atti: sem þeir áttu óðul *F.* — 16. er: áðr *F.* er—skiliaz *ul. R.* — 17. þeir—þar *ul. R.* skulu: mundi *F.* er—stoð *ul. F*, *R.* þa—tæki: at sumri *R.* — 18. enn—fangs *ul. R.* samt—fangs *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Skiliaz nu at sua mælltu, ok biðr huerr þeira vel firi oðrum.

VI. Drap Butrallda er Þorgeirr vaa.

Þorkell het maðr er bio i Geruidal. Hann var vel fiar eigandi en litill i þegnskap en eirinn i skaplyndi, huglaus i hiarta. Hann var kuangaðr maðr ok hafði eigi fleiri hion en þriu; griðkona var it þriðia hion. Maðr het Butralldi; hann var einhleypingr, mikill maðr vexti, ramr at afli, liotr i asianu, harðfeingr i skaplyndi, viga maðr mikill, nasbraðr ok heiptvðigr. Hann hafði vister vm sumrum ok tok kaup, en liet reiðaz yfer a vetrum með þriðia mann ok settiz a bæi nockurum nottum saman. Hann var nockut skylldr at frændsemi Vermundi i Vazfirði, ok þvi var honum eigi skiott golldit þat verkkaup, sem hann gerði til. Butralldi kom með þriðia mann til gistingar i Geruidal til Þorkels vm kuelld, ok þott Þor-

1—2. Skiliaz—oðrum *ul. R.* — 1. nu *ul. F.* — 1—2. ok—oðrum *ul. F.* — 3. Drap *osv. Overskriften lyder i F*: Þorgeirr drap Butralda. Capitulum. — 4. er: hann *R.* Hann: ok *R.* — 5. en eirinn: einrænn *F.* en(2)—skaplyndi: ok *R.* skaplyndi: en *tf. F.* — 6. maðr *ul. R.* ok: hann *F.* — 6—7. ok—eigi: eigi váru þar *R.* — 7. it—hion: hinn þriði maðr *F*; ok þau tvau *R.* — 9. vexti: ok *tf. F*; en *lf. R.* liotr: maðr *tf. F.* harðfeingr: en harðr *R.* — 10. skaplyndi: ok *tf. R.* mikill: náskyldr Vermundi í Vazfirði. Hann var *tf. F.* — 11. vister: vist *F.* vm: á *F, R.* ok—kaup *ul. F.* tok: þá *tf. R.* — 12. reiðaz: rekaz *F.* yfer: fyrir *R.* vetrum: hann var óvinsæll. Jafnan fór hann yfir á vetrum *tf. F*; eigi var hann vinsæll við flesta menn, ok vann hann til þess. Jafnan fór hann yfir *tf. R.* með: við *F.* mann: á vetrum *tf. R.* a: í *R.* — 13. bæi: bú manna *F, R.* nockurum *ul. R.* nockut *ul. R.* — 13—14. Hann—þvi: en fyrir sakir frændsemi við Vermund *F.* — 14. at: a *R.* — 15. honum *ul. R.* skiott *ul. F.* verkkaup: kaup *R.* sem: er *F, R.* — 16. gerði: vann *F, R.* með: við hinn *F.* — 17. i Geruidal: um aptan *F.* til Þorkels *ul. R.* vm kuelld *ul. F, R.* ok: en *R.* þott: þó at *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

keli væri sarr matr, þorði hann þo eigi at synia þeim gistingar, ok er þeim til stofu fylgt ok kueykt lios. Sitia þeir þar með vapnum sinum, en heima menn voru framm i skala. Þa var nockut kominn sniorr a fioll i skafla en miog sniolaust i heraðinu, votnin vpp gengin en þa var frost viðri; var þa ok G 20 fiuk nockut. Þorkell kom i stufu at spyria þeira hluta, er honum var forvitni a at vita. Hann spyrr Butrallda, huert hann ætlar at fara. Hann qvez fara skylldu suðr yfer Breiðafiorð. Þorkeli þotti eigi vist, huart honum mundi veðr gefa enn næsta dag yfer heiðina. Þa drap stall ór hiarta hans ok þotti ill seta þeira, þvi at [i] hans hiarta mættiz sinka ok litilmenzka. Ok i þvi bili heyrer hann, at drepit er a dyrr, ok batnar honum ecki við þat; gengr hann fram ok til dyra ok lykr vpp hurðunni ok ser einn mikinn mann standa með vapnum firi dyrunum. Þorkell spyrr þann mann at nafni, hann nefndiz

1. sarr matr: matrinn sárr *F*, *R*. þorði: þá *tf. foran F*, *R*. þo *ul. R*. — 2. ok(1) *ul. F*. kueykt: þar *tf. R*. — 3. þar *ul. F*, *R*. sinum *ul. F*, *R*. — 4. framm—skala: frammi *F*, *R*. var: af vetri *tf. F*, *R*. nockut: ok *tf. R*. — 5. fioll: jǫrð *F*. skafla: á fjǫllin *tf. F*. miog *ul. F*. — 6—7. votnin—nockut *ul. F*. — 6. vpp gengin: váru gengin upp mjǫk ok grunnstingluð *R*. þa var *ul. R*. viðri: mikit *tf. R*. var þa *ul. R*. — 7. kom: stundum *tf. F*, *R*. — 9. Hann qvez: þeir sǫgðuz *R*. — 10. yfer: um *F*. Breiðafiorð: heiði, til Breiðafjarðar *F*, *R*. þotti eigi: kom í hug at eigi væri *F*; þotti—vist. kom í hug *R*. — 11. huart: at *F*. honum: þeim *F*; *ul. R*. veðr *ul. R*. — 11—12. yfer heiðina *ul. F*. yfer—Þa: eptir, ok *R*. — 12. ór *ul. F*, *R*. ok *ul. R*. þotti: honum *tf. R*. — 13. þeira: hans *F*. i *mgl. M*. mættiz: mættuz þær *F*, *R*. — 14. bili *ul. R*. heyrer—er: var drepit *F*, *R*. — 15. þat *ul. F*. hann *ul. F*, *R*. — 16. ok(2) *ul. F*, *R*. — 17. mikinn *ul. R*. standa: úti *R*. firi dyrunum *ul. R*. — 18. þann: þenna *F*. þann mann: hann *R*. hann: en sá *R*. — 18—s. 34,1. nefndiz Þorgeirr: kvez Þorgeirr heita *F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgeirr; Þorkell spyrr huers son hann væri, hann qvez vera Hauarsson. Þa kemr æðra i briost Þorkeli, ok dattaði hiarta hans við. Þorkell mællti þa: „Her er kominn Butralldi við iij. mann, ok veit ek eigi huern frið hann byðr þer. Hygg ek at hann hafi illan hug a þer, þvi at hann er vinr Vermundar
F 103 ouinar yðuars, en ek ma eigi manz bloð sia, ok mun ek i aunguit falla ef þer beriz a.“ Þorgeirr seger: „Ecki mun til skaða, bondi, þott ver sem her komner.“ Gengr Þorgeirr inn ok til stufu. Þorkell kemr ok i stufu ok kerling hans, hann tekr borð ok setr firi Butrallda. „Skammr er skutill minn“ seger Þorkell, „ok gack þu hingat, Þorgeirr, ok sit hia Butrallda.“ Þorgeirr gerir sua, gengr vm þuert golf ok sezt niðr hia Butrallda vnder borðz endann. Fra verðgetum er sagt vandliga; ij diskar voru

1—2. Þorkell—Hauarsson: ok vera Hávarsson *F.* — 1. huers son: hverr *R.* — 1—2. hann qvez: en hann sagðiz *R.* — 2. Hauarsson: Hávarðs- *R.* — 2—3. Þorkeli: honum *R.* — 3. ok: svá at *R.* dattaði—hans: klappaði um hans hjarta svá at dattaði *F.* hiarta—við: í honum hjartat *R.* þa *ul. F, R.* — 4. við: hinn *tf. F*; með *R.* frið: er *tf. R.* — 5. byðr þer: vill yðr þjóða *F*; mun þér b. *R.* — 6—7. þvi—yðvars *ul. F.* — 6. vinr: frændi *R.* — 7. ouinar yðuars: í Vazfirði *R.* manz *ul. R.* — 8. aunguit: óvit *F, R.* — 9. seger: kvað *R.* mun: mundu *R.* skaða: saka *F, R.* bondi *ul. R.* — 9—10. bondi—komner *ul. F.* ver—her: þeir væri þar *R.* — 10. Þorgeirr *ul. F.* inn ok *ul. R.* stufu: (ok *R*) sez (þar niðr *tf. F*) á annan bekk gagnvert (gegnt *R*) Butralda. Þeir mælaz ekki (orð *tf. F*) við (ok *tf. R*) sitja (hvárirtveggju *tf. F*) með vápnum *tf. F, R.* — 11. ok(1) *ul. F, R.* kerling: kona *F.* hans *ul. R.* hann tekr: tekr hann upp *F.* — 12. firi: þá *tf. F.* Skammr: Þorkell mælti *tf. foran F*; hann mælti þá *tf. foran R.* — 13. seger Þorkell: Þorgeirr *F, R.* ok(1) *ul. F, R.* þu *ul. R.* Þorgeirr *ul. F, R.* — 14. gerir sua: reis upp ok *F, R.* — 15. hia: innar frá *R.* hia Butrallda *ul. F.* borðz endann: enda *R.* — 16. sagt vandliga: vandliga sagt at *R.* — 16—s. 35,1. voru—borner: kómu innar *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

framm borner, þar var eitt skamrifstycki fornt a diskinum hvarum ok forn ostr til gnættar. Butralldi signði skamma stund, tekr vpp skamrifit ok skerr ok neyter ok leggr eigi niðr fyrr en allt var ruðt af rifium. Þorgeirr tok vpp ostinn ok skar af slikt er honum syndiz; var hann harðr ok torsottr. Huargi þeira villdi deila við annan knif nie keytstycki. En þo at þeim væri litt verðr vandaðr, þa foru þeir þo G 21 eigi til sialfer at skepia ser mat, því at þeim þotti þat skomm sinnar karlmenzku. Þa var matr framm settr firi Þorkel ok kerlingu hans; þau mautuðuz við elld. Þau komu stundum i stufu ok luku vpp hurðu ok skygndu i stofuna alloframliga. Ok er gester voru metter, þa kom Þorkell i stufu ok kerling hans, ok tekr hon mat af borði. En Þorkell tok til orða: „Þau gistingar laun villda ek hafa, at þer ættiz ecki illt við meðan þer erut her a minum bæ, því at mer orkar þat margra vandræða, ef þer heriz her á. Syniz mer þat rað, at Þorgeirr sofi

1. borner: settir *F.* þar—eitt: ok var á *R.* skamrifstycki: skamrif *R.* — 3. stund: mat *tf. R.* tekr: ok *tf. foran F, R.* skamrifit: skamrifsstykkit *F.* — 3—4. ok—neyter *ul. F.* skerr—neyter: etr *R.* — 4—5. allt—rifium: af var allt *F, R.* — 5. ostinn: osthlutinn *F.* skar: át *R.* — 6. syndiz: líkaði *R.* harðr ok *ul. R.* — 7. þeira *ul. R.* deila: eiga *F.* — 8. verðr: náttverðr *F.* þo(2) *ul. R.* — 9. til sialfer: í búr *F*; *ul. R.* ser: í búri *R.* mat: náttverð *F*; málsmat *R.* at(2) *ul. R.* — 10. skomm: svívirðing *F, R.* sinnar karlmenzku *ul. R.* — 10—12. Þa—komu: þorkell mataðiz frammi við eld ok kona hans, en skygndu þau *R.* — 10—13. Þa—alloframliga *ul. F.* — 12—13. ok—alloframliga *ul. R.* — 14. gester: þeir *F, R.* kom: fór *F*; ferr *R.* — 15. hans *ul. R.* ok *ul. F.* ok—hon: hon bar *R.* borði: en bóndi tók borð ofan *tf. R.* En *ul. F, R.* — 16. tok—orða: mælti *F, R.* ek: af yðr *tf. F.* — 17. þer(1): þit *R.* þer(2): þit *R.* her *ul. F, R.* — 18—19. því—á *ul. F.* — 18. at *ul. R.* margra: mikilla *R.* — 18—19. ef—á *ul. R.* — 19. þat *ul. R.* sofi: liggi *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fram hia oss i skala, en Butralldi ok hans faurunautar sofi her i stvfunni.“ Sva gera þeir, sofa nu af nottina. Ok er lysa tok var Butralldi snemma a fotum ok þorkell; þorgeirr var ok snemma á fotum. Þa var kveykt lios i stufu ok borð framm sett ok matr a borinn með sama hætti ok vm kuelldit hafði verit. Þa tekr þorgeirr vpp skammrifit ok skerr, en Butralldi byr þa við ostinn. Ok er þeir voru metter, þa ferr Butralldi a brott ok hans forunautar; hann ferr vpp epter dalnum sva sem leið liggr. Nockuru siðarr ferr þorgeirr, hann ferr ok vpp epter dalnum. Á fellr ofan epter dalnum; brott heiðarbrecka var vpp ór dalnum Geruidal, þar sem þioðleið liggr. I breckunni var þa skafl mikill ok harðr. Þorgeirr ser þa, huar þeir Butralldi fara ok þikiz vita, at þeir munu eiga harðfenni mikit i heiðarbreckunni ok toruellda leið. Snyr yfer ána ok ferr vpp oðrum megin arinnar,

1. fram: frami *F*, *R*. i skala *ul. F*, *R*. — 1—2. Butralldi—stvfunni: um *B*. sé hér búit *R*. — 2. her *ul. F*. — 2—3. Sua—nottina: Sofa þeir af þá nátt *F*; Svá var gert, at Þorgeirr fór fram með bónda *R*. — 3. Ok—tok: Um morguninn *F*, *R*. — 3—4. var—fotum(2): rísa þeir upp. Bóndi reis ok upp *F*. — 4. ok(1)—fotum(2): ríss Þorgeirr þá upp ok bóndi *R*. — 5. Þa—ok(1): ljós var kveykt *F*. — 6. hætti: móti *R*. — 6—7. hafði verit *ul. F*. — 7—8. Þa—ostinn *ul. F*. — 7. vpp *ul. R*. ok skerr *ul. R*. — 8. þa *ul. R*. — 9. Butralldi: brátt *tf. R*. a: í *F*, *R*. forunautar: en Þorgeirr ferr síðarr *tf. R*. hann ferr: þeir fara *R*. — 10. sva—liggr *ul. F*. — 10—11. Nockuru —dalnum *ul. R*. — 11. hann ferr: í brott *F*. Á: nǫkkur *tf. R*. — 12. dalnum: Gervidal *F*; ok fór Þorgeirr yfir hana *tf. R*. heiðarbrecka: brekka *R*. var: liggr *F*. — 12—13. var—Geruidal: er *R*. — 13. Geruidal *ul. F*. þioðleið: leiðin *F*. liggr: er *R*. — 14. þa(1) *ul. F*. þa(1)—harðr: harðfenni mikit *R*. þa(2) *ul. F*, *R*. — 15. huar—fara: fǫr þeira Butralda *F*. þikiz vita: sér *F*. — 15—16. þikiz—ok: hafa þeir *R*. — 16. eiga: hafa *F*. — 17. Snyr: hann *tf. R*. ferr: þar *tf. R*. — 17—s. 37,1. oðrum—breckuna: ok kemr fyrr á brekkuna upp en þeir *R*. arinnar—foru: en þeir fara. Kemr hann *F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

— en þeir foru vpp a breckuna, — ok snyr þa aptr a þioðleiðina. Butralldi kom at skaflinum ok skorar með exi sinni firi ser. Þorgeirr ser þa, huar Butralldi fór, en Þorgeirr var *** vppi a breckunni. Butralldi mællti þa: „Rann kappinn nu.“ Þorgeirr seger: „Eigi rann ek; þvi for ek aðra leið, at ek þurfta eigi at skora faunn firi mer. En nu mun ek eigi renna vndann yðr.“ Þorgeirr stendr þa a brecku- G 22
bruninni, en Butralldi skorar fonnina. Ok er hann kom i miðia breckuna, þa setr Þorgeirr spiotskepti sitt vnder sik ok snyr framm oddinum, en hefer exina reidda vm auxl; renner fonnina ofan at Butrallda. Hann heyrer huininn af for Þorgeirs ok litr vpp ok finnr eigi fyrr en Þorgeirr hio framan i fang honum ok þar a hol; fellr hann a bak aptr. En Þorgeirr rennir framm yfer hann, til þess at hann kemr a iofnu, sua harðt, at forunautar Butrallda hriota fra i brott. Vm þenna atburð er þetta erendi ort:

---

1. aptr *ul. F.* — 2. a þioðleiðina: til þjóðleiðarinnar (þjóð- *ul. R*) *F, R.* Butralldi: hann *F.* — 2—4. Butralldi —breckunni: er B. þá kominn í miðja brekkuna *R.* — 2. skorar: nú *tf. F.* — 3. exi sinni: ǫxinni fǫnnina *F.* Þorgeirr ser: Butraldi litr *F.* þa: nú *F.* — 3—4. Butralldi: Þorgeirr *F.* — 4. en—brekkunni *ul. F. Mellem* var *og* vppi *har der i M staaet et par, nu ulæselige, ord.* — 5. Butralldi: hann *F, R.* þa *ul. R.* nu: Þorgeirr Hávarsson *tf. F.* Þorgeirr: hann *F.* — 6—7. Eigi—En *ul. F.* — 6. þvi: en *tf. foran R.* — 7. skora: hér *tf. R.* — 8. eigi: lengra *tf. F. R.* renna: fara *F, R.* yðr *ul. R.* þa *ul. F, R.* — 9. en: er *R.* — 10. kom: var kominn *R.* — 10—11. spiotskepti—sik: spjótskaptit í milli fótanna (fóta sér *R*) *F, R.* — 11. en *ul. F.* — 12. renner: svá *tf. R.* fonnina: síðan *F.* — 13. ok *ul. F, R.* litr: þá *tf. R.* — 15. hann: Butraldi þá *R.* — 16. framm—hann: yfir fram *F.* hann: ok *tf. R.* at: er *F, R.* — 17. kemr: kom niðr *F.* sua—at: en *R.* hriota: hrukku *R* — 18. brott: því *R.* Vm: of *R.* — 18—s. 38,8. Vm—stiga *ul. F.* — 18. er—ort: orti þormóðr þessa vísu *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

4. Vel duger verk at telia
vapna hreggs firi seggium
opt flygr geirr fra gunni
gioð Butrallda hlioða
þott kynni mun minni
marg hroðanda þioðar
nie ek hneckig þvi þackar
þess vigs fetils stiga.

Forunautar Butrallda þora eigi at hefna hans nie
F 104 raða a Þorgeir, þvi at þeim þotti illt at eiga nattbol
vnder vapnum Þorgeirs. Styrma þeir yfer Butrallda,
en Þorgeirr snyr vpp a heiðina ok ferr til þess er
hann kemr suðr a Reykiahola. Hann hefer þar goðar
viðtokur, var þar vm vetrinn i goðu yferlæti. Vetrar
riki var mikit viða vm herut, ok fiell fie firi monn-
um; buin ohæg. Sottu marger menn norðr a Strander
til hualfanga.

VII. Skilnaðr þeira fostbræðra.

Um varit epter for Þorgeirr til Isafiarðar, þangat
sem skip þeira stoð vppi. Þar kom ok Þormoðr

3. flygr geirr: flugu gran *R.* — 4. hlioða: hloðu *R.* — 5. þott—mun: þat kunni·mer *R. Svarende til* mer *i R har AM* m *og aaben plads.* — 6. marghroðanda: margr iodanna *R*; m. ioþ- *AM.* — 7. hneckig: hnakka *R.* þackar:- þakker *R.* — 9. nie: at *tf. F, R.* — 10. a Þorgeir: at Þorgeiri *R.* Þorgeir: hann *F.* at eiga *ul R.* — 11. vapnum Þorgeirs: exi hans *F, R.* Styrma—yfer: (ok *R*) starfa þeir (þeir *ul. R*) at líki *F, R.* Butrallda: nú *tf. F.* — 12. en *ul. R.* snyr vpp: ferr nú upp aptr *R.* ferr —er: linnir eigi ferð sinni fyrr en *R.* — 13. suðr *ul. R.* a: til *F.* Hann: ok *R*; *ul. F.* — 14. var: er hann *F*; ok er *R.* — 14—17. i—hualfanga *ul. F.* — 15. viða—herut *ul. R.* fiell—firi: feldu menn mjǫk fé stór víða í sveitum, ok gerðuz *R.* — 16. Sottu: því *tf. R.* menn norðr *ul. R.* — 18. *Ikke kapitelskifte i F, R.* — 19. epter *ul. F, R.* Þorgeirr: vestr *tf. F, R.* þangat: þar *F, R.* — 20. stoð vppi: Þormóðs var *R.* ok *ul F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok skipueriar þeira. Þeir fara norðr a Strander þegar þeim gaf byr. Þorgils het maðr, er bio at Lækiamoti i Viðidal. Hann var mikill maðr ok sterkr, vapnfimr, goðr buþegn; hann var skylldr Asmundi hærilang foður Grettiss. Hann var ok skylldr Þor- G 23
steini Kuggasyni. Þorgils var Mars son. Hann for ok a Strander ok var [genginn] a hual þann er kom a almenningar ok faurunautar hans. Þorgeiri verðr eigi gott til fangs þar sem hann var kominn; berr honum engi hualfaung i hendr, þar sem hann var kominn, nie onnur gæði. Nu spyrr hann huar Þorgils var a hualskurðinum, ok fara þeir Þormoðr þangat, ok er þeir komu þar, þa mællti Þorgeirr: „Þer hafit mikit at gert vm hualskurðinn, ok er þat viænst, at lata fleiri af niota en yðr þessa gagns muna; er her ollum iamheimollt.“ Þorgils svarar: „Vel er þat mællt; hafi huerr þat sem skorit hefer.“

1. þeira: Þorgeirs *F.* Þeir: ok *F, R.* — 2. þeim—byr: byr gaf *R.* byr: veðr *F. Med* Þorgils *begynder i F, R nyt kapitel. Overskrift i F:* Þorgeirr feldi Þorgils ok hans menn. — 4. vapnfimr: ok vel vápnfærr *R.* skylldr: náinn at frændsemi *F*; mjǫk *tf. R.* — 5. Hann—ok: ok mjǫk *F.* — 5—6. skylldr—Kuggasyni: frændi Þorsteins Kuggasonar *R.* — 6. var: kallaðr *tf. F, R.* Mars: Mágs *F, R.* — 7. for ok: var kominn *F, R.* Strander: almenninga á Strǫndum *R.* ok(2)—kom *ul. F.* genginn *taget efter R.* — 7—8. kom—hans: þar var kominn með fǫrunauta sína *R.* — 8. almenningar: ok var þar genginn á hvalskurð *tf. F.* — 9. eigi—fangs: illt til fjár ok fengjar *F.* kominn *ul. R.* — 10. honum: nú *tf. F.* — 10—11. þar—kominn *ul. F, R.* — 11. spyrr hann: spyrja þeir *R.* — 11—12. Þorgils var: þeir Þ. váru *F.* — 12. a: at *F, R.* ok *ul. F, R.* — 13. þar, þa *ul. R.* — 14. gert—hualskurðinn: verki *F, R.* — 15. viænst: ráð *F.* af: menn *F*; *ul. R.* — 15—16. en—muna: þar *F.* — 15. yðr: eina *tf. R.* — 15—16. gagns muna: fangs *R.* — 16. her *ul. F, R.* ollum: er *tf. F, R.* — 17. Vel—mællt *ul. F.* þat: þetta *R.* hafi—hefer: (ok *R*) gangið (þér *tf. R*) á hvalinn, ok skerum hvárirtveggju (skerið með oss *R*)

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgeirr [mællti]: „Þer hafit mikinn hluta skorit af hualnum, ok hafi þer þat sem nu hafi þer skorit. ok villdum ver annathuart, at þer gangit af hualnum, ok hafi þer þat sem þer hafit af skorit, en ver þann hluta er oskorinn er, eða huarer at helmingi bæði skorinn ok oskorinn.“ Þorgils svarar: „Litid er mer vm at ganga af hualnum, en ver erum raðner til at lata eigi lausan þann hlut firi yðr er skorinn er, meðan ver megum a hallda a hualnum.“ Þorgeirr mællti: „Þat munu þer þa reyna verða, huersu lengi þer halldit a hualnum firi oss.“ Þorgils svarar: „Þat er ok vel, at sua sie.“ Nu herklæðaz huarer tueggiu ok biugguz til bardaga; ok er þeir voru buner, þa mællti Þorgeirr: „Þat er viænst, Þorgils, at vier sækiumz, þvi at þu ert fulltiði at alldri ok knaligr ok reyndr at framgaungu, ok er mer foruitni a at reyna a þer huerr ek em, skulu aðrer menn ecki

þat er óskorit (eptir *R*) er, ok hafi (þá *tf. F*) hvárir þat er skera *F, R.*

1. mællti *mgl. i M.* hluta: af *tf. F.* — 2. af—skorit *ul. F, R.* hafi: *Saal. rettet*, hafa *M.* — 3. hualnum *ul. R.* — 4. þer(2)—skorit: skorit er *F*; nú er skorit *R.* — 4—5. ver—oskorinn: vit þat sem óskorit *F.* — 5. eða: ella *F*; ella *tf. R.* huarer: eigum *F.* bæði: allan *F*; *ul. R.* — 6—7. Litid—vm: Leitt er oss *F, R.* — 7. ver—til: þat hǫfum vér einráðit *R.* — 8. lausan *ul. F.* hlut *ul. R.* — 9. meðan: ef *F.* a hualnum *ul. F, R.* — 9—10. Þorgeirr mællti *ul. R.* — 10. þa reyna: ok vita *F.* huersu: hve *F.* lengi: er *tf. R.* — 11. halldit a: megið á halda *F, R.* hualnum *ul. R.* svarar: mælti *R.* — 12. ok *ul. R.* — 13. biugguz: búaz hvárir *F.* buner: vápnaðir *F, R.* þa *ul. F.* — 14. er viænst: vil ek *F.* vier: vit *F, R.* — 15. sækiumz: berjumz tveir einir *F*; á *tf. R.* þvi at *ul. F, R.* fulltiði—alldri: maðr fulltíða *F, R.* ok knaligr *ul. F, R.* — 16. reyndr: jafnan *tf. F.* at: ok vanr vápnum í *R.* framgaungu: karlmensku *F.* ok(2)—mer: en mér er mikil *R.* forvitni: mikil *tf. F.* a *ul. F.* — 17. reyna: mik *tf. F.* reyna—em: vita hvat er ek má *R.* skulu: ok *tf. foran R.* menn *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til ockars leiks hlutaz.“ Þorgils segir: „Vel likar mer at sua sie.“ Miog voru þeir iamliða. Nu sækiaz þeir ok beriaz huarer tueggiu. Þeir Þorgeirr ok Þorgils lata skamt hauggua i milli, þvi at huartueggi þeira var vapnfimr, en firi þvi at Þorgeirr var þeira meirr lagðr til mannskaða, þa fiell Þorgils firi honum. I þeim bardaga fiellu iij menn af Þorgils liði, aðrer iij fiellu af liði þeira Þorgeirs. Epter þenna bardaga foru forunautar Þorgils norðr til heraðs með mikl- um harmi. Þorgeirr tok vpp allan hualinn, skorinn ok oskorinn. Firi vig Þorgils varð Þorgeirr sekr skogarmaðr; firi hans sekt rieð Þorsteinn Kuggason ok Asmundr hærulangr. Þeir Þorgeirr ok Þormoðr voru þat sumar a Strondum, ok voru þar aller menn F 105 hrædder við þa, ok gengu þeir einer yfer allt sem lok yfer akra. Sva segia sumer menn, at Þorgeirr mællti við Þormoð, þa er þeir voru i ofsa sinum

1. ockars—hlutaz: hlutaz með okkr *F.* — 2. Miog—iamliða *ul. F.* — 2—3. Nu—Þorgils: sækjaz nú at allfrækiliga ok *R.* — 2. þeir: at *tf. F.* — 4. skamt: stórra *tf. F, R.* — 4—5. þvi—vapnfimr *ul. R.* — 5. vapnfimr: stórhǫggr *F.* þeira *ul. F, R.* meirr *ul. R.* — 6. lagðr: lagaðr *R.* honum: Þorgeiri *F.* — 6—7. I—bardaga: þar *R.* — 7. fiellu: ok *tf. R.* aðrer: ok *tf. foran R.* aðrer iij: ok þrír menn *F.* — 8. fiellu *ul. F, R.* liði—Þorgeirs: Þorgeiri *F.* þeira *ul. R.* þenna bardaga: bardagann *R.* — 9. heraðs: sveita *R.* — 10. Þorgeirr—vpp: en þeir Þ. tóku *R.* skorinn: bæði *tf. foran R.* — 10—11. skorinn—Firi: en um *F.* — 11. Firi: of *R.* — 12—13. firi—hærulangr *ul. F.* — 12. rieð: réðu þeir *R.* — 13. ok Þormoðr *ul. R.* — 14. þat sumar: um sumarit *R.* a: norðr á *F.* þar *ul. R.* — 15. þa: fóstbræðr *tf. R.* — 15—16. ok—akra *ul. F.* — 15. einer: svá *R.* allt *ul. R.* — 16. *I det stykke af F, der svarer til M's tekst fra* Sva *til* Maðr 44[7], *er sammenhængen anderledes end i M, R. Beretningen om bruddet mellem fostbrødrene kommer i F bagefter det, der fortælles, om Torgeirs forberedelser til udenlandsrejsen, samt hans rejse hjemmefra, under hvilken rejse bruddet efter F først finder sted.* — 16–s. 42,1. Sva—mestum: En er þeir fóstbræðr riðu inn at á þeiri er heitir Drífandi, — hon er í Gilsfirði, — þá mælti Þorgeirr *F.* — 16. segia—menn: er sagt *R.* — 17. þeir voru: hann var *R*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sem mestum: „Huar veiztu nu aðra ij menn ockr iafna, i huatleika ok karlmenzku, þa er iammiog sie reynder i morgum mannraunum sem vit erum?“ Þormoðr svarar: „Finnaz munu þeir menn ef at er leitað, er eigi eru minni kappar en vit erum.“ Þorgeirr mællti: „Huat ætlar þu, huarr ockarr mundi af oðrum bera, ef vit reyndim með ockr?“ Þormoðr svarar: „Þat veit ek eigi, en hitt veit ek, at sia spurning þin mun skilia ockra samvistu ok foruneyti, sua at vit munum eigi longum asamt vera.“ Þorgeirr seger: „Ecki var mer þetta alugat, at ek villda at vit reyndvm með ockr harðfengi.“ Þormoðr mællti: „I hug kom þer meðan þu mælltir, ok munu vit skilia felagit.“ Þeir gerðu sua, ok hefer Þorgeirr skip en Þormoðr lausafie meira ok ferr a Laugabol,

1. nu *ul. F, R.* ij *ul. R.* menn: fóstbræðr *F.* — 1—2. ockr iafna: þá at okkr sé jafnir *F.* — 2. i: at *F, R.* huatleika: hraust- *F.* karlmenzku: framgǫngu *F, R.* — 2—3. þa—erum *ul. F, R.* — 4. svarar: mælti *F.* munu —at: ætla ek munu, ef víða *F.* menn *ul. R.* — 5. er—erum *ul. F.* minni kappar: minnr ákafari(!) *R.* erum *ul. R.* — 6. mællti: svarar *R.* Huat: Þat ætla ek, at hvergi finniz á Íslandi. En *tf. foran F*; Svá mun jafnt vera, at finnaz munu, ef víða er leitat, ok munu vera einkar fáir. En *tf. foran R.* — 9. þin *ul. R.* ockra samuistu: félag með okkr *F*; okkat félag *R.* — 10. sua—asamt: ok munu vit heðan af eigi langvistum saman *R.* sua—vera *ul. F.* — 11—15. Þorgeirr—Laugabol: Í þessu bili ríðr Þorgeirr fram fyrir hamarinn; sjórinn var at fallinn, svá at hestrinn var nærr á sundi undir honum, ok er hann kom fyrir forvaðann, þá hleypr hann af baki. Hann sá þá, at Þormóðr sneri hesti sínum út með firðinum. Þorgeirr kallaði þá, at Þormóðr skyldi ríða fyrir hamarinn. Þormóðr svarar: „Skilja mun með okkr fyrst at sinni, ok far þú heill ok vel.“ Eptir þat reið Þormóðr út aptr með Gilsfirði, ok létti eigi fyrr ferð sinni en hann kom heim á Laugaból til Bessa fǫður síns *F.* — 11. seger: mælti *R.* — 11—12. at—villda *ul. R.* — 12. harðfengi *ul. R.* — 13. mælltir: talaðir *R.* — 14. Þeir—ok: skilja þeir nú sitt félag *R.* — 15. meira *ul. R.* a Laugabol: heim til fǫður síns til Laugabóls *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

en Þorgeirr hafðiz við a Strondum vm sumarit, ok var morgum manni anduaragestr. Vm haustið setti hann vpp skip sitt norðr a Strondum ok bio vm ok stafaði firi fie sinu. Siðan for hann a Reykiahola til Þorgils ok var þar vm vetrinn. Þormoðr vikr a nockut i Þorgeirsdrapu a misþocka þeira î þessu erendi:

5. Friett hefer aulld at attu
vndlinz þa er suik vinna
rioðanda naut e raða
rogsmenn saman gnoga.
Enn vil enkis minnaz G 25
aussi dyrs við styri
rán gat ek fyrða fiona
flioz nema ockars goða.

VIII. Vtan ferð Þorgeirs.

Skip stoð vppi i Norðrá i Floa; þar var þa skipa hofn tið. I þvi skipi keypti Þorgils ok Illugi broðer

1. en *ul. R.* hafðiz við: var *R.* — 1—4. en—sinu: *ul. F.* — 2. manni *ul. R.* Vm: of *R.* — 3. norðr *ul. R.* — 4. stafaði: starfaði *R.* Siðan: eptir þat *R.* Siðan—hann: Vm haustit fóru þeir (ɔ: *de to fostbrødre*) *F, hvilket i F følger umiddelbart efter* þa *41*[15]. *Jfr. noten til 41*[16]. — 4—5. til Þorgils *ul. R.* — 5. Þorgils: Arasonar *tf. F.* var: váru *F.* Þormóðr: Þorgeirr(!) *R.* — 5—15. Þormóðr—goða *ul. F.* — 5. vikr a: ávíkr *R.* — 6. nockut *ul. R.* Þorgeirsdrapu: drápu þeiri er hann orti um Þorgeir *R.* a: um *R.* — 8. at attu: þa er attvig *R*; þ. e. attum *AM.* — 9. vndlinz: unn- *R*; vnnimz *AM.* — 10. e raða: ek raði *R.* — 12. enkis: ek engis *R.* — 13. aussi: æsi- *R.* — 14. rán gat: raun set *R.* fiona: finna *R.* — 15. flioz: flioþz *AM.* ockars: ockara *R. AM som M, dog* -ars *underprikket.* — 16. *Ikke kapitelskifte i F, R.* — 17—s. 44,7. Skip—Þorsteins: Illhugi svarti reið sunnan um várit með xxx manna. Honum var þar (ɔ: *paa Reykjahólar*) vel fagnat. Hann sagði Þorgeiri frænda sínum, at hann hefði honum farit tekit suðr í Flóa, á laun, ok keypt honum

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hans a laun til handa Þorgeiri ok lietu bua vm varnat, at þeim hluta, er Þorgeirr atti i skipinu. Þeir Þorgils ok Illugi riðu eigi til aunduerðz þings vm sumarit, þvi at þeir villdu eigi fyrr fara vm Breiðafiarðar dali, en Þorsteinn Kugga son væri riðinn or heraði til þings; þvi at þeir villdu þa fylgia
F 106 Þorgeiri til skips, skogar manni Þorsteins. Maðr het Skufr er bio i Hundadal i Dolum. Skufr var goðr bondi ok gagnsamr við menn. Biarni het sonr Skufs, er þar var heima með honum. Skumr het sauða maðr Skufs i Hundadal. Nu fara menn til þings, en þeir fara vestan af Reykiaholum. Þeir hafa sendt

---

þar part í skipi. Létu þeir Þorgísl ok Illugi nú flytja fararefni Þorgeirs til skips, en þeir vildu eigi fylgja Þorgeiri fyrr til skips, en Þorsteinn Kuggason var til þings riðinn, ok því sátu þeir ǫndvert þingit heima á Reykjahólum. *Her kapitelskifte. Overskrift*: Skilnaðr þeira fóstbræðra. Nú fréttu þeir Þorgísl ok Illugi, at Þorsteinn var til þings riðinn. Ríða nú heiman með IX manna. Þeir váru þar í fǫr fóstbræðr, Þorgeirr ok Þormóðr. Ríða nú undan flokkarnir *F. Herpaa følger i F episoden med bruddet mellem Þormóðr og Þorgeirr.* — 43,17. i Floa *ul. R.* — 43,18: tið: góð *R.* — 43,18—44,1. broðer hans: part *R.*

2. varnat—skipinu: várit at hans hluta *R.* — 3. Þorgils—Illugi *ul. R.* — 4. vm sumarit *ul. R.* — 4—6. eigi —at: at Þorsteinn væri í brottu ór Dǫlum, er þeir riði þar umb; en *R.* — 7. *Med* Maðr *begynder i F, R nyt kapitel. Overskrift i F*: Þorgeirr drap Skúm ok Bjarna. het: er nefndr *F.* — 8. er: hann *F.* i Dolum *ul. F, R.* Skufr: hann *F, R.* — 9. bondi: drengr *R.* við menn: bóandi *R.* Skufs: hans *F, R.* — 10. er þar: ok *R.* þar: þá *F.* Skumr *her og i det følgende efter F, R* (*jfr. dog* 49[4]), Skufr *M. M har* ok *efter* het. — 11. Skufs—Hundadal: er gætti fjár hans *F*; þeira, er gætti fjár fyrir þeim *R.* — 11—12. Nu—Reykiaholum: (þeir *R*) Þorgísl ok Illugi váru (þar *tf. F*) vanir at gista (at Skúfs *tf. F*) í Hundadal, þá er þeir fóru (riðu *R*) til þings. Nú fara þeir með flokki vestan (af Reykjanesi *tf. F*) (ok er Þorgeirr þar í fǫr með *tf. R*) *F, R.* — 12. Þeir: en *tf. foran F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

menn firi til þings at tiallda buðer sinar. Þeir hafa nattverð i Saurbæ en riða vm nottina vestan i Dali ok ætluðu at hafa daguerð i Hundadal. Þeir koma er mornaz i Miðdali framm firi Þyckuaskoga; þeir eta þar ok sofa. Þorgeirr hefer rauðan hest, vænan ok reiðgoðan ok mikinn vexti. Ok er liðinn var miðr morginn, þa bioða forunautar þeira at taka hesta. Nu risa þeir vpp ok fara at hrossum; hestr Þorgeirs fanz eigi. Þeir foru [lengi] at leita hestsins, þvi at þar voru miklir skogar vm alla hliðina. Sua lykr, at hestrinn finnz eigi; taka þeir þa einn klyfiiahest ok skipta klyfium a fleiri hesta. Þorgeiri er þa fenginn sa hestr. Geta þa lita, huar einn maðr riðr rauðum hesti reiðgoðum ok rekr sauði nockura firi ser vpp epter eyrunum fra Sauðafelli. Hann ellter hart

1. firi *ul. F, R.* buðer sinar: búð sína *R.* sinar *ul. F.* Þeir hafa: hǫfðu þeir haft *F.* — 2. nattverð: -stað *F.* Saurbæ: ok váru þar fram á daginn *tf. F.* en: ok *F, R.* vestan i *ul. R.* — 3. i Hundadal: at Skúfs *F, R.* — 4. mornaz: morna tók *F.* framm—Þyckuaskoga *ul. R.* — 4—5. Þeir eta: æja *F*; ok áðu *R.* — 5. sofa: sofna *F.* — 5—6. rauðan—ok(2): góðan hest, rauðan (at lit *tf. R*) *F, R.* — 6. vexti: ok reiðgóðan *R.* — 6—7. liðinn—morginn: þeir hǫfðu áð um hríð *R.* miðr morginn: morgininn *F.* — 7—8. þa—fara: fara þeir *F.* — 7. bioða—at: báðu þeir *R.* — 8—9. Nu—hestsins: Þeir fara at hestunum, ok finna eigi hest Þorgeirs ok leita lengi *R.* — 9. eigi: hvergi *F.* lengi *taget efter F.* — 9—10. þar—skogar: skógar miklir váru *F.* — 10. voru—skogar: var mikill skógr *R.* hliðina: þar sem bæirnir standa *tf. F*; þar standa nú bæirnir *tf. R.* Sua lykr: Lýkr svá þeira leit *F.* — 11. hestrinn—eigi: þeir finna eigi hestinn *F.* þeir *ul. F, R.* einn klyfiahest: hest annan *R.* — 12—13. skipta—hestr: fá Þorgeiri til reiðar *R.* — 12. Þorgeiri—þa: er Þorgeiri *F.* — 13. hestr: til reiðar *tf. F.* Geta: fara eptir þat (fara er þeir váru búnir ok ríða *R*) fram fyrir bæinn at Sauðafelli *tf. foran F, R.* þa: at *tf. F*; at *R.* einn *ul. F, R.* — 14. reiðgoðum *ul. F, R.* nockura *ul. F, R.* — 15. fra Sauðafelli *ul. R.* hart: fast *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sauðina, þvi at hann hafði skiotan hest. Þorgeiri syniz þessi hestr vera glikr sinum hesti. Nu lætr
G 26 hann sem hann uiti eigi, hefer af augabragð huert maðrinn riðr, ok ser hann, huar maðrinn ellter sauðina til bæiarins i Hvndadal. Skufi hofðu golldnar verit ær nockurar vestan or Laxardal, ok hofðu þær gengit i brott, ok for Biarni son Skufs at leita anna ok hafði hann tekit hest Þorgeirs. Nu riðr flockrinn til bæiarins i Hundadal, ok bioða þeir bræðr faurunautum sinum, at þeir taki af hestum sinum vtan garz, ok lata eigi hrossin ganga i tunit; en þeir bræðr riðu til huss með fa menn. Þorgeirr reið til kuianna, þar sem hann þottiz kenna hest sinn. Skumr er þa heim kominn ok rak sauðinn i kuina. Biarni sitr a hestinum ok hefer þa rekit ærnar i kvina, þær sem hann hafði fundit. Þorgeirr spyrr: „Huerr er þessi maðr, er her sitr a hestbaki?“ „Sa heiter Biarni.“ Þorgeirr seger: „Þu hefer vænligan hest, eða huerr a hestinn?“ Biarni svarar: „Sannspurt er þat, at

1. sauðina: fyrir sér *tf. F.* sauðina—hest *ul. R.* skiotan hest: hest góðan *F.* — 2. þessi: sá *F.* hestr vera: einkar *R.* vera *ul. F.* — 2—5. Nu—Hvndadal *ul. R.* — 3. hefer: ok *tf. foran F.* — 4. huar—ellter: at hann rekr *F.* — 5: Skufi: er *tf. foran F*; í Hundadal *tf. R.* golldnar: goldnir *F.* — 6. ær nockurar: um várit *F.* nockurar *ul. R.* Laxárdal: um várit *tf. R.* þær: ærnar *F*; *ul. R.* — 7. i brott: vestr aptr *R.* son Skufs *ul. F, R.* anna *ul. R.* — 8. hann *ul. R.* — 9. i Hundadal *ul. R.* — 9—10. ok—taki: tóku *R.* — 9. þeir bræðr: hǫfðingjarnir *F.* — 10. hestum sinum: hrossunum *F.* — 11. lata eigi: vildu eigi at *R.* ganga: færi *R.* bræðr: þorgísl ok Illugi *F.* — 12. kuianna: kvíarinnar *F.* — 13. þar sem: því at *R.* þar—sinn *ul. F.* — 13—14. Skumr—kuina *ul. R.* — 14. i: inn í *F.* — 15. hestinum: baki *F*; baki *tf. foran R.* — 15—16. ok—fundit: *ul. F.* hefer—fundit: hafði innreknar ærnar *R.* — 16—17. er—maðr: sá (sjá *R*) maðr væri *F, R.* — 17. her: þar *F, R.* hestbaki: baki *R.* Sa heiter: Hann svarar: „Ek heiti *F, R.* — 18 seger: mælti *F, R.* — 19. hestinn *ul. F, R.* Biarni: hann *F.* Sannspurt: satt *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hestrinn er vænligr, en þat veit ek eigi, huerr hann a." Þorgeirr seger: „Firi hui toktu hestinn?" Biarni F 107
svarar: „Þvi tok ek hestinn at mer þotti betra at riða en ganga." Þorgeirr mællti: „Þat syniz mer nu rað, at þu stiger af baki ok later hestinn koma i hendr eiganda." Biarni mællti: „Ek mun nu litlu við auka vm reiðina, þvi at ek mun eigi leingra riða en heim til dyra." Þorgeirr mællti: „Þat vil ek, at þu stiger nu þegar af baki." Biarni seger: „Ecki mun hestinn skaða, þott ek riða heim til huss." Þorgeirr mællti: „Ek vil þessu raða, at þu riðer eigi leingra at sinni." Biarni vill snua hestinum heim til garzhliðsins ok riða heim til huss, en Þorgeirr leggr spiotinu til hans ok þegar i gegnum, sua at hann fiell þegar dauðr af baki. Skumr sauðamaðr sa, at Biarni fiell af baki; hann hleypr or kuia dyrunum, þar sem hann var at byrgia kuiadyrnar; hann tekr exi sina ok hoggr til Þorgeirs tueim hondum. Þorgeirr laust við spiotskapti sinu

1. hestrinn: hann *F.* — 2. Firi *ul. F, R.* hestinn: hann *F*; hest minn *R.* — 3. hestinn: hann *F.* — 4. en: at *tf. R.* mællti: svarar *F.* nu *ul. F.* — 5—6. stiger—eiganda: fáir aptr hestinn eiganda, ok stíg nú af baki *R.* — 6. mællti: svarar *F.* nu *ul. F, R.* — 7. vm reiðina *ul. F, R.* — 7—8. þvi—en: mun ek nú riða *R.* — 8. mællti: svarar *F.* — 8—10. Þorgeirr—huss *ul. R.* — 9. stiger—baki: látir nú hestinn lausan *F.* — 9—12. Biarni—sinni *ul. F.* — 12. vill: nú *tf. F.* vill snua: snýr þá *R.* — 13. til garzhliðsins *ul. F.* garzhliðsins: hliðs *R.* ok: vill *tf. R.* heim *ul. F.* huss: hliðs *R.* en *ul. R.* Þorgeirr: snýr eptir honum ok *tf. R.* — 14. til—þegar *ul. F, R.* gegnum: hann *tf. F, R.* — 15. þegar *ul. F, R.* dauðr *ul. R.* af baki: á jǫrð *F. M har* ok *foran* Skumr (Skufr). — 15—16. sauðamaðr *ul. R.* — 16. baki: hestinum *F.* — 16—18. hann—kuiadyrnar *ul. F.* — 16. or: frá *R.* — 17—18. þar—sina *ul. R.* — 18. til Þorgeirs: með exi *R.* — 19. hondum: til Þorgeirs *tf. R.* við—sinu: spjótinu *F.* spiotskapti: spjóti *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

G 27 við hogginu ok bar af ser, en hann hio til Skums enni hægri hendi með exinni i hofuðit ok klauf i herðar niðr, ok do hann þegar. Forunautar Þorgeirs fara heim skyndiliga ok segia hofðingium tiðendin; þeim þotti þetta ill tiðendi vera, sem þau voru. Fa þeir þegar menn til at fylgia Þorgeiri i brott, at hann gengi eigi i augsyn foður ens vegna, eða frændum þeira er vegner voru. Epter þat sogðu þeir Skufi tiðendin. Þa sa hann ser engan soma synna, en þiggia sialfdæmi þau er þeir bræðr buðu firi vigin ok fiebætr firi menn sina, at sua gaufgum monnum sem þeir bræðr voru; allra hellzt er sa var sekr, er vigin hafði vegit. Nu sættuz þeir at sua mælltu. Þessa viga getr Þormoðr i Þorgeirsdrapu:

6. Kaps let haulldr at hepni
hrið gerðiz þa suerða
hratt gat hrafn at slita
holldi mál of golldit.

---

1. við hogginu *ul. R.* ser: hǫggit *tf. R.* hann *ul. R.* — 1—2. til—enni *ul. F.* — 2. enni: með *R.* með—hofuðit *ul. R.* exinni—hofuðit: ǫxi sinni *F.* klauf: hann *tf. F, R.* — 3. ok—þegar *ul. F.* — 3—4. Forunautar .. fara: Fǫrunautr .. fór *F.* — 4. heim skyndiliga: þegar til bæjar *R.* skyndiliga *ul. F.* segia: sagði *F.* hofðingium: þeim bræðrum *R.* tiðendin: þessi tíðendi *F*; vígin *R.* — 5. þetta: þessi *F, R.* ill tiðendi *omv. F.* tiðendi vera *ul. R.* sem—voru *ul. F.* þau *ul. R.* — 5—6. Fa þeir: ok fengu *R.* — 6. þeir þegar: þá *F.* — 7—8. eða—voru *ul. F, R.* — 8. þat: þetta *F.* — 8—9. Skufi tiðendin: vígin *R.* — 9. tiðendin: til *F. Herpaa følger, foran* Þá, *i F, R*: ok bjóða honum (Skúfi *R*) sjálfdæmi fyrir vígin (eptir son sinn ok húskarl *R*). En (*ul. R*) þó at Skúfi (bónda *R*) væri þungbærr harmr sinn (þungbær þessi tíðendi *R*). ser engan: eigi annan *F.* en: at *tf. F.* — 10—11. þau—sina *ul. F.* — 11. at: af *F.* — 12. bræðr voru: váru frændr *F.* er: at *F.* sekr: skógarmaðr *tf. F.* — 14—s. 49,4. Þessa—Biarna *ul. F.* — 15—s. 49,4. *Verset ikke i AM.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

enn var vigs at vigi
vigriðandi siðan;
fvnd bar greypr at gunni
giarnan Skufs ok Biarna.

Þeir Þorgils ok Illugi atu daugurð i Hundadal, ok epter þat riðu þeir suðr til Borgarfiarðar ok fylgdu Þorgeiri til skips. Sa maðr var til skips kominn er Gautr het, hann var son Sleitu. Hann var nainn at frændsemi Þorgilsi Marssyni, er Þorgeirr hafði vegit. Gautr var mikill veksti ok sterkr at afli, odæll ok harðfeingr. Hann hafði ser fari tekit af styrimanni, ok vissi enguar vaner til þess, at Þorgeirr ætlaði þar vtan at fara. Hann færði brun a nef við kuamu Þorgeirs, ok syndiz þeim nackuat vandræði vera, at þeir sie samskipa, við þat skaplyndi, sem huarr þeira hafði. Skip var albuit ok bundinn bulki, ok vara Gautz komin i bulka. Nu er Þorgeirr heyrði gnadd Austmanna vm nauistu þeira Gautz, þa mællti hann: „Vel ma ek nyta, at vera samskipa við Gaut, huersu siða brun sem hann setr.“ En huat sem Þorgeirr ræddi vm samuist þeira, þa var F 108

4. Skufs: *Saal. ogsaa R.* — 5. Þorgils: Þorgísl *F.* — 6—7. ok(2)—skips *ul. F. Her kommer i F den interpolerede fortælling, om drabet af faarehyrden paa Hvassafell.* — 7. *Med* Sa *begynder i F et nyt kapitel; overskrift:* Þorgeirr kom á fund Óláfs. — 8. son Sleitu: Sleitu son *F.* — 9. nainn: naninn(!) *F.* Þorgilsi: Þorgísli *F.* Marssyni: Mágs- *F.* — 10. veksti: maðr *F.* at afli *ul. F.* — 11. ser *ul. F.* — 12. styrimanni: Austmønnum *F.* til þess *ul. F.* — 13. ætlaði: mundi *F.* vtan at *ul. F.* — 13—14. færði—við: lét illa við Þorgeiri. Austmenn finna skjótt, at Gauti var óþokki mikill á *F.* — 13. brun: bust *R.* — 14—15. vandræði: vandhæfi á *F.* — 15. sie: færi *R.* þat: þeira *F.* — 16. sem—hafði *ul. F.* — 17—20. ok—setr *ul. F.* — 17. vara: var *R.* komin: góz komit *R.* — 18. gnadd: orð *R.* — 21. huat—þa: þó *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þat rað tekit, at brotinn var vpp bulkinn ok vara Gautz a brott borin. Reið hann þa norðr til heraða. Austmenn leggia skipi sinu ofan epter anni ok vt til Seliaeyrar. Þeir bræðr riða eigi fyrr or heraði, en skipit liet vt ok i haf. Siðan riðu þeir til þings með miklu fiolmenni ok sættuz firi hond Þorgeirs a vig Þorgils Mars sonar; færa framm syknu hans. Þorgeir ok hans felaga velkti vti i hafi nockura hrið; sia at lyktum land firi stafni, ok kenna Austmenn landit, ok er þat Irland. Syniz þeim osynn friðrinn, ef þa rekr þar. Þorgeirr mællti: „Þat er synna, ef ver veriumz vel, at ver faim nockvrum monnum ærinn nattverð aðr ver ervm drepner, ok er þa hæft nockut i varri vorn.“ Nu kasta þeir ackerum, eigi allnærr landi, ok briota vpp vapn sin, ok buaz þeir til bardaga, ef þess þyrfti við. Siðan sia þeir fiolmenni mikit a land vpp, ok morg spiot sem a skog sæi. Þo at Irar hefði haskept spiot, þa toku þau þo eigi til þeira. Nu hallda þeir fie sinu ok fiorui ok sigldu a brott, þa er þeim gaf byri. Þeir foru þaðan til Englandz ok voru þar vm hrið,

1. rað: til ráðs *F.* brotinn—bulkinn: búlkinn var rofinn *F.* vara: var fé *F.* — 2. brott borin: land borit *F.* borin: tekin *R.* Reið: fór *F.* — 3—4. Austmenn—Seliaeyrar *ul. F.* ok—Seliaeyrar *ul. R.* — 4. bræðr: frændr *F.* — 5. vt ok *ul. F.* Siðan—þeir: fóru þá *F.* — 7. Þorgils: Þorgísl *F.* Mars sonar *ul. F.* — 8. Þorgeir . . . felaga velkti: Þorgeirr . . . félagar váru *R.* vti *ul. F, R.* — 8—9. nockura hrið: lengi *F.* — 9. stafni: stafn fram *F.* ok *ul. F.* — 10. Austmenn landit: þat land *F.* Austmenn—Irland: at þeir eru komnir at Írlandi *R.* — 10—11. osynn friðrinn: sýnn ófriðr vera *F.* — 11. ef—þar *ul. F, R.* mællti: svarar *F.* — 13. monnum: írskum manni *F.* — 14. hæft nockut: nǫkkut þægt *F.* — 15. ok *ul. F.* — 16. þeir til: við *F.* — 16—17. Siðan—mikit: mikit fjǫlmenni var at sjá *F.* — 18. Þo: en *tf. foran F*; ok *tf. foran R.* — 19. þo *ul. F.* — 20. ok fiorui *ul. F.* þa *ul. F.* — 21. þaðan: á brott *tf. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok hefer þormoðr sua vm ort, at þorgeirr þægi þar goðar giafer af hofðingivm. Epter þat for hann til Danmerkr, ok fieck þar sua mikla virðing, at Daner tignuðu hann nærr sem konung, at því sem þormoðr hefer vm ort. Siðan for hann til Noregs, ok a fund Olafs konungs ens helga, ok gengr firi hann ok kuaddi hann vel. Konungr tok vel qveðiu hans ok spurði, huerr hann væri. Hann svarar: „Ek er islendzkr maðr ok heiti ek þorgeirr.“ Konungr mællti: „Huart ertu þorgeirr Hafarsson?“ Hann svarar: „Sa er maðr enn sami.“ Konungr seger: „Heyrt hefi ek þin getið. Þv ert mikill maðr vexti ok dreingiligr i asianu ok munt eigi vera i ollu gæfu G 29 maðr.“ Konungr bauð þorgeiri með ser at vera, ok þa gerðiz hann hirðmaðr Olafs konungs. Konungr lagði mikla virðing a þorgeir, því at hann reyndiz i ollum mannraunvm enn rauskuazti maðr ok goðr drengr. þorgeirr for kaupfaur suðr til Vindlandz, ok var þar litill friðr i þenna tima kaupmonnum norðan or londum. Af þessi ferð varð hann agætr, því at hann hafði þat af huerium sem hann villdi. þorgeirr hafðiz þá i forum við, ok var annan vetr iafnan með Olafi konungi i Noregi en annan a Islandi, a Reykiaholum. Iafnan kom hann skipi sinu i Borgarfiorð, ok

---

2. af: at *F.* hann: þorgeirr *F.* — 4. nærr *ul. F.* — 4—5. at—ort *ul. F.* — 5. Siðan—hann: þorgeirr kom *F.* ok: fór *tf. F.* — 6. ens helga *ul. F.* ok: hann *F.* hann: konunginn *F.* — 7. vel *ul. F.* — 10. Huart *ul. F.* — 11. seger: mælti *F.* — 14. at *ul. R.* — 15. hann: þorgeirr *F.* Konungr: Óláfr *tf. foran F.* — 17. ollum mannraunum: ǫllu *F.* — 17—s. 52,13. goðr—knerri: var kominn til Óláfs konungs, þá er hér er komit Óláfs sǫgu *F*; *hermed slutter Fóstbrœðrasagas første afsnit i F.* — 20. þessi: þeiri *R.* — 21. villdi *mgl. i R.* — 22. forum: iafnan *tf. R.* annan—iafnan: á vetrum *R*; *B som M.* — 23. annan—Islandi: á sumrum *R*; *B som M.* — 24. i Borgarfiorð: á Breiðafjǫrð *R*; *ikke i B.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hielldu þvi i Floa i Norðra, ok setti þar vpp a vetrum firi vestan ana, þar sem nu er kallat Þorgeirs hrof; þat er suðr fra hollti þvi, er Smiðiuhollt heiter. Þorgeirr bio vij sinnum skip sitt af Islandi, at þvi er þormoðr seger:

7. Sex liet sæfar faxa
suiprunnr heðan gunnar
sialfr var aurr at ollu
vndlinz buinn sinnum
satt attum reð sarer
sueins fraka ek þat reina
opt vann auðar skipter
errings i haf knerri.

F 148 IX. Þormoðr elskar Þordisi.

Nu er at segia fra Þormoði, huat hann hafðiz at, meðan Þorgeirr var i forum. Þormoðr for til foður sins Bersa a Laugabol, þa er þeir Þorgeirr skildu felag sitt, ok var með honum miog marga vetr. Honum þotti longum daufligt, þvi at þar var famennt. Kona het Grima, er bio a bæ þeim er i Avgri heiter; hon var eckia ok vel fiar eigandi. Þat var mællt

2. sem—er: er nú *R.* — 7—13. suiprunnr—knerri *ul. R, hvor der efter versets første linje staar* „etc.“. *Verset ikke i AM.* — 14. *Overskriften kun i M. I F begynder med nærværende kapitel et nyt afsnit af sagaen; overskrift:* Hér hefr upp þátt Þormóðar Kolbrúnarskálds. capitulum. *Kapitlets begyndelse i F:* Kon[un]grinn Óláfr var harla vinsæll af sínum mǫnnum, sakir ǫrleiks ok allrar atgervi; eigi at eins í Nóregi, heldr í ǫllum hans skattlǫndum, ok víða annars staðar. — 15—16. er—forum: víkr sǫgunni út til Íslands, ok tekr þar til er *F.* — 16. Þormóðr: Bersason *tf. F.* for: heim *tf. F.* — 17. Bersa *ul. F.* þa: eptir *F.* Þorgeirr: Hávarsson *tf. F.* — 18. með honum: þar *F.* — 19. longum: jafnan *F.* þvi —famennt: heima *F.* — 20. a—heiter: í Ǫgri *F.* — 21. ok *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vm Grimu, at hon kynni ser mart, ok þat toluðu menn, at hon væri fiolkunnig. Nu firi þvi at kristni var vng ok vanger, þa syndiz þat morgum monnum atgerui, at maðr væri fiolkunnigr. Þordis het dotter G 30
Grimu; hon var viæn ok vinnu goð ok var heima með henni; hon var oflatlig. Kolbakr het þræll Grimu, hann var mikill ok sterkr ok vienn yferlitz ok þo miog harðligr. Þormoðr lagði miog kvamur sinar i Augur ok sat laungum a tali við Þordisi dottur Grimu, ok af hans kuamum ok tali var kastað orði til, at hann mundi fifla Þordisi. Ok er Grima vissi þær vmræður, þa kom Grima at mali við Þormoð eitt F 149
hvert sinn, ok tekr sva til orðz: „Þat er orðtak miog margra manna, Þormoðr, at þu fiflir Þordisi dottur mina, ok er mer þat litt at skapi, at hon hlioti orð af þer; eigi firi þvi, at henni sie varboðit þar sem þu ert, helldr firi þa sok, at vera kann, at þeir menn, er til hafa giorz at biðia hennar, ef þeir vissi at þu ert nockut riðinn við hennar mal — ma vera at þeim syniz troll standa firi dyrvm þar sem þu ert. Nu ef þu villt biðia hennar, þa mun ek gefa þer

1. ser mart: margt fyrir sér *F.* — 1—2. þat—væri: var hon kǫlluð af sumum *F.* — 3. ok: mjǫk *tf. F.* ok vanger *ul. R.* þat—monnum: svá sumum mǫnnum, sem þat væri *F.* — 4. maðr væri: vera *R.* Þordis: Þórdísi(!) *F.* — 5. Grímu: er þar óx upp með henni heima *tf. F.* var: oflátlig ok *tf. R.* — 5—6. ok(2)—oflatlig *ul. F.* — 6. hon—oflatig *ul. R.* Grimu: hennar *F.* — 7—8. ok(1)—harðligr: vexti ok sterkr maðr *F.* — 8. miog: jafnan *F.* — 9. sat laungum: var jafnan *F.* dottur Grimu *ul. F.* — 10. ok af: a(!) *R.* var—orði: kǫstuðu því sumir *F.* — 11. hann—fífla: þormóðr fífldi *F.* — 11—12. þær vmræður: þat *F.* — 12. Grima: hon *F, R.* — 13. tekr—orðz: mælti *F.* miog *ul. F.* — 14. Þormoðr *ul. F.* — 15. ok—mer: en mér er *F.* — 15—16. orð—þer: af þér nǫkkut orð *F.* — 16. varboðit: van- *F.* — 18. hennar: vili hennar eigi fá *tf. F.* — 19. riðinn: *Saal. F, R*; riðit(!) *M.* — 20. troll: nǫkkut *R.* standa—dyrum: nær durum standa *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hana.“ Þormoðr svarar: „Vel fara þer orð vm þetta mal, ok vist skal ek meta þin orð, en eigi er skaplyndi mitt til þess at kuangaz, en þo vætti ek mer ecki framarr en eiga dottur þina, en þo mun þat firi faraz.“ Nu skiliaz þau at sua mælltu. Ferr Þormoðr heim, ok var heima þat skeið, er epter var sumarsins. Ok er vetra tok, þa gerðuz islaug mikil ok færðer goðar. Lagði ok Augursvatn. Þormoði þiker daufligt, þvi at fatt var til skemtunar a Laugaboli; endrnyiar hann þa ferðer sinar i Augur til Þordisar. Kemr þa aptr enn sami vandi ok orðræður ok fyrr vm vinfengi þeira Þordisar ok Þormoðar. Þormoðr geck með skiolld ok sverð iafnan er hann for i Augur, þvi at hann atti nockut sokott við suma menn. Grima ræddi þa enn vm við Þormoð, at hann skylldi af venia kvamur sinar, „ok firra sva,“ seger hon, „dottur mina amæli.“ Þormoðr svarar vel hennar mali, en þo kom i sama stað niðr vm ferðer hans.
G 31 Þat var einn dag, þa er Þormoðr var i Augri, at Grima mællti við Kolbak: „Ek vil senda þik inn a bæi með veft, er hafa skal i vef þann er þar er

2. vist *ul. F.* meta: nǫkkurs *tf. F.* — 3. mitt: svá búit *tf. F.* kuangaz: kvænaz *F.* en *ul. F.* vætti: æski *F*; vænti *R.* — 6. var heima: hefz heima við *F.* skeið *ul. F.* — 7. Ok: nú *F.* — 8. Lagði—Augursvatn: Lagðiz íss yfir víkina Qgrsvík *F. Med* ok *slutter M, herfra tages teksten efter m.* — 9. daufligt: heima *tf. F.* at *mgl. i m, men findes i 1149, H, Th; ogsaa i F, R.* — 10. ferðer sinar: farirnar *F.* til Þordisar *ul. R.* Þordisar: hjals við Þórdísi *F.* — 11. aptr *ul. F.* vandi—fyrr: orðrómr aptr *F.* fyrr: var *tf. R.* — 12. ok Þormóðar *ul. F.* — 13. geck með: hafði *F.* er—for *ul. F.* — 14. nockut *ul. F.* suma: marga *F.* — 16. sinar: þangat *F.* — 16—17. seger hon *ul. F.* — 17. mina: sína *F.* — 17—18. hennar mali *ul. F.* — 18. þo: þa *m.* vm—hans *ul. F.* — 19. var: barz at *F.* þa *ul. R.* i Augri: þar kominn *F.* — 20. mællti *taget efter 1149, H, Th, saal. ogsaa F, R*; talaði *m.* — 20—21. a bæi: í hús *F.* — 21. bæi: bæ *R.* veft: vindur nǫkkurar *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ofinn.“ Kolbakr byz til ferðar, en Grima lauk upp aurk einni er hon atti, ok tekr þar upp vindr nockurar ok mikit hoggsax, fornt ok hvast ok bitrligt. Lætr þat koma i hond Kolbaki ok mællti sva: „Haf þu þetta i hendi ok ver eigi slyppr.“ Kolbakr tok við saxinu, en Grima let vindrnar koma i meðal stacka Kolbaki; hon for hondum um hann allan ok sva klæði hans. Epter þat for Kolbakr leiðar sinnar. Veðr tok at þykna ok hlana, ok tok af þat sniafol, er komit hafði. Þa er a leið daginn, mællti Þordis við Þormoð: „Þat villda ek, at þu færer aðra leið heim en þu ert vanr, ok færer firer innan vikina Augurs vik ok it efra inn efter hliðinni til Laugabols.“ Þormoðr svarar: „Hvat berr til þess, er þu villt at ek fari þa leið?“ Þordis mællti: „Vera kann, at iss hafi vesnat a vikinni, er veðrit hlanar, ok villda ek at þu færer engum slysforum.“ Þormoðr mællti: „Auruggr mun iss vera.“ Þordis mællti: „Eigi bið ek þik fleira en sva, Þormoðr, at mer mun verr þikia vm, ef þu varnar mer þess er ek bið.“ Nu

1. Kolbakr—lauk: hon lýkr *F.* — 2. ok *ul. F.* upp *ul. F.* — 3. ok(1): eitt *tf. F.* hoggsax: sax *F.* fornt—ok(3) *ul. F.* — 4. þu *ul. F.* — 5. i hendi *ul. F.* ver: gakk *F.* Kolbakr: hann *F.* — 6. en *ul. F. R.* — 7. Kolbaki: honum *F.* — 7—8. ok—hans *ul. F.* — 8. klæði hans: klæddi hann *R.* — 9. ok(2) *ul. F.* sniafol: smá- *1149, H*; fǫl *F.* — 10. komit: fallit *F.* Þa—daginn: Ok er Þormóðr ætlaði heim *F.* — 11. við Þormoð *ul. F.* — 11—12. færer—ok *ul. F.* — 12. en: þá er *tf. R.* firir—vikina: hit efra um *F.* — 13. it efra: svá *R.* — 14. svarar: mælti *F.* berr: er *R.* er: at *F.* — 15. þa leið: aðra leið heim *F.* mællti: svarar *F.* kann: má *1149.* — 16. vikinni: í dag *tf. F.* hlanar: hefir verit hlætt *F*; er hlýtt *R.* — 17. mællti: svarar *F.* — 18. Auruggr—vera: *Saal. 1149, Th, F, R, dog* íssinn *Th, R*; íssinn mun vera auruggr *m.* Þrugt mun vera *H.* — 19. Þormoðr *ul. F.* — 20 vm *kun i m.* varnar: synjar *F.* þess: *Saal. 1149, H, Th, R*: þvi *m.* þess—bið *ul. F.* bið: þik *tf. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ser Þormoðr, at Þordisi þiker mali skipta á þvi, er hon biðr, ok heitr hann henni, at fara þa leið er hon bað. Sið um qvelldit for Þormoðr or Augri, ok er hann var skamt kominn fra dyrum, þa kemr honum i hug, at Þordisi mundi engu skipta, hveria leið hann færi. Hann bregðr a sitt rað ok ferr it gegnsta yfer vikina a isi. Sauða hus stoð firer innan vikina, ok var tun vm sauða husit. Þormoðr geck fram firer husdyrnar, ok i þvi bili hliop maðr fra
F 150 husinu með brugðit sax ok hio þegar til Þormoðar;
þat hogg kom a hond Þormoði firer ofan aulboga, ok verðr þat mikit sar. Þormoðr kastar skilldinum ok bregðr sverðinu enni vinstri hendi ok hoggr
G 32 tveim hondum til Kolbaks ok lætr skamt hoggua i millum. Sverðit beit eigi, þvi at Kolbakr var sva magnaðr af yfersaungvum Grimu, at hann bitu ecki vapn. Kolbakr hio eigi optarr til Þormoðar en um sinn. Hann mællti: „Allz a ek kosti, Þormoðr, við

1—2. ser—ok *ul. F.* — 1. mali: *Saal. 1149, H, Th, R*; miklu *m.* — 2. heitr: *Saal. 1149, Th, F, R*; heiter *m, H.* hann: Þormóðr *F.* — 3. Þormoðr: heim *tf. F.* — 4. kominn—dyrum: á leið kominn *F.* — 4–6. þa—færi *ul. F.* — 6. Hann bregðr *omv. F.* ok *ul. F.* — 7. gegnsta: *Saal. 1149, Th, F, R,* gegnasta *H*; skemsta *m.* yfer: inn yfir *F.* stoð: stóðu *R.* — 8. ok—husit *ul. F.* var: þar *R.* sauða husit: húsin *R.* — 9. fram *ul. F, R.* husdyrnar: sauðahúss- *F*; fjárhúsin *R.* i—bili *ul. R.* hliop: þar út *tf. R.* maðr: *Saal. 1149, H, Th, F, R.* Kolbakr *m.* fra: ór *1149, H, F, R.* — 10. brugðit: *Saal. 1149, H, F, R*; mikit *m*; reitt *Th.* þegar *ul. F.* — 10—11. til—kom *ul. R.* — 12. verðr: var *F, R.* mikit sar: sár mikit mjǫk *R.* Þormoðr kastar: kastar hann þá *R.* — 13. enni: með *1149, Th.* vinstri: annari *1149.* — 14. tveim: nú báðum *F.* tveim hondum *ul. R.* — 15. i millum: á meðal *F, R.* — 15—17. Sverðit—vapn: Þormóðr hjó bæði hart ok títt, ok beit eigi *R.* — 15. sva: mjǫk *tf. F.* — 16. af—Grimu *ul. F.* — 17. vapn: járn *F.* — 18. Hann mællti: þá mælti Kolbakr *F.* mællti: segir *R.* Allz—kosti: kost á ek nú *F.* — 18—s. 57,1. Allz—vil: kost á ek at drepa þik *R.* — 18. Þormoðr: alls *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þik, þess er ek vil, enn eigi mun ek nu fleira at gera." Kolbakr snyr nu heim a leið ok seger tiðendin. Grimu þotti Kolbakr of litið hafa at gort við þormoð, ok liet sva, sem hon hefði ecki Þormoði svik veitt. [Þormoðr reist i sundr linbrok sina] ok batt sar sitt ok gengr heim við sva buit [Verkakona beið Þormoðar i stofu], ok var þar lios, en aðrer menn voru i reckiu komner. Ok er Þormoðr kom i stufu, þa var sett borð firi hann ok matr a borinn. Þormoðr neytti litils matar. Heimakona ser, at hann er bloðugr; hon gengr framm ok seger Bersa, at Þor-

1. þess er: *Saal. H, F*; þat er *1149, Th*; ef *m.* nu *ul. R.* fleira: meira *F, R.* gera: at sinni *tf. R.* — 2. nu: þá *R*; *ul. F.* a leið: við svá búit *R*; *ul. 1149, F.* seger: Grimu *tf. F, R.* tiðendin *ul. R.* — 3. Grimu: henni *F, R.* Kolbakr: hann *F, R.* — 3—4. við Þormoð *ul. R.* — 3—5. við—veitt *ul. F.* — 4. sva *ul. R.* — 4—5. ecki—veitt *taget efter 1149, H*; *aaben plads i m. I Th er først efterladt aaben plads fra* ekki *til* Þormoðr *svarende til* ok *l. 5, men Asgeir Jónsson har senere, med nyt blæk, skrevet paa den aabne plads:* spurt—, *jfr. R.* Þormoði—veitt: spurt *R.* — 5. Þormoðr—sina *taget efter F, R, saal. ogsaa H; endvidere 1149, undt. at der levnes en aaben plads for det næstsidste ord, og det sidste ord er* sínar. *Aaben plads i m.* ok: *Saal. 1149, H, F, R;* hann *m*; Þormóðr *Th.* — 6. við—buit: *Saal. 1149, H, Th, F, R*; a Laugabol *m.* — 6—7. Verkakona—stofu *taget efter F*; Þm: beið hans i stofu *m, Th. Foran* Þm: *er der i m efterladt aaben plads, vistnok for et par ord.* Verkakona Þormóðar beið *osv. 1149.* Verkakona mætti Þormóði, gekk hann í stofu *H.* gengr til stofu *R.* — 7. þar—aðrer: *Saal. H, F. I 1149 er disse ord først skrevet som i H, F, men senere er* lios, *med undtagelse af det første bogstav, visket ud.* ljós tendrat *Th. Aaben plads i m.* lios: ok verkakona sú er beið hans *tf. R.* — 8. voru *ul. F.* — 8—9. Ok—var: var þá *R.* Ok—borinn *ul. F.* — 9. hann: Þormóð *R.* — 9—10. Þormoðr—matar: mátti hann eigi vel snæða *R.* — 10. litils matar; lítt matarins *F.* Heimakona: grið- *F*; konan *R.* — 11. hon: ok *R.* Bersa *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

moðr var heim kominn, ok þat með, at bloðug voru klæði hans. Bersi reis upp ok geck til stufu, heilsar þormoði ok spyrr tiðenda. Þormoðr seger fra fundi þeira Kolbaks, ok averka þeim, er hann hafði fengit. Bersi mællti: „Var sva, at Kolbak bitu engi iarn?“ Þormoðr svarar: „Opt hio ek til hans með sverðinu, ok beit ecki helldr enn ek berða hann með talknskiði.“ Bersi mællti: „Þar kom framm traullskapr Grimu.“ Þormoðr qvað visu:

8. Hrund bar ek af hendi
hialldr iupum þa skilldi
saugn hofum sar of fengit
siklings flugu mikla
nergi er hrafns of hranna
hlunz gaflvigum runni
vm nysandi ossa
arkyndils ma ek sara.

1. var heim: væri *R.* þat—at *ul. F.* — 1—2. þat—hans: hann var blóðugr *R.* — 2. til: í *F:* heilsar: ok *tf. foran F.* — 2—3. heilsar—spyrr: ok spurði þormóð *R.* — 3. Þormoðr: en *tf. foran F*; en hann *R.* fundi: viðskiptum *R.* — 4. ok—fengit *ul. F.* — 5. mællti *mgl. i m.* engi: eigi *R.* — 6. svarar: mælti *R.* — 6—7. með sverðinu *ul. F.* — 7. berða: veiða um *R.* hann *ul. F.* með *ul. R.* — 8. talknskiði: tálkni *R.* mællti: svarar *R.* — 9. Þormoðr qvað: þá kvað Þormóðr *R.* — 9—s. 59,1. Þormoðr—vist: en *F.* — 10. Hrund bar: hrundar ber *R.* af: a *R.* — 11. iupum: lupum *1149, H.* iupum þa: vat þ. *AM, dog underprikket.* skilldi: skalldi *R*; *foran dette ord har R en lang streg, hvortil der i AM svarer en aaben plads til et eller to ord.* — 12. saugn: sogu *1149, H*; saungs *AM.* hofum: hefer *R.* — 13. flugu: flavgo *R* (flaugu *AM*). — 14. nergi: *Saal. 1149, H*; nærgi *AM,* vargi *Th, R*; nu *m.* hranna: hefna *AM.* — 15 gaflvigum: glap- *1149.* glaf- *H,* glafliugum *Th, R.* gaflvigum runni: glæpingia unni *AM*; *dog er de tre sidste bogstaver i* glæpingia *underprikkede.* — 16. nysandi ossa: nysunda assa *AM*; *dog* assa *underprikket.* — 17. ma ek: mann ok *AM.* sara: *Saal. Th, R*; saran *1149, H*; *aaben plads i m.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Bersi mællti: „Sua er vist; eigi er synt nærr þessar sneypu verðr hefnt, þvi at við troll er umm at eiga.“

X.

Bersi bindr nu sar þormoðar, þvi at hann var lækner goðr. Vm morguninn for Bersi með marga G 33 menn i Augr. Enn fyrr enn hann kom a bæinn, þa mællti Grima við huskarla sina: „Nu skulu þer fara i stufu, ok skipa enn oæðra beck ok sitia þar, með- an þeir Bersi eru her.“ Þeir gerðu sva sem hon bauð, foru i stufu ok skipuðu enn oæðra beck ok aller vapnaðir. Grima skipaði Kolbaki a miðiann beck ok bra hondum yfer hofuð honum. Nu koma þeir Bersi a bæinn ok drapu a dyrr. Grima geck til hurðar ok heilsar þeim. Bersi mællti: „Þat hyggi- um ver, at þer þiki litið under umm vara heilsu, enn vittu þat firi vist, at oss þiker eigi verr at þu sier

---

1. **Sua—vist**: ok kvað *R.* er *ul. R.* nærr: hve nærr *F.* — 1—2. **nærr—verðr**: at þessa yrði skjótt *R* — 2. **troll**: **trollskap** *F.* **umm** *ul. F.* — 4. *Ikke kapitelskifte i F, R.* — 5. **nu** *ul. F, R.* — 5—6. **þvi—goðr** *ul. R.* — 6. **Vm**: **en** *tf. foran R.* *Med* **Vm** *begynder i F et nyt kapitel; overskrift*: **Kolbak varð brott komit. morguninn**: **eptir** *tf. F.* **Bersi**: .**hann** *R.* **með**: **við** *F.* — 7. **i**: **ofan í** *R.* **Enn**: **ok** *F, R.* **fyrr**: **áðr** *R.* **hann kom**: **þeir kómu** *F, R.* **a bæinn** *taget efter 1149, H, Th*; *saal. ogsaa F*; *ul. m, R.* — 8. **við—sina**: **til manna sinna** *R.* **þer**: **allir** *tf. F.* **fara**: **allir** *tf. R.* — 9. **enn—beck**: **bekk hinn óæðra** *F, R.* **þar**: **í dag** *tf. F.* — 10. **sva** *ul. F, R.* **hon**: **Gríma** *F, R.* — 11. **bauð**: **mælti** *R*; **þeim** *tf. F.* — 11—13. **skipuðu—hondum**: **sátu þar. Sat Kolbakr í ǫnd- ugi, ok brá hendi sinni**(!) *R.* — 13. **hondum**: **sínum** *tf. F.* — 14. **a**(1)—**ok** *ul. R.* — 15. **til hurðar**: **út** *F, R.* **þeim**: **Bersa vel** *tf. R.* **mællti**: **segir** *F.* — 15—16. **hyggium**: **ætlum** *F, R.* — 17. **vittu—firi**: **þat vitum vér** *F, R.* **firi** *ul. 1149, H.* — 17.—s. 60,1. **verr—heil**: **mikit undir um þína heilsu** *R.* — 17. **sier** *taget efter 1149*, **sert** *m*; **værir** *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

litt heil.“ Grima mællti: „Miok kemr mer a vvart orðtak þitt þetta, ver hugðum, at þu værir varr vin sem ver erum þiner. Eða segi þer nockur tiðendi?“ Bersi svarar: „Þau ein tiðendi segium ver, at þer munu aðr kunnig vera.“ Grima mællti; „Ver hofum engi tiðendi nyliga spurt, eða hvat kunni þer at segia?“ Bersi mællti: „Ver kunnum at segia þann averka, er Kolbakr þræll þinn vann a Þormoði syni minum.“ Grima seger: „Þat ero ill tiðendi ok mikil, ok þo verr at sonn se; þvi at ek senda Kolbak inn i hus með veft, ok kom hann eigi heim i gærqvelld,
F 151 ok get ek, at hann hafi eigi þorat at koma a minn fund, þvi at hann vissi, hvert vinfengi mer er til Þormoðar. Hefer mik þat grunat lengi, at Kolbakr hafi þotz vera i þingum við Þordisi, enn nu hefer hann synt mikla folsku, er hann hefer vnnit a

---

1. litt: eigi *F.* mællti: svarar *F.* a: þetta *R.* — 2. orðtak—þetta *ul. R.* þitt *ul. F.* ver hugðum: *Saal. 1149, H, Th*; ok hugðum ver *m*; því at vér hugðum *F*; því at ek hugða *R.* at *ul. R* — 2—3. varr—þiner: vin minn *R.* — 3. nockur tiðendi: *Saal. 1149, H, F, omv. R*; nǫkkut tíðenda *Th*; nockut i tiðendum *m.* — 4. svarar: mælti *F.* tiðendi *ul. R.* — 4—5. þer munu: vér hyggjum yðr *F.* — 5. aðr kunnig: eigi ókunnig *R.* Grima: hon *R.* mællti: svarar *F, R.* — 5–7. Ver—segia: ek hefi nú engi spurt nýliga *R.* — 6. engi *mgl. i m.* þer: oss *tf. F.* — 7—9. mællti—minum: svarar: „Áverka Þormóðar segi ek þér, er Kolbakr veitti honum“ *R.* — 7—8. at —er: þau at segja, at *F.* — 9. ok mikil *ul. R.* — 10. þo verr: má þó vera *F, R.* Kolbak: hann í gærkveldi *F.* — 10—11. inn—veft: í gær *R.* — 11. kom: kemr *F.* heim—gærqvelld: aptr *R.* i gærqvelld *ul. F.* — 12. ok *ul. F.* — 12—13. get—fund: má vera, at hann hræðiz ávít mín *F, R.* — 13—14. mer—Þormoðar: með okkr Þormóði var *R.* til Þormoðar: við Þormóð *F.* — 14. þat *ul. F, R.* lengi *ul. F, R.* — 15. hafi: hefir *1149, Th.* hafi þotz: þóttiz *R.* Þordisi: dóttur mína *R.* — 15—16. enn—hann: ok hefir nú *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þormoði, sva goðum dreng, firi vandlætis saker, ok fært sva amæli a hendr dottur minni, enn gert oss skomm ok hneisu. Er ek skylld at reka þessa rettar, sem ek hefi faung a.“ Bersi mællti: „Þat mæla sumer menn, Grima, at þu kunner stundum vm hug þer at mæla, enn raun mun enn sanna, hversu þer er þetta mal gefit.“ „Nu kann ek þauck ok aufusu, at þer gangit inn i hus min ok rannsakið var herbergi ok dragit sva af grun, at ver sem samvitandi G 34 þessa illvirkis, er Kolbakr hefer vnnit.“ Nu gengr Bersi inn i stufuna með sinu foruneyti ok skipar enn æðra beck; sitr þar umm stund ok ser eigi Kolbak, þar er hann sitr gangnvert honum, þvi at Grima hafði brugðit hulizhialmi yfer hann, sva at menn mattu eigi sia hann. Bersi gengr framm, hann rannsakar bæinn ok fann eigi Kolbak; epter þat lyser hann averka hond Kolbaki, þeim er hann hafði unnit a Þormoði, ok ferr heim við sva buit. Sar

1. Þormoði *ul. F, R.* sva *ul. F.* — 2. enn: ok *R.* oss: mér *R.* — 3. hneisu: klæki *F.* Er: ok *tf. foran R.* skylld: til *tf. F.* þessa: þessar *m.* — 4. sem—a: ef ek má *R.* mællti: svarar *R.* — 5. menn, Grima *ul. R.* stundum *ul. F, R.* — 6. þer(1): *Saal. 1149, H, Th, F, R*; þinn *m.* — 6—7. enn(1)—gefit: ok sé nǫkkut vansét, hvat (er *tf. R*) þér býr í skapi. Gríma (hon *R*) svarar: „Allir menn kunna at mæla um hug sér ef vilja, en raun mun sanna, hversu (hver *R*) mér er gefit um þetta mál“ *F, R.* — 6. enn(2): *Saal. 1149, H, Th*; it *m.* — 8. þer gangit: þú gangir *R.* i: ok kannir *R.* min: vár *F.* — 8—9. ok—herbergi *ul. R.* — 9. af—sem: grun af mér at ek sé *R.* — 10. þessa: þess *F.* — 12. sitr: sátu *R.* umm: nǫkkura *F, R.* — 13. gangnvert: -vart *R.* — 13—15. þvi—hann *ul. F.* — 14—15. hann—hann(1): hǫfuð honum *R.* — 15. Bersi *ul. F.* framm: eptir þat *tf. F*; ok hans menn *tf. R.* hann(2): *Saal. 1149, H, Th*; ok *m, F, R.* — 16. rannsakar—Kolbak: leitar úti ok inni at Kolbaki *R.* — 17. þeim *ul. R.* — 17—18. þeim—Þormoði *ul. F.* — 18. við—buit: síðan *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þormoðar hafðiz illa ok la hann lengi ok var iafnan aurvendr siðann meðan hann lifði. Kolbakr var i Augri vm vetrinn, ok varðveitti Grima hann a laun. Vm varit efter voru mal til buin a hendr Kolbaki; a þvi þingi varð hann sekr skogar maðr. Skip stoð uppi i Vaðli; þvi styrði norrænn maðr, sa er Ingolfr het. Skipit var miok buit at alþingi, enn þeim gaf eigi veðr a brott. Þa er menn voru riðner or heraði til þings, kom Grima at mali við Kolbak ok mælti sva: „Þess er mer van, at þu muner verða sekr skogar maðr vm averka Þormoðar, enn firi þvi at sekt þin hlytz af mer, þa vil ek þat frelsi gefa þer, at þu skalt eigi lengr þræll vera. Þar með skalltu bua hesta iiij a laun, ij til reiðar enn aðra ij til klyfiaburðar vnder voru ok vist, þa er ek vil fa þer. Vil ek fylgia þer til skips a laun, ef sva ma

1 lengi: í rekkju *tf. R.* — 1—2. var—lifði: varð ǫrvendr ávalt síðan *R.* iafnan aurvendr: hann ǫrvendr einart *F.* — 3. laun: um vetrinn *tf. F.* — 4. varit: sumarit *F, R.* eftir—buinn: bjó Bersi mál *R.* voru—buin: var mál búit til alþingis *F.* hendr: *Rettet,* henðr(!) *m.* — 5. a—maðr: ok varð hann sekr á þingi *R.* hann: Kolbakr *F.* — 6. þvi: skipi *tf. F.* — 6—7. þvi—het: hét sá Ingólfr er stýrði, vænn maðr *R.* — 6. sa *ul. F.* — 7. Skipit—buit: þeir váru albúnir *R.* buit: albúit *F.* alþingi: þingi *R.* — 8. a: í *R.* a brott *ul. F.* Þa: ok *R.* — 8—9. or—þings: *Ordføjningen efter 1149, H, Th; saal. ogsaa F, R;* til þings or heraði *m.* — 9. þings: alþingis *R.* kom—mali: þá mælti Grima *R.* mali: *Saal. 1149, H, Th, F;* tali *m.* — 9—10. ok—sva *ul. R.* — 10. sva *ul. F.* Þess: þat *R.* van: *Saal. 1149, H, Th, F, R;* vaner *m.* muner verða: verðir *R.* — 11. maðr: í sumar *tf. F.* vm—Þormoðar: af sári því, er þú veittir Þormóði *R.* — 12. mer: nǫkkut *tf. R.* þat: þér *1149, F; ul. R; stedet mgl. i H.* — 13. þer *ul. 1149, F; stedet mgl. i H.* at—skalt: ok skaltu *F, R.* — 13—14. þar—laun: þú skalt nú búa fjóra hesta *R.* — 14. iiij: þrjá *F.* ij: okkr *tf. F, R.* enn: ok *R.* aðra ij: einn *F.* — 15 til klyfiaburðar: undir klyfjar *R.* — 15—16. vnder—þer(1) *ul. F, R.* — 16—s. 63,1. Vil—Vaðli: Skulum vér fara til skips, ok vil ek vita, ef ek kem þér þar utan *R.* a—Vaðli *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vmm bua ok taka þer fari i Vaðli.“ Kolbakr verðr feginn frelsisgiofinni ok þeim fegiofum, er Grima gaf honum. Hann bio um nott ferð þeira a laun a brott or Augri, sva at enger menn urðu þar varer við. Þau riða Glamuheiði til Arnarfiarðar, ok sva it efra ut efter fiollum til Barðastrandar, ok koma um nott i Vaðil; þa voru kaupmenn i svefni a skipi, enn styrimaðr sialfr i tialldi a landi. Grima spretter tialldskaurum, enn Kolbakr varðveitti hesta þeira; hon gengr inn i tialldit ok vekr upp Ingolf styrimann, þvi at hon kunni hann at syn. Ingolfr heilsar henni G 35 ok spyrr tiðenda, ok efter þat mællti Grima: „Þat er erendi mitt hingat a yðvarn fund, at ek villda taka einum manni fari með yðr, þeim er her er nu kominn.“ Ingolfr seger: „Hverr er sa maðr?“ Grima svarar: „Kolbakr heiter hann.“ Ingolfr seger: „Vann hann a þormoði Bersasyni?“ Grima seger: „Sia enn

1—2. verðr—fegiofum: varð þessu feginn, bæði fégjǫfum ok frelsi *R.* — 2—3. frelsisgiofinni—honum: fégiǫfinni ok frelsi sínu *F.* — 3—4. um—brott: ferð þeira um náttina; fara þau svá leyniliga *R.* a(1)—Augri *ul. F.* — 4. sva *ul. R.* menn *ul. R.* þar *ul. 1149, Th, F, R.* — 5. við: þeira brottfǫr *tf. F.* Glamuheiði: Glámu *R.* — 6. vt—fiollum: um fjǫll *R.* til—ok *ul. F.* ok *ul. R.* — 7. nott: náttina *R.* — 7—8. þa—tialldi: þá er allir menn váru (ok váru menn *R*) í svefni; váru flestir menn (en flestir *R*) á skipi en stýrimaðr svaf við fá menn *F, R.* — 8. Grima: gengr at tjaldinu ok *tf. F, R.* — 9. þeira: ok góz *tf. R.* — 10. i tialldit *ul. R.* upp *ul. R.* Ingolf styrimann: stýrimanninn *F.* — 11. þvi—syn: *ul. F, R.* Ingolfr: hann *R.* henni: Grímu *F, R.* — 12. ok —Grima: Gríma segir *R.* — 13. a—fund *ul. F, R.* — 14. taka: fá *R.* fari: far *1149, H, F, R.* með yðr *ul. F.* — 14—15. með—kominn *ul. R.* — 14. nu *ul. F.* — 15. maðr *ul. R.* — 16. svarar: mælti *F, R.* seger: mælti *R.* Vann: Hvárt *tf. foran F.* — 17. hann: sá *F, R.* Bersasyni *ul. F, R.* Grima seger *taget efter 1149, H, Th; ikke i m, R*; G. mælti *F.* — 17—s. 64,1. Sia—þat: Sá er maðr hinn sami *F*; „Sá enn sami,“ segir Gríma *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sami gerði þat.“ Ingolfr mællti: „Mikit vandræði syniz mer vera, at taka við þeim manni, at mest van er, at sekr skogarmaðr verði nu i sumar, ok
F 152 sva harðfenger menn eru til eftermals sem þeir feðgar eru Þormoðr ok Bersi. Hofum ver nu ok lengi legit her með bunu skipi, ok kann vera, at Bersi, komi fyrri heim i herat, enn oss gefi a brott, ok ma vera, at ver faim eigi leynt manninum firi honum.“ Nu er Grima ser, at Ingolfr tekr seint hennar mali, vindr hon þa framm fesioð undan kapu sinni ok heller þar or cc silfrs i kne styri manni ok mællti sva: „Þetta fe vil ek gefa þer til viðtoku ok asia við Kolbak.“ Ingolfr seger: „Fagrt er fe þetta enn alkeypt mun verða ef þeir feðgar finna oss aðr ver komumz a brott, ok takim ver við skogarmanni þeira.“ Siðan seger Grima: „Se ek kaup með ockr. Þu munt taka við Kolbaki ok fe þessu, er ek hefi boðit þer, ok flytia hann af Islandi, ok veita honum asia, ef þer gefr a brott i dag.“ Ingolfr

1. mællti: svarar *F.* Mikit *ul. R.* vandræði: -hæfi *F.* syniz: þykkir *R.* — 2. mer: á því *tf. F*; á *tf. R.* — 2—3. at—ok: sem *F.* — 2. mest: meiri *R.* — 3. skogarmaðr—sumar: sé *R.* — 4. eru *ul. R.* eru—eftermals: eigu hlut í *F.* — 5. Þormoðr—Bersi *ul. F, R.* — 5—6. Hofum—skipi: Hefi ek nú lengi beðit byrjar, ok gefit eigi í brott *R.* nu—her: hér lengi verit ok legit *F.* — 7. fyrri—brott: hér skjótt *R.* — 8—9. firi honum *ul. R.* honum: þeim *F.* — 9. Nu—Ingolfr: Gríma mælti, at stýrimaðr *R.* er—ser: sér Gríma *F.* Ingolfr: hann *F.* — 9—10. hennar mali: þeira mál *F.* — 10. vindr—framm: ok vindr upp *R.* fesioð: -gyrði *F.* — 11. þar or *ul. R.* or *ul. F.* — 11—12. ok—sva *ul. R.* — 13. seger: mælti *R.* — 14. enn—mun: ok mun oss dýrkeypt *F.* enn—verða: ok mun oss vera alkeypt *R.* feðgar *ul. F.* — 15. aðr—brott: hér *F, R.* takim ver: hafim vér tekit *R.* — 16. Siðan—Grima: Gríma mælti *F, R.* ek: nú *tf. R.* — 18. er—þer *ul. R.* — 18—19. boðit—asia: fram *F.* — 18. ok(1): muntu *tf. R.* hann; her(!) *R.* — 18—19. af—asia: í brottu *R.* — 19. þer—brott: byr gefr *R.* a brott: byr *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

seger: „Sva skal vera sem þu vill.“ Nu tekr Ingolfr við fenu, stendr upp ok fylger Kolbaki a skip vt með varnat sinn. Grima hafðiz a landi uppi við vm daginn ok minniz a þav enu fornu kvæði, er hon hafði i barnæsku sinni numit. I þvi bili fellr andviðrit, þat er aðr hafði lengi a legit; let Ingolfr þa bera ut huðfot þeira, taka þeir at hvata vt a skipit ok ero ardegis buner at ollu. Þa er sol var i landsuðri rann byrr a. Ganga þeir Ingolfr ok Kolbakr a land upp ok biðia Grimu vel lifa. Byz hon til heimferðar ok fær ser foruneyti, ok er eigi getit um ferð henn- G 36
ar, fyrr enn hon kom heim i Augur, ok var þat fyrr synu, enn menn komu heim af þingi. Ingolfr gengr a skip þa er Grima var a brott, ok þvi næst undu þeir segl upp. Þeim gefr vel byri ok eru litla hrið i hafi; koma við Noreg. Kolbakr rez i lið með vikingum ok reyniz harðfengr maðr i ollum mannraunum. Þormoðr kom heim af þingi a Laugabol ok

1. sem—vill *ul. R.* vill: mælir *F.* Nu—Ingolfr: tekr nú *R.* Ingolfr: hann *F.* — 2. stendr upp *ul. F, R.* — 3. *m (alene) har* enn *foran* Grima. uppi *ul. F, R.* — 4. vm daginn *ul. F.* — 4—15. vm—upp: Lætr Ingólfr í haf þegar þeir váru búnir, en Grima reið eptir þat heim í Qgr; spyrr þá, at Kolbakr var orðinn sekr *R.* — 4. minniz—þav: minnir þá á *F.* kvæði: fræði *F.* — 5. barnæsku sinni: bernsku *F.* — 6. þat—legit *ul F.* — 6—7. þa—ut: út bera *F.* — 7. taka—skipit *ul. F.* — 9. byrr a: *Ordføjningen efter 1149, H, Th*; *saal. ogsaa F*; a byrr *m.* — 10. upp *ul. F.* biðia—lifa: kveðja hana vel *F. Foran* Byz *har m (alene)* ok. til heimferðar: þá til brottfarar *F.* — 11. getit—ferð: sagt frá før *F.* — 12. i Augur *ul. F.* þat: þar *1149.* — 13. heim *ul. F.* — 14. þa—brott *ul. F.* — 15—16. þeim—við: Þeir Ingólfr váru skamma stund í hafi ok tóku *R.* eru—hafi: áttu skamma útivist *F.* — 16. Kolbakr: fór á burt ór Nóregi, hann *tf. F.* — 16—17. Kolbakr—víkingum: Ferr Kolbakr þegar til víkinga *R.* — 17. víkingum: nǫkkurum *tf. F.* — 18. a Laugabol: með fǫðr sínum í Laugardal *F, R. I m, Th følger* með *efter* þingi; *H har* ok reið *svarende til* með i *m, Th.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

var með feðr sinum nockura vetr. Eigi hofum ver heyrt getið, at þormoðr hafi fengit meiri sæmd sins averka, enn sekter Kolbaks.

XI. Af Kolbrúnu.

Þormoði þotti iafnan daufligt, er hann var heima með feðr sinum. Efter þingit vmm sumarit riez hann til ferðar með huskarla feðr sins, er þeir skylldu sækia fiska, er Bersi atti ut i Bulungar vik. Þeir hofðu einn feriustut er Bersi atti. Þeir sigla gott veðr ut efter Isafirði. Þeir koma ut firer Arnardal, þa kom andviðri a moti þeim. Verða þeir sæhafa at Arnardolum, kasta þeir ackerum firi skipinu, fara sialfir a land upp ok reisa tialld; hafaz þar við vm hrið, þvi at þeim gaf eigi skiott i brott. Katla

1. var: þar *tf. R* feðr sinum: honum *F, R.* — 2. getið *ul. R.* — 4. *Overskriften kun i 1149. Ikke kapitelskifte i F; R har ikke ny linje, men der er i mellem* Kolbaks *og* Þormóði *en aaben plads, der vistnok skal betegne kapitelskifte.* — 5. iafnan: lǫngum *F, R.* — 5—6. er—sinum: heima *F, R. F har kapitelskifte efter* heima; *følgende kapitels overskrift*: þormóðr hitti Þorbjǫrgu. — 6. Efter—sumarit: Nǫkkuru siðarr *F.* — 7. ferðar: farar *F.* huskarla: húskǫrlum *F, R.* — 7—8. er—fiska: at sækja skreið *R.* — 8. ut *ul. R.* Bulungar: Bolungar *F, R.* — 8—9. Þeir—feriustut: ok hǫfðu þeir ferju *R.* Þeir—atti *ul. F.* — 9. Bersi: hann *R.* — 10. Þeir: Ok er *tf. foran F, R.* ut *ul. F, R.* — 11. þa *ul. R.* andviðri a: vindr mikill í *R.* a *ul. 1149.* a—þeim *ul. F.* Verða: ok *tf. foran F, R.* þeir *ul. R.* sæhafa: *Saal. F, R*; sækia *m, Th. I 1149 er først skrevet* sækia, *men senere har skriveren overstreget* kia *og skrevet* hara *over linjen, hvilket sikkert skyldes fejllæsning af* -hava *i membranen*; særeka *H.* — 12. Arnardolum: dalnum *F,* dalnum upp *R.* þeir *ul. R.* ackerum: akkeri *F, R.* firi skipinu: ok *F.* skipinu: en *tf. R.* — 12—13. fara sialfir *taget efter 1149, H, Th*; *mgl. i m.* sialfir *ul. F, R.* — 13. a—upp: at landi *R.* upp *ul. F.* reisa: sér *tf. R.* hafaz: ok *tf. foran F.* hafaz—við: ok eru þar *R.* — 14. vm hrið: nǫkkura stund *F, R.* þeim: *Saal. F, R*; honum *M-haandskrifterne.* skiott *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

het kona er bio i Arnardal. Hon var eckia; hana hafði att maðr sa er Glumr het. Dotter hennar het Þorbiorg, hon var heima með moðr sinni. Þorbiorg var kurteis kona ok eigi einkar væn; svart har ok brynn, þvi var hon kolluð Kolbrun; vitrlig i asianu ok vel litkuð, limuð vel ok grannvaxin ok ut fætt enn eigi allag. Þat barz at einn dag, at Þormoðr gengr fra tialldi ok upp til bæiar; koma þeir þar i stufu, þar var ekki inni manna nema konur einar. Þa heilsar Katla þeim er kominn var ok spyrr hann at nafni. Þormoðr seger til sin. Hon spyrr hann, hvers son hann væri; hann seger þat sem hon spurði. Katla mællti: „Heyrt hefi ek getið þin, enn eigi hefi ek seð þik fyrr enn nu.“ Þar er Þormoðr vm dag- F 153
inn, ok eru konur vel katar við hann. Þormoðr renner nockut augum til dottur husfreyiu, ok liz honum vel a hana; hon hefer ok nockut augabragð G 37

1—2. hana—het: ok hafði Glúmr heitit bóndi hennar *R.* — 2. hennar: Kǫtlu *F.* — 3. Þorbiorg(1): hon var skǫrulig kona *tf. R.* hon—sinni *ul. F.* heima: þar *tf. R.* Þorbiorg(2): hon *F.* — 4. kurteis: sjálig *F.* kurteis—væn *ul. R.* — 4—5. svart—brynn: svǫrt á hár ok svá á brún *F*; svǫrt á hár ok svartbrún ok *R.* — 5. kolluð *mgl. i R.* vitrlig: sjálig *R.* — 5—7. vitrlig—allag *ul. F.* — 6. ok(2): lítt *tf. R.* — 6—7. ut—enn *ul. R.* — 7. allag: allagt(!) *R.* — 7—8. þat—ok: Þormóðr gekk einn dag *F.* — 8. bæiar: Kǫtlu *tf. R.* koma—þar: Þormóðr kemr *F*; kemr *R.* — 9. þar var: ok var þar *F.* þar—einar: ok váru þar konur *R.* inni *ul. F.* manna: menn *1149, H, Th.* einar *ul. F.* — 10. Þa—Katla: Katla heilsar *F, R.* þeim: Þormóði *R.* hann *ul. R.* — 11. seger—sin: nefnir sik *R.* sin: síns *F.* hann *ul. R.* — 11—12. Hon—spurði *ul. F.* — 12. sem—spurði *ul. R.* — 13. Heyrt—ek: Svá má vera, ok hefi ek heyrt *R.* þin: Þormóðar *1149, H.* — 13—14. enn—nu *ul. F.* — 14. enn nu *ul. R.* þar—Þormoðr: Nú var Þormóðr þar *F.* — 15. vel: nǫkkut *R*; *ul. F.* — 16. nockut *ul. F, R.* husfreyiu: -preyju *R.* — 17. augabragð: augu *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

a honum, ok verðr henni hann vel at skapi. Nu er Þormoðr þar umm daginn ok ferr siðan heim til tialldz sins um qvelldit. Nu venr Þormoðr kvamur sinar til huss Kautlu, ok sprettr upp af honum ein staka mansaungs visur, ok likar konum þat vel, þeim er þar voru. Þat var einn dag, at Katla mællti: „Hvart attu Þormoðr nockut erendi ut i vikina, er þu ferr með huskorlum foður þins?“ Þormoðr svarar: „Eigi a ek annat erendi enn at skemta mer, ok þotti mer daufligt heima.“ „Hvart mun þer skemtiligra þikia at fara með þeim eða vera her meðan þeir fara efter skreiðinni ok skemta þer her. Nu er þat heimillt at þu ser her ef þu villt þat, þvi at oss er mikit gaman at þer.“ Þormoðr svarar: „Vel fara þer orð, ok mun ek þat þiggia, sem þu byðr, þvi at mer þiker her skemtiligt at vera hia yðr.“ Nu ferr Þor-

1. honum: Þormóði *F.* at: í *F.* Nu *ul. R.* — 2—3. ferr—qvelldit: gekk um kveldit til tjalds *R.* — 2. siðan: síð *F.* — 3—4. Nu—Kautlu: Hann venr þangat kvámur sínar *F.* — 3. kvamur: gǫngur *1149, H, R.* — 4. til—Kautlu: heim til bæjar *R.* sprettr: spretta *F, R.* af: fyrir *R.* — 4—5. ein staka *ul. R.* — 5—6. konum—voru: þeim (þat *tf. R*) vel konunum *F, R.* — 6. Þat—at *ul. F.* mællti: við Þormóð *tf. F*; til Þormóðar *tf. R.* Hvart *ul. F.* — 7. Þormoðr *ul. F, R.* — 7—8. er—þins *ul. F, R.* — 8—9. Eigi—erendi: Engi erendi á ek ǫnnur *F.* — 9. annat erendi: þangat nǫkkut erendi annat *R.* at *ul. F.* ok *ul. F.* — 10. Hvart: Hvert *m*; Katla mælti *tf. foran F, R.* skemtiligra þikia: betra þykkja eðr skemtiligra *F.* — 11—14. fara(1)—þer: vera hér hjá oss, eða fara út með húskǫrlum fǫður þíns, ok bíða þess, er þeir koma utan (sic!) *R.* — 11. fara(2): út *tf. 1149, H, F.* — 12. skreiðinni: fiskunum *F.* — 13. at(1)—villt: ef þú vilt, at svá sé *F.* — 14. svarar: mælti *R.* — 14—16. Vel—yðr: Betra man mér hér þykkja *R.* — 14. orð: til mín *tf. F.* — 16. her *ul. F.* at—yðr: hér at vera *F.* Nu *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

moðr til fundar við forunauta sina ok seger þeim, at hann mun efter vera meðan þeir fara uti vikina efter fiskunum; biðr þa koma þar við dalinn, er þeir fara utan, qvaz þa mundu ganga a skip með þeim. Nu skiliaz þeir; ferr Þormoðr til bæiarins, enn þeir fara erenda sinna, þegar er þeim gaf veðr. Þormoðr var i Arnardal halfan manuð. Hann yrker þa lofkvæði umm Þorbiorgu kolbrun; þat kallaði hann Kolbrunarvisur. Ok er qvæðit var ort, þa færði hann qvæðit, sva at marger menn heyrðu. Katla dregr fingrgull af hendi ser, mikit ok gott, ok mællti: „Þetta fingrgull vil ek gefa þer, Þormoðr, at qveðiss launum ok nafnfesti; þvi at ek gef þer þat

1. til—sina: heim *R.* fundar—sina: kumpána sinna *F.* við: þá *tf. 1149, Th.* þeim: húskǫrlum *R.* — 2. mun: þar *tf. F.* vera: dveljaz *F.* uti vikina *ul. F.* — 3. efter fiskunum *ul. R.* koma—dalinn: þar koma *R.* þar *ul. F.* — 4. utan: aptr *R.* — 4—5. qvaz—þeim *ul. F.* qvaz—þeir *ul. R.* — 5. Þormoðr: heim *tf. F*; nú heim *tf. R.* — 6. þeir: fǫrunautar hans *F.* þeir—sinna: húskarlar á skip *R.* þegar—veðr *ul. F, R.* — 7. Arnardal: Laugar- *F.* yrker: kveðr *R.* — 8. þat: kveði *tf. F.* — 8—9. þat—hann: ok er þat kvæði kallat *R.* — 9—10. er—heyrðu: færði svá kvæðit, at margir váru við *R.* — 10. menn *ul. F.* heyrðu (við *R*): (ok *F*) (kvæðit *R*) mæltiz vel fyrir af (mǫrgum *tf. R*) þeim er heyrðu *tf. F, R.* — 11. fingrgull: gull *R.* fingrgull—ser: af hendi sér þá fingrgull *F.* — 11—12. mikit—Þormoðr: ok gefr Þormóði *R.* ok—ok: hon *F.* — 12. Þormoðr *ul. F.* — 13. gef *mgl. i F.* þat *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hb 370 G 63 kenningar nafn, at þv skallt Kolbrvnar skalld heita. Þormoðr þackaði Kotlv giofina, ok siþan festiz þat nafn við Þormoð, sem Katla gaf hanvm. Hvskarlar Bersa komv þar, er þeir forv vtan or vikini, ok geck Þormoðr a skip með þeim, ok þackaði hvsfreyiv sinn velgerning, ok skilþvz þav vinir. For Þormoðr heim til foðvr sins, ok var heima vm svmarið. En er isa lagði ok vetra tok, þá mintiz hann þers vinskapar, er hanvm hafði verið við Þordisi i Avgri, ok gengr

nafn, at þu skallt heita Þormoðr Kolbrvnarskalld.“ Þormoðr þackaði henni giofina; nu festiz þetta nafn við Þormoð, sem Katla gaf honum. Huskarlar Bersa komu aptr til motz við Þormoð; stigr hann þa a skip með þeim, ok þackar husfreyiu þann fagnat, er hon hafði honum veitt. Katla mællti, at Þormoðr G 38 skylldi þar eigi hia garði sneiða, ef farar hans bæri þannig. Skillduz at sva mælltu. Ferr Þormoðr heim a Laugabol, ok hafðiz heima við, þat er epter var sumarsins. Ok er vetra tok ok isa lagði, þa mintiz Þormoðr þess vinfengis er honum hafði verit

10. nafn: kenningarnafn *F, R.* at—skallt: ok skaltu *R.* Þormoðr *ul. F, R.* — 11. Þormoðr: hann *F.* henni *ul. R.* nu: ok *F*; *ul. R.* þetta: þat *F.* — 12. Þormoð: hann *F, R.* sem—honum *ul. F.* Huskarlar Bersa: forunautar Þormóðar *F, R.* — 13. aptr—Þormoð: þar við land *F*; þar, er þeir fóru aptr *R.* — 13—15. stigr—veitt: ok fór hann þá með þeim heimleiðis ok þakkaði vel Kotlu sinn velgerning *R.* — 15—16. mællti—skylldi: bað hann vel fara ok sneiða *R.* — 16. þar eigi: *Ordføjningen efter 1149, H, Th*; eigi þar *m.* garði *ul. F.* sneiða *ul. R.* farar: *Saal. 1149, Th, F*; farer *m*; ferðir *H, R.* — 17. þannig: þar hjá *F, R.* at—mælltu: þau vinir *F, R.* Þormoðr: hann þá *R.* — 18. hafðiz—við: var heima *F*; heima: þar *R.* — 18—19. þat—sumarsins *ul. R.* — 20. Þormoðr: hann *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ein dag i Avgvr, ok Grima fagnaði hanvm bliðlega, en þordis skavt nockot oxl við hanvm. Þormoðr setz nidr hia þordisi, ok minnir hana a eð forna vinfengi þeira. Þordis mællti: „Ek hefir spvrt, at þv hefir fengit þer nv nyia vnvstv, ok ort vm þa lofkvæði, þorbiorgv kolbrvn vt i Arnardal.“ Þormoðr

til þordisar dottur Grimu i Augri. Giorer hann þa heiman faur sina, ok leggr leið i Augur. Grima tok við honum með miklu gleði bragði, en þordis reigðiz nockut sva við honum, ok skaut auxl við þormoði, sem konur eru iafnan vanar, þa er þeim likar eigi allt við karla. Þat finnr þormoðr skiott, ok sa þo, at hon skaut i skialg augunum stundum, ok sá nockut um auxl til þormoðar. Kom honum i hug, at vera mætti sva at dælla væri at draga ef halft hleyfti; minner hana a it forna vinfengi, hvert verit hafði. Þordis mællti: „Þat hefer ek spurt, at þv hefer fengit þer nyia vnnostu, ok hafer ort lofkvæði um hana.“ Þormoðr seger: „Hver er su vnn- F 154 osta min, er þv talar til, at ek hafa vm ort?“ Þor-

7. til þordisar: við Þórdísi *F, R.* dottur—Augri: Grímudóttur *R.* — 7—8. Giorer—sina: Ferr þá heiman *R.* — 7. hann: Þormóðr *F.* — 8. leið: sína *tf. R.* — 9. honum: Þormóði *F.* miklu—bragði: mikilli gleði *F.* — 10. reigðiz: reiddiz *F.* sva *ul. R.* — 11. iafnan *ul. F, R.* — 11—12. þa—karla: við karla, er þeim gez ekki at *R.* — 12. þat: þetta *R.* — 13. þo *taget efter F, R*; Þorbjǫrg(!) *m. 1149.* — 13—14. i—nockut: nǫkkut ok sá *R.* — 13. skialg: skakk *F.* — 14. nockut *ul. F.* — 14—16. til—hleyfti *ul. R.* — 15. at(1)—sva *ul. F.* — 16. hleyfti: hlopti(!) *F.* minner: hann *tf. R.* — 16—17. minner—hafði *ul. F.* — 16. hana: nú *tf. R.* hvert: er *R.* — 17. mællti: þá *tf. F.* ek: fyrir satt, at þú munir fatt (litit *R*) til þess er vit hǫfum við mælz; hefi ek þat (nú *R*) *tf. F, R.* — 18. nyia: nú aðra *R.* vnnostu: nýja *tf. R.* hafer *ul. F, R.* — 18—19. lofkvæði—hana: um þá lofkvæði *R.* — 19. su: sjá *R.* — 20. er—ort: at þú segir, at ek hafa ort kvæði um *F.* at—ort *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

segir: „Ecki er þat satt, at ek hafa vm hana ort; hitt er satt, at ek hefir ort vm þig lofkvæði, þa er ek var i Arnardal, þvi at mer kom i hvg, hversv langt millim var vænleiks þins ok Þorbiargar; em ek þvi nu her kominn at fœra þer kvæðit.“ Þormoðr kvað þa Kolbrvnarvisvr, ok snyr þeim erindum til lofs Þordisi, er merst varu akveðin orð aðr vm
G 64 Þorbiorgv, gefr nu Þormoðr þetta kvæði Þordisi, til heils hvgar ok astar, ok tekz nv vpp með þeim ny vinatta. Kemr Þormoðr nv iamnan i Avgvr, ok er

dis svarar: „Su er Þorbiorg uti Arnardal.“ Þormoðr svarar: „Engu gegner þat, at ek hafa kvæði ort vm Þorbiorgu, en hitt er satt, at ek orta vm þik lofkvæði, þa er ek var i Arnardal, þvi at mer kom i hug, hversu langt var i milli friðleiks þins ok Þorbiargar, ok sva it sama kurteisi; er ek nu til þess her kominn, at ek vil nu færa þer kvæðit. Þormoðr kvað nu Kolbrunar visr, ok snyr þeim erendum til lofs við Þordisi, er mest voru akveðin orð, at hann hafði umm Þorbiorgu ort. Gefr hann nu Þordisi qveðit til heilla satta ok heils hugar hennar ok asta við sik. Ok sva sem myrkva dregr

11. Su: þat *R.* Þorbiorg: kolbrún *tf. F, R.* uti: í *R.* — 12. svarar: mælti *R.* kvæði ort: kveðit *F.* — 13. Þorbiorgu: hana *R.* en *ul. F.* — 14. lofkvæði: kvæði *R.* kom: þá *tf. R.* — 15. langt: er *tf. R.* var: bar *F.* friðleiks: vænF, *R.* ok: eðr *F.* — 16. ok — kurteisi *ul. R.* nu *ul. F.* — 16—17. til þess: því *R.* — 17. nu *ul. R.* — 18. nu: þá *F, R.* Kolbrunar visr: kvæðit *R.* — 19. til—Þordisi *ul. R.* við *ul. F.* — 19—20. akveðin orð: áðr ákveðin *F.* akveðin—ort: til lofs Þorbjǫrgu *R.* — 20—21. hann nu: nú síðan *R.* — 21. qveðit: þat kvæði *F.* heilla satta: eilífs fagnaðar (sic!) *R.* heilla—ok *ul. F.* — 22. hennar *ul. F.* hennar—sik *ul. R.* myrkva: myrkt él *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hanvm þar vel fagnað. Ok er sva hafþi fram farið vm stvnd, þa dreymði þormoð eina nott, er hann var a Lavgaboli, át Þorbiorg kom at hanvm, ok spvrði, hvart hann vekti eða svæfi. Hann sagþiz vaka. Hon svarar: „Þv sefr, en þat er fyri þig berr, man sva eftir ganga, sem þv vakir; eða hefir þv

upp or hafi, ok leiðer af með litlu myrkri, ok kemr epter biart solskin með bliðu veðri, sva dro qveðit allan vræktar þocka ok myrkva af hug þordisar, ok rendi hugar lios hennar heitu astar gervalla til Þormoðar, með varmri bliðu. Þormoðr kemr þa iafnan i Augur ok hefer goðar viðtokr. Ok er sva hafði nockura hrið framm farit, þa verðr sa atburðr eina nott, þa er Þormoðr var heima a Laugaboli, G 39 at hann dreymer, at Þorbiorg kolbrun kemr at honum, ok spurði hann, hvart hann vekti eða svæfi. Hann qvaz vaka. Hon mællti: „Þer er svefns, en þat eitt berr fyrir þik, at sva mun efter ganga, sem þetta beri fyrir þik vakanda; eðr hvat er nu, hvart

7. hafi: norðri *F.* ok(1): fellr (æ *tf. R*) nokkut (lítil *R*) fǫl ok *tf. F, R.* litlu myrkri: litlum (léttum *R*) vindi *F, R.* ok(2): en *R.* — 8. epter: á *tf. F*; aptr *R.* með—veðri *ul. R.* veðri: logni *F.* qveðit: af *tf. F.* — 9. vræktar—af: reiðimyrkva ór *R.* þocka ok *ul. F.* — 10—11. ok—bliðu *ul. F.* — 10. heitu *ul. R.* gervalla: aptr *R.* — 12. hefer: þar *tf. F, R.* viðtokr: viðrtektir *F.* — 13. nockura: um *F, R. Efter* þa *følger i F:* unði Þormóðr vel sínu ráði, *hvorpaa der er kapitelskifte. Paafølgende kapitels overskrift:* Frá Þormóði. verðr—atburðr: Þat bar til *F.* — 14. nott: at Þormóð dreymði draum *tf. R.* þa *ul. F.* Þormoðr: hann *R.* a: at *R.* a Laugaboli *ul. F.* — 15. at(1)—dreymer *ul. R.* dreymer: eina nátt *tf. F.* — 16. hann(1) *ul. F, R.* hvart: er *tf. R.* — 17. qvaz: sagðiz *F, R.* mællti: svarar *F.* þer—svefns: Þú sefr víst *R.* — 18. eitt: sem *R.* at—mun: man svá *R.* sem: *m* (*alene*) at. — 19. þetta—vakanda: þú vakir *F, R.* eðr —nu *ul. F.* hvart *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

gefit lofkvæði þat, er þv ortir vm mik, anharri konv?“ Þormoðr segir: „Eigi er þat satt.“ Þorbiorg mællti: „Satt er þat vist, þv hefir mitt lofkvæði gefit Þordisi Grimv
Hb 371 dottvr, ok snvið til hennar ollvm þeim visvm, er merst heyrðu mer til. Nv mvn ek lavna þer lavsyrði þina ok lygi, sva, at þv mvndt taka avgna verk þan er bœði þin avgv skvlv vt springa, nema þv lysir þvi fyri alþyðv, at þat er mitt kvæði, ok kallir þat sva

hefer þu gefit annarri konu qveði þat, er þu orter vm mik?“ Þormoðr svarar: „Eigi er þat satt.“ Þorbiorg mællti: „Satt er, at þu hefer mitt lofqveði gefit Þordisi Grimu dottur, og snuit þeim erendum, er mest voru akveðin orð, at þu hafðer umm mik ort qveðit, þvi at þu þorðer eigi, litill karl, at segia satt til, vm hverja konu þu hefðer ort qveðit. Nu mun ek launa þer þvi lausung þina ok lygi, at þu skallt nu taka augnaverk mikinn ok strangan, sva at bæði augu skulu springa or hofði þer, nema þu lyser fyrir alþyðu klækisskap þinum, þeim er þu tokt fra mer mitt lofkvæði ok gefit annarri konu. Muntu alldregi heill verða, nema þu feller niðr þær visr, er þu

9. þu(1): vesall karl *tf. R.* — 9—15. annarri—qveðit; lofkvæði mitt annarri konu, ok snúit þeim erendum, er mér var mest lof í?“ Hann þóttiz segja, at þat var ei satt. „Satt er vist,“ segir hon, ok þorir þú nú ei við at ganga *R.* — 9. qveði: mitt *tf. F.* — 11. er: þat *tf. F.* — 12. Grimu dottur *ul. F.* snuit: í kvæðinu *tf. F.* — 13. orð, at: er *F.* hafðer: *Saal. 1149, H, Th*; hefðer *m*; hefir *F.* qveðit *ul. F.* — 14. at(1) *mgl. i m.* satt til: at þú hefðir um mik ort; vildir þú eigi satt segja *F.* — 15. qveðit *ul. F.* Nu—ek: mun ek ok nú *R.* — 16. þvi *ul. R.* ok lygi *ul. R.* at—skallt: skaltu *R.* skallt nu: munt *F.* — 17. mikinn—sva: svá mikinn *R.* — 18. skulu: munu *F.* springa—þer: ór þér springa *R.* þu *mgl. i F. Efter* lyser *har m* þui, *men dette ord findes hverken i de andre M-haandskrifter eller F, R.* — 19—20. þeim—konu *ul. R.* — 19. fra: af *F.* — 20. mitt lofkvæði: kvæði mitt *F.* Muntu: skaltu *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

iamnan siþan.“ Hanvm syndiz hon miok reiðvleg, ok þickir hann sia svip hennar, er hon geck brott. Hann vaknar við þat, at hann hafþi sva mikin avgna verk, at hann fær valla þolað vœpandi. Hann la lengi vm morgoninn. En er allir menn erv klæddir, þa vndrar Bersi, er Þormoðr liggr sva lengi, ok gengr til Þormoðar, ok spvr, ef hann væri sivkr. Þormoðr segir, at hanvm var illt i avgvm. Bersi mællti: „Eigi er sa heill, er i avgun verkir.“ Þa kvað Þormoðr:

---

hefer snuit til lofs við Þordisi, en taker þær upp, er þu hefer vm mik qveðit, ok kenna eigi þetta kvæði oðrum en þeim, sem ort var i aundverðu. Þormoði syndiz Þorbiorg vera reiðulig ok mikilvðlig; þickiz nu sia svipinn hennar er hon gengr ut. Hann vaknar við þat at hann hafði sva mikinn augnaverk, at hann matti varla þola oæpandi, ok matti eigi sofa, þat sem efter var nætrinnar. Hann huiler lengi vm morgininn. Bersi riss upp sem hann atti vanda til, ok er aller menn voru upprisner, aðrer en Þormoðr, þa kom Bersi til Þormoðar, ok spurði, hvart hann væri siukr, er hann reis eigi upp, sem hann atti vanda til. Þormoðr kvað visu: F 155

---

11. við *ul. F, R.* þær upp: upp þær vísur *R.* — 12. mik *mgl. i 1149.* qveðit: ort *F, R.* ok—eigi: kenn síðan *F.* — 12—13. ok—aundverðu *ul. R.* — 13. kvæði: svá *tf. F.* en þeim *ul. F.* ort—aundverðu: þat var fyrir ǫndverðu ort *F.* i: fyrir *1149, H.* — 14. Þorbiorg: hon *F.* vera: þá *R.* ok mikilvðlig *ul. F.* mikilvðlig *ul. R.* — 15. nu *ul. F, R.* svipinn hennar: næsta svipinn *R.* ut: í brott *F, R.* — 16. þat—hafði *ul. R.* at: er *F.* — 17. oæpandi *ul. R.* — 18. Hann huiler: ok liggr *R.* — 19. Bersi—til *ul. F.* — 20—21. er—til: gengr til hvílu *R.* — 21. til: at rekkju *F.* — 22—23. hann(2)—til: aðrir menn *F*; hans var vani *R. Herpaa følger i F, R*: Þormóðr sagði, at honum væri illt í augum. Bersi svarar (mælti *R*): „Eigi er sá heill, er í augun verkir.“ — 23. kvað: þá *tf. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Illa reð ek þvi at allar
eydravpnis gaf ek freyiu
mer barst doms i dravma
dis Kolbrvnar visvr
þa tok ek þorna freyiu
þrvðr kann mart en prvða
liknvmz ek helldr við hilldi
hvitings a mer viti.

Bersi spvrði: „Hvat hefir þig dreymt.“ Þormoðr
G 65 segir hanvm dravmin ok allan mala voxtin. Bersi
mællti: „Vþarflegar vnvstvr attu; lavtz af annarri
avrkyml, þav er þv verðr varla heill, en nv eigi

---

9. Illa rieð ek þvi er allar
eydraupnis gaf ek meyium
mer barst doms i drauma
dis Kolbrvnar visur
G 40 þa tok ek þorna freyiu
þruðr kann mart en prvða
liknumz helldr við hilldi
hvitings a mer viti.

Bersi mællti: „Hvat hefer þer i drauma borit?“ Þormoðr seger drauminn ok alla malavoxtu kvæðisins. Bersi mællti: „Oþarfar vnnostr attu; hlautz af annarri aurkuml, þau er þu verðr alldri heill maðr, enn nu er eigi minni van, at beði augu springi or

---

13. er: at *F*, *R*. — 14. eydraupnis: -dreipnis *R*; dreypnis *AM*. meyium: meyiu *F*, *R*. — 15. barst: bar *F*; berst *1149*, *AM*. — 17. þorna: þetta *F*; þenna *R*. freyiu: freyia *F*, *R*. — 18. margt: mar(!) *AM*. en: hin *F*; in *R*. — 19. liknumz: ek *tf. F*, *R*. — 21. þer—borit: þik dreymt *R*. — 22. drauminn—kvæðisins: þá draum sinn *R*. — 23. Oþarfar: óhagligar *F*; óhægar *R*. — 24. aurkuml: -kumbl *F*; -kyml *R*. þau—maðr *ul. F*. alldri: varla *R*. maðr *ul. R*. — 25. er *ul. F*. eigi minni: ek mín(!) *R*. beði—springi: ǫnnur sprengi augu *F*. — 25—s. 77,10. beði—þer: ǫnnur sprengi ór þér augun *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

minni von, at þv latir bœði avgvn fyri annarri. En þo ræð ek, at þv snv aptr kvæðinv, sva sem var Hb 372
ort fyri avndverðv.“ Siþan lysir þormoðr fyri alþyðv, hversv farið hafþi, ok gefr Þorbiorgv kvæðit af nyiv við morg vitni. En þormoði batnaði þegar avgna verks ok varð alheill.

Þorgeirr drap Snorra a Hvitstoðvm.

Nv er að segia af Þorgeiri Havars syni. Þat var eitt svmar, er hann kom skipi sinv i Hvitá, ok hellt

---

hofði þer. En þo er þat nu mitt rað við þik, at þu snuer aptr kvæðinu a þann hatt, sem þat var ort fyrir aundverðu, ok eigna þat qveði iamnan Þorbiorgu kolbrvn, sem þu orter umm hana.“ Þormoðr seger: „Þu skallt raða þessu.“ Nu lyser hann fyrir alþyðu, hversv farit hafði um qveðit, ok gefr þa af nyiu við morg vitni Þorbiorgu qveðit. Þormoði batnaði þa skiott augnaverkiarens, ok verðr hann þa alheill þess meins. Nu munu ver hvilaz lata fyst frasogn Þormoðar Kolbrunarskalldz, ok segia nockut af Þorgeiri.

XII. capitulum.

Nv er at segia fra Þorgeiri Havarssyni, hirðmanni Olafs konungs. Þat var eitthvert sumar, er hann

---

10. þat nu *omv. 1149.* nu *ul. R.* við þik *ul. F. R.* — 11. snuer: nú *lf. R.* aptr *ul. F.* þat—ort: þú ortir þat *F.* Þat—aundverðu: þú hefir í fyrstu kveðit *R.* — 12—13. ok—hana *ul. F.* — 12. þat—iamnan *ul. R.* — 12—13. Þorbiorgu: *m har* Þordisi. — 13. sem—hana: ávalt síðan *R.* — 14. seger—þessu: kvað (sagði *R*) svá vera skyldu *F, R.* Nu—hann: lýsir nú *R.* hann: Þormóðr *F.* — 15. um: fyrir qndverðu *R.* þa: þat nú *R.* af: at *F, R.* — 16. við—vitni *ul. R.* qveðit *ul. F, R.* — 16—17. Þormoði—alheill: þormóðr verðr þá brátt heill *F.* — 17. verðr—þa(2): varð *R.* — 18. þess: þessa *R.* — 18—19. lata—Kolbrvnarskalldz: at segja fyrst frá Þormóði Kolbrúnarskáldi *R.* — 19. Þormoðar Kolbrvnarskalldz: um

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

siþan vpp i Glivfrá. Hann var vm vetrin a Reykia holvm, en snemma vm varið for hann til skips ok þioðs. En litlv fyri þing for hann vestr eftir vorv sinni ok flytr hana til Skogarstrandar ok fær ser þar hersta; ferr svðr yfir heiði ok ein maðr með hanvm, er reið fyri ok hafði klyfia herst i tavme. Þorgeirr reið eftir ok rak klyfia herstana; hann reið með

kom skipi sinu i Hvitaa, ok hellt þvi upp i Norðr aa, ok setti þar upp umm haustit, i þann stað er nu er kallað Þorgeirshrof. Hann for um vetrinn til vistar vestr a Reykiahola, ok var þann vetr með frendum sinum; selr þar varning sinn. For vm varit snemmindis suðr til Borgarfiarðar ok byr skip sitt til brottferðar. Litlu fyrir þing ferr hann vestr a Reykiahola, efter voru þeiri, er þar var saman dregin, er hann hafði tekit fyri varning sinn, þann hann hafði sellt vm vetrinn. Hann flutti voruna til Skogarstrandar ok fær ser hesta; ferr suðr til Borgarfiarðar ok einn maðr með honum, sa er reið leiðina fyrir ok hafði hest i togi. Þorgeirr reið efter ok rak nockura klyfiahesta; hann reið með skiolld ok hafði

Þormóð Kolbrúnarskáld *F.* — s. 77,19—20. ok—Þorgeiri *ul. F, R.* — s. 77,21. capitulum *taget efter 1149. Overskrift i F*: Þorgeirr Hávarsson drap Snorra. capitulum. — s. 77,22. Havarssyni *ul. R.* — s. 77,23. konungs: hins helga *tf. F.* eitthvert: eitt *F, R.* er: at *F, R.*

8. Hvitaa: Norðrá *F.* þvi *ul. R.* — 8—9. Norðr aa: Hvítá *F.* — 9—10. ok—Þorgeirshrof *ul. R.* — 9. umm haustit *ul. F.* — 10. Hann: en *R.* vetrinn; haustit *R.* — 10—11. til—vestr *ul. R.* — 11. vestr *ul. F.* var: þar *tf. F.* — 12. selr: ok seldi *R.* sinn: þann er hann hafði vestr þangat haft *tf. F.* For: ferr hann *R.* — 13. snemmindis: snimma *R*; *ul. F.* byr: þar *tf. F.* — 14. til brottferðar *ul. F.* Litlu fyrir: en eptir *R.* a: til *R.* — 15—17. þeiri—vetrinn: sinni *R.* — 16. er: ok *F.* þann: er *tf. F.* — 17. voruna: varnað sinn *R.* — 18. ser: þar *tf. F, R.* ferr *ul. F.* suðr: yfir heiði *tf. F.* — 19. er *ul. R.* leiðina *ul. F.* — 20. hest: kly[f]jahest *F.* — 20—21. ok(2)—reið *ul. F.* — 21. hann: Þorgeirr *R.* með: við *R.* skiolld: sinn *tf. F*; ok sverð *tf. R.* hafði *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

skiolld ok spiot, hialm ok exi. Sa maðr bio a Hvitstoðvm er Snorri het, ok var kallaðr Hekil-Snorri. Hann var mikill maðr ok sterkr, liotr ok grimligr, illr ok harðfengr. Helgi het svn hans. Manna hvsin varv þa neðarr i tvninv en nv erv, ok var þa bœrinn a Mel kallaðr. Lamba hvs stoðv vestr i tvnið, þat erv nv Snorra tvftir kallaðar. Þorgeirr ferr þar hia

spiot ok exi. Fara nu við sva buit. Sa maðr bio a G 41
Hvitstoðum er Snorri het, hann var kallaðr Hækils-
Snorri. Hann var mikill maðr vexti ok sterkr ok
vænn yferlitz ok grimmligr i asianu, ovinsæll ok
nasbraðr, heiptuðigr i skaplyndi. Helgi het son Snorra,
hann var þa a vngum alldri, er þesser atburðer
gerðuz. Manna husin voru þa neðarr i tungunni
en nu ero, ok var bærrinn kallaðr a Mel. Lambahus
mikit stoð vestr i tunit, þar sem nu heita Snorra
toptir. Þorgeirr ok hans forunautr foru þar hia

8. ok exi: í hendi en øxi undir belti, hjálm á hǫfði *R.* exi: hann hafði hjálm á hǫfði *tf. F.* Fara: ok *tf. foran R.* nu *ul. F.* nu—buit: svá suðr á Mýrar *R.* buit: suðr á Mýrar *tf. F.* — 9—10. Snorri—Hækils-Snorri: Hækils-Snorri var kallaðr *R.* — 9. het: ok *tf. F.* — 9—10. hann—Hækils-Snorri *taget efter 1149, H, Th; saal. ogsaa F; mgl. i m.* — 10. Hann var *ul. R.* maðr *taget efter 1149, H, Th; ogsaa i F; ikke i m, R.* vexti *ul. F.* — 10—11. ok(1)—yferlitz *ul. R.* ok vænn: óvænn *F.* — 11. ok(1) *ul. F.* ovinsæll: ódæll ok *tf. foran F, R.* ok(2) *ul. F, R.* — 12. heiptuðigr: ok óþýðligr *F.* heiptuðigr—skaplyndi: ok illr viðreignar *R.* Snorra: hans *F, R.* — 13. hann var: ok var hann *R.* a—alldri: ungr *R.* — 13—14. er—gerðuz *ul. F.* þesser—gerðuz: þetta varð tíðenda *R.* — 14. Manna *ul. R.* i tungunni *ul. F.* — 14—15. i—ero *ul. R.* — 15. var—kallaðr: hét þá *R.* bærrinn kallaðr: þá kallat *F.* — 16. stoð vestr: var út *R.* sem—heita: heita nú *R.* heita: er kallaðar *F.* — 17. Þorgeirr: þeir *tf. foran F.* ok—forunautr *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

garði, ok riðr forv navtr hans vm bœin fram, en klyfia herstar þeir, er Þorgeirr rak, lvpv i tvnið. Snorri kemr vt við þat, er Þorgeirr elltir herstana, ok vill reka þa or tvninv; herstvnvm þotti þar gott beiti, ok stoð sa iamnan, er hann reið eigi að. Snorri gengr in ok tekr mikit kroka spiot, leypr vt ok bannar herstvnvm ok sva Þorgeiri, berr herstana með spiotinv ok særir. Þorgeiri þickir eigi minni von at [hann] drepi herstana. Þorgeirr leypr þa af baki ok hefir skiolldinn fyri ser ok helldr þar með vi[n]stri hendi exinni, en hefir spiotið i hœgri hendi,
G 66 ok sœkir at Snorra, en hann verr sig með spiotinv

---

garði. Forunautr Þorgeirs riðr framm vm bæinn, enn klyfia hestarner, þeir er Þorgeirr rak, hliopu i tunit. Snorri kemr ut i þvi er Þorgeirr ellti klyfia
F 156 hestana, ok vill taka þa or tuninu; hestunum þotti gott at bita, ok nam þa annarr staðar er hann rak annan. Snorri [gengr inn ok tekr eitt mikit krokaspiot], gengr bolvandi ok blotar hestunum ok sva Þorgeiri, berr hestana með spiotinu ok særer. Syniz Þorgeiri eigi aurvænt, at Snorri bani hestunum; hann hleypr nu af baki ok hefir skiolldinn fyri ser; exinni helldr hann með skilldinum i vinstri hendi, spiot hefir hann i hendi ok sæker þa at Snorra. Hann haurvar

---

13. bæinn: húsit *R.* — 14. hliopu: hlaupa heim *F.* — 15. tunit: tǫðuna *R.* — 15—16. Snorri—tuninu *ul. R.* — 15. i þvi: við þat *F.* klyfia *ul. F.* — 16. taka þa: reka *F.* — 17. þa annarr: sá ofalt *F*; sá jafnan *R.* annan: eigi *F, R.* — 18. gengr—krokaspiot: *Saal. F*; gengr inn ok tekr spjót mikit ok *R. Ikke i M-haandskrifterne.* — 19. gengr bolvandi: hleypr út reiðr *F*; hleypr út *R.* sva *ul. F, R.* — 20. berr: hann *tf. F.* — 21. Snorri bani: hann muni bana *F.* hann *ul. F, R.* — 22. nu *ul. F, R.* — 22—23. exinni—hendi *ul. F.* — 22—24. exinni—hendi: ok heldr þar með exinni, en i hægri hendi hefir hann spjót *R.* — 24. ok: hann *F.* þa *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok hopar vndan til lambahvsins. Tveir hvskarlar Snorra sa, at hann greip spiotið ok liop vt reiðr, ok tekr sina exi hvarr i hond ser, ok fara til dvgnaðar við Snorra. Þorgeirr verst þeim mivklega, en Hb 373
sækir með miklv afli, ok verða hvskallar bratt sarir af Þorgeiri, þvi at þeir hofþv skamskepptar exar. Snorri ravk inn vndan i lavðvna. Dyrnar varv lagar a lavðvnni, ok var þar illt in að sœkia eftir þeim. Hann leypr þa vpp a hvsið ok ryfr, en Snorri leggr

þa undan um vollinn til lambhussins ok verst með spiotinu. ij huskarlar Snorra sa, at hann hliop ut reiðr með spiot sitt; tekr sina exi hvarr þeira i hond ser, ok fara til fulltings við Snorra. Þorgeirr verst þeim með miklum miukleik, en sæker at þeim með miklu afli ok auruggleik, sem it oarga dyr. Huskarlarner verða bratt sarer af Þorgeiri, því at þeir hofðu skamskeptar oxar, en Þorgeirr lagði spiotinu harðt ok tiðum. Hrucku þeir Snorri inn i lambhusit. Dyrnar voru lagar ok þraungvar a husinu, ok var illt þar inn at sækia efter þeim. Þorgeirr hleypr uppa husit ok ryfr til. Þar sem husit raufaðiz leggr

10. þa *ul. F, R.* um vollinn *ul. F.* — 11. Snorra *taget efter 1149, H, Th*; *ogsaa i F*; *ikke i m, R.* hann: *Saal. 1149, H, Th, F*; Snorri *m, R.* — 12. með—sitt: mjǫk *R.* — 12—13. i—ser *ul. F, R.* — 13. ok fara: fara þeir *F.* fulltings: liðs *R.* — 14. með(1)—þeim *ul. F.* — 15. afli—auruggleik: kappi óhræddr *R.* auruggleik: óhræddr *tf. F.* dyr: león *R.* — 16. af Þorgeiri *ul. F, R.* — 17. spiotinu *ul. R.* — 18. Hrucku: hopa *R.* lambhusit: -húsin *F*; húsit *R.* — 19—20. Dyrnar—þeim: ok var þar illt inn at sækja, því at dyrr váru lágar *R.* — 21. ryfr til: *Svarende til disse ord har 1149 en aaben plads*; *Th som m.* til *ul. H, F, R.* Þar: ok *tf. foran F, R.* sem—raufaðiz *ul. R.* raufaðiz: ok *tf. 1149.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þar vt, sem ravfz hvsið, ok varð Þorgeirr þar af nockot sár. En vm siþir gat hann hoggit spiotið af skapti, ok þegar i stað leypr hann in i þan glvgg, sem hann hafði a rofit, ok hio exinni i hofuð Snorra ok k[l]auf allan hausinn. Siþan sœkir hann grimlega at hvskorlvnvm, ok lavk sva, at hann drap þa alla. Siþan gengr hann vt ok stigr a herst sin ok riðr

Snorri spiotinu ut i moti. Þorgeirr verðr sar af þvi nockut ok þo litt. Kastar Þorgeirr þa spiotinu en tekr exina i hœgri hond. Sæker Snorri þa at Þor-
G 42 geiri með horðum hug, þar sem husit var rofit, en Þorgeirr varðiz með skilldi ok exi ok leitar eigi annars enn hauggua spiot Snorra af skaptinu. Lietti eigi þeim leik, fyrr enn Þorgeirr hio spiot Snorra af skaptinu. Ok þegar iamskiott hliop Þorgeirr inni husit, umm glugg þann er a var rofinn, með skiolld ok exi, ok hio þegar i hofuð Snorra, sva hart, at hann klyfr hausinn allan. Fær Snorri af þvi sari þegar bana. Þa snyr Þorgeirr at huskorlum Snorra, ok sæker þa fimliga, hlifandi með skilldi, haugguandi með exi þeiri, er von var at fa morgum manni natt-staðar. Lauk sva þeiri atsokn, at Þorgeirr va þa

8. i *ul. 1149, H.* i moti *ul. R.* moti: Þorgeiri *tf. F.* — 8—9. af—litt *ul. R.* — 9. Kastar: leggr *R.* — 9—15. Kastar—þegar: raufaz nú húsit víða; þá getr Þorgeirr hǫggit spjótit af skapti ok *F.* — 9. spiotinu: niðr spjót sitt *R.* en: *Saal. 1149, H, Th*; ok *m, R.* — 10. i—hond: *Saal. 1149, H, Th*; enni hœgri hendi *m*; *ul. R.* — 10—16. Sæker—rofinn: hjó hann skjótt af spjóti skaptit, er Snorri hafði með sótt; hljóp Þorgeirr þá inn til Snorra *R.* — 11. með—hug: *Aaben plads i 1149*; *Th som m*; með hǫrðum lǫgum *H.* — 12. ok(2) *efter 1149, H, Th.* — 15. Þorgeirr: hann *F.* — 16. umm—rofinn *ul. F.* skiolld: sinn *tf. F.* — 17. þegar: með ǫxinni *tf. F.*; *ul. R.* Snorra: honum *R.* — 18. af—sari *ul. F.* — 20—s. 83,9. þa—baða: at þeim, ok hǫggr þá báða banahǫgg *R.* — 20. fimliga: grim- *F.* — 20—22. hlifandi—nattstaðar *ul. F.* — 22. þeiri atsokn: þeira leik *F.* va: drap *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til dvra ok segir monnumm, at Hækils-Snorri ok hvskarlar hans biða yðar i lambahvsi sinv ok vill finna yðr. Siþan riðr hann brott. Forvnavtr hans rak or herstana or tvni, meðan þeir borðvz. Siþan ferr hann til skips ok byz ok siglir i haf. Byriar hanvm vel, tekr Noreg ok ferr a fvnd Ólafs konvngs, ok er með hanvm þan vetr. Sva segir Þormoðr i Þorgeirs drapv:

---

baða. Epter þat gengr hann ut ok stigr a bak hesti sinum, riðr til dyra ok hitter menn at mali; sagði, at Hækil-Snorri vill hafa fund þeira, ok mun biða þeira i lambhusinu, ok riðr a brott efter þat til fundar við forunaut sinn. Hann hafði rekit klyfia hrossin or tuninu meðan þeir borðuz. Fara þeir við sva buit til skips. Byr Þorgeirr skip sitt, ok helldr þvi til Seleyrar, biðr þaðan byriar ok lætr i haf at bunu. Þorgeirr hefer skamma utivist, byriar honum vel ok tekr Noreg, ok ferr skiott a fund Olafs konungs ok fær goðar viðtokur af konungi. Þessa atburðar getr Þormoðr i Þorgeirsdrapu i þessu erendi:

9—10. bak—sinum: hest sinn ok *R.* — 10. hitter—mali *ul. F.* at mali *ul. R.* — 11. Hækil *ul. R.* mun: hann *tf. F, R.* — 12. þeira: yðvar *F, R.* ok *ul. 1149, F, R.* a—þat: eptir þetta í brott ok *F.* — 12—13. til—sinn: eptir félaga sínum *R.* — 13. rekit: á meðan *tf. R.* klyfia *ul. R.* — 14. hrossin: hestana *F, R.* tuninu: tǫðunni *R.* meðan: er *R.* þeir(1): Þorgeirr *tf. R.* þeir(2) *ul. F, R.* — 16. þvi: út *tf. F, R.* biðr: ok *tf. foran R.* þaðan: þar *R.* — 16—18. ok—tekr: láta þá í haf, ok var skamma stund í hafi; tóku *R.* — 17. bunu: byr búnum *F.* Þorgeirr *ul. F.* — 17—18. byriar—ok(1) *ul. F.* — 18. skiott: Þorgeirr *R.* — 19. ok—konungi *ul. R.* fær: þar *tf. F.* af konungi *ul. F.* — 20. atburðar: víga *F*; tíðenda *R.* — 20—21. i—erendi *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hvs bravt snart til Snorra
sverðrioðr ok styr gerði
hinn er heiftir manna
Hækils svnar rækir
varð eggiadr þar þriggia
Þorgeirr a hvot meiri
Hb 374 leygs hefi ek slikt fra sœki
sanspvrt bani manna.

Helgi s[vn] Snorra bio lengi siþan a Hvitstoðum. Hann var vlikr foðvr sinvm, bœði at asion ok skap-
G 67 lyndi. Hann fœrði hvsin þangat sem nv er bœrin.

10. Hus braut snarr til Snorra
sverð moðr ok styr gerði
hinn er heipter manna
Hækilssonar ræker.
vndeggiaðr þa beggia
Þorgeirr a hvaut meiri
leyks hefi ek sliks fra sæki
sannspurt bani manna.

Helgi son Snorra bio lengi a Hvitstoðum. Var hann olikr feðr sinum ok sva frændum, bæði yferlitz ok
G 43 sva i skapi. Hann færði hus sin þangat sem nu er bærinn. Hann atti þat kenningar nafn, at hann er

12. snarr: hart *F.* — 13. sverð moðr: sverðrjóðr *1149*; -ruðr *F, R.* — 15. ræker: ræki *F.* — 16. vndeggiaðr—beggia: varð eggjaðr þar þriggja *F, R.* — 17. a: at *R.* a hvaut: huotu *F.* — 18. leyks: leigs *R*; leygs *AM.* — 18—19. leyks—manna *ul. F.* — 18. sliks: slikt *R.* sæki: *Aaben plads i R*; *AM som m.* — 20. lengi: síðan *R.* — 21. ok(1)—frændum *ul. F, R.* yferlitz: at yfirliti *R.* — 22. sva *ul. F, R.* i skapi: skapsmunum *R.* skapi: skaplyndi *F.* hus sin: húsin *F, R.* þangat: þar *F.* — 22—23. er bærrinn: eru *F, R.* — 23. Hann: Helgi *F, R.* þat *ul. F, R.* at—er: ok var *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hann var Hellgi en hviti kallaðr, ok er við hann bœrinn kendr a Hvitstoðvm. Hann deilldi vm Gvfv fit við Þorstein Egils svn. Helgi villdi eigi selia fitina, en Þorstein villdi kavpa. Ein vetr for Helgi eftir hey a Gvfv fit, ok ekr heim heynv með yxnvm, sem hann var vanr, svnnan vm myrar. Þorstein for eftir þeim með sina menn. Þeir fvndvz i ey þeiri, er liggr i Langá, svðr fra Hvitstoðvm. Þar fellv

kallaðr Helgi enn hviti, ok var honum þat eigi auknefni, þvi at hann var venn maðr ok vel hærðr, hvitr a harslit. Við hann er bærinn kendr a Huitstoðum. Helgi var uinsæll maðr, goðr buþegn við heraðs menn ok F 157 gagnsamr við alþyðu. Hann deilldi vm Gufufitiar við Þorstein Eigilsson, þvi at Þorsteinn villdi kaupa fitiarnar, enn Helgi villdi eigi selia. Helgi for einn vetr með huskorlum sinum a Gufu fitiar; hann ok heyium sinum a auxnum sunnan vm myrarnar, sva sem hann var vanr. Þorsteinn for efter þeim með huskarla sina. Þeira fundr varð i eyium þeim er Langeyiar heita, suðr fra Hvitstoðum. A þeim fundi borðuz þeir Þorsteinn ok Helgi; i þeim bardaga varð

9. Helgi—hviti: hvítr *F.* ok—auknefni: *Taget efter 1149, H, Th; ogsaa i F; ikke i m, R.* — 10. þvi at *ul. R.* vel hærðr *ul. R.* harslit: hár *F, R-* — 11. Við: ok er *tf. foran R.* er—Huitstoðum: kendr bærinn *R.* Helgi: hann *R.* — 12—13. maðr—gagnsamr: ok búþegn góðr *R.* — 12. goðr—menn: af heraðsmønnum, góðr búþegn *F.* — 13. Gufufitiar: Gnupu- *m*; Gufu- *alle de øvrige, hvilken læsemaade ogsaa m har i det følgende.* — 15. Helgi(1): hann *F.* Helgi(2): hann *F.* — 15—16. einn vetr: um vetrinn *F, R.* — 16. sinum: eptir heyi *tf. F, R.* — 16—18. a—vanr *ul. F.* — 17. heyium sinum *ul. R.* um—sva *ul. R.* — 19— 20. i—heita: á eyrum þeim, sem liggja hjá Langá *R.* — 20. Langeyiar: *Saal. rettet,* Laug- *M-haandskrifterne.* Langeyiar heita: liggja *F.* — 21. Þorsteinn ok *ul. F.* i—bardaga: á þeim fundi *F*; *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

nockorir menn, en Helgi varð sár. Þa komv til vinir þeira ok sættv þa. Keypti þa Þorstein Gvfv fitiar, en bœti averka Helga.

Vig Þoris at Rófá.

Þorer het maðr, er bio at Rofá i Steingrims firði; hann var harðr maðr ok illgiarn. Hann varð missattr við hirðmann Olafs konvngs, þan er Þorfinr het, ok særði hann, ok bœtti hann engv fyri. En er konvngr fra þat, þa mislikar hanvm þat miok, ok

---

Helgi sarr miok. Til þess fundar komu goðgiarner menn, þeir er vitað hofðu ferð hvarra tveggiu, ok skildu þa, ok sættuz at þvi, at Þorsteinn keypti fitiarnar, en bætti Helga averkann við goðra manna sann.

XIII. capitulum.

Þorer het maðr, er bio at Hrofaa i Steingrimsfirði. Hann var mikill havaða maðr ok helldr odæll ok ovinsæll; hann varð missattr við hirðmann Olafs konungs i kaupstefnu i Steingrimsfirði, ok særði konungsmann miklu sari. A þat mal var eigi sæzt, ok er konungrinn fra þessi tiðendi, þa mislikaði honum sia atburðr. Hann mællti þa við Þorgeir

---

10—11. Til—ferð: þá kómu til menn góðgjarnir, þeir er vissu for *R.* — 10. goðgiarner: margir góðfúsir *F.* — 11—12. þeir—keypti: sættu þá, ok keypti Þorsteinn *F.* — 12—13. sættuz—fitiarnar: sættu; keypti Þorsteinn þá Gufumýrar *R.* — 13—14. við—sann *ul. F.* — 15. capitulum *taget efter 1149. Overskrift i F*: Þorgeirr drap Þóri frá Hrófá í Steingrímsfirði. — 17. ok—odæll *ul. F.* — 17—18. odæll ok *ul. R.* — 19. i(2): *Saal. 1149, H, Th*; a *m.* i Steingrimsfirði *ul. F, R.* særði: hann *tf. F.* — 20. var: varð *R.* — 21. fra—tiðendi: varð þessa varr *F.* þa *ul. R.* — 22. honum: mjǫk *tf. F, R.* þa *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

kallar til sin Þorgeir Havars svn ok mællti: „Þat vil ek, at þv hefnir þers averka, er Þorfinnr hirðmaðr minn feck a Islandi, ok lavgvnavtr þinn, ok leiðir sva Islendingvm at skemma hirð mina.“ Þorgeirr svarar: „Þat skal ek giarna gera.“ Byr hann siþan skip sitt til Islandz. Hanvm byriaði vel, ok kemr skipi sinv i Vaðil. Hann ferr heim a Reykia hola. Sa maðr var þar smiðr er Vegglagr het. Þeir gerðu þar skala vm vetrinn, ok gerði sinvegar hvarr

---

Havarsson: „Þat vil ek, Þorgeirr, at þu hefner þessa averka, er hirðmaðr minn feck ut a Islandi, ok leiðer sva Islendingum at beria a minum monnum.“ Þorgeirr svarar: „Þat vænter mik, at ek muna hefnt fa þessa motgerða, er yðr hafa gervar verit i þessu verki.“ Konungr mællti: „Þvi byð ek þer um þetta mal, at ek hygg, at þu muner minn vilia gera i þessu verki.“ Þorgeirr svarar: „Skylldr er ek til þess, at gera þat sem þu vill.“ Þorgeirr byr þa skip sitt snemma sumars vt til Islandz; honum byriar vel, G 44 ok kemr hann skipi sinu i Vaðil. Hann ferr vestr a Reykiahola ok tekr til skalasmiðar. Sa maðr het Veglagr, er var at skalasmið með Þorgeiri, ok gerði sinv megin hvarr þeira skalann. Skalinn var um

---

10. Havarsson *ul. F, R.* Þorgeirr *ul. F, R.* — 11. feck: var særðr *F, R.* ut *ul. R.* — 13. Þat: þess *1149, H, F.* vænter mik: vænti ek *R.* — 13—15. ek—verki: hefnt fáa ek þessa *R.* — 15—16. þetta mal *ul. R.* — 16. hygg: veit *F*; ætla *R.* — 16—17. i—verki *ul. R.* — 17—18. Þorgeirr—vill *ul. F.* Skylldr—vill: ok segir þat vera skylt *R.* — 18. þa *ul. F, R.* — 19 sumars *ul. F, R.* vt *ul. F.* — 20. hann *ul. F, R.* skipi sinu: skipinu *F*; *ul. R.* ferr: þá *tf. F.* vestr: heim *F, R.* — 21. Reykiahola: Hóla *F, R, hvorefter tf. i R*: um haustit. tekr: þá *tf. F*; þar *tf. R.* — 21—22. Sa—Þorgeiri: ok maðr með honum, er Vegglagr er nefndr *R.* — 22. Þorgeiri: honum *F.* — 23. skalann *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeira. Hann er xix alna ok xl alna langr; hann stoð en, er Arni biskup en siðarri var vigðr til Skalaholltz. Hann er þiliðr vm endilangt. Þorgeirr for vm vetrinn norðr i Steingrimsfiorð til Rofár, ok með hanvm Vegglagr smiðr. Þeir komv þar sið vm kvelld ok drapv a dyrr. Kona ein geck vt ok spvrði þa at nafni. Þorgeirr segir eð sanna til nafns þeira. Hann spvrði, hvart Þorir væri heima; hon segir hann heima vera. Þorgeirr [mællti]: „Bið hann ganga vt.“ Hon gengr inn ok segir Þori, hverir menn erv

endilangt þilinn, enn eigi auðrum þilium; þau þili helduz, allt til þess er Magnus biskup var at staðnum i Skalaholti, enn siðarri. Ondverðan vetr for Þorgeirr norðr til Steingrimsfiarðar til Hrofaar; með honum var i ferð Veglagr smiðr. Þeir komv a bæinn sið umm qvelld ok drepa a dyrr; qona ein geck til hurðar ok heilsar þeim ok spyrr þa at nafni. Þorgeirr seger et sanna til, hverir þeir voru. Hann spurði, hvart Þorir bondi væri heima; hon seger hann heima vera. Þorgeirr mællti: „Bið þu hann ut ganga.“ Hon gengr inn ok seger Þori, at menn voru komner uti, „þeir er þik villdu hitta.“ Hann seger:

11. enn—þilium *ul. R.* — 12. helduz: váru *R.* allt *ul. R.* allt—þess: þar til *F.* — 12—13. biskup—staðnum: Gizurarson varð biskup *R.* — 13. i *mgl. i F.* enn siðarri *ul. R.* Ondverðan vetr: á qndverðum vetri *F.* — 14. til Hrofaar *ul. R.* — 14—15. með—smiðr: ok Veglagr smiðr með honum *F.* — 15. var—ferð: fór *R.* — 15—16. a—qvelld: til Hrófár einn aptan síð *R.* — 16. qvelld: aptan *F.* drepa: drápu þar *R.* — 17. hurðar: dura *F, R.* þeim: er komnir váru *tf. F.* — 18. hverir—voru *ul. R.* Hann: Þorgeirr *F, R.* — 19. Þorir *ul. F.* bondi *ul. R.* seger: kvað *F.* — 21. ganga: koma *F, R.* Þori *ul. F.* — 22. uti—hitta: ok vildi finna hann *R.* þik; hann *F.* — 22—s. 89,11. Hann—menn: Þórir spurði hverir þeir (menn *tf. F*) væri *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

komnir, ok þeir vilia hann finna. Þorir tekr spiot G 68
i hond ser ok gengr vt i dyrnar ok setr spiotz oddinn
i þreskelldin ok heilsar þeim er komnir varv. Þor- Hb 375
geirr tok ecki kveðiv hans ok mællti: „Þat er erindi
mitt hingat, at ek vil vita, hveria scemd þv villt gera
Olafi konvngi fyri þat, er þv særðir hirðmann hans.“
Þorir svarar: „Ertv nokot rettr scekiandi þersa mals?“
Þorgeirr svarar: „Fyri þat man ganga, þvi at ek
hefir konvngs vmboð her til.“ Þorir svarar: „Vera
ma, at þu hafir konvngs vmboð, en varla þicki mer

„Hverir eru þeir menn.“ Hon svarar: „Þat ætla ek,
at kominn se Þorgeirr Havarsson.“ Þorir reis upp
ok tekr spiot sitt, gengr ut i dyrr ok setr spiotz-
oddinn i þreskiolldinn, heilsar þeim er komner voru.
Þorgeirr tok eigi qveðiu hans, hann mællti: „Þat
er erendi mitt hingat, at ek vil vita, hvern soma þu
vill gera konungsins Olafs fyrer þann vansa, er þu
gerðir hirðmanni hans.“ Þorir seger: „Hvart ertu
aðili malsins?“ Þorgeirr svarar: „Fyrer þat mvn F 158
ganga, sem ek se aðili þess mals, þvi at ek hefi
konungs vmmboð til þessa mals.“ Þorir seger:
„Vera ma, at sva se at þu hafer hans vmboð, en

11. Hon svarar *ul. R.* ætla: hygg *R.* ek: segir konan *tf. R.* — 12. kominn se *ul. F.* Havarsson: væri ok forunautr hans *tf. F*; Hávarðsson ok forunautr hans *R.* — 13. sitt: í hond sér *R.* gengr: ok gekk *R.* — 14. þreskiolldinn: dyrnar *R*; ok *tf. F.* — 15. mællti: þá *tf. F.* — 16. ek vil *ul. R.* — 16—17. hvern—Olafs: hverju þú vilt bæta Óláfi konungi *F.* — 17. konungsins Olafs: Óláfi konungi *R.* — 17—18. þann—gerðir: þat er þú vant á *R.* — 18. gerðir: honum í því er þú vant á *tf. F.* hans: konungs *R.* seger: spyrr *R.* Hvart ertu: Ertu nokkut *F, R.* — 19. malsins: þessa máls *F, R.* — 20. sem—mals *ul. F, R.* — 21. til—mals *ul. F.* — 22. at(1)—se *ul. R.* at(2)—vmboð *ul. F.* hans: þat *1149*; konungs *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sem ek heyra konvngs orð, þo at þv talir eitt hvert.“ Þeir talaz við nockorum orðvm, ok er minz var von, þa leypr Þorgeirr at Þori ok leggr spiotinv i gegnim hann. Letz Þorir þegar, en Þorgeirr for brott ok heim a Reykiahola. Sva segir Þormoðr:

Hlyra hrafns með geiri
happavðigr reð davða

varla virðiz mer sva, sem ek heyra orð konungsins, þo at þu mæler.“ Þorgeirr svarar: „Satt er þat, at þu heyrer eigi hann sialfan mæla, enn þo ma vera, at þu reyner nockurt sinn hans riki.“ Ok er minztar vaner voru, leggr Þorgeirr spiotinu til Þoris; þat lag kom framan i fang honum, ok geck þar a hol. Fiell Þorir inn i dyrnar ok [var þegar] dauðr. Litlu
G 45 siðarr snyr Þorgeirr a brott ok hans forunautr, ok er eigi sagt fra ferð hans fyrr enn hann kemr heim a Reykia hola. Vm þenna atburð orti Þormoðr þetta erendi:

11. Ar man ek þegn hinn er Þori
þarfs fagrliga arfa

8. virðiz: þykkir *R.* sva *ul. F, R.* konungsins: hans á *F.* — 9. mæler: eitthvat *tf. F. R.* — 9—10. at(2)—mæla *ul. R.* — 10. heyrer: hann *tf. F.* hann sialfan *ul. F.* — 11. reyner—sinn: kennir nǫkkurn tíma *F.* riki: hefjaz nú við nǫkkuru andófi *tf. R.* — 11—12. minztar—voru: minst varði *R.* — 12. Þorgeirr: hann *F.* til Þoris: í gegn um hann *R.* — 12—13. þat—hol *ul. R.* — 13. þar: þegar *F.* — 14. Fiell: ok *tf. foran R.* inn—dyrnar: á bak aptr *R.* ok—dauðr *ul. F.* var þegar *indsat af udg.* var—dauðr: dó þegar *R.* — 14—15. Litlu—Þorgeirr: Þorgeirr snýr *F, R.* — 15. a: í *R.* ok(1)—forunautr *ul. F.* hans forunautr: þeir Vegglagr *R.* — 16. fra: af *F*; um *R.* hans: þeira *R.* hann kemr: þeir kómu *R.* heim *ul. R.* — 17. Reykia hola: *Saal. 1149*; Reykiola *m*; Reykhóla *H, Th, R*; Hóla *F. Efter* Hóla *er kapitelskifte i F; paafølgende kapitels overskrift:* Veglagr fanz at þýfsku. Capitulum. Vm: of *R.* — 17—s. 91,15. Vm—hlyra *ul. F.* — 17—18. þetta

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

dyrr hefndi sva sára
slikt fór allt af riki
oddz ok ernir soddvz
iostyrandi hlyra.

Vetr þann varv stvlþir miklir á Reykia holvm, ok hvrfv monnvmm gripir or kistvm, ok or hvers mannz hirzlv hvarf nockot; alldri var sva ramlega læst, en þo varv lasarnir heiler. En eftir iol vm vetrinn kalla þeir Þorgils ok Illvgi hivn sin saman, ok mællti

hlyra hrafns með geiri
happa digr með kappi
dyrr hefndi sva sara
slikt for allt of riki
oddz ok erner sodduz
iorsstyrandi hlyra.

Þann vetr voru stulder mikler a Reykia holum. Hurfu monnum griper marger or hirzlum, ok var sva mikill gangr at þvi, at naliga or hvers manz hirzlum hvarf nockut, hversu rammligr lass sem fyrer var, enn þo var engi lassinn brotinn. Illugi Arason var heima a Holum þann vetr. Efter iol um vetrinn heimta þeir bræðr saman hion sin; tekr

erendi: vísu þessa *R.* — s. 90,19. hinn: þann *R.* Þori: Þoris *AM.* — s. 90,20. þarfs: þars *R*; þarfe *AM.* fagrliga: -gala *R.* arfa: arna *R.*

11. happa digr: happauðigr *R.* kappi: dauða *R.* — 12. hefndi: hefði *R.* — 13. of: af *AM.* — 14. oddz: oddi *R*; odi *AM, dog med utydeligt* i, *Arne gengiver vistnok et i originalen delvis udvisket bogstav.* ok: en *R.* erner: vargar *R*; *AM som m.* — 15. iorsstyrandi: io styranda *R.* — 16. Þann: þenna *R.* Þann vetr: Um vetrinn eptir þar þat til nýlundu á Hólum, at þar *F.* a—holum *ul. F.* — 17. marger *ul. F, R.* — 18. sva *ul. R.* Þvi, at: því at *R.* naliga *ul. F, R.* — 20. var(1) *mgl. i F.* var(2)—brotinn: váru eigi lásar brotnir *R.* lassinn *ul. F.* — 21. Arason *ul. R.* a Holum *ul. R.* þann: þenna *R.* — 21—22. um vetrinn *ul. R.* — 22. heimta: kolluðu *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgils: „Þat er yðr kvnnigt, at her hafa verit miklir stvlþir i vetr, ok skal nv hefia ransak, ok fyrst með
Hb 376 ockr brœðrvm, ok Þorgeiri, en eftir þat aðra heima menn her; en ef ecki finnz her, þa skal fara a aðra bœi ok ransaka.“ Ok er ransakaðar varv hirðslvr manna, þa fanz ecki þat er stolið var. Vegglagr
G 69 smiðr atti eina mikla kistv, hon var eigi ransakad. Þorgils bað hann vpp lata sina kistv. Vegglagr svarar: „Alldri var ek ransakadr sem þiofr, ok man

---

Þorgils þa til orða: „Þat er ollum monnum kunnigt, at her i vetr hafa verit miklar tokur; hefer mart horfit or lasum ok lokum. Ætlum ver at hafa uppi rannsokn; skal fyrst rannsaka hirzlur ockrar brœðra, enn efter þat annarra manna; ok ef eigi finz heima her, þat er stolit er, þa munu ver fara a aðra bœi at rannsaka menn.“ Nu for þat framm, at rannsakaðar voru hirzlur manna, ok finz eigi þat er leitað var. Veglagr smiðr atti eina mikla kistu, þa er eigi var rannsaukuð. Þorgils mællti, at Veglagr skylldi upp luka kistunni, ok lata menn sia, hvat i væri. Hann seger: „Alldri hefi ek rannsakaðr verit sem þiofar, ok mun ek eigi luka upp kistunni.“ Þorgils

---

10. Þorgils: Illugi *R.* þa: svá *F*, *R.* monnum *ul. R.* — 11. i vetr *ul. R.* miklar tokur: stulðir miklir *F*, *R.* hefer: hér *tf. F*; ok *R.* — 12. lasum ok *ul. F*, *R.* Ætlum: viljum *F.* ver: nú *tf. F*, *R.* at *ul. F.* — 13. hirzlur—brœðra: okkr brœðr ok okkrar hirzlur *R.* ockrar: okkar *F.* — 14. efter—manna: síðan aðra *R.* manna: heimamanna *F.* ok: en *R.* heima *ul. F.* — 15. munu ver: skal *R.* — 16. menn *ul. F*, *R.* — 17—18. eigi—var: ekki *R.* leitað var: menn leituðu *F.* — 18. mikla: stóra *F*, *R.* — 18—19. þa—rannsaukuð *ul. F.* — 19. mællti—skyldi: bað hann *R.* — 20. kistunni—væri *ul. R.* lata—hvat: sýna þat sem *F.* i væri: *Saal. 1149*, *H*, *F*; *omv. m*, *Th.* — 21. Hann: Veglagr *R.* — 21—22. hefi—þiofar: lét ek rannsaka mik sem þjóf *R.* — 22. kistunni *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ek eigi vpplata.“ Þorgils mællti: „Þetta er ecki til eins manz leikr gerr, þvi at varar kistvr hafa fyst verið ransakaðar, ok ma þer þat, er yfir margan gengr.“ Vegglagr villdi eigi vpp lata at helldr. Illvgi liop þa til ok hio vpp kistvna ok mællti: „Ek hefir konvngs lykil að varðveita, þeim er at ollvm lasvm gengr.“ Þar finr Illvgi i marga lykla ok marga þa

mællti: „Eigi er til þin eins leikr sia giorr; hafa varar kistur rannsakaðar verit, ok ma þer þat sem yfer margan gengr.“ Þa seger Veglagr: „Þott þer G 46 hafit aller rannsakaðer verit, þa mun ek þo eigi luka upp mina kistu til rannsaks.“ Illugi spratt þa upp ok hafði eina handexi i hendi; hann gengr at kistunni ok mællti: „Ek hefi at varðveita konungs lykil, þann er at ollum kistum gengr ok lasum; nu mun ek með þeim upp luka kistunni, ef þu vill eigi selia mer lykil.“ Veglagr ser, at Illugi mun upphauggua kistuna ef hon væri eigi upplokin; selr þa framm lykilinn. Illugi lykr þa upp kistunni ok finnr þar marga lykla, þa er at gengu ollum lasum,

8. mællti: segir *1149.* til *mgl. i F.* — 8—9. eins—verit: gert, er vér erum áður allir rannsakaðir *R.* — 8. hafa: heldr *tf. foran F*; ok *tf. foran 1149.* — 9—10. sem—gengr: er oss má *R.* — 10. Þa—Veglagr: Hann svarar *F*; Veglagr svarar *R.* — 11—12. mun—luka: læt ek eigi *R.* — 12. mina—rannsaks: kistunni *F.* til rannsaks *ul. R.* þa *ul. R.* — 13. ok: hann *F.* — 13—14. ok—kistunni *ul. R.* — 13. eina: *Skr.* ena *m.* handexi: stóra ǫxi *F.* — 13—15. hann—lasum: „Ef þú vill eigi fram selja þinn lykkil,“ segir hann, „þá hefi ek at varðveita konungs ǫxi, þá er lykkill er at ollum lásum til upp at lúka.“ *F.* — 15. kistum: lásum *R.* ok lasum *ul R.* nu: ok *R.* — 16. þeim: lukli *tf. F.* — 16—17. ef—lykil *ul. F.* — 17. mer lykil: fram lykilinn *R.* Veglagr: hann *F.* — 17—18. Veglagr—upplokin *ul. R.* — 18. ef—upplokinn *ul. F.* selr: Veglagr *tf. R.* — 19. þa(1) *ul. F.* lykilinn: Illuga *tf. R.* Illugi lykr: ok lýkr hann *R.* þa(2) *ul. F.* — 20—s. 94,10. marga—i *ul. F.* — 20. þa *ul. R.* — 20—s. 94,10. ollum—Reykiaholum: lokum manna *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

gripi, er stolnir varv vm vetrin; ok þo at eigi væri þar i allir þeir gripir, er menn mistv, þa var Vegglagr pindr til sagna. Geck hann þa við, at hann hafþi ollv þvi stolið. Illvgi mællti: „Vlifis maðr er Vegglagr, ok er þat mitt rað, at hann se hengðr.“ Þorgeirr mællti: „Eigi mantv sva skilia við smið þin ok heima mann.“ Illvgi mællti: „Eigi syniz mer, at sva mikill þiofr gangi vndan.“ Þorgeirr mællti: „Hvat sem þer syniz rað her vm, þa mvn hann

þeim er voru a Reykiaholum. Hann finnr þar i marga gripi, þa er monnum hofðu horfit þar. Þa þottuz menn vita, at Veglagr mundi stolit hafa fenu, þvi er horfit var. Er honum þa nauðgat til sagna; gengr hann þa við morgum stuldum, ok fylger monnum þar til, er hann hafði feit folgit, uti i ymsum stoðum. Þa mællti Illugi: „Olifis maðr syniz mer Veglagr vera, ok er þat mitt rað, at hann se heingðr.“ Þorgeirr mællti; „Eigi muntu sva vilia luka við huskarl þinn.“ Illugi svarar: „Rangt syniz mer vera, at sva mikill þiofr gangi undan.“ Þa seger Þorgeirr:
F 159 „Hvat sem yðr syniz rett vera umm þetta mal, þa

10—11. Hann—þar: Þar finnaz ok gripir manna, þeir er stolnir váru of vetrinn *R.* — 11. þar *ul. F.* — 11—12. Þa—menn: ok þóttuz menn þá *R.* — 12. Veglagr: hann *F.* hafa: ǫllu *tf. F.* fenu: ǫllu *R.* — 13. þvi—var *ul. F.* Er—nauðgat: Var hann þá neyddr *F.* — 14. gengr: ok *tf. foran R.* þa *ul. R.* — 14—15. monnum: þeim *F.* — 15. feit *ul. R.* — 15—16. uti—stoðum *ul. R.* — 16. Þa—Illugi: Illugi mælti *R.* — 17. Veglagr: Vegg- *R.* rað: tillag *R.* — 18. Þorgeirr: *Saal. F*; -gils *m*, *1149*, *H.* Þorgeirr mællti *ul. R.* mællti: segir *1149*. luka: skiljaz *F.* — 18—19. huskarl: smið *F.* — 19. þinn: segir Þorgeirr *tf. R.* vera *ul. F, R.* — 20. Þa—Þorgeirr: Þorgeirr mælti *F*; Þ. svarar *R.* Þorgeirr: *Saal. 1149*; -gils *m*, *H.* — 21. Hvat: Hvárt *F.* yðr—mal: þat er rétt eðr rangt *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

dyrkeyptr verða at sinni, ef ek ma raða.“ Illvgi mællti: „Illt mantv i moti taka af hanvm, þo at þv leggir sva mik[it] kapp a at fylgia hanvm, en eigi mantv iamnan fyri hanvm standa, þo at nv gangi hann vndan, en vtlægr skal hann vera af Reykianesi.“ Þorgeirr lætr þa fylgia hanvm vestr a Lavga bol til þeira Bersa ok Þormoðar, ok biðr þa lata hann þar vera vm vetrinn, „Ok fylgi hanvm að svmri til skips i Vaðil.“ Þeir gerðv þat sakir Þorgeirs at

mun yðr þo verða maðrinn dyrkeyptr i þessu sinni, ok eigi mun hann af lifi tekinn ef ek ma þvi raða.“ Illugi mællti: „Mikit kapp leggr þu a með þiofum, ok muntu illt at verki hafa, þar sem hann er, ok eigi mun iafnan þinn eiðr fyrer honum standa, þo at hann gangi nu vndann. Nu fari hann i brott af Reykianesi, ok komi alldri siðan her.“ Þorgeirr seger: „Vel ma sva vera.“ Nu fylger Þorgeirr Veglagi vestr a Laugabol i Laugadal til Bersa ok Þormoðar, ok skorar a þa, at þeir veiti Veglagi vist til fardaga, „ok flytit hann til skips i Vaðil;“ ok kvez Þorgeirr þa mundu flytia hann i brott af Islandi. Þeir feðgar toku við Veglagi fyrer Þorgeir, ok var

10. þo *ul. F, R.* maðrinn: hann *F*; Vegglagr *R.* i: at *R.* — 10—11. i—tekinn: *ul. F.* — 11. ok—raða *ul. R.* þvi *ul. F.* — 12. þiofum: þjófnum *F, R.* — 13. verki: sǫk *F, R.* þar—er *ul. F, R.* — 14. iafnan: ofalt *F*; ávalt *R.* eiðr: heiðr *F, R.* — 15. hann(2) *mgl. i F.* i brott: burt *F.* — 16. siðan her: aptr. *F, R.* Þorgeirr: *Saal. 1149, R*; -gils *m, H.* — 16—17. Þorgeirr—vera *ul. F.* — 17. sva vera: þat *R.* Nu: þá *R.* — 18. i Laugadal *ul. F, R.* Laugadal: *Saal. rettet;* Langa- *alle M-haandskrifterne.* til: þeira *tf. F, R.* Bersa ok *ul. R.* — 19. skorar—Veglagi: beiddi Bersa at veita honum *R.* — 19—21. skorar—Islandi: bað at þeir mundi taka við honum *F.* — 20. flytit hann: færa þá *R.* kvez: sagðiz *R.* — 21. af Islandi *ul. R.* — 22. feðgar *ul. F, R.* Veglagi: honum *F.* fyrer Þorgeir: sakir Þorgeirs *R.* Þorgeir: Þorgeirs sakir *1149, F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

tokv við V[egglagi], en vm varið for Veglagr til skips ok tok Þorgeirr við hanvm ok flvtti hann vtan. Þeir komv við Orkneyiar. Þa var Þorfinnr iall ok Brvsi iall broðir hans bvin i herferð til Sko[t]landz, ok selr þa Þorgeirr skipit ok ræz i lið með Brvsa iarli, en Veglagr for vpp a Skotland ok varþ þar vm siþir hengðr fyrir þiofnað. Með Brvsa iarli var þa Rognvalldr svn hans, ok var Þorgeirr með han-

hann með þeim Þormoði vm vetrinn. Þorgeirr for
G 47 F 160 aptr a Reykiahola ok var þar vm vetrin. Vm varit bio hann skip sitt, Veglagr kom til skips, ok tok Þorgeirr við honum ok flutti hann utan. Skipit kom við Orkneyiar. Raugnvalldr Brusason var þa buinn til hernaðar, þvi at vikingar marger lagu við eyiarnar þeir er ræntu buendr ok kaupmenn, ok villdi Ravgnvalldr refsa þeim sin illvirki. Þorgeirr selr þa skip sitt ok riez hann i lið með Raugnvalldi. Veglagr for upp a Skotland ok gerðiz þar mikill þiofr ok var þar drepinn vmm siðir. Raugnvalldi virðiz Þorgeirr vel ok hans forunautum, þvi at hann

9. Þormoði *ul. F, R. Efter* vetrinn *er kapitelskifte i F; paafølgende kapitels overskrift*: Frá þeim fóstbræðrum. *Dette kapitels første tredjedel er en af de for F særlige interpolationer.* Þorgeirr: en *tf. foran R.* — 9—10. Þorgeirr—vetrinn *har ikke noget direkte tilsvarende i F; jfr. det interpolerede stykke.* — 10. ok—vetrinn *ul. R.* varit: sumarit eptir *F.* — 11. hann: Þorgeirr *F, R.* — 11—12. Veglagr—utan: ok kom Vegglagr til hans ok fór utan með honum *R.* — 13. Raugnvalldr: jarl *tf. F.* Brusason: réð þá fyrir eyjunum *tf. R.* var: hann *tf. R.* — 14. til hernaðar: í hernað *R.* marger *ul. R.* lagu: úti *tf. 1149, R.* við: um *F.* — 15—16. þeir—illvirki *ul. F.* — 15. ræntu: *Skr.* rænti *m*; bæði *tf. R.* — 17. skip sitt: kaupskipit *F, R.* hann *ul. F, R.* lið: ferð *R.* Raugnvalldi: jarli *F, R.* — 18. a: í *R.* — 19. drepinn: hengðr *F, R.* vmm siðir: síðan *F, ul. R.* Raugnvalldi: jarli *tf. R.* — 19—20. Raugnvalldi—forunautum: Þorgeirr virðiz vel *F.* — 20. hans forunautum: ǫllum hans mǫnnum *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vm, ok fengv þeir sigr hvar sem þeir forv, ok varð þorgeirr miok frægr af sinum hernaði, þvi at hann var æ þvi vaskari, sem meiri ravn var at. Sva segir þormoðr:

Niordr geck a ske skorðv Hb 377
skeleggr er þat telivm
hialldrs at heria villdvm
hiorgalldrs með Rognvalldi
litt sparði fior fyrða
fremðar milldr at hilldi
drengs varð það at lengri
diarfr Havarar arfi.

Sið vm havstið for þorgeirr til Noregs ok þá aðr goðar giafir af iorlvnvm, ok var hann með Olafi kon-

reyndiz þvi meiri kappi, sem hann kom i meiri mannraunir, sva sem þormoðr orti vmm:

12. Niorðr geck a skæ skorðu
skelegr enn þat telium
hialldr er heria villdi
hiorgalldrs með Rognvalldi
litt sparði fior fyrða
fremdar milldr at hilldi
drengr vann það at lengri
diarfr Havars arui.

I hernaði varð þorgeirr agætr maðr at hug ok vapnfimi ok i ollum rauskleik. Iarl varð agætr af þessi ferð, þvi at hann sigraðiz hvar sem hann barðiz

15—16. hann—mannraunir: meiri mannraun kom til *F.* — 16. mannraunir: raun *R.* sva *ul. R.* sem—vmm: orti Þormoðr *F.* — 17. skæ: skíð *F*; skie *R* (ske *AM.*). — 18. skelegr: -eggr *F*, *R.* — 19. hialldr: hialldrs *F.* er: at *F*, *R.* — 20. hiorgalldrs: hun- *F.* — 21. fior: fe *R.* — 23. drengr: drengs *F*, *R.* vann: var *1149*; varð *F*, *R.* at: inn *AM.* — 24. Hauars: Havarþar *R.* — 25—26. I—rauskleik *ul. R.* — 26. ok—rauskleik *ul. F.* — 27—S. 98,9. barðiz—sumarit: kom *F*, *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vngi vm vetrin ok hafði af hanvm mikla sœmð, fyri þat er hann hafþi drepit Þori ok hefnt Bergfinz. Illvgi Ara svn var ok þann vetr með Olafi konvngi, ok bio hann vm varið skip sitt til Islandz. Þorgeirr bavð at fara með hanvm. Illvgi svarar: „Vraðlegt þicki mer at þv farir til Islandz. Attv þangat fas goðs at vitia, en þv ert her vel komin með konvngi. Hefir þv þar vnið morg storvirki ok vm sumarit, ok gerði goðan frið bukorlum ok kaupmonnum.

XIV.

Siðan umm haustið for Þorgeirr til Noregs, ok var með Olafi konungi vmm vetrinn i goðri virðingu. Olafr konungr þackaði honum þat er hann hafði rekit þeirar sneypu, er Þorir hafði gert honum. Illugi Arason var með Olafi konungi þann vetr. Vm varit bio Illugi skip sitt til Islandz. Þorgeirr seger Illuga, at hann vill fara með honum, en Illugi svarar honum sva: „Oraðligt syniz mer at þu farir ut til
G 48 Islandz; hefer þu storvirki gert i morgum heruðum ok attu þar i flestum stoðum illa friðt, enn þu hefer her mikinn soma af konungi ok goðan frið af ollum monnum. Nu mun ek eigi flytia þik fra frið-

9—10. ok(1)—kaupmonnum *ul. F.* — 9. goðan frið: mikla friðbót *R.* — 11. *Ikke kapitelskifte i F, R.* — 12. Siðan: síð *F, ul. R.* — 13. Olafi *ul. R.* — 13—16. vmm —vetr *ul. F.* — 13. i—virðingu *ul. R.* — 14. Olafr *ul. R.* honum þat: Þorgeiri *R.* — 16. Olafi *ul. R.* þann: þenna *R.* Vm: en *tf. foran R.* — 17. Illugi: hann *R.* — 17—18. seger Illuga: sagði *F.* — 18. en *ul. F, R.* svarar: segir *1149*; mælti *F.* — 19. honum sva *ul. F, R.* ut *ul. F, R.* — 20. Islandz: því at (er *R*) þú ert hér vel kominn (með konunginum *tf. F*), en þú átt fás góðs at vitja til Íslands. *tf. F, R.* — 20—23. hefer—monnum *ul. F.* — 20—21. storvirki—stoðum: þar i mǫrgum stǫðum óvinsæld fyrir stórvirki þín, mun þér þar *R.* — 22. mikinn soma: gott yfirlæti *R.* — 22—23. af—monnum *ul. R.* — 23. Nu: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

attv þar i flestvm stoðvm illa fritt, mantv a Islandi minna gott vpp taka en her hvern dag. Þorgeirr mællti: „Ma at ek komv[m]z þo til Islandz, at þv flytir mik eigi.“ Illugi byr skip sitt ok lætr i haf, ok þegar hann er brottv, þa gengr Þorgeirr fyri konvng ok biðr ser orlofs til Islandz. Konvngr s[egir]: „Mini mannheill hefir þv a Islandi en með ors, ok meira soma veitv ver þer en Islendingar.“ Þorgeirr bað þvi fastara en konvngr dro helldr vndinum ok til ofriðarins, þvi at þu munt ekki sva gott upp taka a Islandi, sem þu tekr her hvern dag mikinn soma af konungi.“ „Vera ma sva,“ seger Þorgeirr, „at ek komumz þo til Islandz, at þu flytir mik eigi.“ Nu byr Illugi skip sitt ok lætr i haf, þa er honum gaf byr, ok er hann var i haf latinn, þa gengr Þorgeirr einn dag fyrer konung ok biðr ser fararleyfis. Olafr konungr mællti: „Sva virðiz mer, at minni mannheill hafer þu a Islandi en her með oss. Þiki mer fyrer þvi þat vienna, at þu ser her með oss enn a Islandi, at þu hafer her meira gott en þar.“ Þorgeirr sotti þetta mal miok við konung, ok er konungr ser, at Þorgeiri þotti mikit under at þiggia

10. til ofriðarins: í ófriðinn *R.* sva: mikit *tf. F.* — 11. tekr: hefir *F.* — 11—12. hvern—soma *ul. F, R.* — 12. Vera: Þorgeirr svarar *tf. foran F, R.* — 12—13. sva—Þorgeirr *ul. F.* — 12—14. sva—eigi: at nǫkkurr flyti mik þó at þú vilir eigi ok komumz þó til Íslands *R.* — 13. þo *ul. F.* at(2): þó *tf. foran F.* — 14—15. þa—byr: er hann var búinn *R.* — 15. ok: en *R.* hann: Illugi *F, R.* haf latinn: brottu *F, R.* — 16. einn dag *ul. F, R.* — 16—17. ser fararleyfis: hann orlofs at fara til Íslands *R.* Olafr *ul. R.* — 17. mællti: svarar *R.* virðis: líz *R.* — 17—18. at—þu: sem þinn sómi muni eigi meiri *R.* — 19. Þiki: ok *tf. foran F, R.* fyrer—vienna: ráðligra *F.* — 19—20. fyrer—þar: ráðligra at þú farir hvergi *R.* — 19. þu *mgl. i m.* — 20. at—þar *ul. F.* — 21. þetta mal *ul. R.* við konung: at konungr leyfði honum *R*; *ul. F.* ok *ul. R.* er *ul. F, R.* — 22—S. 100,10. þiggia—það: hann lofaði honum (at fara *tf. R*) *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

an, ok vm siþir mællti konvngr: „Nv man þat fram koma, er ek sagþa fyrsta tima er ek sa þig, at þv mvndir eigi vera at fvllv giæfv maðr. Nv man ek gefa þer orlof til Islandz eð siþasta sinn, þvi at vit
G 71 mvnvm eigi oftarr siaz ef vit skilivmz nv.“ Þorgeirr mællti: „Gvð þacki yðr orlofit, en a yðarn fvnd ætla ek þegar at svmri.“ Konvngr mællti: „Ætla mantv en koma eigi.“ Ferr Þorgeirr til Islandz með þeim manne er Iokell het. Þeir koma skipi sinv i Vaðil,

þat er hann bað, þa mællti konungr: „Nu mun at þvi koma, sem ek sagða enn fyrsta tima er þu komt a varn fund, at þu munder eigi vera gæfumaðr i ollum lutum. Nu mvn ek lofa þer, at þu farer ut til Islandz, enn eigi munum vit siaz siðan ef vit skilium nu.“ Þorgeirr svarar: „Þock kann ek yðr at þer lofit mer at fara, enn þat ætla ek, at fara a yðvarn fund at sumri.“ Konungr mællti: „Vera ma at sva se, at þu ætler þat, en eigi mun sva verða.“ Nu skilia þeir at sva mælltu; Þorgeirr tok ser fari með þeim norrænum manni er Iokull het ok for með honum vt til Islandz. Þat skip kom i Vaðil,

11—12. enn—fund: í fyrstu er ek sá þik *F*; þér á fyrsta fundi okkrum *R*. — 12. eigi: með ǫllu *tf. R*. — 12—13. vera—lutum: í ǫllu gæfumaðr *F*. i—lutum *ul. R*. — 13. Nu: en *tf. foran F*; ok *R*. lofa: leyfa *R*. ut *ul. F, R*. — 14. til Islandz *ul. R*. siðan: optar *F, R*. — 15. svarar: mælti *F, R*. Þock—yðr: Þakka vil ek yðr herra *R*. — 16. at fara: fǫrina *F*. ek: mér *tf. R*. fara: þegar at sumri *tf. F*. — 16—17. a—fund: til yðvar *R*. — 17. at sumri *ul. F*. ma: þat *tf. R*. — 18. sva—at(2) *ul. F, R*. þat: svá *F*; þér *R*. sva(2): þat *R*. — 19. at—tok: ok tók Þorgeirr *R*. — 20. norrænum *ul. F, R*. Iokull: Jókell *F*. — 21. vt *ul. F, R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok var Þorgeirr a Reykia holvm vm vetrin. En Illvgi kom sinv skipi i Ravnhavfn a Melracka slettv, Hb 378 ok setti hann þar vpp skip sitt ok for siþan norðan ok ætlaði heim a Reykia hola. Gavtr Sleitv svn, er fyrr var getið, kom til Illvga ok tok af hanvm far til Norex. I Miðfirði kom sa maðr til hans er Helgi

---

ok for Þorgeirr til vistar a Reykiahola. Illuga reiddi lengi vti vm sumarit, ok kom um haustit sið norðr F 161 i Hraunhofn a Melrackaslettu; hann setti þar upp skipit ok bio um ok fær menn til varðveizlu skipsins vm vetrinn, for við þat norðan vm herut ok ætlaði heim til Hola. Gautr Sleituson, er fyrr var getið, kom til fundar við Illuga, er hann for norðan, ok tok ser fari með honum at sumri. Einn dag, er Illugi aði hesti sinum með sinu foruneyti, kom þar G 49 maðr einn riðandi a aifanga; sa var i hvitri heklu. Hann qvaddi Illuga, hann tok qveðiu hans ok spurði hverr hann væri. Hann sagði: „Ek heiti Helgi.“ Illugi seger: „Hvaðan ertu kyniaðr eðr hvar attu heima?“ Helgi svarar: „Viða stendr kyn mitt fotum,

7. Þorgeirr *mgl. i 1149, H, Th.* vistar—Reykiahola: Hóla ok var þar um vetrinn *R.* — 8. lengi—sumarit: úti lengi sumars *R.* kom: skipi sínu *tf. F, R.* norðr *ul. R.* — 9. Hraunhofn: *m* (*alene*) *har* Hrauns-. hann: ok *R.* — 10—12. skipit—Hola: en hann reið norðan ok ætlaði heim á Reykhóla *R.* — 10. bio: þar *tf. F.* — 10—11. fær—vetrinn *ul. F.* — 11. við þat: síðan *F.* herut: sveitir *F.* — 12. heim til: á *1149, H.* til: á *F.* — 13. er—norðan: *Saal. 1149, Th, R*; er hann kom norðan *H*; *ikke i m, F.* — 15. hesti—foruneyti *ul. R.* með—foruneyti *ul. F.* sinu foruneyti: *Saal. 1149, H, Th*; sinum forunautum *m.* þar *ul. F, R.* — 16. einn *ul. R.* einn—aifanga: at honum *F.* a aifanga *ul. R.* aifanga: *Saal. 1149, H*; aafanga *m*; *ordet ikke i Th.* — 17. Hann: sá *R.* Illuga: hann *F.* hann: Illugi *F, R.* — 18. Helgi: Illugason *tf. 1149, Th.* — 19. Illugi: hann *H.* Illugi seger *ul. 1149, Th.* seger—ertu: spurði hvaðan hann væri *R.* — 19—20. eðr—heima *ul. F, R.* — 20. Helgi: hann *F, R.* Viða—fotum: kyn mitt er víða *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

selseista het; hann matti meira lavpa en nockorr hersir. Hann tok ok far af Illvga til Norex, með þeim hætti, at hann skylldi koma til hans at vari

en þo er her flest fyrer norðan land, enn hvergi a ek heima, ok eigi hefi ek heill til þess at hafa ij missara vistir, en iafnan hefer ek kaup a sumrum, ok enn hefer sva verit i sumar, ok marger menn kennaz við mik ef heyrer kenningar nafn mitt.“ Illugi spurði: „Hvert er þat?“ Helgi svarar: „Ek er kallaðr Helgi selseista.“ Illugi seger: „Fanefnt er þat kenningar nafn, enn þo hefi ek heyrt þin getið.“ Helgi mællti: „Þat er erendi mitt hingat, at ek vil vita, ef þu vill feria mik vtan at sumri.“ Illugi mællti: „Eru þer nockur vandræði a hondum eða hefer þu nockur fe.“ Hann seger: „Engi ero mer vandræði a hondum, en eyvit hefi ek fe, en vera mætti

4. en: ok *R.* er her *ul. R.* her: þat *F.* norðan: sunnan *F.* — 5. heima: nú *tf. F, R.* — 5—6. hafa—vister: vera tvau misseri í vist *R.* — 6. missara: *Saal. m, Th*; missera *1149, H, F.* vistir: bjǫrg *F.* hefer: tekr *F, R.* — 7. ok(1)—sumar *ul. F, R.* menn *ul. R.* — 8. mik—heyrer *ul. F.* heyrir: *Saal. 1149, H, Th*; heyra *m*; vita *R.* — 9. Illugi—svarar *ul. F.* er þat: þat væri *R.* Ek: er *tf. foran F.* — 9—10. Ek—selseista: Selseista em ek kallaðr *R.* — 10. seger: mælti *F.* — 10—11. er—þo: þykki mér þat vera, ok ei *R.* — 11. kenningar nafn *ul. F.* ek: eigi *tf. F.* — 12. Helgi: hann *F.* hingat *ul. R.* ek vil *ul. R.* — 13. vill: taka við mér ok *tf. R.* feria: flytja *F, R.* — 14. þer: þar *F.* nockur: engi *R.* — 15. nockur fe: peninga nǫkkora *R.* Hann: Helgi *1149, F.* Engi: eigi *R.* — 15—16. ero—vandræði: *Ordføjningen taget efter 1149, H, Th, saal. ogsaa R*; vandræði ero mer *m.* ero—hondum: hefir ek vandræði *F.* — 16. en: ok *R.* eyvit: *Saal. 1149, H*; eigi *m, R*; eygi *Th.* eyvit—ek: lítit *F.* mætti: svá *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok flytia vorv hans með hanvm. Ferr siþan Illvgi heim a Reykia hola ok var þar vm vetrin.

---

at helldr væri yðr lietti at mer, þvi at ek er oflíettr maðr.“ Illugi mællti: „Ertu nockurr atgeruimaðr?“ Hann seger: „Engi em ek iþrottamaðr, enn mikit traust a ek under fotum minum, ok briostheill er ek, ok þvi fær engi tekit mik a ras.“ Illugi mællti: „Gagn er þeim þat er allhræddir verða.“ Helgi mællti: „Ecki hefi ek þat reynt, at verða allhræddr, en vita vil ek hvart þu vill veita mer farit.“ Illugi mællti: „Kom þu i var til fundar við mik, ok ver með mer i flutningum, þa er ek dreg saman voru mina, ok far þa með mer vtann.“ „Sa kostr likar mer vel“ seger Helgi. Nu skiliaz þeir at sva mælltu, ok ferr Illugi vestr a Reykiahola ok er þar vmm vetrinn.

---

3. helldr—lietti: þér væri handléttir *F*, *R*; *første led i* handléttir *skrives i R* h^{0}, *men* ^{0} *gengiver antagelig et i membranen halvt udslettet* d. — 4. maðr *ul. R.* mællti: spyrr *R.* — 4—5. atgeruimaðr: íþrótta- *F, R.* — 5. Hann —iþrottamaðr: „Engi“ sagði hann *F.* iþrottamaðr: atgjǫrfi- *R.* — 6. minum *ul. F, R.* — 6—7. briostheill: maðr *tf. F, R.* — 7. ok—engi: (af *tf. foran R*) því at engi fær *F, R.* — 8. mællti: svarar *F.* er(1)—allhræddir: væri at því þeim er allhræddr kann *F.* er(1)—verða: þykki mér at því, en þó þeim mest er allhræddr er *R.* allhræddir: *Saal. 1149, H, Th, jfr. F, R*; hræddir *m.* — 9. Helgi: hann *R.* mællti: svarar *F.* — 9—10. Ecki —en *ul. R.* — 10. hvart: ef *R.* — 11—13. i—vtann: til mín er ek flyt vǫru mína til skips *R.* — 12. þa *ul. F.* — 13. vtann: til skips *F.* Sa: sjá *F.* — 14. likar: þykki *R.* vel: allvell *F*; allgóðr *R.* Helgi: hann *1149, R.* Nu—þeir: skilja nú *R.* — 15. sva mælltu: sinni *R.* ok ferr: fór *F.* Reykiahola: Hóla *R.* — 15—16. ok(2)—vetrinn *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Drap Þorgeirs Havars svnar.

Tveir brœðr bioggv i Garpsdal, het annarr Kalfr en annarr Steinolfr; þeir varv rikir menn ok vinsælir. Þordis het kona er bio i Olafsdal. Hon atti svn er Eyivlfr het, Þorgeirr het frændi hans, hann hafþi Þordis vpp fætt ok fostrað; hann var kallaðr hoflavsa, þvi at hann hafði til hversvetna meira en hann þvrfti. Þeir var vfostbrœðr Eyivlfr ok Þorgeirr, ok var með þeim mikil vinatta. Ein framfœrslv

XV. capitulum.

Brœðr ij biuggu i Garpsdal, het annarr Kalfr enn annarr Steinolfr. Þeir varu a ungum alldri ok vel fiareigandi ok vinsæler menn. Þordis het kona er
G 50 bio i Olafsdal; hon var eckia, goð husfreyia ok gagnsom. Son hennar het Eyiolfr er atti bu með henni, hann var geruiligr maðr ok vinsæll. Þorgeirr het frendi Þordisar er hon hafði upp fæðt ok fostrrat, hann var knaligr maðr. Hann atti þat kenningar nafn, at hann var kallaðr Þorgeirr hofleysa, enn þat kenningar nafn hlaut hann af þvi, at hann hafði til allz meira en hann þurfti, þegar hann atti nockut fe fyrer at raða. Með þeim fostbrœðrum Eyiolfi ok Þorgeiri var vingott a vnga alldri.

10. capitulum: *kun i 1149*; *overskrift i F*: Þorgeirr drap Gaut. — 11. i: *m har* a. — 12—13. a—ok *ul. R.* ok—menn: vinsælir menn ok vel auðigir *F.* — 13. menn: ok vel fjáðir *R.* — 14. goð: ok *tf. foran R.* — 14—15. ok gagnsom *ul. R.* — 15. er—bu: hann var at búi *R.* — 15—16. er—henni *ul. F.* — 17. het: maðr *tf. R.* — 17—18. ok fostrat *taget efter 1149, H, Th, saal. ogsaa R*; *ikke i m, F.* — 18. hann—maðr *ul. F.* knaligr: fráligr *R.* atti: hafði *F.* þat *ul. R.* — 19. at hann: ok *R.* Þorgeirr *ul. R.* hofleysa: -leysi *R.* — 20. kenningar *ul. F.* hlaut: tók *R.* — 21—22. þegar—raða *ul. F.* — 22. nockut *ul. R.* — 22—23. Með—vingott: þeir váru fóstbrœðr Þorgeirr ok Eyjúlfr, ok var vingott með þeim *R.* — 22. fostbrœðrum: brœðrum *F.* — 23. a—alldri *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

kerling var með þordisi hvspreyiv. Þeir varv miok glenzmikler, en kerling angraðiz miok við þat, en þeir ertv hana þvi meirr sem hon var angraðari. Ein dag þa er þeir glenzvðv hia kerlingv ok ste annarr þeira a fot henni, þa varð kerling reið ok mællti: „Litil sœmð er yckr i þvi at troða mik með fotvm, en sva vel sem nv semr yckr, þa mvnv þit ij fostbrœðr verst skilia yckað vinfengi a Islandi.“ Þeir svorvðv: „Miok ertv vspalig kerling.“ Hon

Þeir voru baðer knaer menn ok olater, ok var longum mikit vm þa, enn frammfærslukerling þordisar amaðiz opt við þa ok glimur þeira, en þeir glettuz þvi meirr við kerlingu sem hon angraðiz meirr við. Einn dag er þeir glimdu a golfi ok var mikit um þa, komu þar iafnan niðr er kerling var ok drogu verk hennar a fotum ser. Þa mællti kerling: „Litil fremd er yckr i þvi, at spilla verki fyrer mer eðr F 162 glettaz við mik, enn spa mun ek yckr spa: Sva vel sem nu er með yckr, þa munu þið vest skilia yckart vinfengi.“ Þeir segia: „Furðu ospalig syniz

10. baðer: gerviligir menn ok *tf. F*; *ul. R.* menn *ul. F.* ok(1): mjǫk *tf. F.* — 10—11. longum *ul. R.* — 11. enn—þordisar: Þórdís *F*; ein framfærslukerling var með Þórdísi, hon *R.* — 12. þa ok *ul. F, R.* — 13. kerlingu: hana *F, R.* sem—við *ul. F.* angraðiz—við: var ǫngværri *R.* — 14. Einn: ok *tf. foran F.* er—glimdu: glímðu þeir *R.* ok *ul. F.* — 14—15. var—þa *ul. R.* — 15. þar: þeir *F.* iafnan: opt *F, R.* niðr—var: við kerlingu *F.* er: sem *R.* drogu: hana ok *tf. R.* — 16. Þa: ok *F.* kerling: hon *R.* — 17. yckr *ul. F.* fyrer mer: mínu *F, R.* eðr: ok *F.* — 17—18. eðr—mik *ul. R.* — 18. Sva: at *tf. foran R.* — 19. þa—þið: at þit munuð *R.* þið: ij fóstbræðr *tf. F.* — 20. vinfengi: ok fóstbræðralag *tf. R.* segia: svara *R.* Furðu: Einkar *F, R.* syniz: þykkir *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

svarar: „Þetta man þo eptir ganga, sem nv mæli ek.“ En er váraði, þa sendir Illvgi varni[n]g sinn til skips; þa skylldi ok fara vtan með hanvm Þorgeirr
G 72 Havars svn ok þeir brœðr i Garpsdal, Kalfr ok Steinolfr, ok forv þeir Þorgeirr norðr fyri at bva skipit, en Illvgi reið til þings. Ok er þeir komv i

ockr þu vera.“ Kerling mællti: „Hversu sem yckr syniz þat, þa mun þat efter ganga, sem ek mæli nu.“ Vm varit epter, er þeir Illugi ok Þorgeirr hofðu vm vetrinn verit a Reykiaholum, beiddi Þorgeirr Illuga, at hann skylldi veita honum far vm Islandz haf. Illugi veitti honum þat sem hann bað. Kalfr ok Steinolfr or Garpsdal toku ser fari með Illuga. Nu er menn foru til skips um varit, þa mællti Illugi við Þorgeir: „Þat villda ek frændi, at þu færer norðr til skips með monnum minum, ok buit skipit um þingit, enn ek a erendi til þings at hitta vini mina, mun ek riða norðr af þingi; villda ek at skip væri albuit þa er ek kem norðr.“ Þorgeirr seger sva vera skulu sem hann villdi. Þa riez Þorgeirr norðr til skipsins a Slettu, enn Illugi bioz til þings. Stein-

7. vera: kerling *tf. 1149, Th.* Kerling mællti *ul. 1149, Th.* mællti: svarar *H, F, R.* Hversu: ok *tf. foran 1149, Th.* — 8. þat(1) *ul. F.* — 8—9. sem—nu *ul. F.* — 9. nu *tilhører i m næste punktum.* epter *ul. F, R.* — 11. Illuga—skylldi: at Illugi mundi *R.* far: með sér *tf. F.* — 12. veitti—bað: játar því *R.* honum *ul. F.* Kalfr: þeir brœðr *tf. foran R.* — 13. or Garpsdal *ul. F, R.* — 14. skips—varit: þings *R.* varit: sumarit *F.* — 15. við Þorgeir: til Þorgeirs *R.* ek: nú *tf. F.* — 15—16. færer—skips: riðir norðr fyri *R.* — 16. norðr *ul. F.* — 16—17. ok—þingit *ul. F.* — 16. buit: búir *1149*; bjoggi þér *R.* — 17. þings: með þriðja mann *tf. F.* — 18. mun: ok *tf. foran R.* norðr: til skips *tf. R.* villda: ok *tf. foran F, R.* ek: þá *tf. R.* at: þá væri *tf. F.* — 19. albuit: búit *R.* væri *ul. F.* þa *ul. R.* þa—norðr *ul. F.* seger: kvað *F.* — 19—20. sva—villdi: at svá skyldi vera *R.* — 20. hann: Illugi *F.* — 20—21. Þa—Slettu: Þorgeirr fór (reið Þ. *R*) norðr á Sléttu til skips *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Ravnhofn settv þeir fram skipið. Þar var þa Helgi selseista. Gavtr Sleitv svn var til skips komin, ok var eigi i motvneyti með Þorgeiri. Þar var illt til elldi viðar, ok forv sin dag hvarir at afla elldi viðar. E[i]n dag for Þorgeirr ok hans kvmpanar en Gavtr var heima. Matgerðar menn Gavtz þravt elldivið ok sogþv Gavt. Hann gengr til tialz Þorgeirs ok tekr spiot hans ok hoggr af skapti, kastar spiotinv i

---

olfr ok Kalfr ok Helgi selseista voru i ferð með Þor- geiri, enn vara þeira hafði fyrr farit. Þorgils Arason G 51 ok Ari son hans ok Illugi broðer hans riðu með flocki til þings or Breiðafirði. Þa er Þorgeirr kom norðr i hofnina, setti hann framm skipit ok bio. Gautr Sleituson var til skips kominn, ok hafði annat mautuneyti enn Þorgeirr. Þar var illt til elldi viðar, ok foru sinn dag hvarer at afla elldibranda, Þorgeirr ok hans forunautar, Gautr ok hans forunautar. Einn dag for Þorgeirr at afla elldibranda, enn Gautr var heima. Matsveinar Gauts hofðu ketil vppi, ok er vella var komin a ketil þeira, þa var lokit elldiviði þeira. Sogðu þeir Gauti til sinna vandræða. Gautr gengr til buðar Þorgeirs ok tekr ofan spiot hans, ok hoggr

---

9. ferð: fǫr *F*, *R*. — 10. þeira *ul. R.* fyrr: fyrri norðr *R.* farit: austr ok norðr *tf. F.* — 10—11. Þorgils—hans(2): þeir bræðr *R.* — 10—12. Þorgils—Breiðafirði *ul. F.* — 12. Þa: ok *R.* — 13. norðr—hofnina: í Hraunhǫfn *F.* hofnina: Hraunhǫfn *R.* — 15. enn Þorgeirr *ul. F.* — 16. foru .. hvarer: fór .. hvárr *1149.* elldibranda: *Saal. 1149, H, R*; -brandar *m, Th*; -viðar *F.* — 16—17. Þorgeirr—forunautar(2) *ul. F, R.* — 18. for Þorgeirr: fóru þeir Þ. *F.* Þorgeirr: með sína menn *tf. R.* elldi- branda: -viðar *F.* — 20. var komin: kom *R.* ketil þeira: ketilinn *R.* elldiviði: -brǫndum *R.* þeira(2) *ul. F, R.* — 21. þeir: þá *tf. F, R.* sinna *ul. F, R.* vandræða *ul. F.* Gautr: hann *F.* gengr: þá *tf. R.* — 22. buðar: tjalds *F, R.* ok(1) *ul. F.* spiot: skjǫld *R.* hans: Þorgeirs *F.* ok hoggr: hjó hann *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hvðfat hans; hann tok ok skiolld Þorgeirs ok klyfr svndr skiolldin ok spiot skaptið ok elldir vndir katlinvm, ok varð þa vel matbvið. Þorgeirr kom heim vm kvelldit ok saknar spiotz sins ok skialldar;
Hb 379 hann spyrr hverr tekit hefir. Gavtr segir, at hann „klavf hvartveggia vndir ketil varn, er eigi matti aðr matbva, er engi var elldiviðr, en ors þotti illt at eta ratt.“ Þorgeirr svarar: „Navðsyn var þat at matbva yðr, þvi at hra æti erv fyri boðin her i landz logvm, ok min herra Olafr konvngr fyri byðr ollvm sinvm monnvmm at eta hratt.“ Engi maðr fann at

af skapti spiotið ok kastar i rum hans ok hefer með ser skaptið. Hann tekr ok skiolld Þorgeirs ok hefer með ser, gengr siðan til elldzstoarinnar. Hann klyfr i sundr skiolldinn ok spiotskaptit ok ellder vnder katlinum, verðr þa vel matbuit. Þorgeirr kom heim umm qvelldit. Hann saknar skiott vapna sinna; hann spyrr hverr sveina hafi a brott borit „skiolld minn ok spiot.“ Gautr seger: „Ek tok skiolld þinn ok spiotskepti, ok klauf ek under ketil varn, en aðr matti eigi vel matbua, þvi at lokit var elldiviði varum, en oss þotti illt hratt at eta.“ Nu fann ecki a Þor-

12—13. spiotið—skaptið *ul. F.* — 12. kastar: kastaði spjótinu *R.* hans: Þorgeirs *R.* ok(2): en *R.* — 13—16. Hann—verðr: ok skjǫldinn ok klýfr undir ketil ok varð *R.* — 13—14. ok(2)—ser *ul. F.* — 14. Hann *ul. F.* — 15. skiolldinn ok spiotskaptit *omv. 1149.* — 17. Hann—sinna: ok sér at spjót hans liggr í rúmi hans, en í brottu skaptit ok skjǫldrinn *R.* skiott —sinna: nú skjaldar síns ok spjóts *F.* — 18. sveina: hans *tf. F.* — 18—19. sveina—spiot: í brottu hefði borit *R.* — 18. a—borit *ul. F.* — 19. minn: hans *F.* — 19—20. Ek—varn: at hann hafi klofit undir ketil þeira *R.* spiotskepti: -skapt *F.* — 20. en: er *F, R.* — 21. vel *ul. F, R.* þvi—varum *ul. R.* elldiviði varum: eldiviðinum *F.* — 22. eta: en spjót þitt liggr í rúmi þínu. Þorgeirr svarar: „Nauðsyn var þat at þér byggið

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgeiri mislikaði þetta. Annan dag for Gavtr ok hans kvmpanar at elldiviði, en sve[i]nar Þorgeirs sogþv hanvm, at [þa] vantaði við. Þorgeirr tok þa sk[i]olld Gavtz ok spiot ok hio vndir ketil. Gavtr kom heim, ok ser spiot sitt liggia skaptlavst i hvðfati sinv, hann saknar ok skialldar sins. Hann spyrr

---

geiri, at honum mislikaði sia tiltekia Gauts. Annan dag for Gautr ok hans forunautar af fa elldibranda, enn Þorgeirr var heima ok bio skip. Matsveinar Þorgeirs hofðu elldiviðarfatt, ok er þeir skylldu matbua, sogðu þeir Þorgeiri. Hann for til tialldz Gautz ok tok spiot hans ok skiolld, ok hio af skapti spiotið enn klauf skiolldinn vnder ketil. Þa skorti eigi elldivið til þess at vella mat þeira. Gautr kom heim

---

mat yðvarn til, svá at þér ætið eigi hrátt, því at Óláfr konungr bannar hverjum manni hrátt af eta" *tf. F*; Þorgeirr svarar: „Nauðsyn var þat at þér byggið vel til mat yðvarn, svá at þér ætið ei hrátt, því at hráæti eru bannuð í landslǫgum, ok konungr bannar með miklum varleik at menn eti ei hrátt." *tf. R.* — S. 108,22. Nu *ul. R.*

7. sia: sú *1149*; þessi *F.* sia—Gauts: þetta *R.* Gauts *ul. F.* — 7—8. Annan dag: Um daginn eptir *R.* — 7—9. Annan——skip: Þorgeirr var heima annan dag ok bjó skip sitt, en Gautr fór at eldibrǫndum með fǫruneyti sínu *F.* — 8. forunautar: menn *R.* fa elldibranda: afla til eldiviðar *R.* — 9. var—ok *ul. R.* — 9—10. Matsveinar Þorgeirs: matunautar hans *R.* hofðu: ketil uppi, þeim varð (var *R*) *tf. F, R.* — 10. elldiviðarfatt: -skortr *R.* — 10—11. er——matbua *ul. F, R* — 11. sogðu—Þorgeiri *taget efter 1149, H, Th*; sogðu til Þorgeiri *F, R*; fóru þeir til Þorgeirs ok sǫgðu honum *m.* for: *Saal. 1149, H, Th, F*; gekk m, gengr *R.* tialldz: rúms *R.* — 12. spiot—ok(2) *ul. F.* skiolld: hans *tf. F.* spiotið: spjót hans *F*; ok kastar í rúm hans *R.* — 13. enn: ok *F*; hann *R.* skiolldinn—ketil: undir ketil hvárttveggja *F*; undir ketil skapt hans ok skjǫld *R.* Þa skorti: ok skorti hann *F.* — 13—14. Þa—þeira: ok varð þá vel matbúit *R.* — 14. elldivið: eldi *1149.* elldivið—þeira: eldiviðinn *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hverr tekit hefir. Þorgeirr svarar: „Þat klavf ek vndir ketil i dag, þvi at sveinvm varð elldiviðar skortr.“ Gavtr mællti: „Seint lettir þv af at avka vsœmðir við ors frændr.“ Þorgeirr s[egir]: „Sva er leikr hverr sem byriaðr er.“ Gavtr hio þa til Þorgeirs, en hann lavst við exi sinni við hogginv ok bar af ser, ok skeindiz þo nokot a fœti. Lvpv þa menn meðal þeira ok helldv þa Þorgeiri. Hann
G 73 mællti: „Ekki þvrfv þer mer at hallda, ecki geri ek

---

vm qvelldit, ok spurði hvat menn vissi til skialldar
F 163 hans eða spiotskeptis. Þorgeirr svarar: „Skiolld þinn ok spiotskepti klauf ek under ketil i dag, þvi at matsveinum varð elldiviðar fatt.“ Gautr seger: „Seint
G 52 lætr þu af at auka oss skaprauner.“ Þorgeirr svarar: „Sva er leikr hverr sem heiman er gerr.“ Gautr hio þa til Þorgeirs, en hann laust við exi sinni ok bar af ser hoggit, skeindiz þo litt a fæti. Þa hliopu menn i milli þeira ok toku þa ok hielldu. Þorgeirr mællti: „Eigi þurfi þer at hallda mer, þvi at ek mun mik nu til engis ofriðar likligan gera.“ Nu

---

10. vm qvelldit *ul. F.* ok: fann spjót í rúmi sínu skaptlaust, skjǫld sinn sér hann hvergi, hann *tf. F*; sér spjót sitt liggja í rúmi sínu skaptlaust, en sér hvergi skjǫld sinn, ok *tf. R.* spurði: spyrr (hann *tf. R*) þá *F, R.* — 11. eða: ok *F, R.* — 11—13. Skiolld—fatt: Ek klauf undir ketil hvárttveggja *F.* — 12. ketil: várn *tf. R.* — 13. matsveinum—fatt: sveina vantaði eldivið *R.* seger: mælti *F, R.* — 14. lætr—oss: leiðiz þér at gera mér *R.* — 14—15. svarar: mælti *R.* — 15. heiman er: hann er heiman *R.* — 16. hann: Þorgeirr *F.* — 16—17. við—hoggit: hǫggit af sér með ǫxi sinni *F.* — 17. skeindiz: ok *tf. foran F, R.* þo *ul. R.* litt: at *tf. 1149*; lítit *H*; þat *tf. F.* — 18. i *taget efter 1149, H, Th*; *ikke i m*; á *F, R.* milli: meðal *R.* toku—ok(2) *ul. F.* hielldu: þeim *tf. F.* — 20.nu *ul. F, R.* ofriðar *ul. F.* gera: at sinni *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

að sinni.“ Varv þeir nv skilþir ok for hvarr i sitt tialld, ok forv siþan at sofa. Ok vm nottina stendr þorgeirr vpp ok tekr exi sina, ok gengr i tialld þat er Gavtr svaf i ok vekr hann. Gavtr sprettr vpp ok villdi gripa vapn sin. Þa hio þorgeirr i havfvð Gavti ok klyfr hann i herðar niðr, ok geck brott siþan til tiallds sins. Kvmpanar Gavtz voknvðv við brestin er hann var vegin, ok bioggv vm likið. Sva segir þormoðr:

varu þeir skilder ok fara hvarertveggiu til sins tialldz, hafa siðan nattverð ok leggiaz siðan til svefns. Ok er menn varu sofnaðer, þa riss þorgeirr upp ok tekr exi sina i hond ser ok gengr til tialldz þess er Gautr var i, ok spretter tialldskorum ok gengr inn i tialldit ok at rumi Gautz ok vekr hann. Gautr vaknar ok spratt upp ok villdi taka til vapna, ok i þvi bili hoggr þorgeirr til Gautz ok klyfr hann i herðar niðr. Feck Gautr af þvi sari bana. Þorgeirr gengr a brott ok til buðar sinnar; buðunautar Gautz vakna við brestinn er hann var veginn, styrmdu þeir yfer liki hans ok biuggu vm. Vmm þenna atburð orti þormoðr visu þessa:

9. varu—ok *ul. F.* fara hvarertveggiu: *Saal. 1149, H, Th, F*; ferr hvartveggi *m.* hvarertveggiu: hvárir *R.* — 10. hafa: ok *tf. foran 1149.* hafa—svefns *ul. F.* siðan nattverð: nú nætrfrið *R.* leggiaz siðan: fara *R.* Ok: um náttina *tf. F.* — 11. menn: þeir *1149.* þa *ul. F, R.* ok *ul. F.* — 11—12. ok—ser *ul. R.* — 12. sina *ul. F.* — 12—13. þess—i: Gauts *F, R.* — 13. ok(2) *taget efter 1149, H, Th, ogsaa i F, R, ikke i m.* — 13—14. inn—ok(1) *ul. F.* — 14. i—ok(1) *ul. R.* hann: upp *tf. F.* — 15. spratt —villdi: vill upp spretta ok *R.* ok(3) *ul. F.* — 15—16 ok —Gautz: þá hjó þorgeirr í hofuð Gauti *R.* — 16. Gautz: hans *F.* klyfr: hjó *F.* — 17. Gautr: hann *F, R.* af—sari: þegar *R.* sari: skjótan *F.* — 18. gengr; ferr *R.* a *taget efter 1149, H, Th*; i *m, F, R.* buðar sinnar: tjalds síns *F, R.* — 19—20. styrmdu—vm: ok stóðu upp ok bjoggu um lík hans *R.* — 20. þeir: þar *tf. F.* líki hans: honum dauðum *F.* biuggu: síðan *tf. F.* vm: lík hans *tf. F.* — 21. orti: kvað *F.* þessa *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Gavt veit ek at svn Sleitv
snarfengr með lið drengia.
havlldr var harðar deilldir
hiorkrafþan naf fiorvi
vfeigvm varð eigi
Hb 380 almþings i gny malma
ok verðr rik þeim er rækir
ravn stynfvllv lavnað.

Ein dag sa þeir Þorgeirr at skip siglði af hafi þangat til hafnar, þeir kostvðv ackeri ecki miog nær skipi

---

13. Gautr veit ek at son Sleitu
snarfeingr með lið dreingia
haulldr við harðar deillder
hiordiarfan nam fiorui
ofgeiginn varð eigi
almþings i gny malma
opt verðr rik þess ræker
raun stynfullu launat.

XVI. capitulum.

Efter þenna atburð sa Þorgeirr einn dag hvar skip sigldi af hafi þangat til hafnar, þat skip tok þar hofn, ok lagu vm ackeri eigi allnær skipi Þorgeirs.

---

11. Gautr: Gaut *F*, *R.* at *ul. F.* — 12. snarfeingr: -fæingan *F.* með lið: meþal *AM.* — 14. hiordiarfan: *Saal. 1149*, *H*, *F*, *R*; -diarfr *m*, *Th*; er *tf. F.* nam: *m* (*alene*) með. — 15. ofgeiginn: -geigum *R.* ofgeiginn—eigi: enn hne orua spennir *F.* — 17. opt—þess: rik uard þeim *F*; ok varð ríkr þat *R.* ræker: ræki *F.* — 18. stynfullu: ofstopa *F.* — 19. capitulum *kun i 1149; overskrift i F*: Dráp Þorgeirs Hávarssonar. — 20. sa: þeir *tf. R.* Þorgeirr: þeir *F.* einn: um *F.* einn dag *ul. R.* — 21. hafi: ok *tf. R.* hafnar: Hraunhafnar *F*, *R.* þat skip: ok *R.* — 22. lagu: þar *tf. R.* skipi Þorgeirs: landi *F*, *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgeirs. Hann for með skipverivm sinvm a bati at spyria tiðinda, eða hverir formenn væri fyri skipinv. Hanvm var sagt at maðr grœnlenzkr, sa er Þorgrimr trolli het, reð fyri skipinv. Hann spvrði hversv margir menn varv a skipinv. Þorgeiri var sagt, at þeir varv xl vigra manna þar a. Þorgeirr sa at þar var mikill liðs mvnr ef þa greindi a, því at þeir Þorgeirr varv eigi meirr en xx menn. Þa mællti Þorgeirr: „Af því at þat er mællt, at her se

---

Hann for a bati með skipverium sinum til kaupskipsins, ok spyrr hverr fyrer skipinu reði; honum var sagt, at Þorgrimr Einars son reði fyrer skipinu, er kallaðr var traulli, grænlendzkr maðr, ok annarr maðr Þorarinn ofsi Þorvalldzson, norðlendzkr maðr. Þeir spyria hverr fyrer því skipi rieði, er þar var G 53 fyrer i hofninni; þeim var sagt, at Illugi Arason ætti skipit, en þa reð fyrer skipinu Þorgeirr Havarsson. Þorgeirr spyrr hversu fiolmennt þeir hefði a skipinu. Honum var sagt, at þar væri xl karla innan borðz. Nu sa Þorgeirr at þar var mikill liðs munr ef þa skildi nockut a, því at þeir Þorgeirr varu ei fleiri en xx vigra manna. Þorgeirr mællti: „Yðr qveð ek at þessu styrimennina; þat er mællt af morgum

---

10. Hann: Þorgeirr *F, R.* — 10—11. kaupskipsins: þeira er komnir váru *R.* — 11. reði: átti að ráða *R.* — 12. Þorgrimr: trǫlli *tf. R.* reði: ætti að ráða *R.* — 13. er—maðr *ul. R. F har* er *efter* maðr. — 13—14. annarr maðr *ul. R.* — 15—18. Þeir—Havarsson *ul. F.* — 15. hverr: hverir *R.* þar var *ul. R.* — 16. hofninni: lægi *tf. R.* — 17. skipit *ul. R.* skipinu *ul. R.* — 18. Þorgeirr spyrr: þeir spurðu *F.* — 18—19. fiolmennt—skipinu: fjǫmennir þeir váru *R.* — 19. þar: þeir *F.* karla: vígra *tf. foran R.* — 19—20. innan borðz: á skipi *R.* — 21. skildi—a: greindi á um nǫkkot *R.* nockut: í nǫkkuru *1149.* því—varu: þar sem hann hafði *R.* — 22. fleiri: meirr *F, R.* xx *taget efter F, R, jfr. Hb*; xxx *M-haandskrifterne.* vigra manna: menn *R.* — 23—s. 114,12. af—monnum *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hvarir tveggiv eigi at fvllv iamnaðar menn, þa syniz mer, at ver setim grið var a millim sakir varygðar.“ Þorarin ofsi het annarr styri maðr a skipi með Trolla, ok varv siþan grið sett með þeim. Sva segir Þormoðr:

Gvllz reð Þorgeirr þolla
þvi næst griða æsta
Hb 381 ser er hann seyðis fiarri
svingeðr með lið minna
allt tekr segr en snialli
sanlavgs friðar monnvmm

---

monnum, at ver sem hvarir tveggiu nockut oiafnaðar menn ok ecki oagiarner við aðra. Nu vil ek þess biðia, at ver gerum eigi vara hreysti ok harðfeingi at folsku ok ofriði; syniz mer þat rað, at ver setim grið meðal var til varuðar.“ Þeir Þorgrimr ok Þorarinn toku þvi vel, ok for þat framm at grið varu sett, sem Þormoðr orti vmm:

14. Gullz rieð Þorgeirr þolla
þvi næst griða æsta
ser er hann sa fari
suinngeðr með lið minna.
Aull tekr seggr enn snialli
sannleiks friðar manni

---

12. nockut: nǫkkurir *1149*. — 12—13. nockut—aðra: ofstopamenn *F, R.* — 13. Nu: ok *R.* — 13—14. vil—biðia: sýniz mér þat ráð, at vér gætim (hvárir tveggju *F*) (til *R*) *F, R.* — 14—15. ok harðfeingi *ul. R.* — 15. folsku: fíflsku *F.* ok: eðr *R.* syniz—ver: ok *R.* — 16. meðal var: með oss *F.* — 16—17. Þorgrimr—Þorarinn *ul. F.* ok Þorarinn *ul. R.* — 18. sem: svá *tf. foran 1149, H*; *m har* ok *foran* sem. sem—vmm: svá segir Þormóðr *R.* — 18—s. 115,11. sem—tæla *ul. F.* — 19. rieð: reiþ *AM.* — 21. ser: ger *1149*. sa fari: saaf erri (saaf *undtagen* s *underprikket som utydeligt i originalen*) *AM.* — 23. tekr: tók *R.* — 24. sannleiks: -ligs *R.* manni: monnum *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fliot þa er fyrðar nytan
fvllmæli reð tæla.

Nu varv grið sett meðal þeira, for þa Þorgeirr til skips sins. Flvtti hann þa vt allt fe skipveria sinna ok let skip sitt liggia vm akkeri allnær landi, ok varv menn hans iamnan allir a scipi, þvi at hann trvði [eigi] þeim Þorgrimi ok Þorarni, þo at grið væri millim þeira. Þeir Þorgrimr spvrðv þa vig Gavtz Sleitv svnar, þvi at Þorgeirr hafþi eigi sagt

fliotz þa er fyrðar nyta
fullmæli reð tæla.

Nu er grið varu sett meðal þeira, þa for Þorgeirr til skips. Hann flutti þa ut a skip allt fe skipveria sinna ok let skipit liggia vm ackeri eigi allnær landi, ok varu þa menn hans aller a skipi, þvi at hann trvði eigi til fulls þeim Þorgrimi ok Þorarni, þo at grið væri sett meðal þeira. Menn koma af landi ofan til F 164
þeira Þorgrims ok segia þeim vig Gautz Sleitusonar, þat er þar hafði vorðit i hofninni, þvi at Þorgeirr hafði eigi sagt þeim vigit. Ok er Þorarinn heyrer þessi tiðendi sogð, þa heimter hann Þorgrim a tal

10. fliotz: *Saal. 1149, H, Th*; fliorz *m*; fliot *R*. — 12. meðal þeira *ul. F.* meðal—þa *ul. R.* — 13. skips: síns aptr *tf. R.* ut. *ul. F.* skipveria *taget efter 1149, H, Th*; *saal. ogsaa R*; -manna *m.* skipveria sinna: sitt *F.* — 14. liggia: fljóta *R.* — 15. þa *ul. F.* trvði: þeim *tf. F, R.* — 16. fulls: þess fullnaðar *F.* þeim—Þorarni *ul. F, R.* þo at: þótt *R.* — 17. sett: á *tf. R.* meðal þeira *ul. F.* — 17—18. ofan—Þorgrims *ul. R.* — 18. þeira Þorgrims: fundar við þá Þorgrím *F.* þeim: Þorgrími *tf. R.* — 19. þat—hofninni *ul. F, R, dog har R* er *mellem* Sleitusonar *og* þvi. — 20. þeim vigit: frá víginu *F.* vigit: þat *R.* Þorarinn: ofsi *tf. F, R.* — 21. þessi—sogð: þat *R.* sogð *ul. F.* — 21—s. 116,12. a—saman: til máls við sik *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeim vigit. En er Þorarin ofsi spvrði þat, þa mællti hann við Þorgrim trolla: „Eigi mvnda ek grið hafa sellt Þorgeirri, ef ek hefða vitað vig Gavtz vinar mins ok frænda; vil ek nv vita ef þv villt mik til styrkia at hefna hans.“ Þorgrimr svarar: „Þer mvn ek at þersv fylgia, en torsotlegr syniz mer Þorgeirr þar sem nv er hann komin.“ Þorarinn mællti: „Ver skvlvm bera a land dyrgripi vara, ok ma at hans menn fari a land at sia ok forvitnaz gripina, ok mvnv ver þa fyrst drepa ok fætta sva lið þeira.“ Þeir Þorgrimr ok Þorarin varv felagar ok hofþv

einn saman ok mællti sva: „Eigi mvnda ek grið
G 54 hafa sett við Þorgeir ef ek hefða vitað þessi tiðendi, vig Gautz frænda mins. Nu vil ek vita af yðr hvers ek skal þar van eiga vmm liðveizlu, ef ek vil hefna Gautz.“ Þorgrimr svarar: „Eigi mun ek skiliaz við yðr i þessu mali, en torsottligr syniz mer Þorgeirr vera.“ Þorarinn mællti: „Ver munum bera a land upp einhvern dag skruð ok lerept ok aðra goða gripi ok breiða til þerris, ok kann vera, at nockurer menn Þorgeirs fari vt at vndraz gripina, ok munu ver fyrst drepa þa ok fæcka sva lið þeira.“ Þorgrimr mællti: „Freista mattu þess ef þu villt.“ Þeir

12. sva *ul. R.* — 13. sett—Þorgeir: selt Þorgeiri *F*, *R.* þessi tiðendi *ul. F, R.* — 14. frænda mins: vinar míns ok frænda *F, R.* af yðr: til *F.* yðr: þér *R.* — 15. þar *ul. R.* þar—eiga: ætla *F.* vmm—ef: því *R.* liðveizlu: þar sem þú ert *tf. F.* — 16. Gautz: hans *R.* svarar: mælti *R.* mun: má *R.* — 17. yðr: þik *F, R.* — 18. vera: þar sem hann er *R*; þar sem hann er hér kominn *tf. F.* munum: skulum *F, R.* a *mgl. i m.* — 19. upp *ul. R.* einhvern dag *ul. F, R.* skruð: vár *tf. m* (*alene*). goða *ul. R.* — 20. ok(1)—þerris *ul. R.* nockurer *ul. R.* — 21. vt *ul. F, R.* vndraz: *m* (*alene*) *har* skoða. gripina *ul. F, R.* munu: skulum *R.* — 23. mællti: svarar *F.* Freista—þess: gera máttu (má *R*) þat *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ætlað at fara til Grœnlandz, ok barv þeir þvi eigi fé sitt af skipi. Ein goðan veðrdag barv þeir Þorgrimr a land skrvð ok marga goða gripi. Þan dag forv þeir Kalfr ok Steinolfr xij saman til landz a bati eftir vatni, ok lvpv þegar iij af [monnvm] þeira þangat sem varningrinn var, ok varv þeir þegar drepnir. Þeir Þorgrimr ok Þorarinn fara þa með liði sinv at

---

Þorgrimr ok Þorarinn hofðu ætlat at fara til Grænlandz ok attu felag saman, bæði skip ok ahofn, ok bera þeir fyrer þvi eigi fe sitt af skipi. Einn veðrdag goðan baru þeir Þorarinn a land upp skruð ok lerept ok goða gripi, ok breiddu við þerri; þann dag foru þeir Kalfr ok Steinolfr xij saman a bati til landz efter vatni, ok er þeir sa varning a land breiddan, þa hliopu þrir menn af liði þeira þangat sem þeir sa varninginn, ok þegar er þeir komu þangat, þa varu þeir drepner. Ok epter þat foru þeir Þorarinn ok Þorgrimr með liði sinu at þeim Kalfi, þeir gerðu þa handtekna Kalf ok Steinolf ok settu i fiotur, en þeir drapu þar vi menn hia vatninu. Helgi selseista hio i fyrstv mann þeira Þorarins banahogg, ok

---

8. ok Þorarinn *ul. R.* hofðu ætlat: ætluðu *R.* at fara *ul. F.* — 9. attu: þeir *tf. F.* felag: fé *R.* — 9—10. bæði —skipi *ul. F.* — 10 þeir—sitt: þat eigi *R.* — 11. Þorarinn *ul. F, R.* upp *ul. R.* — 12. ok(1): aðra *tf. F.* goða: aðra *R.* — 13. saman *mgl. i m.* — 14. efter vatni *ul. 1149.* — 14. varning—breiddan: varninginn *F.* a land: allan *1149.* breiddan: borinn *R.* — 15. þrir: þeir *1149, H, Th.* þeira: at undraz *tf. R.* — 15—16. þeir—varninginn: varningrinn var *F.* — 16. þangat *ul. R.* þangat, þa: þar *F.* — 17. Þorarinn ok *ul. R.* — 18. Kalfi: Steinólfi *F*; ok Steinólfi *tf. R.* þeir: ok *R.* — 18 —19. þeir—Steinolf: ok tóku þá *F.* — 19. Kalf—Steinolf *ul. R.* settu: þá *tf. F.* þeir *ul. F, R.* — 20. vi: *Saal. F, R, jfr. Hb*; iij *M-haandskrifterne.* menn *ul. R.* — 21. i—banahogg: einn mann banahǫgg af mǫnnum Þorgríms *R.* mann—banahogg: einn fǫrunaut Þorgríms *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeim Kalfi ok Steinolfi ok bvndv þa, en drapv vi þeira menn. Helgi selseista drap i fyrstv ein forvnaut þeira Þorgrims ok liop brott siþan, menn liopv eftir hanvm ok nadv hanvm eigi. Liop hann eð œfra vm fioll netr ok daga, þar til er hann kom til alþingis, ok sagði þeim Þorgilsi ok Illvga þav
G 75 tidinði, er gerðz hofðv i Ravnhofn, þa er hann for brott. En eftir þav vig er nv var fra sagt tokv þeir Þorg[ri]mr kavpskips batin, þann er Kalfr hafþi haft

epter þat hliop hann a brott. Menn runnu efter honum ok fengu eigi tekit hann. Hliop hann it efra vm fiall daga ok nætr, ok nam eigi fyrr staðar en hann kom a Þingvoll. Hann sagði þeim Þorgisli ok Illuga þau tiðendi, er gerz hofðu i Hraunhofn þa er hann for i brott.

XVII. capitulum.

Eftir þessi tiðendi er nu var fra sagt toku þeir Þorgrimr kaupskipsbatinn, þann er þeir Kalfr hofðu til landz haft, ok foru þa til skips sins. Þorgeirr var a skipi vt ok þeir IX saman, ok vissu þeir eigi
G 55 þau tiðendi er a landi hofðu gerz, þvi at leiti

10. epter—hann: hljóp eptir þat *R.* a *ul. 1149.* — 11. Hliop hann: hann fór *R.* hann: Helgi *F.* — 12. um fiall: eptir fjǫllum *F.* fiall—nætr *ul. R.* nam—staðar: linnir eigi fyrr *1149*; létti eigi ferð sinni fyrr *R.* — 13. hann—þingvoll: á þingvelli *F.* Hann: ok *F, R.* — 14. gerz: orðit *1149.* — 14—15. i—brott *ul. F.* — 15. i brott: þaðan *R.* — 16. capitulum *kun i 1149. Ikke kapitelskifte i F, R.* — 17. Eftir: nú *tf. foran F.* þessi: þau *R.* tiðendi—sagt: víg *F.* var—sagt: váru sǫgð *R.* — 18. Þorgrimr: Þórarinn *R.* kaupskipsbatinn: bátinn *R.* — 19. haft *ul. R.* skips sins: skipsins *F.* — 20. vt: sínu *R*; *ul. F.* ok(1)—saman *ul. R.* IX: VIII *F.* vissu þeir: vissi *F.* — 20—21. vissu—at: vissi eigi þenna atburð, IX váru þeir á skipinu, var *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til lanz. Þorgeirr var vt i skipi ok vissi eigi þav tiðindi, er a l[an]dinv hofðv gerðs, ok fann hann eigi fyrr, en þeir Þorgrimr flvttv kavpskip sitt at skipi hans með ij batvm ok varv allir herklæddir, ok leggia borð við borð. Þeir Þorgeirr gripa þa vapn sin ok veriaz vel ok drengilega, en af þvi át liðsmvnr var s[v]a mikill, at meirr var en iiij um ein, Hb 382 þa gengv þeir Þorgrimr vpp i skip Þorgeirs. Þorgeir[s] menn fellv bratt; hann hafþi eigi fleiri vapn en eina exi, hio hann með henni bœði stort ok akapt, ok var þat lengi er þeir komv eigi sarvm a

bar a milli þar sem vatnit var ok skipit. Finnr Þorgeirr eigi fyrr, en þeir Þorarinn flytia kaupskipit með ij batum þangat til skips þeira Þorgeirs, ok aller herklædder. Þeir Þorgeirr gripa vapn sin ok veriaz vel. Þeir Þorgrimr flytia þa skip sitt at skipi Þorgeirs ok leggia borð við borð, tekz þa skiott harðr bardagi. Na þeir bratt uppgaungu a skip Þorgeirs ok lata skamt storra hoggva i milli. Þorgeirr hio iafnan tveim hondum með oxinni, ok var lengi þat at þeir komu eigi hoggi a hann, þvi at engum

12. bar *ul. R.* milli: meðal: *1149, H, F.* — 12—13. þar—Þorgeirr: vatzins ok þeira er á skipinu váru, ok því fundu þeir *R.* — 13—14. þeir—með: Þorgrímr flutti skipit undir þeim á *R.* — 13. Þorarinn *ul. F.* — 14. þangat—Þorgeirs *ul. R.* þeira—ok: hans *F.* Þorgeirs: -gríms *1149, H.* ok: váru *tf. R*; *ul. F.* — 15. herklædder: vápnaðir *R.* gripa: þrífa *F.* gripa—sin: vápna sik *R.* — 15—16. ok—vel *ul. F.* — 16. vel: drengiliga *R.* þeir *ul. F.* Þorgrimr: ok Þórarinn *tf. F*; *ul. R.* þa *ul. F, R.* — 16—17. skipi Þorgeirs: þeim *R.* — 17. tekz: ok *tf. foran R.* þa skiott: þar *F, R.* — 18. þeir: Þorgrímr *tf. R.* — 18—19. a—Þorgeirs *ul. F, R.* — 20: iafnan *ul. F, R.* oxinni: breiðexi *F, R.* — 21. þat—eigi: áðr en þeir kæmi *F.* hoggi: ‚sári *F, R.* þvi: firir *tf. foran F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hann, þvi at engvm þotti girnilig gisting vndir exi hans. Ok er hans men varv fallnir, liop hann aftr i stafnin ok varðiz þaðan. Sva qvað Þormoðr:

Stirðr reð stapn að varða
strengreins togvm drengia
itr þvi at ár var heitin
avðstiori þrek fiorvm
aðr sigreynar sinvm
sar hlvtv meðr at hvarv
vt við eigi ern litin
erring fell a knerri.

þotti girniligt gistingarbol vnder exi hans, en þo hlutu þat marger. Menn Þorgeirs fiellu bratt; hliop hann þa aptr i stafninn ok varðiz þaðan, þvi at við mikinn liðsmun var at etia, sva sem Þormoðr orti vmm:

15. Striðr rieð stafn at veria
streinghestz taugum dreingia
itr þvi at ár var heitinn
auðstiori þrek fiorum
aðr sigrreyner sarum
sar hlutu meðr at varu
vt við eigi litla
errinn fell a knerri.

---

12. girniligt: gott *F, R.* gistingarbol: at eiga gisting *F.* en *ul. F.* — 13. hann: Þorgeirr *F, R.* — 15. at *mgl. i m.* etia: eiga *F.* sva *ul. R.* — 15—s. 121,18. sva—brugðit *ul. F.* — 16. Striðr: stirðr *AM.* — 17. streinghestz taugum: streng hreinstungum *R*; streing hreinstugum *AM.* — 19. auðstiori: -styrir *R*; *AM som m.* — 20. sigrreyner: sigreynir *1149*; sigręger *R*; sigrœnir *AM.* sarum: sinum *R.* — 21. varu: hvaru *R. Med denne linje hører i AM Arni Magnússons haand op for Þorgeirsdrápas vedkommende; drapaens resterende del er skrevet af en anden.* — 22. eigi: eing *R*; *AM som m.* litla: lítil *AM.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Kent hefir fiorr hve frændvm
folk beitir skal veita
dyrs þo at drengi væri
dylgiv samt at fylgia
þægs fræ ek Þorgeir eiga
þav erv orð komin norðan
handar griotz fra hreyti
hvg þan er við man brvgþið.

Aller mælltv eitt vm hans vorn ok frœknleik, at engi þottiz hans iamningia fvndid hafa. Hann hio

---

16. Kent hefer fiorr hve frændum
folk hneiter skal veita
dyrr þo at dreingi verri
dylgiusamr at fylgia
þregs fra ek Þorgeir eiga
þau ero orð komin norðann
handar griotz fra hreyti
hug þann er við mun brugðit.

Aller agættu hans vorn, þeir er vissu hversu hraustliga hann varðiz, ok mælltu aller eitt um hans vorn ok frœknleik, at menn þottuz eigi hans iafningia G 56
fundit hafa. Þorgeirr hio hart ok tiðum af miklu afli ok auruggum hug, ok var honum sialfum hugr sinn

---

11. *Foran vers 16 har R*: Ok enn kvað hann aðra. fiorr: *Saal. 1149, Th*; fior *H, R*; fiorv *m.* — 12. folk: fylk *AM.* hneiter skal: heitir þat *R.* — 13. dyrr: dyrs *R.* dregi: drengar *R*; drengir *AM.* verri: veri *R* (*forkortet, kan godt læses* væri); væri *AM.* — 14. dylgiusamr: dylgiusátt *R.* — 15. þregs: *Saal. 1149, Th*: þegs *H*; þreggs *m*; þat *R.* — 18. mun: var *AM.* — 19. Aller: menn *tf. F, R.* — 19—20. hraustliga: rǫsk- *F.* — 20—21. vorn ok *ul. F, R.* — 21. at—eigi: ok eigi þóttuz *R.* eigi: ǫngan *F.* — 22. hio: nú *tf. R.* — 23—s. 122,9. ok(2)—bryniu *ul. F.* — 23. sinn: hans *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hart ok tiðvm, ok varv honvm lengi sin hogg bœði fyri skiolld ok bryniv. Þeim Þorgrimi sottiz [seint], þvi at harfengra var fyri en þeim kom i hvg, ok varð þeim hann dyrkeyptr, þvi at Þormoðr hefir sva ort, at hann va þar xiii menn aðr hann let lif sitt, en ij erv nefndir i Þorgeirs drapv. Mar hæt Austmaðr er fyrstr kom sari a hond Þorgeiri, ok hio hann þann bana hogg. Þorir het sa maðr er

---

bœði fyrer skiolld ok bryniu, ok þikiaz menn eigi
F 165 vita þvilika vorn sem Þorgeirr hafði. Almattigr er sa, sem sva snart hiarta ok vhrætt gaf i briost Þorgeiri, ok eigi var hans hugpryði af monnum ger ne honum i briost borin, helldr af enum hæsta hofuð smið. Nu fyrer þvi at þeim Þorgrimi reyndiz meiri mannraun at sækia Þorgeir helldr en klappa vm maga konum sinum, þa sottiz þeim seint, ok varð þeim hann dyrkeyptr, þvi at Þormoðr hefer sva vm ort, at Þorgeirr yrði xiiij manna bani aðr hann fiell, en ij ero nefnder i Þorgeirsdrapu þeir er hann va þar. Marr het Austmaðr sa er fyrst kom sari a Þorgeir; hann hio a hond Þorgeiri, ok er hann hafði þat sar fengit, þa hio hann Ma banahogg.

9—10. ok(2)—hafði: því at meiri raun (mannraun *R*) var at ráða at Þorgeiri (undir hǫgg hans *F*) (við hans hug *R*) en at leóni, þá er teknir eru frá henni hvelparnir, (ok *R*) er hon þá grimmust (þat—grimmast *R*) í sínu eðli *F*, *R*. — 11. snart: ǫrugt *F*, *R*. vhrætt *taget efter F*, *R*; úheyrt *m*, *1149*. — 12. hugpryði: prýði *F*. — 13. briost: of *tf. F*. — 14. fyrer—reyndiz: reyndiz þeim Þorgrími ok Þórarni svá at *F*. — 15. mannraun: væri *tf. F*. helldr en: en at *F*. — 16. maga: júgur *F*. — 18. xiiij: fjǫgurra *F*. fiell: væri veginn *F*. ij: menn *tf. F*. — 20. þar *ul. F*. sa—sari: en annarr Þórir, ok kom Márr fyrstr banasári *F*. — 21. Þorgeir *mgl. i m*. — 21—22. er—þat: *m* (*alene*) *har*: enn hafði hann.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

lagþi spioti i gegnim hann, en Þorgeirr geck a spiotið vpp at hondvm Þori ok hio i havfvð hanvm ok klavf hann i herðar niðr. Sva segir Þormoðr:

Havs fra ek hræfa lækia
harðræðis þrot bræði
við sviprvnna sennv
sverðz alldregi verða.
Márr het maðr ok Þorir
malsniallr ok let falla
aðr fragvm þa þeira
Þorgeirr lokið eirvm.

Sa maðr er annarr nefndr er Þorgeirr va siðarr, er Þorir hiet, Austmaðr, er lagði spioti i gegnum Þorgeir, en Þorgeirr geck a lagit þar til er hann hio hann banahogg. Vm þenna atburð orti Þormoðr visur þessar:

17. Hauss fra ek hræfalauka
handræðis þrot bæði
við sviprunna sennu
sverðz alldregi verða
Marr het maðr ok Þorir
malsniallr ok liet falla
aðr fragum þa þeira
Þorgeirr lokit eirum.

12—13. Sa—er: en Þórir *F.* — 13. Austmaðr *ul. R.* spioti—gegnum: *m, Th har* i gegnum spioti. — 14. en *mgl. i 1149.* geck: upp *tf. R.* þar—hann: ok *F, R.* — 15. hann: Þóri *R.* þenna atburð: þessa atburði *F, R.* orti: kvað *F.* — 16. visur þessar: vísu þessa *F, R.* — 17. Hauss: hauks *F, R.* hræfalauka: -læki *F;* -lækiar *R.* — 18. handræðis: harð- *F, R.* þrot: þraut *F.* bæði: bræði *R.* — 20. sverðz: sverð *F.* — 22. ok: er *R.* — 24. Þorgeirr: Þorgeirs *F.* eirum: eiru *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Olli fiorr aðr felli
flvgtravðr hiarar davða
sa var rœkiandi en riki
reggs xiij seggia
þat let ek hialldrs fyri havlldvm
hinn er þrek gat vinna
mal tia min ad deilaz
mivk vissa ek tal lvkaz.

Nu er Þorir var fallinn en spiot stoð i gegnim Þorgeir, þa fell hann eigi. Lvpv þeir Þorgrimr ok Þor-

18. Olli fiorr aðr fielli
flugtrauðr hiarar dauða
sa var rækiandi enn riki
reggis xiij seggia
G 57 þar liet ek hialldr fyrer haulldum
hinn er þrek kann vinna
mal tia mun at deilaz
miuk viga til lukaz.

Nu er Þorir var fallinn en spiotið stoð i gegnum Þorgeir, þa fell hann eigi, en þa var skamt hoggva a meðal, þvi at þeir Þorarinn ok Þorgrimr stoðu nærr ok vnnu þeir þa a Þorgeiri, ok við þat fiell

11. *Foran vers 18 har R*: Ok enn kvað hann. *Verset ikke i F.* fiorr: fior *R.* — 12. flugtrauðr: full- *R*; *AM som m.* hiarar: hierar *R.* — 13. enn *ul. R.* — 14. reggis xiij: reggs xvi *R.* — 15. þar: þa *AM.* liet ek: er *R.* hialldr: hialldrs *R.* — 17. mun: *Saal. 1149, H, Th*; min *m.* mun—deilaz: *I R er skrevet* min ath, *hvilket Asgeir Jónsson senere har understreget og skrevet* munat deilaz *efter linjen*; min at azt (*aaben plads foran* azt) *AM.* — 18. miuk: mun *AM*; *i R er* miuk *skrevet senere end det øvrige.* til lukaz: tal hniga *AM, hvilket ogsaa R har, men med* til lukaz *som variant.* — 20. þa(1): ok *R.* hann: þó *tf. R.* eigi: við *tf. R.* en *ul. R.* — 21. a *ul. R.* — 22. þeir þa *ul. R.* ok(2)—þat: þá *R.* við þat: þá *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

arinn þa at hanvm ok vnnv a hanvm baðir, þa fell þorgeirr. Þorarinn hio havfvð af hanvm ok hafði G 77
með ser brott. þeir skarv vpp likam hans ok villdv sia hiarta hans, ok var þat eigi meira en valnot ok hart sem sigg ok ecki bloð i. En eftir bardagan skilðv þeir þorgrimr ok þorarinn felag sitt, þvi at

---

hann ok liet lif sitt. Þorarinn ofsi hio hofuð af þorgeiri ok hafði i brott með ser. Sva segia sumer menn, at þeir klyfði hann til hiarta ok villdu sia hvilikt væri, sva hugpruðr sem hann var, en menn segia at hiartað væri harðla litit, ok hofðu sumer menn þat fyrer satt, at minni se hugpruðra manna hiortu en huglaussa, þvi at menn kalla minna bloð i litlu hiarta en miklu, en kalla hiartabloði hrælzlu fylgia, ok segia menn þvi detta hiarta manna i briostinu, at þa hræðiz hiarta bloðit ok hiartað i manninum.

XVIII. Fall Þórarins.

Epter þenna bardaga skildu þeir þorgrimr ok þorarinn felag sitt, þvi at þorarinn þottiz mikinn

---

7. hann: þorgeirr *F, R.* ok—sitt *ul. R.* lif sitt: lífit *F.* þorarinn—hio: ok hjó Þórarinn *R.* ofsi *ul. F.* — 8. þorgeiri: honum *R.* i brott *ul. R.* ser: til agætis *tf. R.* Sva: þat *R.* sumer *ul. F, R.* — 9. klyfði: kryfði *F, R.* hann: þorgeir *F, R.* — 10. væri: hjarta hans var *F.* — 11. segia: svá *tf. F*; svá frá *tf. R.* harðla: einkar *F, R.* — 12—13. minni—huglaussa: minna hjarta muni vera í hugprúðum en í huglausum *R.* — 13—14. þvi—miklu *ul. R.* — 13. minna: meira vera *F.* — 14. litlu: miklu *F.* hiarta *mgl. i m (alene).* en(1): í *tf. 1149.* miklu: í litlu *F.* en(2): þeir *tf. F*; ok *R.* — 15. menn *ul. R.* detta: datta *1149, F.* — 15—16. hiarta—briostinu: hjǫrtu *R.* — 15. manna *ul. F.* — 16—17. hræðiz—manninum: hrærir hjartat blóðit *F, R.* — 18. *Overskriften taget efter 1149; F har overskriften:* Eptirmál um þorgeir. *Ikke kapitelskifte i R.* — 20. sitt: at bæn þórarins *tf. F, R.* — 20—s. 126,13. þvi—hafa: þóttiz hann hafa unnit sigr mikinn, ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorarinn venti ser mikilla sœmða ok framgangs af sigri þersvm, er hann þottiz vnnid hafa. Þorgrimr hafþi skip or felagi en Þorarin lavsa fe. Siglði Þorgrimr til Grœnalandz, en Þorarin feck ser hersta ok reið nordan með xij. mann. Hann hafþi havfvd Þorgeirs við slagalar ser i belg til agiætis sigrs sins. Þat var skemtan þeira vm daga, þa er þeir beittv herstvm sinvm, at þeir tokv havfvð Þorgeirs ok settv vpp a þvfvr ok logv at. En er þeir komv i Eyia fiorð, þa aðv þeir skamt fra Stocka loðv, þeir tokv þa en havfvð Þorgeirs ok settv vp a eina þúfv, sem þeir varv vanir; þeim syndiz þa havfvðit sva ogvr-

sigr unnit hafa; viænti hann ser virðingar her a landi fyrer sigrinn. Þorgrimr hafði skip or felagi þeira, en Þorarinn lausa fe; hellt Þorgrimr skipinu til Grænlandz ok forst honum vel. Þorarinn aflar ser hesta ok manna, ok reið norðan or hofninni við xij. mann. Hann hafði hofuð Þorgeirs i belg við slagalar ser til agætis sigrs sins. Þat var skemtan
F 166 þeira a aafangum, at þeir toku hofuð Þorgeirs or belgnum ok settu þar a þufur upp ok hlogu at, en er [þeir] komu i Eyiafiorð, þa aðu þeir þar skamt fra Naustum. Þeir toku þa hofuð Þorgeirs ok settu þat uppa þufu eina sem þeir varu vaner, þeim syndiz

13. hann *ul. R.* — 13—14. virðingar—landi: **hér framkvæmðar** *R.* — 14. fyrer: eptir *F.* or: af *R.* — 15. þeira *ul. F, R.* skipinu *ul. F, R.* — 16. aflar: fær *R.* — 17. hesta: hrossa *F.* ok manna *ul. R.* reið: ferr *R.* norðan: norður *1149, H.* or hofninni *ul. R.* hofninni: Hraunhǫfn *F.* við: með *F.* — 19. sigrs sins *ul. F, R.* — 21. þar: þat *F; ul. R.* þufur upp: þúfu *R.* — 22. þa—þar *ul. R.* þar *ul. F.* — 23. Þeir—þa: þá taka **þeir** enn *R.* þa: enn *tf. F.* hofuð Þorgeirs: hǫfuðit *R.* — 24. Þat uppa: á *R.* eina *ul. F.* eina—vaner *ul. R.* **syndiz**: þótti *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

legt, at avgvn rœrðvz ok vm snervz, tvngan var úti ok blaðraði. Þeir vrðv sva ræddir, at engi þorði nær at koma; grofv þeir þa grof með exvm sinvm, ok rvndv þar siþan i hofþinv ok barv siþan a torf ok griot. Eftir bardagan varv þeir Kalfr ok Seinolfr Hb 385 leystir or fiotrvm, ok letv þeir iarðа likin með Slettv

þa hofuðit ogurligt, augun opin ok muðrinn en vti tungan. Við þa syn vrðu þeir allhrædder ok felmsfuller, þeir grofu þa með exum sinum hia hofðinu ok hrundu þar i ofan hofðinu ok grofu a ofan torf. G 58 Sliettukarlar ruddu kaupskipit ok fluttu til landz ok iorðuðu þar i hofninni allra manna lik, þeira er þar hofðu fallit a skipi ok a landi, þvi at þeir nentu eigi til kirkiu at færa likin, þvi at i þenna tima varu engvar kirkiur i nand hofninni. Kalfr ok Steinolfr varu or fiotrum leyster efter bardagann, ok ruddu þeir til likagraptrarins við Slettukarla; þeir varðveittu varning þann er a skipinu var, þar til er Illugi kom til skips. Nu þo at kristni væri ung i þenna tima her a landi, þa var þar þo eigi

7. ogurligt: *Saal. 1149, H, F, R*; ugerligt *m*; bergligt *Th.* ok muðrinn *ul. R.* en *ul. F.* — 8. tungan: ok sýnðiz hon hræraz ok svá augun *tf. R.* allhrædder: hræddir *F, R.* — 8—9. ok—þeir: mjǫk ok *R.* — 9. þa: grǫf *tf. F*; díki *R.* hofðinu; þúfunni *F.* — 10. hrundu: því *tf. R.* ofan *ul. F.* hofðinu *ul. R.* grofu: báru *F, R.* ofan: síðan *R.* torf: ok grjót *tf. F, R.* — 11. kaupskipit: skipit líkum *F*; líkum *tf. R.* fluttu: líkin *tf. F.* — 12—13. i—landi: alla *R.* — 13. a(1)—landi *ul. F.* þvi at: en *F, R.* at *taget efter 1149, H, Th; ikke i m.* — 14. likin *ul. F, R.* — 14—15. i—hofninni: hon var hvergi í nánd *R.* — 14. þenna: þann *F.* — 15. kirkiur *mgl. i 1149.* i—hofninni: nærr Hraunhǫfn *F.* — 15—16. Kalfr—Steinolfr: þeir bræðr *R.* — 17—19. ok—skips *ul. F.* — 17—18. ruddu—þeir; létu þeir grafa þá dauðu menn, ok *R.* — 18. varning: fjárhlut *R.* — 19. skips *ul. R.* Nu: en *R.* — 20 i—tima *ul. R.* þenna tima: þann tíð *F.* þar *ul. F, R.* eigi: engi *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

korlvm. Litlv siþarr kom Illvgi til skips, ok for hann vtan þat sama svmar.

Af Þormoði.

Þormoðr Kolbrvnar skalld vndi illa eftir fall Þorgeirs, ok for þat sama svmar vtan ok Ey[o]lfr or Olafs dal ok Þorgeirr hofleysa fost broðir hans i Grimsár osi. Þeir tokv land norðr a Haloga landi i Lofót. Þormoðr for a fvnd Olafs konvngs ens helga, ok sagði konvngi at hann var svarabroðir Þorgeirs

---

siðr til þess at taka fe veginna manna. Illugi for
F 199 utan þat sumar norðr a Slettu. Þormoðr Kolbrun-
arskalld vndi longum illa efter liflat Þorgeirs, ok
F 166 þat sumar for hann utan i Vaðli. Eyiolfr i Olafsdal
ok Þorgeirr hofleysa fostbroðer hans foru utan i
F 199 Grimsar osi. Þat skip kom i ey þa er Lafun heiter.
Þormoðr Kolbrunarskalld for a fund Olafs konungs
ens helga. Þormoðr qvaddi konunginn, ok tok kon-
ungr vel qveðiu hans, ok spurði hvat manna hann
væri eða hvers son hann væri. Þormoðr seger:
„Ek er islendzkr maðr, ok heiti ek Þormoðr en

---

10. siðr: vanði *F, R.* til þess *ul. R.* þess *ul. F.* at —fe *mgl. i m.* — 11. þat—Slettu: um sumarit *R.* — 11—13. Þormoðr—Vaðli *svarer til begyndelsen af særlige interpolerede stykker i F, R, hvormed ogsaa r begynder.* — 13. Eyiolfr: ok þat sama sumar fóru utan *tf. foran F, hvor denne sætning følger umiddelbart efter* Slettu *l. 11, ligesom i R* Eyjúlfr *følger umiddelbart efter* sumarit *note 11.* i Olafsdal *ul. R.* — 14. fostbroðer hans *ul. R.* foru utan *ul. F.* — 15. Grimsar: Hvítár *R.* þat: ok *tf. foran F.* þat —kom: ok kómu *R.* i: við *R.* Lafun: Lófót *F*; *i R først skrevet* Ofoten, *hvilket senere er understreget og* Lafot *skrevet i marginen.* heiter: hét *F.* — 15—s. 129,20. Þormoðr—hefnt: *F, R har det tilsvarende i de note 11—13 nævnte interpolationer.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Havarssvnar; sagði hann hanvm þa alla atbvrði vm fall hans. Konvngr mællti: „Velkominn skalltv með ors vera, ok þat villda ek, ef mer viniz lif til, at hefnt yrði Þorgeirs.“ Þa q[vað] þormoðr:

Þarf sa er þer skal hvarfa G 78
þengill fyri kne lengi
svarar þv hoglega hverivm
hvgborð konvngr orði
fair erv vm en frævit
frændr vorvm þa vændir
minvmz meirr a annað
mitt starf konvng diarfir.

Bersi heiter faðer minn.“ Konungr mællti: „Hvart ertu kallaðr Þormoðr Kolbrunarskalld ok ert svara-broðer Þorgeirs Havarssonar?“ „Ja“, seger Þormoðr, „sa er maðr enn sami.“ Konungr mællti: „Niota skalltu hans fra oss, ok vel skalltu her kominn, ok vist mattu vita þat, at ek tel mer misboðit i vigi Þorgeirs hirðmannz mins, ok þauck kynna ek þess at hans yrði hefnt.“ Þa qvað Þormoðr visu: F 203

19. Þarf sa er þer skal hvarfa
þengill fyrer kne lengi
suaraðu hogliga hveriu
hugborðz konungr orði
fair erum ver ne freyia G 59
frændr vorum ver vænder
minnumz meirr enn annat
mitt starf konung diarfan.

17. **skalltu(2)** *taget efter 1149*, *H*, *Th*; ertu *m.* — 21. **hvarfa**: hvarfla *F.* — 24. hugborðz: -borð *F.* **konungr**: **konungi** *R*; *AM og r som m.* — 25. freyia: fryiu *F.* — 26. **frændr**: **frændum** *R.* **vorum**: vor *R*; *AM og r som m.* **vorum ver**: voru þa *F.* **ver**: þo *R.* — 27. **minnumz**: ek *tf. F, R.* **enn**: a *F, R.* — 28. **konung**: **konungr** *r.* **diarfan**: **diarfir** *F, AM.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Konvngr mællti: „Skemtan man vera at skalldskap þinvm.“ Litlv siþarr gerðiz þormoðr hirðmaðr Olafs konvngs. Þat svmar kom skip af Grœnalandi; þat atti sa maðr er Skvfr het, grœnlendzkr maðr ok var vin konvngs ok hirðmaðr hans. Skvfr var med kon-
Hb 386 vngi vm vetrin. Eftir vm varið en þorgeirr fell bio

Konungr mællti: „Gaman ma vera at skalldskap þinum.“ þormoðr gerðiz þa hirðmaðr Olafs konungs. Þat skip kom vm sumarit til Noregs, er var af Grænlandi. Þvi skipi styrði sa maðr er Skufr het, hann var grænlendzkr maðr at kyni, farmaðr mikill ok vitr maðr ok vinsæll; hann var vinr Olafs konungs ok honum handgenginn. Skufr for til hirðar konungs ok var þar umm vetrinn. Þann vetr varu þeir i Noregi Illugi Arason, Steinolfr ok Kalfr,

7—8. Konungr—konungs *svarer til slutningen af de ovenfor (s. 128) nævnte interpolationer i F, R.* — 8. konungs: ok var með konungi ok virðiz vel, hann var lǫngum ókátr ok hljóðr *tf. R.* — 9. *Med* Þat *begynder i F et nyt kapitel, der følger efter det interpolerede stykke om Tormod og Haarek; overskrift:* þormóðr fór til Grænlandz. *R har ogsaa det, der svarer til hovedtekstens 8—14* Þat —vetrinn *bagefter dets interpolation om Tormod og Haarek.* skip—var: sama haust er þormóðr Kolbrúnarskáld kom til Óláfs konungs kom skip *F*; sumar kom skip *R.* — 10. Grænlandi: til Nóregs *tf. F.* Þvi skipi: ok *R.* Skufr: *her og i det følgende taget efter F, R, jfr. Hb*; Skúmr *M-haandskrifterne.* — 11. var: vinsæll (maðr *tf. r*) ok vitr *tf. R.* maðr *ul. R.* kyni: ætt *F.* — 11—14. farmaðr—vetrinn: ok var hirðmaðr Óláfs konungs. Hann var þenna vetr með konungi *R.* — 12. ok(1) *ul. F.* — hann—vinr: vinr mikill *F.* — 13. ok: var *tf. F.* — 14. konungs—vetrinn: með Óláfi konungi; þeir þormóðr ok Skúfr lǫgðu saman lag sitt, ok var með þeim allvingott *F. Herpaa følger i F, R fortællingen om Tormods rejse til Grønland, svarende til hovedtekstens kap. XX. Det, der svarer til hovedteksten fra 14* þann *til kap. XX følger i F, R umiddelbart paa* heiter (hét *F*) *s. 128,15 og findes ikke i r.* Þann: þenna *R.* — 14—s. 131,8. Þann—hofleysa *ul. F.* — 15. þeir: ok *1149, ul. Th.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgils Ara svn mal til alþingis vm vig Þorgeirs a hond Þorarni ofsa ok þeim oðrvm er at viginv hofþv verið, ok varv gerver þeir vtlagir skogar menn er at viginv varv, en Guðmvndr en riki ok Þorgils Ara svn letu drepa Þorarin ofsa a mannamoti i Eyia firði. Eyivlfr ok Þorgeir hofleysa forv þat svmar vt til Islandz. Þeir varv lengi vti vm svmarið ok komv

Eyiolfr ok Þorgeirr hofleysa. Vmm varit efter, er F 166
einn vetr var liðinn fra falli Þorgeirs Havarssonar —Þorgils Arason ok Ari son hans biuggu til mal a hond Þorarni umm vig Þorgeirs, ok oðrum monnum þeim sem at viginu hofðu verit; gerðu mikinn reka at þeim verkum er þar varu ger. A þau mal var sæzt a þingi, ok gerði Þorgils vm malin oll cc silfrs, ok gullduz þar a þinginu vm vig Þorgeirs, ok hafði Guðmundr enn riki c at raði Þorgils. Þat sumar var Þorarinn veginn a mannamoti i Eyafirði. A þvi sumri foru þeir Kalfr ok Steinolfr ut til Islandz; þeir komu ut i Vaðli a Barðastrond ok foru heim i Garpsdal til buss sins. Eyiolfr ok Þorgeirr

8. Eyiolfr—hofleysa *ul. R.* Vmm varit: þetta sumar *F.* varit: sumarit *R.* — 9. einn *ul. F, R.* falli: vígi *F.* Havarssonar *ul. F.* — 10. Þorgils—til: bjó Þorgísl Arason *F, R.* — 11. Þorarni: ofsa *tf. F, R.* Þorgeirs: ok Ari son hans *tf. F.* ok: mǫrgum *tf. F, R.* oðrum *ul. R.* — 12. þeim *ul. F.* viginu *ul. F.* viginu—verit: at váru vígunum með honum *R.* verit: at víginu Þorgeirs *tf. F.* gerðu: ok *tf. foran F, R.* — 13. þeim—ger: þessum áverkum *F.* verkum —ger *ul. R.* — 13—14. A—sæzt: urðu þær málalyktir, at sæz varð *R.* — 13. þau: þessi *F.* — 14. þingi: alþingi *F, R.* gerði—oll: gert *R.* Þorgils: einn *tf. F.* — 14—15. cc—ok(1) *ul. F.* — 15. ok(1) —þinginu *ul. R.* þinginu: cc silfrs *tf. F.* — 16. c: annat hundrað *F*; annat *R.* Þorgils: Arasonar *tf. F.* þat: sama *tf. R.* — 17. Þorarinn: ofsi *tf. F, R.* a: at *R.* a mannamoti: inn *F.* Eyafirði: á mannamóti *tf. F.* — 18. A—sumri: þetta sumar *R.* foru: kómu *R.* foru þeir: fór *F.* — 18—19. Kalfr—komu: bræðr *R.* — 20. heim *ul. R.* buss sins: bússins *F.* Eyiolfr: þeir *tf. foran R, hvormed i dette hskr. et nyt kapitel begynder.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sið vm havstið a Borgar fiorð. þar skilði þa a vm landtokv; villdi Eyivlfr hallda til Stravmfiarðar, þvi at þangat var byrr, en Þorgeirr hofleysa villdi leggia i rett. En afþvi at monnvm hafði leiðs i hafinv, þa varv þeir margir er land villdv hafa. Þeir fostbrœðr varv sva reiðir, at þeir tokv til vapna; lvpv menn þa i millim ok geymðv þeira, sva at ecki hindraði. Siglðv þeir til Stravmfiarðar, ok þegar geck Þorgeirr a land ok feck ser herst ok reið vestr i Garpsdal, ok tok ser vist með

hofleysa keyptu skip i Noregi, ok helldu þvi til Islandz, þa er þeir varu buner. Þa velkti lengi uti ok komu sið um haustit a Borgarfiorð, ok er þeir komu þar, þa skildi þa a um landtoku. Villdi Eyiolfr hallda skipinu til Straumfiarðar, þvi at þangat var byrr, en Þorgeirr hofleysa villdi hallda skipinu til rietta, ok vita ef byrr gæfi fyrer iokulinn, ok villdu hallda skipinu i Daugurðar nes. Þa var gengit til siglu ok efter leitað, hvarir fleiri væri skipveriar, þeir er sigla
G 60 villdu eða hiner, er i rett villdu leggia skipit. En fyrer þvi at monnum hafði leizt i hafinu, þa varu þeir fleiri er sigla villdu til landz. Þeir fostbrœðr varu sva reiðer, at þeir toku til vapna, en menn gættu þeira, sva at ecki varð at. Þeir toku Straumfiorð. Ok þegar er skipit var landfast orðit, þa feck Þorgeirr hofleysa ser hest, ok reið hann fra skipi

10—11. til Islandz: í haf *F*, *R*. — 11. Þa—uti: Þeir váru úti lengi *R*. — 12. sið—haustit *ul. R.* a: í *F*, *R*. — 12—13. er—þa(1) *ul. R.* komu—þa(1): váru þar komnir *F*. — 15. hofleysa *ul. F, R.* hallda—riettar: leggja í rétt *R*. — 15—17. skipinu—skipinu *ul. F.* — 16. villdu: vildi hann *R*. — 17. Daugurðar: Dag- *F*. — 18. efter leitað: vitat *R*. skipveriar *ul. R.* — 19. hiner—skipit: í rétt leggja *F*, *R*. — 20. i hafinu: hafit *R*. — 21. til landz *ul. R.* — 23. þeira, sva: svá til *F*. varð at: sakaði til *R*. — 24. er *ul. R.* var: *m og 1149 har* varð. orðit *ul. R.* þa *ul. R.* — 25. hofleysa *ul. F, R.* ok *ul. F.* hann *ul. R.* skipi *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeim brœðrvm Kalfi ok Steinvlfi. Eyivlfr var við skip til þers er þat var vpp sett; siþan for hann vestr i Olafsdal til moðor sinnar ok var þar vm vetrin. Spakerling sv er fyrr var fra sagt anðaðiz
5 þann vetr, nestv nott fyri palmsvnnvdag; lik henn- G 79
ar flvtti Eyivlfr a skipi til Rey[k]iahola, þvi at þa var engi kirkia nærr Olafs dal. Ok er þeir komv

ok for til þess er hann kom vestr i Garpsdal. Hann tok ser vist með þeim brœðrum Steinolfi ok Kalfi.
10 Eyiolfr var við skip þar til er hann hafði um skip buit; for þa heim i Olafsdal til moður sinnar ok var með henni vm vetrinn.

XIX. Dauþi kerllingar.

Spakerling su er fyrr var getið tok sott vmm vetrinn
15 ok la lengi; hon andaðiz næstu nott efter palm- F 167
sunnudag. Lik hennar var flutt a skipi til Reykianess, þvi at engi kirkia var nærr Olafsdal en su er a Holum var. Eyiolfr ok huskarlar hans fluttu lik spakerlingar til kirkiu. Ok er likit var niðr sett
20 vesnaði veðrit, gerði kofuiðri ok frostviðri; lagði

8. ok—kom *ul. R.* for *ul. F.* vestr *ul. F.* i Garpsdal: til Garpsdals *R.* Hann: ok *R*; *ul. F.* — 9. ser: þar *tf. R.* Steinolfi—Kalfi *ul. F, R.* — 10. hann hafði: upp var sett ok *F*; *ul. R.* skip: var *R*; *ul. F.* — 11. for: hann *tf. F.* heim: vestr *tf. F.* i Olafsdal *ul. R.* sinnar: vestr í Ólafsdal *tf. R.* — 12. með henni: þar *R.* — 13. *Overskriften kun i 1149. Ikke kapitelskifte i F, R.* — 14. su *ul. F.* getið: frá sagt *F, R.* vmm vetrinn *ul. F.* — 15. la—hon *ul. F.* lengi: í rekkju *tf. R.* hon: ok *R.* andaðiz: hina *tf. F.* næstu nott *ul. R.* — 15—16. palmsunnudag: pálmadag *F*; pálmdróttinsdag *R.* — 16. skipi: út *tf. F, R.* til Reykianess: á Reykjanes *F.* — 17. nærr: *m (alene) har* i *efter* nærr, *skr.* nærr i, *hvilket i Gíslasons udgave opfattes som ét ord*, nærri. — 19. spakerlingar: hennar *R.* — 20. gerði: ok *tf. foran R*, á *tf. F, R.* kofuiðri: haf- *F.* frostviðri *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fram með likinv, þa gerði a frost mikil, sva at lagði fiorðin sva at eigi var skipfœrt, ok var Eyivlfr eftir a Reykiaholvm fram vm paska vikv, en hans menn gengv heim ok letv eftir skipit. Fimta d[ag] eftir paska vikv reið Eyivlfr af Reykiaholvm, ok bavð Þorgils hanvm menn til fylgðar, en Eyivlfr villdi

fiorðinn ut langt, ok matti eigi skipum koma ut til dalsins. Þorgils mællti þa við Eyiolf: „Þat syniz mer rað, at þu farer eigi fyrr heim en liðin er paskavika. Mun ek þa fa þer menn með skip þitt heim, ef þa ma komaz fyrer isum, en ef þa er eigi með skip fært, þa mun ek lia þer hest heim at riða. En ef navðsyn berr til, þa megu huskarlar þiner fara heim fyrer ef þu vill.“ Eyiolfr svarar: „Þetta þitt boð mun ek þiggia.“ Nu foru huskarlar Eyiolfs heim, ok gengu þeir it innra vm Kroksfiorð. Eyiolfr var a Holum þar til er leið paskavika miok. Fimta dag i paska viku seger Eyiolfr Þorgisli, at hann vill heim fara. Þorgils seger sva vera skylldu sem hann villdi. Þa lætr Þorgils bua honum hest skuaðan

7: ut langt: langt út Gilsfjǫrð *F.* skipum koma: skipinu fara *F*; fara yfir Gilsfjǫrð *R.* ut: inn *F, R.* — 8. dalsins: Óláfsdals *tf. F*; Óláfsdals *R.* þa *ul. F.* við Eyiolf: *Saal. 1149, H, Th, F*; til Eyiolfs *m, R.* — 9. farer—er: sér hér til þess er líðr *F, R.* — 10—11. þer—heim: menn til at fara með þér *R.* — 10. menn: at fara *tf. F.* heim *ul. F.* — 11—12. þa(2)—fært: eigi má á skipum fara *R.* — 12. með skip *ul. F.* mun: skal *R.* lia: fá *F.* at riða *ul. R.* — 13. berr til: er á *R.* þiner *ul. R.* — 14. fyrer *mgl. i m, Th.* fyrer—vill: fyrr en þú *F.* ef—vill *ul. R.* — 14—15. Þetta—þiggia: þenna kost vil ek gjarna *R.* — 15. þitt boð *ul. F.* Nu: ok *R.* Eyiolfs *ul. F.* — 16—17. ok—miok *ul. F.* — 16. gengu þeir: ganga *R.* innra: yðra *R, sikkert fejl for* iðra. — 17—18. Holum—dag: Reykhólum til fimta dags *R.* — 18. viku: þá *tf. R.* Eyiolfr: hann *R.* Þorgisli *ul. F, R.* — 19—20. Þorgils—villdi *ul. F.* — 20. Þa—Þorgils: ok lét *R.* honum *ul. R.* hest: sinn *tf. R.* skuaðan *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fara ein saman ok sva var. Reið hann vtan af Reykia nesi ok inn vm Berv fiorð ok Krox f[iorð]. En er hann atti skamt til Garpsdals, þa varu þeir vti vndir vegg einvm Kalfr ok Steinvlfr, ok sa hvar menn fara vtan eftir vellinvm vapnaðir; þeir snerv fram fyri hvsin eð neðra. Þeir kendv þar Þorgeir Havars son ok þa viij menn er fellv með hanvm i Ravnhofn. Þeir varv allir bloðgir. Þeir gengv at a

til ferðar, ok byðr honum mann til foruneytis ef hann þurfti. Hann qvaz einn saman riða vilia. Nu riðr hann vtan af Reykianesi ok inn vm Berufiorð ok Kroksfiorð. Ok er hann atti skamt utan til Garps- G 61
dals, þa varu þeir Kalfr ok Steinolfr uti stadder ok stoðu vnder einum husvegg ok toluðuz við, ok þa geta þeir at lita, hvar menn gengu utan efter vellinum. Þeir þottuz kenna mennina, ok syndiz þar vera Þorgeirr Havarsson ok þeir ix menn er þar fellu a skipinu með Þorgeiri; varu aller albloðugir ok gengu inn epter vellinum ok or garðinum, ok er þeir komu at a þeiri er fellr fyrer innan bæinn, þa

7. þa: *Saal. rettet,* þeir *hskr.* — 9. ferðar: farar *F.* — 9—10. ef—þurfti *ul. F.* — 10. þurfti: þættiz þurfa *R.* qvaz: sagðiz *F, R.* — 11—12. vm—Kroksfiorð: með Berufirði ok Króksfirði *R.* — 12. utan *ul. F.* — 13—14. ok stoðu *taget efter 1149, H, Th, ikke i m, F, R.* — 14. einum husvegg: húsvegg nǫkkurum *R,* toluðuz: hjǫluðuz *F.* ok(2) *ul. F, R.* — 15. gengu: *m* (*alene*) *har* riða. utan *ul. R.* — 15—16. vellinum (velli *F*): vápnaðir, eigi allfáir. Þeir tǫlðu mennina ok váru ix saman, ok er þeir nálgaz húsin, þá sneru þeir fram firir húsin *tf. F.* — 16. syndiz: sýniz þeim *F*; þeim sem *tf. R.* vera: væri *R.* — 17. ix menn: átta *F.* ix—þar: sem *R.* þar *ul. F.* — 18. a skipinu *ul. R.* Þorgeiri: honum *F, R.* varu: þeir *tf. foran F, R.* aller *ul. R.* ok: þeir *F.* — 19. inn: heim *F.* inn—ok(1) *ul. R.* garðinum: *Saal. 1149, H, F, R, aaben plads i m*; túninu *Th.* — 19—20. er—komu *ul. R.* — 20. þeiri: einni *F.* þa: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeiri er fellr fyri innan bœinn ok hvrfv þar. Við þersa syn varð þeim sva illt, at þeir ganga in i skala ok setiaz þar niðr ok fellv drivgvm i vvit. Avnvndr het navta maðr i Garpsdal. Hann gengr vt or fiosi ok ser at maðr riðr vtan eftir vellinvm með skiolld ok spiot, hialm ok sverð; hann kennir þar Eyivlf. Avnvndr gengr i stofv, þar var ecki manna vtan Þorgeirr hofleysa ok konvr nockorar. Avnvndr mællti: „Eyivlfr fostbroðir þin reið her vm garð ok

hurfu þeir. Þeim brœðrum varð osuift við þessa syn, ganga þeir inn i skalann. Aunundr [het maðr er gætti nauta i Garpsdal, hann gekk or fiosi er þeir varu inn komner brœðr. Hann] sier hvar maðr riðr utan efter vellinum allvænum hesti. Sa maðr var gyrðr sverði ok hefer spiot i hendi, hialm a hofði. Ok er hann nalgaðiz bæinn, þa kenner hann manninn, ok var þar Eyiolfr. Aunundr gengr til stufu, ok er þar fatt manna; þar var Þorgeirr hofleysa ok konur nockurar. Aunundr tekr til orða: „Nu riðr Eyiolfr her umm garð;“ ok er Þorgeirr heyrði þessa sogn, hliop hann ut ok tok spiot i hond ser. Þa

10. þeir: þar *R.* — 10—11. osuift—syn: við þetta undarligt *R.* — 11. ganga þeir: ok gengu *R.* skalann (skála *F. R*): ok setiaz (þar *tf. R*) niðr, ok sortnar um þá *tf. F, R.* — 11—13. het—Hann: *taget efter F, jfr. R, Hb; mgl. i M-haandskrifterne.* — 12. er(1): hann *R.* gætti: þar *tf. R.* i Garpsdal *ul. R.* gekk: út *tf. R.* fiosi: þá *tf. R.* — 13. komner: gengnir *F, R.* — 14. utan—vellinum *ul. R.* allvænum: -vænligum *F*; vænligum *R.* maðr *ul. R.* — 15. hialm: ok *tf. foran F*; en *tf. foran R.* — 16. hann(1): sá *R.* bæinn: húsin *F*; *ul. R.* þa *ul. R.* — 16—17. manninn—þar: at þar var *R.* — 17. var þar: er þat *F.* til: í *F.* — 18. ok—manna *ul. F.* — 20. garð: tún *F, R.* ok: en *R.* Þorgeirr: *m (alene) har* Eyiolfr. — 20—21. þessa sogn: þetta *R.* — 21. sogn: sǫgu *F.* hliop: þá *tf. foran F, R.* ut: fram *R.* ut ok: upp ok gengr fram *F.* ser: gengr út *tf. F.* — 21—s. 137,11. Þa—Eyiolfr: ok gekk út ok sér at Eyjúlfr var *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

let miok vænlega.“ En er þorgeirr heyrði þat, liop Hb 387
hann vpp ok vt ok greip spiot eitt. Hann ser at
Eyivlfr er þa komin a innan verðan vollin. Hann
liop þa eftir hanvm, en þorgeirr sa hann eigi fyrr
en hann kom at Garps dals á. Þorgeirr kallar þa, at
Eyivlfr biði hans ef hann þorir. Eyivlfr heyrir kallit
ok leypr af baki ok leypr moti hanvm, ok leggr
hvarr annan i gegnim með spioti, ok do þeir baðir
þegar i stað. Kom þa þat fram er kerling hafði spað.
En er af þeim brœðrvm leið vmegin þat er a þa G 80

---

var Eyiolfr kominn a innanverðan vollinn. Þorgeirr
hliop epter honum, en Eyiolfr reið leið sina ok ser
eigi, er maðrinn rennr efter honum. Hann kom at
Garpsdals aa, hon var uppgengin ok leitaðiz hann
fyrer. Þorgeirr kallar a hann, at hann skuli biða
hans ef hann þyrði; Eyiolfr heyrer kallit ok litr til
ok ser hvar þorgeirr hleypr. Eyiolfr hleypr af baki
ok rennr i mot honum, ok er þeir finnaz, leggr
hvarr þeira i gegnum annan, ok falla iamsnemma.
Nu kom þat þar framm, er spakerling hafði fyrer
sagt. Þeir bræðr gengu til stufu, þa er af þeim leið þat F 168

---

1. Þorgeirr: *Saal. rettet*, Eyiolfr *hskr.* — 13. er: at *F.* er—rennr: þorgeir, er hljóp *R.* rennr: *Saal. 1149, H,* rennir *m, Th*; fór *F.* Hann: ok er *tf. foran F.* — 14. Garpsdals aa: ánni *F, R.* hon var: þá (ok *R*) var hon *F, R.* — 15. kallar—hann(1): kallaði þá ok mælti *F.* at—skuli: ok biðr hann *R.* — 16. hans *ul. F, R.* til: *m (alene) har* við. — 17. hleypr: *Med dette ord slutter 1149*; rennr *F*; ferr *R.* Eyiolfr *ul. F, R.* — 18. leggr: þá *tf. foran F, R.* — 19. þeira: til annars með spjóti ok hvárr *R*; spjóti *tf. F.* falla: létu *F*; láta þeir *R.* iamsnemma: lífit *tf. F*; líf sitt *tf. R.* — 20. Nu: ok *R.* þat *ul. R.* þar: nú *tf. R, ul. F.* — 20—21. er—sagt: spá kerlingar *R.* — 20. hafði: þeim *tf. F.* — 21. þa *ul. R.* — 21—138,11. þat—liðit: ómeginit *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hafþi komit af fyribvrðinvm, þa spyria þeir hvar Þorgeirr var. Þeim var sagt at hann hafþi gengit vt ok tekit spiot, þa er hann heyrði sagt af ferð Eyivlfs. Þeir brœðr ganga inn til arinnar, ok varv þeir fostbrœðr þa nyfallner en eigi davðir. Þeir satv yfir þeim, til þers er þeir varv salaðir, ok fœrðv þeir siþan lik þeira til kirkiv.

Drap þorgrims trolla.

Þa er þormoðr Kolbrunar skalld hafði verit einn vetr með Olafi konvngi, þa bio Skvfr Grœnlendingr

---

umegin, er yfer þa hafði liðit. „Hvar er Þorgeirr?“ segia þeir. Þeim var sagt, at hann hefði ut gengit ok tekit spiot i hond ser, þa er Aunundr nautamaðr sagði for Eyiolfs. Þeir bræðr gengu ut snuðigt ok inn or garði til arinnar, ok varu þeir þa fallner en
G 62 eigi erender. Satu þeir bræðr þar yfer þeim til þess er þeir varu erender, ok siðan færa þeir lik þeira til kirkiu.

XX.

F 203 [Þ]a er Þormoðr Kolbrunarskalld hafði verit einn vetr með Olafi konungi, þa bio Skufr skip sitt til

---

11. liðit: komit *R.* — 11—12. Hvar—þeir: þeir spyrja hvar Þorgeirr væri *F, R.* — 12. Þeim: ok *F.* hefði: væri *F.* gengit: genginn *F.* ok: hafði *tf. F.* — 13. tekit: hafði *R.* hond ser: hendi *R.* þa: þegar *R.* nautamaðr *ul. F, R.* — 14. sagði: hafði sagt *R.* for: ferð *R.* — 15. fallner: nýfallnir *F, R.* en: ok *F, R.* — 16. þar: til *tf. R*; *ul. F.* til þess *ul. R.* — 17. varu erender: létu líf sitt *R.* erender: báðir dauðir *F.* siðan *ul. F.* siðan—þeira: færðu þá *R.* þeir(2) *ul. F.* — 18. kirkiu: Þormóðr Kolbrúnarskáld spyrr nú öll þessi tíðindi ok þóttu mikil *tf. F, hvormed i F nærværende afsnit af sagaen slutter*; *næste afsnit begynder med den interpolerede fortælling om Tormod og Haarek. I R følger ogsaa den tilsvarende interpolation efter dette kapitel. Jfr. noter s. 128 og 130.* — 19. *Ikke kapitelskifte i F, R, jfr. note s. 130 l. 9 og 14.* — 20—21. [Þ]a—þa: um várit eptir *F*; ok um várit *R.* — 21. Skufr: hann *R.* sitt: út *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

skip sitt til Grenlandz. Þormoðr gengr þa fyri konvnginn ok mællti: „Þat villdi ek, minn herra, at þu lofaðir mer at fara ut til Grenlandz.“ Konvngrinn spvrði: „Huart ætlar þu at hefna Þorgeirs svara brodr þins?“ Þormoðr mællti: „Eigi veit ek hvers avðit ma verða vm þat.“ Konvngr mællti: „Eigi mvn ek banna þer forina, þvi at ek veit hvat þu vill.“ Tekr Þormoðr ser þa fari með Skvf, ok er þeir erv miok bvnir, þa fara þeir a fvnd konvngs ok þakka hanvm alla vingan, þa er hann hafði þeim veitt. Konvngr bað þeim vel faraz. Konvngr gaf Þormoði

---

Grenlandz. Þormoðr gengr þa fyrer konunginn ok mællti: „Þat villda ek, konungr, at þu leyfðer mer at fara til Grenlandz i sumar með Skufi.“ Konungr mællti: „Hvert erendi attu til Grenlandz, hvart ætlar F 204
þu at hefna Þorgeirs svarabroður þins?“ Þormoðr svarar: „Eigi veit ek hvers auðit verðr vm þat.“ Konungr mællti: „Eigi mun ek banna þer faurina, þvi at ek þikiumz vita hvat þu vill.“ Nu skilia þeir talit. Þormoðr tok ser fari með Skufi, ok er þeir varu miok buner, þa fara þeir a konungs fund ok þacka alla vingan, þa er hann hafði þeim veitt. Konungr bað þa vel fara. Konungr gaf Þormoði

---

12. Grenlandz: út *tf. R.* — 13. Þat—leyfðer: ek vilda at þér leyfðið *R.* leyfðer: lofaðir *F.* — 14. i sumar *ul. R.* Skufi: Grænlendingi *tf. F.* — 15. mællti: svarar *F.* erendi attu: er erendi þitt *F, R.* til Grenlandz: þangat *R.* hvart: eðr *R.* — 16. at: fara at *tf. R.* — 17. svarar: mælti *R.* verðr: vill verða *F.* vm þat *ul. R.* — 18. mun: vil *F.* faurina: at fara *R.* — 19. þikiumz vita: veit *R.* hvat: er *tf. F.* vill: ætlar *R.* Nu *ul. R.* — 20. talit: at svá mæltu *F*; *ul. R.* Þormoðr: ok tók *tf. foran R.* tok *ul. R.* — 21. miok *ul. R.* fara—fund: finna þeir konung *R.* — 22. þacka: honum *tf. F, R.* — 23. þa: þeim *R.* fara: faraz *R.* Konungr: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sverð ok gullhring er þeir skildu. Ganga þeir Skvfr a skip vt, ok er þeir voro albvnir, þa gengr madr vt a skipit at bryggiv sporðinum. Sa maðr var miki[ll] vexti ok herði breiðr ok herði þykkr. Hann hafði siðan hott a hofði, ok mattv þeir ekki sia i anlitit a hanvm, enn þat er þeir mattv af sia, þa syndiz þeim hann skolbrvnn ok skeggiaðr ok greppligr i asiono. Sa maðr kvaddi Skvf. Skvfr tok vel kveðiv hans ok spvrði hann at nafni, hann kveðs Gestr heita. Skvfr mællti: „Hvar er kyn þitt?“ Gestr svaraði: „Viða stendr kyn mitt fotum. Enn þat er

---

gullhring ok sverð, þa er þeir skildu. Ganga þeir Skufr a skip ut. Ok er þeir varu komner a skip, þa gengr maðr ut a skipsbryggiuna, sa hefer siþan hatt, mikill maðr vexti, herðibreiðr ok þyckr, ok mattu þeir eigi sia hans asianu. Sa maðr qvaddi Skuf. Hann tok qveðiu hans ok spurði hann at nafni, hann qvez Gestr heita. Skufr mællti: „Hvar er kyn þitt?“ Gestr mællti: „Viða stendr kyn mitt

---

12. gullhring: hring *F.* ok: en Skúfi *R* þa er: áðr *R.* Ganga: nú *tf. foran R.* — 13. Skufr: nú *F.* ut *ul. R.* varu—skip: gengu á skip ok settuz niðr *F.* — 14: skipsbryggiuna: skipit at skutbryggju *F*; skipit *R.* — 14—15. hefer—hatt: (maðr *F*) var *F*, *R.* — 15. maðr *ul. F. R.* herðibreiðr—þyckr: ok hafði síðan hatt *R.* þyckr: undir hǫndina, hann hafði síðan hatt á hǫfði *F.* — 16. mattu þeir: mátti *R.* eigi: ógerla *F*, *R.* hans asianu *omv. R, hvorefter tf.*: hann var skolbrúnn ok greppligr í bragði. asianu: en þat er þeir máttu af sjá, þá sýndiz þeim skolbrúnn ok skeggjaðr ok greppligr í ásjónu *tf. F.* Sa maðr: hann *R.* — 16—17. qvaddi Skuf: gekk fyrir Skúf ok kvaddi hann *F.* — 17. Hann: Skúfr *F*, *R.* tok: vel *tf. F.* — 18. hann: en *tf. foran F.* hann—heita: „Gestr heiti ek,“ segir hann *R.* qvez—heita: nefndiz Gestr *F.* mællti: segir *R.* — 19. Gestr: hann *F.* mællti: svarar *F*, *R.* stendr; er *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

eyrinndi mitt hingat, at ek vil vita hvart þv vill veita mer far vt til Grenlandz ęda eigi.“ Skufr svaraði: „Okvnnigr maðr ertv mer, ok mvn ek radaz vm við skipveria mina hvat þeim syniz rað.“ Gestr mællti: „Þat hvgða ek, at styrimaðr etti fyri skipi at raða, enn eigi hasetar, ok er þat likiligaz at ek Hb388 G81 vinna hlvtverk mitt, sva at eigi mvnu hasetar þvrfa fyri mik at vinna.“ Nv lavk sva þeira viðręðv, at Skvfr tok við Gesti. Gengr G[estr] vpp i beinn ok kemr aptr litlu siðarr með mikla byrði, sva at varla mattv ij menn valldit fa. Gestr tok ser rum aptr a

---

fotum, en þat er erendi mitt hingat, at ek vil vita ef þu vill veita mer far til Grenlandz i sumar.“ Skufr seger: „Okunnigr ertu mer, ok mun ek vita við skipveria mina hvat þeim syniz rað, hvart ek taka við þer eða eigi.“ Gestr mællti: „Þat ætlaða ek, at styrimaðr ætti at raða skipi en eigi hasetar, ok er þat likaz at ek vinna hlutverk min at minum hluta, sva at eigi munu hasetar þiner þurfa at vinna fyrer mik.“ Nu lykr sva þeira tali, at Skufr het farinu. Gengr Gestr upp i bæinn ok kemr aptr litlu siðarr með mikla byrði ok þunga, sva at varla mattu ij menn vpp taka. Gestr tok ser rum aptr a

---

12. fotum *ul. R.* ek vil *ul. R.* — 12—13. vita—veita: at þér veitið *F.* — 13. veita—far: taka við mér ok flytja mik *R.* i sumar *ul. R.* — 14. seger: mællti *R.* mun ek *mgl. i F.* — 15—16. hvat—eigi: hversu þeir vilja *R.* — 16. Þat: eigi veit ek, enna *tf. foran F.* Þat—ek: en ek hugða *R.* — 17. at(2)—skipi: fyri skipi at ráða *F, R.* — 18. likaz: líkligast *F.* — 18—19. at(2)—hluta *ul. R.* minum hluta: mínu leyti *F.* — 19. munu—þurfa: þurfi hásetar *F, R.* vinna: ausa *R.* — 20. Nu *ul. R.* þeira tali *ul. R.* tali: viðræðu *F.* het: Gesti *tf. F.* — 21. Gestr: þá *tf. R.* — 21—22. litlu siðarr *ul. F.* — 22. ok þunga *ul. R.* — 23—s. 142,14. Gestr—taka *ul. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

bulka brun, hann atti fatt við adra menn ok let fatt til sin taka. Skvfr let þegar i haf er byr gaf. Gestr var ę þvi betri liðs maðr er meirr þvrfti. Sva syndiz monnvm, sem Gestr mvndi hafa ij manna mægin ęda iij. Helldr skarst allt i odda með þeim G[esti] ok Þormoði, þat sem við bar. Sva bar at einn dag, at þeir Þormoðr ok G[estr] attv avstrmal at hallda badir saman. I þat mvnd var bytvavstr a skipvm, enn eigi dęlvavstr. Nv var Þormoðr nidri i kili ok sokti bytvnvm, enn Gestr tok við a þili-vnvm ok bar vt fyri borð. Þormoðr var ekki sterkr madr ok selldi opt ekki langt vpp byttvrnar.

G 63 bulkabrun, hann atti fatt við aðra menn ok let fatt til sin taka. Skufr let þa i haf, þeir fengu stor afaull ok hvauss veðr. Þvi liðbetri var Gestr er meirr kom i raun vm. Sva syndiz morgum monnum, sem Gestr mundi hafa ij manna megn i sinum tiltokum. Helldr stoz allt * * * *

5. odda: stilli *Th.* — 6. G[esti] ok *ul. R.* þat: um *tf. foran H, Th*; í því *F.* — 6—7. þat—at(1) *ul. R.* — 7. þeir *ul. F.* Þormoðr—Gestr *ul. R.* — 7—8. avstrmal—saman: at hafa avstr . . . . . *Th.* at(2)—badir *ul. R.* — 8. saman *ul. F.* — 8—9. I—dęlvavstr *ul. R.* — 8. þat mvnd: þann tíð *F*; þann (þenna *Th*) tíma *H, Th.* — 9. Nv: ok *R.* nidri *ul. R.* — 10. bytvnvm: byttunni *R, H*; bitnunni (!) *Th.* enn: er *R.* við: uppi *tf. F, H, Th.* — 10—11. a—borð: þá var byttuaustr en eigi dæluaustr *R.* — 11. fyri borð: austrinn *F.* borð: austrinn *tf. H, Th.* — 12. selldi: hann *tf. F, H.* opt *ul. R.* ekki *ul. H.* langt: lágt *H.* byttvrnar: byttuna *R, H, Th*; ok varð Gestr at seilaz mjǫk (langt *H, Th*) í mót byttunum (byttunni *H, Th*), áðr hann fengi (gæti *H, Th*) náð (þeim *tf. F*) *tf. F, H, Th*; ok varð G. at seilaz niðreptir; hann (er *tf. foran r*) var á þiljum ok bar út *tf. R.*

13. hann: ok *R.* — 13—14. ok—taka *ul. R.* — 14. Skufr—þa: létu þeir *R.* þeir: ok *R.* afaull: veðr *F.* — 14—15. afaull—hvauss *ul. R.* — 15. veðr *ul. F.* — 15—16. meirr—vm: meiri var raun til *F*; meira reyndi *R.* — 16. Sva: ok *tf. foran R.* morgum *ul. R.* morgum monnum: þeim *F.* — 18. allt *er det sidste ord i m; ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Gestr rǫddi vm, at hann skylldi lengra vpp selia byttvrnar; Þormoðr svarar ongv, enn gerði rett sem aðr. Nv er minnstar vanir varu, þa lętr G[estr] falla ofan byttvna fvlla af sio i fang Þormoði. Varð hann alvatr ok hleypr vpp or avstrinum ok þrifr vapn. G[estr] tekr þa ok sin vapn; vilia þeir þa a beriaz. Skvfr mællti: „Þat er eigi sami, at menn se vsattir a kavpskipum i hafi; þvi at þar fylgir mart til meins, ok sialldan mun þeim skipum uel faraz, er menn F 205 erv osattir innanbordz. Nv vilivm ver beiða ykkr, at þit setit grið meðal ykkar, meðan þit ervt i hafi a skipi". Nv var sva gert. Skip velkir vti lengi; fa

1. rǫddi—um: mælti (þá *tf. F. R*) *F, R, H, Th.* — 1—2. at—byttvrnar: „Sel þú upp, auvirðit, (knáligar bytturnar *F*; betr *R*) *F, R*; „Seldu upp byttuna knáliga" *H, Th.* — 2. enn: ok *R.* rett *ul. de øvrr.* — 3. Nv: en *R*; ok *r.* minnstar—varu: minst varði *R.* varu *rettet*, var *hskr.* þa *ul. R.* ofan: niðr *R.* — 4. byttvna fvlla: bytturnar fullar *F.* fvlla—sio *ul. H, Th.* Þormoði: honum *H.* Varð hann: Þormóðr verðr allr *F.* — 4—5. Varð—alvatr: Þormoðr verðr reiðr *H.* — 5. alvatr: allr *tf. R.* þrifr: tekr *H.* vapn: sín *tf. de øvrr.* — 6. þa(1) *ul. F, R.* vilia: ok *tf. foran H, Th.* þa(2) nú *R*; þar *Th.* a *ul. F, H, Th.* beriaz: Skúfr biðr (þá *tf. F, H, Th*) menn standa á meðal (í milli *F*) (þeira *F, H, Th*) (ok *tf. R, H, Th*) eru (þeir *tf. F, R, Th*) (þá *tf. F, H*) skilðir *tf. de øvrr.* — 7. mællti: þá *tf. F.* Þat—sami: „Eigi samir (sæmir *H*) *de øvrr.* — 8. kavpskipvm—hafi: skipum *F.* þvi—fylgir: ok fylgir því *R.* þar: ósættinni *F.* — 9. skipvm *ul. R.* faraz: farnaz *Th.* — 10. Nv—ykkr: vil ek nú biðja *R.* beiða: biðja *F, H, Th.* — 11. þit—ykkar: sættaz ok lýsa eigi óvísu (tvisti *H*) *H, Th.* setit —ykkar: sýnið enga óvísu *F, R*; sýnið enga óvissu af ykkr *r.* þit ervt: vér erum *R.* i hafi *ul. F.* — 12. a skipi *ul. R, H, Th. F og H, Th har henholdsvis efter* skipi *og* hafi: en gerið sem ykkr líkar (sýniz *H, Th*), þá er þit komið á land. var—gert: sættaz (sefaz *F*) þeir af orðum Skúfs (á svá búit *H*, at svá búnu *Th*) ok eru (nú *tf. F*) grið sett (er gerð sætt *H, Th*) á (*ul. Th*) mill-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þeir veðr stor. Ok i e[i]nvm stor[mi] gengr i svndr skip
ra þeira, for þa seglit vtan bords, taka menn seglit
ok heimta at ser innan bords, ok voro til tok G[ests]
harðfengligvst. Skvfr vissi, at þeir menn voro litt
hagir, er farit hofðv af Grenlandi med hanvm, enn
hann hafði set þa þormoð ok G[est] mart hagliga
telgia. Skvfr mællti þa við þormoð: „Vill þv skeyta
G 82 ra vara saman?“ Þormoðr svarar: „Ekki em ek
hagr, biðv G[est] gera at ranni; hann er sva sterkr,
at hann mvn stinga mega saman rarendvnvm.“
S[kufr gekk þa til G[ests] ok bað hann beta rana.
G[estr] svaraði: „Ekki em ek hagr; mel þu, at þor-

um (meðal *H, Th*) þeira (með þeim *R*) *de øvrr.* — S. 143,12. Skip: þeira *tf. F.* Skip velkir: þeir váru *R.* fa: ok *tf. foran de øvrr.*

1. þeir *ul. R.* veðr: áfǫll *F*; veðrfǫll *H.* veðr stor: stór veðr ok áfǫll mikil *R.* Ok *ul. F.* e[i]nvm: myklum *tf. F.* e[i]nvm stormi: einu veðri *R.* gengr—skip: brotnaði *R.* skip: segl *F.* — 2. þa: nú *r.* seglit(1)—bords: utanborðs alt seglit *F.* taka: ok tóku *R*; draga *H.* menn: nú *r*; þeir þá *H, Th.* — 3. ok heimta *ul. R.* innan bords *ul. F, R.* — 4. harðfengligvst: þar sterkligust *F*; sem tveggja annara *R.* vissi: mælti *F.* menn *ul. H, Th.* litt: eigi *H, Th.* — 5. af Grenlandi *ul. R.* — 6. hafði set: sá *R.* — 7. þa *ul. R.* Þormoð: Gest *F.* skeyta gera *F.* — 8. saman *ul. R.* Þormoðr: Gestr *F*; hann *H, Th.* svarar: mælti *H.* Ekki: lítt *F.* — 9. Gest —ranni: Þormóð *F.* gera—ranni: at gera *R.* er: maðr *tf. F.* sterkr: orðahagr *F.* — 10. mun: kann *R.* stinga mega: þegar yrkja *F*; kunna at stinga *Th.* mega *ul. R.* rarendvnvm: rána, svá at fǫst mun vera sem negld sé *F*; svá fast sem neglt sé *R*; svá at fast mun (kann *Th*) vera *tf. H, Th.* — 11. gekk—rana: mælti (þá *tf. F*) við Gest (Þormóð *F*): „Viltu gera saman (við *R*; at *r, H*) rá vára (várri *r, H*) *F, R,* H; mælti: „Vill Gestr gera at rá várri“ *Th.* — 12. G[estr]: hann *F.* G[estr] svaraði *ul. R.* Ekki: lítt *R.* — 12—s. 145,2. Ekki—rarendana: Fá þú Gesti, hann er maðr svá sterkr, at han mun stinga saman hlutunum *F.* — 12—s. 145.1. mel—at (1): bið þú Þormóð bæta (saman *tf. r*) rána *R*; vilda ek at Þormóðr bætti rána *H, Th.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

moðr geri at, þvi at hann er sva orðhagr, at hann mun yrkja saman rarendana svá at fastir se. Enn fyri naudsynia sakir, þa mvn ek telgia annan hlutinn rarinnar, en þormoðr telgi annan.“ Nu er fengin sin ox hvarum þeira, ok telgir sinn hlut hvarr þeira. G[estr] litr nokkut vm avkxl til þormoðar. Þa er hann hafði telgt sinn hlvt rarinnar, seðz hann niðr a bvlkann, enn G[estr] telgir nokkoro lengr þat tre, er hann var at. Ok er lokit var at telgia, þa bar hann saman hlutina, ok þvrfti þa af huarigum hlut at taka. Nv festi G[estr] saman rana. Ok eptir þetta festa þeir segl við ra, ok siðan sigla þeir. Sið um havstit toko þeir Grenland. Skip kom i Eirix f[iorð]. Hb 389

1. þvi at *ul. R.* orðhagr: orðahagr maðr *R, H, Th.* — 2. yrkia: kunna *tf. Th.* rarendana: endana *H, Th: ul. R.* at fastir: fast sem neglð *R*; fast sem neglðir *Th.* fastir: fast sem neglðir *H.* fastir se: fast mun vera *F.* Enn: þó *tf. F, R, Th.* — 3. fyri—ek: má ek freista at *F.* naudsynia sakir: nauðsyn vára *R*; nauðsyn yðra *H, Th.* þa *ul. R.* — 3—4. hlutinn: endann *H, Th.* — 4. rarinnar *ul. de øvrr.* en: ef *de øvrr.* þormoðr: Gestr *F.* telgi: telgir *F, H, Th*; vill telgja *R.* Nu er: er þá *Th.* — 4—5. fengin —ox: fenginn sinn hlutr *R.* — 5. hlut: rárhlut *F*; *ul. R.* þeira *ul. R.* — 6. litr: til *tf. Th.* nokkut: svá *tf. F, Th*; *ul. R.* nokkut—avkxl: nú *H.* vm avkxl *ul. F.* avkxl: stundum *tf. Th.* þormoðar: þar er þormoðr er *F*; þar sem hann telgði *tf. R. Med* þormoðar *slutter M-teksten i Th.* Þa: en *tf. foran F*; ok *R.* — 7. hann(1): þormóðr *F, R, H.* telgt—rarinnar: lokit at telgja *R.* rarinnar *ul. H.* seðz: þá *tf. foran F.* — 8. a bvlkann *ul. R.* bvlkann: bunkann *F.* — 8—9. þat—telgia *ul. R, H.* — 9. lokit var: hann hætti *F.* — 9—10. þa—hann: síðan bera þeir *H.* þa—hlutina: váru þá saman bornir hlutirnir *R.* — 10. þa *ul. R.* hlut *ul. R, H.* — 11. Nv *ul. R.* Gestr: þá *tf. R.* rana: hlutina *R*; *ul. H.* þetta: þat *F, R, H.* — 12. segl—ra: við seglit *R.* siðan: því næst *F, H.* siðan —þeir: sigla síðan *R.* — 12—13. Sið—havstit *ul. R.* — 13. þeir *ul. R.* Grenland: um haustit *tf. R.* Skip kom: ok kómu *R.* Skip—i: ok tóku *r, Th.* f[iorð]: ok skipuðu

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorkell Leifs s[vn] var þa hofðingi yfir Eirix f[irði]. Þorkell var mikill hofðingi, rikr ok vinsęll; hann var vin mikill ens helga Olafs konungs. Þorkell kom bratt til skips, þa er þat var land fast orðit, ok keypti at styri monnvm ok at hasetum þa hluti, er hann þvrfti at hafa. S[kvfr] gerði Þorkatli i kvnnleika, at hirðmaðr Olafs konvngs var þar a skipi, sa er Þormoðr h[et]; sagdi, at konvngr hafði Þormoð hanvm til handa sent til travstz ok hallz, ef hann þyrfti meira við. Nv af þessum ordum S[kvfs] for Þormodr til vistar i Brattalid. S[kvfr] atti bu a
F 206 Stokkanesi; þat uar i Eiriks f[irði] oðrum meghum

þar upp *tf. F, hvormed i F nærværende kapitel slutter. Paafølgende kapitels overskrift*: Hér segir frá þeim Grænlendingum. Capitulum. *Med* Eirix fiorð *slutter M-teksten i H.*

1. svn: Eiríkssonar *tf. R.* var— f[irði]: bjó i Brattahlíð *F.* hofðingi yfir: fyrir *r, Th*; fyrir í *R.* — 2. Þorkell: hann *F, R.* var—hofðingi: bjó í Brattahlíð ok var *R.* rikr: maðr *tf. R.* — 2—3. hann var: ok *R.* — 3. mikill *ul. F.* mikill—helga *ul. R.* — 4. bratt *ul. R*; *r, Th som Hb.* þa *ul. R.* þa—orðit *ul. F.* þat—fast: landfast var *R.* — 5. at(1)—hluti: þat *R.* at(2) *ul. F.* — 6. þvrfti at: vildi *F, R.* hafa: hann keypti mǫlt þau, sem þar váru til, ok aðra hluti þá sem torugætastir váru á Grænlandi *tf. F*; hann keypti mǫlt ǫll þau er á váru *tf. R.* — 6—7. gerði—at: sagði Þorkeli, at þar var kominn *R.* — 7. hirðmaðr: ok skáld *tf. F, R.* — 7—8. var—het *ul. R.* — 7. þar—skipi: á skipinu *F.* — 8. sa *ul. F.* sagdi: ok *tf. foran F, R.* at: Óláfr *tf. F.* — 8—9. hafði—sent: sendi honum Þormóð *F.* Þormoð—travsts: sent honum til viðtǫku *R.* — 10. meira: nǫkkurs *F*; þess *R.* Nv *ul. R.* S[kvfs] *ul. R.* — 11. for—Brattalid: bauð Þorkell Þormóði til sín, ok þat þektiz (þiggr *R*) Þormóðr. Skúfr var við skip til þess (þar til *R*) er þat var upp sett (upp var sett *R*) ok um búit. Eptir þat réz hann (Skúfr fór *R*) heim til bús síns *F, R.* S[kvfr]: hann *F, R.* atti bu: bjó *R.* — 12. Stokkanesi: þeim bæ er á Stokkanesi heitir *F.* meghum: fjarðar *tf. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

en Brattalið uar. Við S[kvf] bio sa madr, er Biarni h[et], vitr maðr ok vinsęll, gior at ser i morgv, hagr vel. Hann varðveitti bv þeira beggia, þa er hann var i forum. Þeir attv felag saman, ok for vel með þeim. Þormoðr for til vistar i Brattahlið. G[estr] uistaðiz i Einars f[irði] a þeim bę, er h[eitir] i Vik. Þar bio sa madr, er Þorgrimr het.

XXI. Vig Þorgrims trolla. G 83

Þorgrimr trolli Einars s[vn] bio i Einars firði a Longv nesi. Þorgrimr var goðords maðr, mikill hofdingi, rikr ok fiolmennr, garpr hinn mesti i skaplyndi. Við Þorgrim bio systir hans, er Þordis het; hana hafði atta sa maðr er Hamvndr h[et]. Synir Þordisar iiij voro a uist með Þorgrimi. Einn þeira h[et] Bodvarr, annarr Falgeirr, þriði Þorkell, fiorði Þorðr. Þeir voro allir garpar miklir ok fraligir menn. Þorunn h[et] aunnur systir Þorgrims trolla. Hvn bio i Einars firði, a þeim bę, sem heitir a Langa-

1. uar: ǫðrum megum *F.* Við—madr: Sá maðr átti bú með Skúfi *R.* -- 2. vitr: hann var *tf. foran F.* gior —ser: vel at sér gerr *r, Th.* i morgv: um fiest *R, ul. F.* — 2—3. hagr vel: ok (hann var *R*) smiðr mikill *F, R.* — 3. bv: þv *ditografisk tf. Hb.* þeira: Skúfs *tf. F.* beggia *ul. R.* hann: Skúfr *F, R.* er *rettet*, var *Hb.* — 4. forum: brottu *R.* felag: báðir alt *R.* — 5. þeim: félagit *tf. F, R.* Brattahlið: til Þorkels Leifssonar *tf. F, R.* — 6. Einars: Eireks- *F.* h[eitir]: hét *R.* — 7. Þar—het *ul. R.* Þorgrimr het: Grímr er nefndr *F.* — 8. *Ikke kapitelskifte i F, R.* — 9. a: bæ þeim er á *tf. F, R.* — 10. nesi: heitir *tf. F, R.* Þorgrimr: hann *R.* mikill: ok *tf. foran F, R.* — 11—12. garpr—skaplyndi: ok hinn mesti garpr *R.* — 12. Við—bio: Með Þorgrími var at *búi R.* — 14. með: þeim *tf. R.* Þorgrimi: henni *F.* þeira *ul. R.* — 17. trolla *ul. F, R.* — 18. bio: þar *tf. R.* bę: *Hb. har* a *efter dette ord*; *skriveren har ved en gentagelse skrevet* a þeim *efter* bę, *hvorpaa han har rettet* þeim *til* sem, *mens* a *er blevet staaende.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

nesi. Hvn atti svn þann er Liotr het, [hann] var
Hb 390 mikill madr vexti. Allir frẹnðr Þorgrims voro miklir hauaða menn ok viafnadar fyllir. Sigridr h[et] kona, er bio a þeim bẹ er at Hamri het; Sigriðr atti gott bv ok gagnsamt. Sigvrðr h[et] s[vn] hennar, er at bvi var með henni. Sigvrdr var fraligr madr, vinsẹll ok litill hauada maðr ok þotti eigi alla uega iafnt. Lodinn het verk þrell i Bratta hlið, hann var verkmaðr goðr. Honum fylgði at lagi kona su er Sigriðr h[et]. Hun var fengin til at uinna Þormoði. Skemma var i Brattahlið, eigi afost husum, er Þorkell suaf i .i. ok setv menn hans; þar brann lios i skemmvnni hveria nott eptir aðra, enn annat folk svaf inni. Nv þotti Lodni Sigridr hellsti longum dveliaz i skemmvnni a kvelldum, þotti hanvm hun

1. þann *ul. F.* [hann] *taget efter F, ikke i Hb, R.* var *ul. R.* — 2. madr *ul. r, Th.* vexti: ok knáligr *R*; ok rammr at afli *tf. F.* — 3. viafnadar fyllir: fullir upp ójafnaðar *R*; fullir upp drambs ok metnaðar *r, Th.* fyllir: -menn *F.* — 4. bio: í Einarsfirði *tf. F.* þeim—het: á Hamri í Einarsfirði *R.* het: heitir *F.* Sigriðr: hon *R.* — 5. ok gagnsamt: en þó ekki stórauðig en vel auðig at vinsældum *F.* gagnsamt: iegi var hon stórauðig at fé *tf. R.* — 6. er—var(1): hann var at búi *F.* Sigvrðr: hann *F, R.* var(2): kyrrlátr ok vinsæll *tf. R.* — 7. vinsẹll: ok *tf. foran F*; *ul. R.* ok(2) *ul. R.* — 7—8. ok(2)—iafnt *ul. F.* — 7. þotti: þó *tf. R.* — 8. Lodinn: *Med dette ord begynder i F et nyt kapitel*; *overskrift*: Viðregn þeira Loðins ok Þormóðar. verk þrell: maðr, hann var verkstjóri Þorkels *F*; verkstjóri Þorkels *R.* — 9. goðr: ok veiðimaðr mikill *tf. F, R.* at lagi *ul. R.* — 11. Brattahlið: úti *tf. F.* afost: allnær *R.* er: þar svaf *R.* — 12. svaf: var vanr at sofa *F*; *ul. R.* .i. *ul. F, R.* hans *ul. R.* — 13. i skemmvnni *ul. R.* eptir aðra: um vetrinn *F*; á vetrum *R.* — 13—14. enn—inni: Loðinn svaf inni (upp *R*; *r, Th som Hb, F* inni) í skála hjá verkmǫnnum Þorkels (ok verkmenn *R*) *F, R.* — 14. Nv *ul. F, R.* — 14—15. Sigridr—skemmvnni: Sigríði (opt *tf. F*) verða dvalsamt (úti *tf. R*) *F, R.* — 15. kvelldum: (í skemmunni *F*) er hon togaði af Þormóði

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ga sin minnr enn verit hafði; kom hanvm þa i hug kviðling[r] sa er kvedinn hafði verit um lavsvngar konur:

A hverfanda hveli
voro þeim hiorto skoput,
brigð i briost lagit.

Hann reddi vm við Sigriði, at hann uill eigi vistir hennar langar i skemmunni a kvelldvm. Hvn svarar hanvm sem henni var i skapi til. Þat barst at einn aptan, þa er Þorkell ok Þormoðr villdv ganga vt til skemmv ok Sigr[i]ðr með þeim, þa tok Lodinn til Sigridar ok hellt henni, enn hvn togaz or hondvm G 84

tf. F, R. þotti: ok *tf. foran R.* hanvm hun *ul. R.* hun: Sigríðr *F.*

1. kom—þa: ok kom *R.* þa *ul. F.* — 2. hafði verit: er *F, R.* lavsvngar: lausa- *R.* — 4. *Denne* kviðlingr *er den sidste halvdel af vers 84 i Hávamál.* — 5. voro: er *R.* hiorto skoput: hjarta skapat *R.* — 6. brigð: ok *tf. foran F, R.* i: um *R*; *r, Th som Hb.* briost: um *tf. F, r, Th.* lagit: lagin *F, R.* — 7. Hann reddi: ræðir hann þá *F.* reddi: talaði *R.* Sigriði: hana *F.* — 7—8. vistir —langar: langvistir hennar (úti *tf. r, Th*) *R.* — 8. a kvelldvm *ul. R.* — 9. hanvm: þann veg *tf. F, R.* til: Þikir honum hon leggja sjaldnar x [fingr] upp sér um háls en verit hafði. Lyptiz þá lítt þat reiði í sínu rúmi; en reiði hvers manns er í galli en líf í hjarta, minni í heila, metnaðr í lungum, hlátr í milti, lystisemi í lifr *tf. F*; þykkir Loðni hon sjaldnar leggja hendr um háls sjer en verit hafði. Lyptiz þá lítt at reiði hans í rúmi sínu; í hjarta er hvers manns líf, minni í heila, reiði í galli, metnaðr í lungum, hlátr í milti, lostasemi í lifr *tf. R.* barst at: bar til *F.* — 9—10. einn aptan: eitt kveld *R.* — 10. er: þeir *tf. F.* — 10—11. Þorkell—þeim: menn fóru til hvílna, at Þormóðr ok Sigríðr ganga með Þorkeli *R.* — 10. vt *ul. F.* — 11. með: eptir *F.* þa—Lodinn: at Loðinn tók *F, R.* — 11—12. til Sigridar: Sigríði *R.* — 12—s. 150,1. or—hanvm: við, ok vildi laus verða *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

F 207 hanvm. Ok er þormoðr ser þetta, þa tekr hann i honð Sigriði ok vill kippa henni or hondum Lodni; enn þat gengr eigi skiott. Þorkell ser a þrętu þeira. Hann męlir við Loðin: „Lat Sigriði fara leiðar sinnar; vskvgga samligt er allt vm vistir hennar a kvelld- vnvm, i skemmvnni. Mvn ek gęta hennar, sva at þer se skammlavst, vti þar, ok sva henni; enn þv gęt hennar þess a milli.“

XXII. Þormoðr drap Loðin.

Þa er at iolum dregr lętr Þorkell mvngat heita, þvi at hann vill iola drykkiv hafa ok gera ser þat til agętis, þvi at sialldan voro drykkivr a Grenlandi. Þorkell bavð þangat vinvm sinvm at iolum, ok var þar fiolmennt. Skvfr af Stokka nesi ok Biarni voro þar

---

1—2. Ok—Sigriði: Þá tók Þormóðr til hennar *R.* — 1. þetta: þat *F.* — 2. kippa henni: toga hana *R.* henni *ul. F.* — 3. enn—skiott: ok gat eigi *R.* a—þeira: þá þeira þæfu *F*; þetta *R.* — 4. Hann—Loðin: ok mælti *R.* mælir: mælti þá *F.* leiðar *rettet*, leiðiar *Hb.* leiðar sinnar: sem hon vill *R.* — 5. vskvgga: því at *tf. foran R.* allt *ul. R.* vistir: verur *R.* — 6. i skemmvnni: úti þar *F*, *R.* mvn: brennr þar ljós (bjart *F*, nátt hverja, ok *R*) *tf. foran F*, *R.* hennar: úti þar á kveldum *tf. F*; þar *tf. R.* — 7. þer—skammlavst: ekki skal at verða of hennar ráð *R.* þer—henni: ekki skal at verða um hennar ráð, þat er henni sé til svívirðingar né þér til sneypu *F.* ok—henni *ul. R.* — 8. hennar: vel *tf. F*, *R.* milli: nú við þessi orð Þorkels, þá lætr Loðinn rakna hendr af Sigriði, ok ferr hon leiðar sinnar með þeim Þorkatli ok Þormóði, ok var nú kyrt um hríð *tf. F*; við þessi orð lét Loðinn hana lausa *tf. R.* — 9. *Ikke kapitelskifte i R.* — 10. Þa: ok *R.* mvngat *ul. R*; *r. Th som Hb.* — 12. sialldan—drykkivr: þar *R.* voro drykkivr: var jóladrykkja *F.* Grenlandi: er sjaldan drukkit *tf. R.* — 13. Þorkell bavð: bauð Þorkell þá *R.* at iolum: til jólaveizlu *R.* var: varð *F.* — 14. fiolmennt: um jólin *tf. F*; mikit fjǫlmenni *R.* af—nesi *ul. R.* voro: ok *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vm iolin. Þaðan var hafðr hvsbvnadr ok ker ok klęði um iolin. Nv drvkkv menn vm iolin með mikilli gleði ok skemtan. Affaradag iolanna biogguz menn a brott. Loðinn greiðði monnvm klęði, sverð ok handa gervi, er hann hafði varðveitt; hann setti ok fram skip þeira S[kvfs] ok Biarna. Hvskallar barv ofan ker ok klęði. Loðinn var i selskinnz stakki ok selskinnz brokum. Þa kemr Loðinn i Hb 391 stvfv við hinn fiorða mann. Þar varv aðr eig[i] fleiri menn enn þeir Þormoðr ok Biarnni. Þormoðr la i bekkinum a framan verdum stokki. Nv er þeir koma i stvfvna, þa greip Lodinn i fęt̃r Þormoði ok kippti hanvm fram a golfit ok dro hann vtar eptir golfinv.

---

1. vm iolin: at boði *R*; iolin: at heimboðinu *tf. F.* Þaðan: því at *tf. foran F.* hvsbvnadr: -búningr *F.* ok(1) *ul. F.* — 2. um iolin: til boðsins *F*; *ul. R.* vm *ul. F* — 3. ok skemtan *ul. R.* — 4. a brott: til brottfarar, ok fóru (svá *F*; þeir *R*) sem búnir váru, ok þǫkkuðu (allir *tf. R*) Þorkatli (vel *tf. F*) veizlu (ok heimboð *F*; góða *R*) *F*, *R.* Loðinn: verkstjóri *tf. F.* monnvm: af hǫndum *R.* klęði: sín *tf. F*; manna *tf. R.* sverð *ul. F, R.* — 5. hann(1)—varðveitt: menn fóru í brott *R.* varðveitt: um jólin *tf. F.* — 5—6. setti ok: lét setja *R.* — 6. ok(1) *ul. F.* S[kvfs] ok *ul. R.* Biarna: ok (lét *tf. F*) búa *tf. F, R.* — 6—7. Hvskallar barv: ok bera *R.* — 7. ker ok: til *R.* klęði: þau sem hǫfðu verit hǫfð til boðsins af Stokkanesi *tf. F*; ok þat sem lét var *tf. R.* — 8. stakki: kufli *F, R.* selskinnz: í skinn- *F.* brokum: ok var (stakkrinn *tf. R*) gyrðr í brækr *tf. F, R*; *hvorpaa der følger*: nú váru þar allir menn nærr í ǫnn nǫkkurri *F*; nú váru allir menn í brott, en heimamenn í vinnu nǫkkurri *R.* Þa—Loðinn: Loðinn kemr þá farandi *F.* i: inn í *R.* — 9. við—mann: ok fjórir menn með honum *R.* hinn *ul. F.* Þar: í stofunni *R.* aðr *ul. R.* — 10. þeir *ul. F, R.* Biarnni: (bóndi *F*) af Stokkanesi, ok var (lá *R*) í sínum bekk hvárr þeira, ok tǫluðuz (hjalaz *R*) svá við (um þvert gólf *tf. F*) *tf. F, R.* — 10—12. Þormoðr—stvfvna *ul. R.* — 10—11. i bekkinum *ul. F.* — 11. þeir: Loðinn *tf. F.* — 13. hanvm *ul. R.* ok—hann: þeir drógu þá Þormóð *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þa hlęypr Biarni vpp ok gripvr vm Loðin miðian, tekr hann vpp ok rekr niðr við golfinv hart, ok boluar þeim er þormoð drogv ok bað þa lata hann lavsan; ok þeir gera sva. Nv stendr þormoðr vpp ok męllti til Biarna: „Engi tilkvama þykkir oss Islendingum um slik brogð; þvi at vęr ervm opt slikv vanir i skinnleikvm.“ Þeir ganga vt ok lata sem ekki hafi i orðit. Nv er þeir Skvfr voro albvnir til ferðar, þa gengr þorkell til skips með þeim, ok heima menn hans. Þeir hofdv eina feriv, ok la ein
G 85 bryggia a land vpp af ferivnni. Biarni stoð hia feri-
F 208 vnni, ok beið Skvfs er hann hialaði við þorkel. Loðinn var vppi skamt fra skipinv ok hafð[i] af hennði greitt klęði manna. Þormoðr var þaðan skamt. Ok er minnstar vaner voro, bregdr þormoðr hogg-eyxi vndan skikkiv sinni ok hoggr i hofvt Loðini

2. tekr: ok vegr *F*; ok hefr *R.* hann *ul. R.* vpp: á (í *F*) bringu sér *tf. F, R.* rekr: hann *tf. F.* við—hart *ul. R.* — 2—3. hart—boluar: Biarni bannar *F.* — 3. þeim—drogv: við, er þeir drógu þormóð *R.* hann: þormóð *R.* — 4. ok—sva *ul. R.* — 5. ok: hann *F.* til: þá við *F.* — 5—6. oss—brogð: mér slíkt (þetta *R*) vera *F, R.* — 6. vęr: Íslendingar *tf. F, R.* — 6—7. opt—skinnleikvm: vanir slíkum skinnleiksbrǫgðum (út á Íslandi *tf. F*) *F, R.* — 7. þeir: Loðinn *tf. F, R.* vt: fram *F.* — 8. hafi: sé *F, R.* Nv: ok *R.* — 8—9. albvnir—ferðar: búnir *R.* — 9. ferðar: farar *F.* — 10. hans: ganga þeir (menn *tf. F*) á skip út er fara skyldu *tf. F, R.* Þeir: Skúfr *tf. F.* eina *ul. R.* ein *ul. F.* — 11. vpp *ul. R.* vpp—ferivnni *ul. F.* Biarni stoð: ok stóð Biarni *R.* — 11—12. hia ferivnni: við bryggjusporðinn *R.* ferivnni: bryggjusporðinum *F.* — 12. hialaði: talaði *F, R.* við: með *R*; *r, Th som Hb.* — 13. var: á landi *tf. F.* vppi *ul. R.* — 13—14. skipinv—skamt: því er þeir tǫluðuz við (með *r*) *R.* — 13. hafð[i]: þá *tf. F.* — 14. klęði manna: farangr búimanna *F.* þaðan skamt: skamt frá því sem þeir þorkell tǫluðu *F.* — 15. minstar—voro: minst varir *R.* — 15—s. 153,1. bregdr—iarðar: þá gengr þormóðr at Loðni ok bregðr sverði, ok hǫggr Loðin banahǫgg *F*; þá gekk þormóðr at honum, ok hjó hann banahǫgg *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sva at hann fell þegar davðr til iarðar. Þorkell heyrir brestinn ok litvr til; ser-hvar Loðinn var fallinn. Hann mælir þa við sina menn, at þeir gangi ok drepi Þormoð, enn þeim varð bilt. Biarni mællti, at Þormoðr skylldi ganga vt a skip. Hann gerði sva. Biarni gekk eptir hanvm ok sva Skvfr. Ok er þeir komv a skipit, þa heimta þeir bryggivna vt. Þorkell eggiar þa at gongv, ok villdi beriaz við þa Skvf ok Biarna, ef þeir villdi eigi Þormoð fram selia. Skvfr mællti þa: „Braðlitit gerir þv a þetta, Þorkkell bonði, ef þv vill drepa Þormoð, heima mann þinn enn hirðmann ok skalld Olafs konvngs. Mvn yðr madrinn dyrkeyptr verða, ef Olafr konvngr spyrr at þer latit drepa hann, allra hellst er hann hafði sent hann þer til travstz, eſ hann þyrfti nokkvrs við. Syniz þat i þessu mali sem opt, at reidni litr eigi hit sanna. Nv vilium ver bioda yðr febætr fyri Þormoð vm vig þetta ok vansa þann, er yðr

2. ser: ok *tf. foran F, R.* var: lá *R.* — 3. Hann: Þorkell *F.* þa *ul. R.* — 3—4. at—Þormoð: „Gangið at Þormóði ok drepið hann“ *R.* gangi—Þormoð: skyldi ganga at Þormóði ok drepa hann *F.* — 4. enn *ul. R*; *r, Th som Hb.* bilt: við *tf. R.* mællti: sagði *R*; þá *tf. F.* — 6. eptir hanvm: út þegar *R.* ok—Skvfr *ul. F.* — 6—7. Ok—skipit *ul. R.* — 7. þeir komv: hann kom *F.* þa—vt: heimtu þá at sér bryggjuna *R.* — 8. þa(1)—gongv: sína menn *R.* gongv: sína menn *tf. F.* ok villdi: at *R.* við: með *r, Th.* þa(2) *ul. R.* — 8—10. við—selia: til Þormóðar *F.* — 9. ok Biarna *ul. R.* — 10. þa *ul. R.* þv: nú *tf. F.* þetta: mál *tf. F, R.* — 11. bonði *ul. F, R.* ef: er *F, R.* drepa: láta *tf. R.* — 11—12. heima—enn *ul. F.* — 13. Olafr *ul. F.* — 14. spyrr: verðr varr við *R.* þer latit: þú látir *R.* — 14—15. hann(2)—sent: konungr sendi *F, R.* — 15. þer: þó til þín *R.* þer—travstz: yðr til handa, ok til skjóls *F.* travstz: ok halds *tf. R.* — 16. við: með *r, Th.* mali *ul. R.* opt: kann (at *tf. F*) verða *tf. F, R.* reidni: reiðin *F, R.* — 17. ver: vit Bjarni *R.* yðr febætr: fé *R.* febætr: sjálfdæmi *F.* — 18. Þormoð: þvílíkt sem þér vilið gera *tf. R.* vm: eptir *R*; ok *F.* þetta: Loðins *F, R.* — 18—

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hefir gior verit i viginv.“ Nv af þessvm ordum Skvfs, þa sefaz þorkell. Attv þa margir hlvt i vm sęttir þeirra. For þat ok fram, at S[kvfr] hannsalaði þorkatli sialfdęmi fyri vig Loðins. For þormoðr þa til vistar a Stokka nes.

Hb 392

XXIII. Vig Þorgrims trolla.

Egill het hvskall þeira Skvfs. Hann var mikill maðr vexti ok sterkr, liotr yfirliz, vfimr ok vvitr; hann atti kenningar nafn ok var kallaðr Fifl-Egill. Þormoðr var longvm vkatr. Þeir spvrdv Þormoð eptir, Biarni ok Skvfr, ef þeir mętti nokut bętr raða a hliodleikvm hans. Þormoðr svarar: „Þat villda ek, at þit fengit mer fylgdarmann, þann er mer fylgði hvert er ek villda fara.“ Þeir sogdv sva vera skylldv,

---

s. 154,1. ok—viginv: en Þormóð munum vér eigi láta meðan vér stǫndum upp *F*; *ul. R.*

1–2. Nv—Þorkell: Þorkell sefaz þá *R.* — 1. af: með *F.* — 2. þa(2): ok *R.* i: at *F.* — 2—3. vm—þeirra: at sættin gengi saman *R.* — 3. For—at: handsalaði Þorkell grið ok frið, en þeir *R.* ok *ul. F.* at: þeir sættuz *tf. F.* — 3—4. hannsalaði—sialfdęmi: fé, slíkt sem Þorkell vildi gera (hafa *r, Th*) *R.* — 4. vig Loðins: vígit *F.* — 4—5. til vistar: at vistafari *F.* — 5. vistar: með þeim Skúfi ok Bjarna *tf. R.* nes: til þeira Skúfs ok Bjarna, ok var með þeim þat sem eptir var vetrarins *tf. F.* — 6. *Overskrift i F:* Frá þeim Þormóði ok Fifl-Egli. *Ikke kapitelskifte i R.* — 7. het: maðr, hann var *tf. F*; maðr, ok var *tf. R.* Skvfs: ok Bjarna *tf. F.* Hann: Egill *F.* Hann var *ul. R.* — 8. maðr *ul. R.* yfirliz: ok óbragðligr *R*; *ul. F.* vvitr: óbragligr yfirlits *tf. F.* — 9. atti—ok *ul. R.* — 10. longvm: óglaðr ok *tf. F.* — 10—11. Þeir—Skvfr: húsbændunum þótti (á því mikit *F*; þat *R*) mein, er hann var hljóðr, ok spurðu (þeir hann at *tf. F*) *F, R.* — 11. þeir: hann *R*; *r, Th som Hb.* nokut: nǫkkurar *F*; *ul. R.* — 12. svarar: mælti *R.* — 13—14. mer(1)–fara: mann at fara með mér, ok gerði sá eigi annat *R.* — 13. fylgdarmann: nǫkkurn *tf. F.* — 13—14. mer(2)—er: ekki gerði annat en hann fylgði mér þangat sem *F.* — 14. fara: farit hafa *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

badv hann kiosa þann mann af hvskorlum sinvm, sem hann villdi. Þormoðr mællti: „Fifl-Egill, hann G 86
er mikill vexti ok ste[r]kr, hann kys ek, ok mvn eigi of hygginn at gera slikt sem fyri hann er lagt.“ Þeir kvodv sva vera skylldv. Menn vnðrvdvz þo, hvi hann kavs Egil. Biarni smidaði þormoði eyxi breiða at Þormoðar fyrisogn; hvn var slegin ofan F 209
oll af ok fram til eggiar, eigi var eggvolr fyri henni, hellsti var hvn bitrlig. Vm svmarit eptir þessa at-burði forv menn til þings i Garða i Einars florð. Þeir or Eiriks firði hofdv tialldat bvdir sinar, ok var leiti a medal ok þess er þeir hofðv tialldat or Einars f[irði]. Nv er menn hofðv flestir tialldat bvdir, þa var Þorgrimr eigi kominn. Litlv siðarr var sen

1. badv: ok *tf. foran R.* þann: sér *F.* mann *ul. R.* — 2. sem: þann *tf. foran F.* mællti: svarar *R.* Fifl-Egill: Fifl-Egil kýs ek (til fylgðar við mik *tf. F*) *F, R.* — 3. mikill vexti: maðr mikill *F.* hann—ek *ul. R.* hann—mvn *ul. F.* mvn *ul. R.* — 4. hygginn: vitr *F, R.* slikt: þat *F, R.* fyri—lagt: ek vil fyrir hann lagt hafa *F.* — 5. kvodv: sǫgðu *R.* kvodv—þo: báðu hann ráða, en þó undruðuz þeir *F.* Menn—þo: ok undruðu *R.* — 6. Egil: (sér til fylgðarmanns *tf. F*). Nú gerðiz hann (gerðiz Egill þá *R*) fylgðarmaðr Þormóðar, ok léku opt at honum dætr heimskunnar, þær dul ok rangvirðing, svá at hann vissi eigi gjǫrla (jamnan *R*) hverr hann var *tf. F, R.* — 7. breiða *ul. R.* Þormoðar: hans *R.* slegin ofan: slétt *F, R.* — 8. af: ofan frá (af *R*) hamri *F, R.* fram: *ul. F, R.* eigi: engi *F.* eigi—eggvolr: ok engi vǫlr *R.* henni *ul. R.* — 9. hellsti—bitrlig: hon var herðugóð ok snarpegg ok seigt (sett *R*; *r, Th som F. I r er først skrevet* sett, *men rettet til* seigt) járn í *F, R. Herefter lakune i r (til udg. s. 162, l. 7). Kapitelskifte i F, R.* Vm: of *R.* svmarit: várit *F.* — 11. Þeir or: þat er í *F.* firði: ok *tf F.* tialldat: allir *F, R.* sinar: saman *F, R.* — 11—12. ok—medal: leiti bar á milli *F.* — 12. a *ul. R.* þess er: þar sem *F, R.* tialldat: búðir *F, ul. R.* — 13. f[irði]: Þormóðr var (í búð *tf. F*) með þeim Skúf ok Bjarna *tf. F, R.* Nv: ok *R.* flestir *ul. F.* bvdir: sínar *tf. F; ul. R.* — 14. Þorgrimr: trǫlli *tf. F, R.* Litlv: ok *tf. foran F.* Litlv siðarr: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

for hans; hann hafði skrautligt skip ok sva liðs kost vaskligan ok vel bvinn. Sva var ofsi Þorgrims mikill, at menn þordv varla at męla við hann. Veiðar feri hofðv þeir Gręnlendingar iafnan a skipi sinv. Nv er skip Þorgrims rendi at landi, þa gengv menn til strandar at sia skraut þeira ok vapna bvnað. Þormoðr var þar vidstaddr ok tok vpp selskvtil einn, er þeir hofdv a land kastat, ok litr a, enn forvnavtr Þorgrims tekr til skvtilsins ok mællti: „Lvmi af skvtlinvm, maðr!“ s[egir] hann; „þvi at þer mvn til litils koma, þottv halldir a; ok þat ętla ek, at þv mvnir litit kvnna at beita skvtlinvm.“ Hann svarar sva: „Vvist þikk[i] mer, hvart

1. hans: ok var hon auðkend *F*; ok kend *R*. hann: því at *tf. foran F, R.* skrautligt: lið, ok svá *tf. F.* — 1—2. sva—bvinn: skipat meðal stafna skrautligum skjǫldum; þar váru ok mǫrg spjót á skipi *F*; skjǫldum skarat meðal stafna, þar váru mǫrg spjót *R.* — 3. þordv —at *mgl. i F.* varla: trautt *R.* męla: jǫfnum orðum *tf. F, R.* hann: eðr við frændr hans *tf. F*; frændr hans *R.* — 4—5. skipi sinv: skipum sínum *F, R.* — 5. Nv: ok *R.* — 6. menn: margir *F.* strandar *ul. R.* skraut: skart *F.* — 6—7. ok—bvnað *ul. R.* — 7. Þormoðr: þeir ryðja skipit, (ok kasta á land veiðarfærum þeim, sem á skipinu váru *tf. F*; ok bera á land veiðarfæri sín *tf. R*) *tf. foran F, R.* vidstaddr: hjá *R. F og R har henholdsvis efter* vidstaddr *og* hjá: er þeir ruddu skipit. ok: hann *F, R.* — 8. er—kastat *ul. R.* þeir: þau *F.* — 9. enn: einn *F, R.* Þorgrims: gengr á land ok *tf. F, R.* — 10. Lvmi: þú *tf. F.* skvtlinvm, maðr *ul. R.* s[egir] hann *ul. F, R.* — 11. þottv halldir: at halda *R.* a: honum *tf. F.* — 11—13. ok—skvtlinvm *ul. R.* — 13. Hann: Þormóðr *F, R.* sva *ul. F, R.* — 13—s. 157,1. Vvist—ek: „Líz þér svá, sam ek muna lítt kunna at beita skutlinum?“ Hann svarar: „ Svá sýniz mér víst.“ Þormóðr mælti: „Þykkiz þú betr kunna at beita en ek?“ Hann svarar: *F*; „Líz þér svá félagi.“ „Já,“ svara sá; „svá líz mér víst, at þú munt lítt kunna at beita.“ Þormóðr mælti: „Hvárt muntu betr kunna at beita en ek?“ Hann segir: *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þv beitir betr [enn] ek.“ „Ifa laust mvn þat“ sagði hinn. Þa qvað Þormoðr visv þessa:

20. Betr lez beita skvtli
balldr hęlir þvi skialldar Hb 393
þollr hleypr hart vm hellur
hlvnnioz enn vęr kvnnvm.
Gior man ek hitt hve harri
hvgdyrstr skipar fystum
veitti oss sa er atti,
orms torg i skiallborgv.

Þormoðr gengr þa heim til budar Þorgrims. Hann G 87 lętr þa tiallda bud sina með miklum soma ok buaz um vel. Þat barst at einn godan vedr dag a þinginv, at allir menn voro gengnir i brott fra bvð þeira Skvfs ok Biarna, nema Þormoðr; hann la heima i bvð ok svaf. Hann hafði breitt a sik felld tvilodinn, er hann atti, felldrinn var audrv migin suartr enn audru migin huitr. Nv er Þormoðr hafði sofit nokkvra stunð, þa uaknar hann, ok ser, at allir menn voro i brottv. Hann vndradiz þat, þvi at þa var mart manna i bvðinni, er hann sofnaði. Ok i þv[i]

1. mvn: ætla ek *F*. — 1—2. sagði hinn *ul. F. R.* — 2. þessa *ul. F, R.* — 6. hlvnnioz: -riodrs *F*; rioðz *R.* kvnnum: kunna *F, R.* — 7. gior: geórr *F*; giorr *R.* man: veit *F, R,* hve: huerium *F*; hveim *AM.* — 10. orms torg: -torgs *F.* — 11. þa *ul. R.* Þorgrims: sinnar eptir þat *F*; *ul. R.* — 11—12. Hann—tiallda: þeir fǫrunautur Þorgríms tjalda þá *F*; Þorgrímr tjaldar *R.* — 12. sina: hans *F.* soma: snǫfurleik *F, R.* — 13. barst at: var *R.* godan vedr *ul. R.* — 14. voro gengnir: gengu *F, R.* i brott: burt *R*: *ul. F.* — 15. ok Biarna *ul. R.* Þormoðr: einn *tf. F.* — 16. bvð: húðfatinu sínu *F, R.* Hann: ok *R.* — 17. migin: *Saal. Hb her og i næste linje.* — 18. Nv: ok *R.* — 18—19. nokkvra: um *R.* — 20. i *ul. F.* brottv: ór búðinni, nema hann einn *tf. F.* Hann—at: en *R.* þat: nú *F.* — 20—21. þa—bvðinni: mart manna var at búð *F.* var—manna: váru margir menn *R.* — 21. i(2) *mgl. i F.* þv[i]: bili *tf. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

kemr Egill farandi i budna, ok mællti: „Of fiarri
F 210 ertu mikilli skemtan.“ Þormoðr spvrði: „Huadan komtv at, eða huat er nu i leikum til skemtanar?“ Egill svarar: „Ek var at buð Þorgrims Einars svnar, ok þar er nv mestr hluti þingheimsins.“ Þ[ormoðr mællti]: „Huat er þar til skiemtanar?“ Egill mællti: „Þorgrimr segir þar sogu.“ Þormoðr mællti: „Fra huerium er saga su er hann segir?“ Egill svarar: „Eigi ueit ek giorlla fra huerium sagan er, enn hitt veit ek, at hann segir vel fra ok skemtiliga, ok er stoll settr undir hann vti hia buðinni, ok sitia menn þar umhuerfiss ok hlyða til sogunar.“ Þormoðr mællti: „Kunna mvntu nokkurn mann at nefna þann
Hb 394 sem i er sogunni, allra hellst er þu segir sva mikit fra at!“ Egill mællti: „Þorgeirr nokkvrr var mikill kappi i sogunni; ok sva virdiz mer, sem hann Þorgrimr mvndi verit hafa nokkut við sogna, ok gengit miok vel framm, sem likligt er. Villda ek, at þv gengir þanngat ok hlyddir til skemmtanar.“ „Vera

1. Egill: Fífl Egill *F.* farandi: inn *F*; *ul. R.* — 2. ertu: nú *tf. F.* spvrði: mælti *F, R.* — 2—3. Huadan—at: Hvar vartu *F, R.* — 3. i leikum: einkum *R*; *ul. F.* — 4. Einars svnar: trǫlla *F, R.* — 5. þar—mestr: er þar mikill *F, R* — 5—6. Þ[ormoðr mællti] *undt.* Þ *afrevet i Hb.* — 6. skiemtanar: gamans *R.* mælti(2): svarar *F, R.* — 7. Þorgrimr: Einarsson *tf. F.* segir þar: sagði *R.* — 8. er(1)—segir: manni segir hann sǫgu *F.* svarar: mælti *F.* — 9. Eigi—giorlla: ógjǫrla veit ek *R.* giorlla *ul. F.* huerium: manni *tf. F.* sagan *ul. R.* — 10. ok(2) *ul. F.* — 11. hia: fyrir *F.* — 12. umhuerfiss: umhverfum *R.* hlyða: heyra *R.* sogunar *ul. R.* — 13. mællti: svarar *F.* — 14. sem: er *F.* segir: at *tf. F.* sva *ul. R.* — 15. fra: gaman sé *F, R.* mælti: svarar *F.* — 16. sva *ul. F.* sem hann: at *F.* — 17. nokkut *ul. R.* — 18. miok *ul. R.* er: ok þat hygg ek, at hann bæri af honum *tf. R.* Villda: ok þat *tf. foran R.* — 19. gengir: færir *F, R.* þanngat: þagat til *R.* til skemmtanar: sǫgunni *R.* skemmtanar: sǫgunnar *F.* — 19—s. 159,1. Vera—Þormoðr: Þormóðr svarar: „Svá má vera“ segir hann *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ma þat“ sagði Þormoðr. Riss hann nv vpp ok tekr
ifir sik felld sinn, ok snyr ut hinv svarta a felldinum.
Hann tekr oxi sina i hond ser ok setr hautt a hofvt
ser. Gengr til bvðar Þorgrims, ok Egill með han-
vm; nema þeir stað undir bvdar uegginum ok hlyd-
az þaðan um, ok matti þadan eigi gerla heyra þat
er sagt var. Veðr hafði a verit biart ok sols[k]in
mikit. Enn er Þormoðr var kominn undir bvdna, þa G 88
tok ueðrit at þykkna. Þormoðr gerði ymist, at hann
horfði i himininn vpp eða niðr i iorðina fyri sik.
E[gill] mællti: „Hvi letr þu þan veg?“ Þormoðr
svarar: „Þanninn er himinninn i at sia, ok sva
iorðin, sem þa er va brestir verða“. E[gill] mællti:
„Fyri hueriv er uant at uerða uabrestir?“ Þormoðr
suarar: „Fyri tiðindum uerða uabrestir auallt. Nv,
ef sua kann at beraz, at þu heyrir vabrestinn, þa
forða þu þer sem þu matt, ok hlaup heim til budar

---

1. sagði: svarar *R.* Riss—nv: Nú ríss Þormóðr *F*; ok stóð *R.* — 1—2. tekr—ok: kastar yfir sik feldinum ok setr hatt á hǫfuð sér *R.* — 2. a felldinum *ul. F.* — 3. Hann: ok *F.* — 3—4. Hann—ser *ul. R.* — 4. Gengr: síðan *tf. F*; gekk út ok *R.* — 5. þeir *ul. F, R.* undir—uegginum: við búðargaflinn *R.* uegginum: gafl-hlaðinu *F.* — 6. þaðan: þar *F, R.* þadan: þó *R*; *ul. F.* eigi gerla: ógjǫrla *F, R.* — 7. a *ul. R.* sols[k]in: skin *R.* — 8. er: þeir *tf. F.* var kominn: kómu *F*; kom *R.* — 10. fyri sik *ul. F, R.* — 11. þu: þér á *tf. F.* veg: horfir stundum i lopt upp, en stundum i jǫrð niðr *tf. F, R.* — 12. Þanninn: þann veg *F, R.* er: nú *tf. F.* i—sia: isjónar *F*; ísýndar *R.* — 12—13. ok—iorðin *ul. F.* — 13. sem: vant er *tf. F.* va—verða: vábrestrinn verðr *F*; vábrestr kann verða *R.* — 14. Fyri: Hversu er þat, eða *tf. foran R.* er: þat *tf. F.* uant—uabrestir: vábrestrinn *R.* uabrestir: at vábrestrinn kemr *F.* — 15. uerða: eru *R.* auallt: jafnan *R.* Nv: en *tf, foran F*; ok *R.* — 16. kann—beraz: verðr *F*; berr til *R.* — 17. þu(1) *ul. F.* sem: svá *tf. foran F.* hlaup: svá sem þú mátt skjótast *tf. F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sem skiotaz ok get þin þar.“ Nv er þeir hialaz þetta við, þa gerir a skur mikla ok mikit uat uiðri. Hlaupa menn i brott, huerr til sinnar budar; þui at menn hofdu ekki uid uatni buiz. Svmir foro inn i buð Þorgrims, ok var mikil þrong i buðar durunum. Þorgrimr sat eptir a stolinum, ok beid, ef nokkut ryddiz i budar durunum. Þormoðr mællti þa við Egil: „Bið þu her; enn ek mun ganga fram fyri budna, ok uita huat þar se til tiðinda. Enn ef þv heyrir vabrestinn, þa hlaup þu heim til budar sem skiotaz.“ Nv gengr Þormoðr fram fyri buðina, ok þar at sem Þorgrimr sat. Hann m[ællti]: „Hvat sogu var þat er þv sagdir adan?“ Þorgrimr s[varar]: „Eigi getr þat i fam ordum sagt, stormerki þeirrar sogu. Æða hvert er nafn þitt?“ Hann s[varar]: „Vtryggr heiti ek.“ „Hvers s[vn] ertu“ sagði Þor-
F 211 grimr. „Ek em Tortryggs s[vn].“ Þa villdi Þor-

1. sem skiotaz *ul. F.* hialaz: tǫluðuz *F.* — 1—2. hialaz—við: tala þetta *R.* — 2. mikit *ul. F.* mikit—uiðri: vatnfall *R.* uat *mgl. i F.* — 3. i: þá á *F*; nú *R.* brott (burt *F*): frá sǫgunni (ok *tf. F*) *tf. F, R.* budar: en sumir þar inn í búðina *tf. R.* — 3—4. þui at: er *R.* — 4. uatni: vætunni *F, R.* — 4—5. Svmir—ok *ul. R.* inn—buð: í búðina *F.* — 5. ok var: var þar *R.* var: varð *F.* — 5—6. durunum: horfðu allir menn at búðinni *tf. F.* — 6—7. Þorgrimr—durunum *ul. R.* — 6. eptir *ul. F.* — 7. ryddiz: rýmðiz *F.* — 8. þa: nú *F.* þu: nú *tf. F, R.* — 9. til *ul. F, R.* — 10. heim *ul. R.* budar: várrar svá *tf. F*; várrar *tf. R.* — 11. sem: þú mátt *tf. F.* — 12 sem: er *F.* Hann: Þormóðr *F*; ok *R.* m[ællti]: þá *tf. F.* — 13. Hvat: hvaða *R.* adan *ul. F, R.* — 14. s[varar]: mælti *R.* getr—sagt: (má ek þér *F*; má *R*) þat segja í fám orðum *F, R.* — 14—15. stormerki —sogu *ul. R.* — 15. þitt: maðr *tf. F.* — 16. Vtryggr: Vigfúss *F.* sagði: mælti *F.* — 17. Ek: Hann svarar *tf. foran F.* Ek em: Þormóðr svarar *R.* Tortryggs: Ótryggs *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

grimr vpp risa af stolinum. Þormoðr hoggr þa i hofvt hanvm ok klyfr hann i herðar niðr, bra siðan oxinni vndir felld sinn, ok sez undir herðar Þorgrimi ok kallar: „Fari þer hingat, a er unnit a Þorgrimi.“ Nv snvaz margir þangat ok sia averkann. Þeir fretta, huat hann veit til þess manns er a Þorgrimi vann. Þormoðr svarar: „Her sa ek hann fyri skemstu, enn ek hliop þegar undir herðar [hanvm] er a verkinn var orðinn; sa ek þa eigi hvert sa for, er a hafði unnit. Nv taki her nokkvrir til ok styði Þorgrim, enn sumir fari at leita G 89 þess sem a hanum hefir unnit.“ Þa settvz þeir vndir herðar Þorgrimi, enn Þormoðr for i brott. Hann gengr þa fram með sionum fyri nes nakkvart, hann snyr þa felldinum ok let þa horfa vt hit huita. Enn er E[gill] heyrir brestinn, er Þormoðr vann a Þor-

1. risa: standa *R.* Þormoðr: en *tf. foran F, R.* — 2. ok klyfr: svá hart at hann klauf *R.* bra: ok *tf. foran R.* bra siðan: ok brá *F.* siðan: þegar *R,* — 3. felld sinn: feldinn *R.* ok: en hann *F*; en *R.* — 3—4. Þorgrimi: honum *F, R.* — 4. hingat: higat til *R.* a(2): honum *tf. F.* — 5. margir þangat: menn í búðardurunum *F, R.* — 6. þeir—veit: ok spyrja hverr á honum hefir unnit, „Eðr hvat veiz þú *F.* — 6—7. þeir—vann: fara til þar sem Þormoðr sat undir herðum honum, ok spyrja hvar hann sá þann mann er vann á Þorgrími, eða hvert hann hljóp *R.* — 8. fyri skemstu *ul. R.* herðar: hǫfuð *F.* — 9. hanvm *afrevet i Hb.* verkinn—orðinn: honum var unnit *F, R.* sa: ok *tf. foran F, R.* þa *ul. F, R.* — 10. sa—unnit: hann hljóp *R.* for: heðan *tf. F.* hafði unnit: honum vann *F.* her *ul. R.* — 10—11. nokkvrir: nǫkkurr *F.* — 11. til *ul. R.* Þorgrim: hann *F.* — 11—12. fari—þess: leiti at manni þeim *R.* — 12. sem: er *F, R.* hefir unnit: vann *F, R.* settvz þeir: settiz maðr *R.* þeir: menn *F.* — 13. herðar: hǫfuð *F.* enn: sumir fóru at leita vegandans *tf. F*; sumir leituðu manns þess er á honum vann *tf. R.* — 13—14. i—þa *ul. R.* — 13. brott: burt *F.* — 15. felldinum: feldi sínum *F.* huita: feldarins *tf. F.* — 15—16. Enn er *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

grimi, hliop hann þa heim til bvdar. Skvfs menn geta at lita hvar maðr hliop, ok ętluðu, at sa mundi vallda auerkum uið þorgrim. Egill varð storvm hrędr, er hann sa manna for eptir ser, ok með vapnum. Ok er hann var hanðtekinn, þa skalf a hanvm leggr ok liðr sakir hręð[s]lu. Enn þegar er þeir kendu Egil, þa þottvz þeir uita, at hann mvndi eigi hafa unnit [a] þorgrimi. Rann hrędsla af hanvm sem hita af iarni. Nv fara þeir i budirnar ok leita mannzins, ok finna eigi. Þeir fara fram til siouarins

1. hliop—þa: ok hljóp *R.* heim: á leið *tf. F, R.* þvdar: Skúfs *tf. F.* Skvfs *ul. F, R.* — 2. lita: (þeir *F*) er í leitinni váru *tf. F, R.* maðr: maðrinn *F.* ok ętlvðu: þeir ætla *R.* — 3. vallda—Þorgrim: vera sannr áverkans *F.* auerkum—Þorgrim: verkinu, ok hlaupa eptir þeim *R.* storvm *ul. R.* — 3—4. storvm hręddr: stórhræddr *F.* — 4. manna for: mennina hlaupa *F, R.* — 4—5. ok—vapnum: herklædda *F*; *ul. R.* — 5. er—hanðtekinn: var hann tekinu *R.* var: varð *F.* hanðtekinn: gerr *tf. F.* a: í *F.* — 6. liðr: fyrir *tf. F, R.* sakir hręð[s]lu *omv. F, R*; *hvorefter tf. i F*: Qll bein hans skulfu, þau sem í váru hans líkama, en þat váru cc beina og xiiij bein; tennr hans nǫtruðu, þær váru xxx. Allar æðar í hans hǫrundi pipruðu fyrir hræzlu sakir, þær váru cccc ok xv. þegar *ul. F, R.* — 7. Egil: manninn hverr var *F*; manninn *R, med hvilket ord r atter begynder, jfr. note s. 155, l. 9.* þa *ul. R.* — 8. hafa—Þorgrimi: drepit hafa Þorgrím *F. F, R har, henholdsvis efter* Þorgrím *og* Þorgrími: því at Egill var engi maðr (styrjaldarmaðr *R*). Rann: þá *tf. F, R.* — 9. Nv—budirnar: fara nú um búðir *R.* ok: at *F.* — 10. mannzins: vegandans *F*; þess manns er á Þorgrími vann *R.* finna: finz hann *F. Efter* eigi *tf. i F*: Um hræzlu Egils var þetta kveðit:

Hrædd[u]r var hinn er meiddi
hjǫr aldregi, sviptir tjalda;
skulfu síðan, skips í álfi
skjótlyndum, meðal hárs ok fóta
báði tenn[u]r bein ok æðar,
brann vizkunnar hverfi þann veg
firna hart sem eldr á arni;
æsla mikil var þessi hræzla.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok fram fyri nesit, þat sem fram gekk i sioinn. Þar meta þeir manni i huitum felldi ok spyria hann at nafni. Hann nefndiz Vigfuss. Þeir spvrðv, hvert hann ętlaði at fara. Hann s[varar]: „Æk leita þess mannz, er a Þorgrimi hefir vnnit.“ Þeir genguz at moti, ok foro hvarirtveggiv hart miok; skilr nv skiott með þeim. Þeir Skvfr ok Biarni sakna Þormoðar, F 212 ok þykkir þeim eigi orvęnt, at hann mvni vera valldr auerkans, þvi at Skvfr hafði hęyrt i Noregi konvngs atekiur um hefnð eptir Þorgeir Havars s[vn]. Nv er af liðr hit mesta hlavpit mannanna, þa tokv þeir Skvfr ok Biarni bat einn a lavn ok letv i nokkvrar uistir. Þeir rerv fram fyri nesit, þvi at sagt var, at þar hefði sez madr i hvitvm felldi, sa er nefnðiz Vigfvss. Enn er þeir koma fyri nesit, þa

H har mjǫk *efter* Hrædd[u]r *i 1. verslinje.* Þeir: menn er vegandans leituðu *tf. F.* Þeir—siouarins: fara nú með sjó *R.*

1. ok—sioinn: þar sem nes eitt gekk i fram *F.* þat—sioinn *ul. R.* — 1—2. Þar—manni: ok finna þar mann *R.* — 2. ok: þeir *F.* hann: þann *R.* — 3. Hann: en *tf. foran F*; sá *R.* Vigfuss: Tortryggr *F.* spvrðv: spyrja hann at *F.* — 4. at fara *ul. R.* — 5. hefir vnnit: vann *F, R.* at: í *F, R.* — 6. hvarirtveggiv—miok: snúðigt *R.* hart miok: snúðigt *F.* skilr nv: ok skilði *R.* nv: þá *F.* — 7. þeim: ok fór Þormóðr leiðar sinnar, ok skilði svá með þeim *tf. F, hvorefter F har kapitelskifte. Paafølgende kapitels overskrift:* Bjarni fann Þormóð eptir víg Þorgríms. — 8. þeim *ul. R.* — 9. auerkans: verksins *R.* at *ul. R.* i Noregi *ul. R.* — 10. konvngs atekiur: átektir Óláfs konungs *F*; orð Óláfs konungs *R.* — 10—11. eptir—svn: Þorgeirs *R.* — 11. Nv: ok *R.* af *ul. F, R.* mannanna: þeira manna er leituðu vegandans *F*; þeira, er leituðu þess manns er vann á Þorgrími *R.* — 12. Skvfr—Biarni *ul. R.* einn *ul. R.* — 13. i: þar á *F, R.* nokkvrar *ul. R.* Þeir: ok *R.* at: *ul. R.* — 14. sagt var: þeim var sagt *F, R.* — 14—15. sa er: ok *R.* — 15. Vigfvss: Tortryggr *F.* Enn: ok *F, R.* þa *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sa þeir hvar þormoðr var. Reyrv þeir þa at landi, ok mela, at þormoðr skvli ganga a skipit vt. Hann gerði sva. Þeir spyria, hvart hann hefði vnnit a þorgrimi. Hann kvað þat satt vera. Þeir spvrðv hann tidinnda, eda hverssv mikill vera mvndi averkinn. Þormoðr kvað þa v[isv]:

G 90 21. Avrvende trez vnðir
opt finnvmz þat minni
Hb 396 avll er fremð of fallin
fiornefs i stra greppi
ef hreggboda hoggit
hefi vart i skavr svarta
nadda borðs þvi at nirði
nęttings bana vęttag.

„Vera ma" segir þormoðr, „at eigi hafi mikit orðit hoggit, þvi at orvendr maðr hio. Enn þvi hio ek eigi fleiri, at ek hvgða, at þetta skylldi at fvllv vinna." S[kvfr] męllti þa: „Gæfv hafdir þv a, er þeir kenndv

1. var: sat *F.* þeir *ul. R.* þa: þar *r, Th.* — 2. vt *ul. r, Th.* — 4. Hann: Þormóðr *F, R.* kvað: sagði *R.* — 5—6. hann—averkinn: hvat hann ætlaði, hversu mikill áverki hann ætlaði at þat mundi vera orðinn *F*; hversu mikill áverki hann ætlaði at vera mundi *R.* — 7. Avrvende: Auruendis *F.* trez: redzst *F.* — 8. þat: þess *R.* — 9. fremð of: frendum *R*: fremd um *AM, r, Th*; *i r er først skrevet* frendum, *men rettet.* — 10. fiornefs: -neps *F*; -nepps *AM, r, Th.* — 11. hreggboda: hergg- *Hb.* — 12. hefi: hefig *F*; ek *tf. R.* — 13. nirði: virðir *R*; *AM som Hb.* — 14. vęttag: veittak *R.* — 15. Vera ma: en þó má vera *F.* mikit: nógt *F.* — 16. orvendr—hio: smá verða jafnan ǫrvendra manna hǫgg *F*; ek em maðr ǫrvendr, síðan ek varð fyrir áverka á Íslandi út *R.* — 16—17. þvi—fleiri: þó hjó ek því eigi fleiri hǫggin *F.* — 17. hvgða: ætlaða *F, R.* at(2)—vinna: Þorgrími mundi at fullu vinnaz áverkinn, sá er ek veitta honum *R.* þetta—vinna: Þorgrími skyldi þetta ærit til bana *F.* — 18. þa *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þik eigi, er þv saz vndir hofði hanvm Þorgrimi, ęda þa er þeir fvndv þig vppi a nesinv." Þa q[vað] Þormoðr v[isv]:

22. Vndr er hvi eigi kenndv
elborvar mik giorva
stals hefi ek mark a mali
mart ok skopt hit svarta.
Bvrgvz langs þvi at lengra
lif var mer skapat drifv
þremia lindz enn þollum
þeim alldr tili seima.

„Avðkenðr maðr em ek" segir Þormoðr, „svartr maðr ok hrokkinhærdr ok malhalltr; enn ek var eigi i þvi sinni feigr, ok ma vera, at ek hafa til nokkvrs vndan rekit, ok lvti enn fyrri i gras nokkvrir fręnðr Þorgrims enn ek." Biarni mællti þa: Hb 397

1. er: þá *tf. foran F, R.* hofði: herðum *F, R.* hanvm *ul. F.* — 1—2. ęda—nesinv *ul. F.* — 2. þa—vppi: fundu þeir þik eigi hér *R.* — 2—3. Þa—Þormoðr: Þormóðr kvað *R.* — 4. er *ul. F.* — 5. elborvar: alm- *R.* — 6. hefi: ber *F.* mark: mart *F.* — 7. ok: um *F.* — 8. bvrgvz: birgumzst *F*; burgumz *R*; byrgumz *r, Th.* langs: langt *F, R.* þvi at: en *R.* — 9. mer: Tý *F.* skapat: skoput *F.* — 10. lindz: pollz *F*; svellz *R.* enn: eðr *F, R.* — 12—16. Avðkenðr—ek *findes ikke i F, men F har paa tilsvarende sted følgende:* Skúfr mælti: „Svá má vera, en hvárt va Falgeirr þar hjá Þórdísarson kappinn?" Þormóðr svarar: „Þar var hann." Skúfr mælti: „Þó mundi hann nú óðr verða við víg Þorgríms frænda síns." Þormóðr kvað vísu:

Strengði þess á þingi
þarflyndr, ef mik fyndi,
hǫlðr, at hǫggva skyldi
heit, lofgerðar veiti.
Nærr stóðk randa rýri,
rekkr léz ei mik þekkja;
gott er þat, at hulðar hetti
hefir haldit smiðr stefja.

12—14. svartr—feigr *ul. R.* — 14. ek hafa: mik hafi *R.* — 15. rękit: dregit *R.* — 15—16. nokkvrir fręnðr: nokkurr frændi *R.* — 16. þa *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

„Þv mvnt nv vera la[ta] sva bvit vm hefndir eptir Þorgeir, ok hefir þv þo leyst þinar hendr.“ Þa q[vað] Þormoðr v[isv]:

23. Mat ka ek hefnð enn hrafni
hrings fekk ek brand a þingi
G 91 balldrs let ek vigi valldit
varga setvrs við marga.
Meirr hefni þo þeirra
Þorgeirss vinir fleiri
gnyþolli let ek gialla
giort hefi ek fyri mik svartan.

F 213 „Sva syniz mer“, segir Biarni, sem þv þvrfir eigi meira at at gera vm hefndina eptir Þorgeir. Þvi at mikit storvirki hefir þv gert, einn vtlendr maðr ok einmani sem þv ert her, drepit þann hofdingia, sem annarr er mestr [a] avllv Grœnlandi, ok eigi synt, hvar[t] þv kemz i brott; þvi at Þorgrimr a marga frændr þrifliga eptir, ok mikla kapps menn“. Nv

1. nv—bvit: láta svá standa *R.* — 2. þv: nú *tf. F.* þo *ul. R*; *r, Th som Hb.* leyst—hendr: gert fyrir þitt nef þangat út *F*; gert fyrir þik *R.* — 4. Mat ka: mætta *F*; matkat *R.* — 5. brand: bragð *F*; brað *R.* — 6. balldrs: hialldrs *F.* — 7. setvrs: fletz *F*; skers *R.* við: fyrir *R*; *AM som Hb.* — *I versets sidste halvdel har F linjeparrene i omvendt orden, verslinje 5 – 6 følger efter 7—8.* — 8. hefni: hefndi *de øvrr.* — 11. mik svartan: mer suortum *F.* — 12—13. Sva—gera: Bjarni mælti: Þó munu margir þat mæla, at þú hafir gert aflausn *F.* — 13. meira: fleira *R.* eptir Þorgeir *ul. F.* — 13—15. Þvi—her: er þú hefir *F.* — 14. ok: kominn hingat *tf. R.* — 15. sem—her: ok *R.* hofdingia: mann *R.* — 15—16. sem—mestr: er mestr var *F*; er ríkastr var *R.* — 16. avllv *ul. F, R.* — 16—17. ok—at: en *R.* — 16. Grœnlandi: þar er þú ert kominn hér einmani *tf. F.* eigi synt: er ósýnt *F.* — 17. i brott: brott af Grænlandi *F.* a: átti *F.* marga: fráliga *tf. F.* — 18. þrifliga—menn: ok frækna. Þormóðr svarar: „Eigi má þat víst vita enn, hverjum feigð er næst“ *F*; ok mun mikill reki at gerr ok eptirleit, ok ósýnt, at þú komiz í brott *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

flytia þeir Þormoð til Eiriks f[iarðar], ok fylgia hanvm i helli þann, er nv er kallaðr Þormoðarhellir. Sa hellir er i sefarhomrvnvm, odrv megin fiardarins enn Stokka nes. Hamrar erv vpp ok niðr fra hellinum, ok hvarttveggia illt at fara. Þeir S[kvfr] ok Biarni męla þa við Þormoð: „Vertv nv her i hellinvm, enn við mvnvm koma til moz vid þig, þegar lokit er þinginv". Siðan fara þeir brott ok aptr til þingsins. Þormoðar var saknat a þinginv; þikkiaz menn nv vita, at hann mvn vegit hafa Þorgrim. Bodvarr ok Falgeirr bioggv mal til a hendr Þormoði, ok varð Þormoðr sekr skogar madr vm vigit. Nv er lokit var þinginv for hverr heim til sins heimiliss. Þeir S[kvfr] ok B[iarni] komo til fvndar við Þormoð, ok ferdv hanvm vistir ok þat annat er hann þvrfti, ok sogdv hanvm sekt hans. Mælltv, at Hb 398

1. flytia—ok *ul. R.* Þormoð: hann *F.* Eiriks *taget efter F*; Einars *Hb.* — 1—2. hanvm: þeir Þormóði *R.* — 2. nv—Þormoðarhellir: Þormóðshellir er kallaðr *F.* — 3. Sa hellir: hann *R.* fiardarins *ul. R.* — 4. nes: ǫðrum megum *tf. F.* Hamrar erv: þar eru hamrar *R.* — 4—5. hellinum: ok má klífa upp ok niðr (frá *tf. R*) *tf. F, R.* — 5. ok(1): var þó *tf. F*; er *tf. R.* — 5—8. þeir—þinginv: þar láta þeir Þormóð eptir, ok sǫgðuz koma mundu til hans þegar eptir þingit *R.* — 6. męla þa: mæltu *F.* nv *ul. F.* — 7. enn: ok *F.* moz—þig: þín *F.* þegar: er *F.* — 8. Siðan—ok: þeir Skúfr ok Bjarni fara nú *F*; fara þeir nú *R.* — 9. þikkiaz: ok þóttuz *F*; ok *tf. foran R.* — 10. nv *ul. F, R.* hann: Þormóðr *R.* Þorgrim: Þorgrímr léz þegar eptir áverkann *tf. F*; Þorgrímr lifði litla hrið eptir áverkann *tf. R.* — 11—12. Þormoði: um víg Þorgríms *tf. F.* — 12. Þormoðr: hann *R.* vm vigit *ul. R.* — 13. Nv: ok *F, R.* — 14. *Med* heimiliss *slutter nærværende kapitel i F*; *paafølgende kapitels overskrift:* Þorgeirr *(fejl for* Þormóðr) drap þá frændr á Grænlandi. Capitulum. ok B[iarni] *ul. R.* komo: fóru *R.* fvndar: móts *R.* — 15—16. ok(1)—þvrfti *ul. F.* — 16. þvrfti: at hafa *tf. R.* hans: sína *F.* Mælltv: ok *tf. foran F.* Mælltv, at: ok báðu *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hann skylldi þar vid hafaz i hellinvm; sogdu, at hann mvndi hvergi frid hafa, ef menn vissi hvar hann var. Sogdvz þeir mvndv koma endr ok sinnvm til fvndar vid hann. Fyri helliss dyrvnvm var grasto mikil, ok mattv navðvliga þeir menn er ferir voro hlavpa af hamrinvm ok i grastona. Þormoði þotti
G 92 daufligt i hellinvm, þvi at þar va[r] fatt til skemmtanar. Einn godan veðr d[ag] røds Þormoðr brott fra hellinvm. Hann klifr vpp hamrana ok hafði eyxi sina með ser. Ok er hann er skammt kominn fra hellinvm, þa mętti hann manni a leid. Sa var mikill vexti ok vsinniligr, liotr ok eigi goðr yfir bragds. Hann hafdi yfir ser veriv savmada saman af morgvm totrvm, hvn var feliott sem laki ok hottr a vpp með slikri gerd, hvn var oll lvsvg. Þ[ormoðr] s[pyrr]

1. skylldi *ul. R.* þar *ul. R*; *r, Th som Hb.* at *ul. R*; *r, Th som Hb.* — 3. Sogdvz þeir: en sǫgðuz *R.* endr—sinnvm: jafnan *F.* — 3—4. endr—hann: til hans endr ok sinnum, ok færa honum þat sem hann þurfti *R.* — 4. hann: ok færa honum vistir, eðr þat annat, er hann þurfti at hafa *tf. F.* — 5. mikil *ul. R.* mattv navðvliga: mátti hlaupa í hana ofan *R.* — 6. hlavpa—grastona: vel *R.* ok: ofan *F.* — 8. Einn: ok *tf. foran R.* røds Þormoðr: býz hann *R*; *r, Th som Hb.* brott: í *tf. foran r, Th.* — 9. klifr *skr.* kllfr *Hb.* — 10. Ok: nú *F*; en *R.* kominn: brott *tf. F.* — 11. a leid *ul. R.* — 12. vsinniligr: ósýniligr *F, R.* ok(2): þó *tf. R.* yfir bragds: í yfirbragði *R.* — 13. hafdi—savmada: var í verju mjǫk síðri; hon var saumuð *F.* veriv: ok *tf. R.* — 13—14. morgvm *ul. R.* — 14. var: margfǫld ok *tf. F.* feliott: margfǫld *R.* laki: bakki ok fellr út *r, Th*; *i Th er dog* bakki *rettet til* laki *og* fellr *til* feljótt. hottr: hattr *R.* a: af *F, R.* — 15. með—gerd: af tǫtrum saman saumaðr *F*; á sama hátt *R. r, Th har* hatti *for* hátt *i R*; á—hatti *slutter sig til den paafølgende interpolations første punktum.* hvn—lvsvg *ul. R.* lvsvg: allúsug *F.* — *F, R har henholdsvis efter* allúsug *og* hátt (hatti): (ok *R*, af *r, Th*) því at (þá er sólskin var *F*; veðr var gott ok *R*) heitt, þá gengu verkfákar (ver- *R*) fullir frá fóðri hans hǫrunds á hinar (en *r, Th*) yztu trefr (ræfr *R*) sinna

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þenna mann at nafni. Hann s[varar]: „Ek heiti Oddi“. Þ[ormoðr] s[pyrr]: „Hvat manna ertv Oddi?“ Hann svarar: „Ek em einn gongv madr, fast[r] a fotvm, ok em ek kallaðr Lvsa-Oddi, nenningarlavss maðr ok eigi alllyginn, froðr nakkvat, ok hefi iafnan gott af godvm monnvm. Eda hvat h[eitir] þv?“ Þ[ormoðr] svarar: „Ek heiti Toradr“. Oddi spvrði: „Hvat manna ertv Toradr?“ Hann s[varar]: „Ek em einn kavpmaðr. Eda hvart viltv, Oddi, eiga kavp F 214 vid mik“. Oddi segir: „Ek hefi fatt til kavpa? Æda hveriv viltv [við] mik kavpa?“ „Ek vil kavpa at þer yfirhofn þa er þv att“. Oddi svarar: „Eigi þarftv at spotta at mer?“ Þ[ormoðr] s[egir]: „Eigi er þetta spott; ek man selia þer kapvna er ek em i, enn þv skallt gefa mer við verivna, er þv ert i, ok fara sendi for mina a Stokka nes ok koma þar i aptan. Ok seg þeim Skvf ok B[iarna], at þv hefir hitt mann i dag, er Toraðr nefnðiz, ok skipti hann yfir hofnvm við þig. Ekki byð ek þer fleiri eyrindi. Skalltv

---

herbergja, ok létu þar (þá við sólu síður við blika *F*; blika við sínar síður *R*).

1. þenna: þann *F*. Hann: sá *F*. Hann—heiti: sjá nefndiz *R*. — 2—3. Þormoðr—em: ok er ek *F*. — 4. nenningarlavss: eljunar- *F, R*. — 5. maðr *ul. R*. alllyginn: allólyginn *R*. hefi: ek *tf. R*. iafnan: opt *F*. — 6. þv: segir Oddi *tf. F*. — 7. Þormodr—Toradr: „Torráðr heiti ek“, segir hann *F*. Oddi spvrði *ul. F*. — 8. ertv Toradr: hann væri *R*. — 8–9. Hann—kavpmaðr: einhleypingr segir hann *F*. hvart *ul. R*. Oddi *ul. F, R*. — 10. hefi: á *F, R*. — 10—11. Æda—kavpa: Torráðr mælti *R*. — 11. Ek: Torráðr svarar *tf. foran F*. at þer *ul. F*. — 12. þa—att: þína *R*. att: hefir *F*. — 13. at mer: mik *F, R*. Þ[ormoðr]: Torráðr *F, R*. s[egir]: mælti *R*. — 13–14. er—spott: spotta ek þik *F, R*. — 15. gefa: selja *F*. við: fyrir *R*; *ul. F*. verivna: verju þá *R*. — 16. ok koma: kom *r, Th*. aptan: kveld *F, R*; *herefter lakune i r til* mikit *udg. s. 176 l. 10*. — 17. ok B[iarna] *ul. R*. — 17—18. hitt—dag: mann fundit *R*. — 18. er: þann *tf. foran F, R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þa eignaz kapvna, ef þv kemr þessv eyrindi fram". Oddi s[varar]: „Eigi er avðvelldligt at komaz yfir fiordin, þar þarf skip at hafa; enn þo ma vera, at ek koma þessv til leidar ef ek vil, at koma a Stokka nes i kvelld". Nv skipta þeir skikkivnvm; tekr Oddi við blari kapv, enn fer Toraði verivna, ok ferr hann i. Þa for þormoðr til Einars f[iarðar], þar til er hann hittir smalamann þordisar a Longvnesi. Hann
G 93 s[pvrði], hvart synir þordisar veri heima. Smala-
maðrinn svarar: „Eigi er Boðvarr heima, enn brędr
Hb 399 hans voro heima i nott, enn nv erv þeir ronir a fiski". Þormoðr svarar: „Sva ma vera". Nv hvgði smala maðr, at hann væri Lvsa-Oddi. Nv skiliaz þeir þormoðr ok smala maðr; ferr þormoðr til navsta þordisar ok hefsz þar vid. Ok er kvellda tok, þa sa þormoðr, at þeir brędr rerv at landi. Þorkell reri i halsi, Þorðr i midiv skipi, Falgeirr i

1. eignaz: ciga *R.* eyrindi *ul. R.* eyrindi fram: til leiðar í kveld *F.* fram: í kveld *tf. R.* — 2. er: þat *tf. R.* avðvelldligt: allauðveldligt *F.* — 3. þar: því at *tf. foran F, R.* skip: ok farning *tf. F*; yfir *tf. R.* hafa: yfir fjǫrðinn *tf. F.* — 4. til leidar: fram *R.* — 4—5. at—kvelld *ul. F, R.* — 5. skikkivnvm: klæðunum *F*; yfirhǫfnum *R.* — 6. kapv: ok ferr í *tf. F. R.* — 6—7. fer—i: Torráðr ferr í verju Odda (ok skilja þeir *tf. R*) *F, R.* — 7. Þa for: ferr *R.* Þa—Þormoðr: ok ferr þaðan *F.* þar: ok *tf. foran F.* — 7—8. þar—hann: ok *R.* — 8. a: af *F, R.* Hann: Torráðr *F*; ok *R.* — 9. hvart—Þordisar: hvat synir hennar gerði, eðr hvárt þeir *F.* — 11. enn—þeir: ok eru nú *F, R.* — 12. svarar: mælti *R.* ma: kann *R.* vera: at sé *tf. F, R.* Nv *ul. R.* — 13. væri—Oddi: ræddi (mundi tala *R*) við Lúsa-Odda, því at hann kendi búning hans *F, R.* — 14. Þormoðr(1)—maðr: at svá mæltu *F*; *ul. R.* ferr: ok *tf. foran R.* — 15. Þordisar: þeira *tf. foran F*; þeira *R.* vid: um daginn *tf. R.* Ok: en *R.* — 16. þa *ul. R.* at(1) *skrevet to gange i Hb.* — 17. reri: fram *tf. F.* Þorðr: en *tf. foran F, R.* Falgeirr: en *tf. foran R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

avstrvmi. Nv er skipit rennir at landi, þa stendr þorkell vpp ok for fram i stafninn ok etladi at taka vid skipinv. Þormoðr gengr þa vt or navstinv, ok þikkiaz þeir þar kenna Lvsa-Odda. Þa snarar þ[or-
5 moðr] at Þorkatli ok hoggr badvm hondvm i hofvt þorkatli ok klyfr havsinn; fekk hann þegar bana. Þa snyr Þormoðr i brott ok steypir af ser verivnni. Þorðr ok Falgeirr hlavpa eptir hanvm. Hann tekr vndan fast ok fram a siovar hamrana yfir hellinn,
10 ok hleypr Þormoðr fyr ofan i tona, þa er fyri helliss dvrvnum var. Ok er hann kom niðr, þa hleypr Þorðr eptir hanvm, ok lyknar i knessbotum [er] hann kom nidr i tona, ok lytr afram. Þa hio Þormoðr medal herda hanvm, sva at eyxin sokk at skapti;
15 ok fyrr enn hann geti eyxina or tekit sarinv, þa hliop Falgeirr ofan i tona ok hio þegar til Þormoðar. Þat hogg kom medal herda Þormoði, ok vard þat mikit sar. Þa rann Þormoðr vndir hendr

---

1. Nv: ok *R*. — 3. þa: í því *R*; *ul. F*. — 4—5. Þa —Þ[ormoðr]: Þormóðr snýr *F*; Þormóðr sneri þá *R*. — 5. Þorkatli: (ok *R*) bregðr exi undan verjunni *tf. F, R*. badvm hondvm *ul. F, R*. — 6. Þorkatli: honum *R*. ok —hann: svá at hann fær *F*. klyfr—þegar: fekk hann skjótt *R*. — 7. i: á *F*. i brott: undan *R*. verivnni: ok hleypr *tf. F*. — 8. Þorðr: þeir *tf. foran F*. hlavpa: halda *F, R*. Hann: en *tf. foran F, R*. tekr: dikt (sic!) *tf. R*; *ul. F*. — 9. fast *ul. F, R*. ok fram: hann kemr *F*; kemz *R*. siovar *ul. R*. yfir hellinn *ul. R*. — 10. Þormoðr fyr *ul. F, R*. þa er: er var *R*. — 10—11. þa—var *ul. F*. — 11. var *ul. R*. — 11—12. Ok—Þorðr: Þórðr hleypr þegar *F*. — 12. ok: hann *F*. lyknar: kiknar *R*; þegar *tf. F*. knessbotum: -fótunum *F*. — 13. i tona *ul. F, R*. — 13—14. Þa—Þormoðr: Þormóðr hjó í því *F*. — 14. medal: í millum *R*. sva: hart *tf. F*. at skapti *ul. F*. skapti: hamri *R*. — 15. geti: fengi *F, R*. eyxina—tekit: náð ǫxinni ór *F*. — 16. ofan *ul. R*. — 16—17. til Þormoðar: í milli herða Þormóði *R*. — 17. þat—Þormoði *ul. R*. — 18. vard: var *R*. mikit: allmikit *F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Falgeiri, þvi at hann var vapnlavss. Þormoðr finnr þat, at hann verðr aflvani fyr Falgeiri; þikkiz hann þa vera midlvng staddr, slyppr maðr ok sarr miok. Rennir þa hvgnvm þangat er var Olafr konvngr, ok vętti hans hamingiu, at hanvm mvndi dvga. Fellr þa eyxin or hendi Falgeiri niðr fyr hamrana ofan a sioinn; þikkir hanvm þa nokkvrv vęnna, er hvartveggi var slyppr, ok þvi nęst falla þeir badir fyri
F 215 hamrana ofan a sioinn. Reyna þeir þa svndit med
ser, ok fęraz niðr ymsir. Finnr Þormoðr, at hann
G 94 męddiz af miklv sari ok blodras. Enn fyri þvi at Þormoði varð eigi daudi ętlaðr, þa slitnadi broklindi F[algeirs]; rak Þormoðr þa ofan vm hann brękrnar. Falgeiri dapraz þa sundit; ferr hann þa i kaf at oðrv h[v]eriv ok drekkr nv vmęlt. Skytr þa

1. var vapnlavss: náði eigi ǫxinni *F*; hafði ei náð ǫxinni ór sárinu *R*. — 1—2. finnr—verðr: varð *R*. — 2. þat: þá *F*. — 2—3. þikkiz—staddr: þykkir honum þá (ok þótti nú *R*) miðlungi vænn sinn kostr *F*, *R*. — 3. maðr—miok: ok þó sárr *R*. ok: en þó *F*. — 4. Rennir: hann *tf. F*. þa: nú *R*. hvgnvm: til fulltings sér *tf. F*. þangat er: til þar sem *R*. er: sem *F*. — 5. vętti: væntir *F*, *R*. hans: sér þaðan *F*. hans—dvga: at hann mundi duga honum *R*. at—dvga *ul. F*. — 5—6. Fellr þa: í því bili fell *F*. — 6. Falgeiri: ok *tf. F*, *R*. niðr: ofan *R*. — 6—7. ofan—sioinn *ul. F*, *R*. — 7. hanvm þa: Þormóði nú *F*. — 7—8. hvartveggi—slyppr: þeir eru báðir slyppir *F*, *R*. — 8. nęst *ul. F*. þeir: ofan *tf. R*. — 8—9. fyri—ofan *ul. R*. — 9. sioinn: ok í kaf *tf. F*, *R*. Reyna: ok *tf. foran F*; þeir *ul. R*. svndit: sundfæri *R*. — 9—10. svndit—ser: sund sitt *F*. — 10. niðr: í kaf *F*. Þormoðr: þá *tf. F*. — 11. miklv—ok *ul. F*, *R*. blodras: ok sári *tf. R*. þvi: þá sǫk *F*. — 12. Þormoði—ętlaðr: Þormóðr var eigi feigr *F*, *R*. þa *ul. F*. slitnadi *rettet*, selitnadi *Hb*. — 12—13. broklindi *rettet*, brokk- *Hb*. — 13—14. vm—brękrnar: brækr um hæla honum *F*. — 14. Falgeiri dapraz: dapraz honum *F*, *R*. ferr: fær *F*. ferr hann: ok ferr *R*. — 15. i: annat *F*. h[v]eriv *ul. F*. nv: þá *F*, *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vpp þionum ok herdunum, ok við andlatit skaut vpp anlitinv; var þa opinn mvdrinn ok avgun, ok var þa þvi likaz at sia i anlitit, sem þa er maðr glottir at nokkveriu. Sua lykr með þeim, at Falgeirr drvknar þar. Þormoðr var þa miok farin. Hann lagðiz þa i eitt sker ok skreið þar vpp a griotit ok la þar, ok vętti þa einskiss annarss, enn hann mvnði þar lif lata; þvi at hann var miok modr ok sarr, enn langt til landz. Nv er at segia fra Lusa-Odda. Hb 400
Hann for sem melt var med þeim Þormoði, ok segir þeim Skvf ok Biarna, at hann hafdi fvndit mann a leið sinni of d[aginn], þann er Thoradr nefndiz, ok skipti við hann yfirhofnum, ok mællti, at hann skylldi fara a Stokka nes ok segia þeim S[kvf] ok B[iarna] fvnð þeirra ok kleða kavp. Þeir kenna kapvna ok þikkiaz vita, at Þormoðr mvn þvi sent

1. ok(2): en *F*, *R*. andlatit: andlát sjálft *F*. — 2. anlitinv: andliti hans *R*. var—avgun: váru augun opin ok muðrinn *R*; *ul. F*. — 3. þa(1) *ul. F*, *R*. i anlitit: á andlit honum *R*; *ul. F*. þa er *ul. R*. — 4. glottir: glotti *R*. — 4—5. Sua—þar: ok í því drukknar Falgeirr *F*. — 4. með þeim: leik þeira *R*. — 5. þar *ul. R*. Þormoðr: en *tf. foran F*, *R*. þa *ul R*. farin: máttfarinn *F*. — 5—6. Hann lagðiz: svam hann *R*. — 7. vętti: vænti sér *F*. þa einskiss: eigi *R*. — 7—8. hann—lata: líflåts *F*. — 8—9. þvi—landz: svá var hann máttlauss *F*. *Herefter kapitelskifte i F*; *paafølgende kapitels overskrift*: Þeir Bjarni hitta þormóð í skerinu. — 9. er at: skal *R*. — 10. Hann—Þormoði: at hann kom um kveldit til Stokkaness *R*. for: svá *tf. F*. Þormoði: Torráði, ok kom á Stokkanes um aptaninn *F*. — 11. Skvf ok *ul. R*. fvndit mann: mann hittan *F*. — 11—12. a—sinni *ul. F*. a—d[aginn] *ul. R*. — 12. of: um *F*. — 13. skipti: skipta ek *R*. mællti: hann *tf. F*. — 13—15. mællti—kavp: sendi hann mik higat, at senda (sic!) yðr klæðakaupit *R*. — 13. hann: ek *F*. — 15. þeirra: okkarn *F*. kavp: -skipti *F*. Þormoðr—þvi: því mun hann *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hafa Lusa-Odda til fvndar við þa, at hann mvn ętlaz fyri nokkut storvirki at gera. Þeir toko þa einn bat a laun um kvelldit ok roa um nottina yfir fiorðinn. Ok er þeir nalgaz hellinum, þa sia þeir kvikt nakkvat i einv skeri, ok ręda vm hvart þat mvni vera selr eda annat. Roa nv at skerinv, ganga vpp a skerit, sia þar mann liggia, ok kenna, at þar er Þormoðr. Spyria hann tidinda, enn hann segir þav tidindi, sem gerdz hofdv um nottina. S[kvfr] mællti: „Vist hefir þik eigi til einskiss vndan rekit a Garða þingi, er þv hefir ordit a einv kvelldi bani iij kappa ok kynstora manna". Þ[ormoðr] mællti: „Þat eitt kom mer i hug aðr þitt komut hingat, at ek munda her lif mitt lata i skerinv. Enn nv þikki mer eigi aurvęnt, at ek verða gręddr, ok ma þa enn vera, at
G 95 ek hafi undan rekit til nokkurss". Þeir spyria at

1. Lusa- *ul. F.* til—þa *ul. R.* fvndar—þa: þeira *F.* — 2. ętlaz fyri: ætlat hafa *F*, *R.* nokkut—gera: til nǫkkurra stórvirkja *R.* þeir—einn: taka þeir nú *R.* — 3. a laun: af launungu *F*; *ul. R.* um nottina *ul. F.* — 4. hellinum: hellinn *F*, *R.* þa *ul. R.* — 5. einv *ul. R.* ręda vm: tala um með sér *F*, *R.* — 5—6. þat—vera: vera muni *F*, *R.* — 6. annat: rostungr *F*, *R.* nv *ul. F*, *R.* ganga: ok *tf. foran F.* — 6—7. ganga—skerit *ul. R.* — 7. a skerit *ul. F.* sia: ok *tf. foran F.* — 7—8. at—Þormoðr: Þormóð *R.* — 8. Spyria: þeir *tf. foran F.* hann(1) *ul. R.* enn *ul. F.* — 8—9. þav tidindi: slík *R.* — 9. tidindi *ul. F.* hofdv—nottina: hafa *R.* nottina: kveldit *F.* — 10. þik: þú *F.* rekit: rekiz *F.* — 11. ordit: at bana *tf. R.* — 11—12. bani—manna: iij mǫnnum svá kynstórum *R.* — 11. iij: bræðra, mikilla *tf. F.* — 12. mællti: svarar *F.* — 13. hingat: higat *R.* — 14. lif mitt: lífit *F*, *R.* i skerinv *ul. R.* — 15. ek: muni *tf. F.* verða: muna *R.* gręddr: verða *tf. R.* vera: verða *F.* — 16. ek—nokkurss: nǫkkur Grænlendingrinn deyi fyrr en ek *F*; mik hafi eigi til einkis undan dregit *R.* at: hann *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

um saman eign þ[eir]ra Falgeirs. Þormoðr kvað þa visv:

24. Skopta ek enn er vppi
vndarligs a svnd[i]
hrokr do heimskr vid klęki Hb 401
hans raza klof gandi.
Alla leit ek a Ulli
eggvedvrs hvgar gloggum
setti gaurr ok glott[i]
gvð fion við mer sionir.

Þeir S[kvfr] ok B[iarni] bera Þormoð a skip ut i fiorum skautum, þvi at hann matti eigi ganga. Þa sękia þeir i hellinn klęði hans ok vist, þvi at þeim syndiz hann ekki þar mega vera. Þeir rero þa inn eptir Eirikx f[irði]. Gamli h[et] maðr, er bio i Eiriks F 216 f[iarðar]botni vppi vndir ioklvnum; hann var felitill maðr ok einrœnn, veiði maðr mikill. Gamli var kvangaðr, ok het Grima kona hans; hun var svarkr mikill, ger at ser um mart, lęknir goðr ok nakkvat fornfrod. Ekki voro þar fleiri hion, en þav ij. Þav komo sialldan til annarra manna, ok sialldan komo menn til þeira. Þeir Skvfr ok Biarni lendv bati

1. saman: sam- *F*, *R*. — 3. Skopta: skaupta *R*. enn: þa *F*, *R*. — 4. vndarligs: -ligt *F*, *R*. — 8. gloggum: gluggum *F*; glugga *R*. — 10. gvð: gunn- *F*; guðs- *R*. — 11. ok B[iarni] *ul. R*. — 11–12. ut—skautum *ul. R*. — 12. at *ul. R*. — 12—13. Þa—þeir: þeir sækja *F*; sækja nú *R*. — 13. at *ul. R*. — 14. syndiz: þótti *F*, *R*. vera: lengr *tf. F*. Þeir rero: róa *R*. þa: með hann *F*; nú *R*. — 15. eptir: firðinum *tf. F*. f[irði]: um náttina *tf. R*. *Med* Eríksfirði (Eireks- *F*) *slutter nærværende kapitel i F*, *R*. *Paafølgende kapitels overskrift i F*: Frá Gamla ok Skúm (Skúm *fejl for* Skúf). er: hann *R*. — 16. hann: Gamli *F*. — 17. maðr ok *ul. R*. Gamli: hann *R*. — 17—18. Gamli–Grima: Gríma hét *F*. — 18. hun var *ul. R*. — 19. um mart *ul. F*, *R*. ok *ul. F*. — 20. hion: menn *F*, *R*. — 21. komo(2): aðrir *tf. F*. — 22. Skvfr ok *ul. R*. lendv: brýna *R*. — 22—s. 176,1. bati sinvm: skipi sínu *F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

sinvm skammt fra byggd Gamla; gengr Skvfr vpp til huss, en Biarni sitr yfir þormoði. S[kvfi] var þar vel fagnat ok bodinn greiði. „Saran mann hofvm ver með at fara, er ek villdi at þer lęknadit". Grima s[egir]: „Hverr er sa maðr?" „Skvfr svarar: „Þormoðr, skalld ok hirðmaðr Olafs konvngs, er vordinn fyri averkum". „Hverr hefir a hanvm vnnit?" s[egir] hun. Skvfr s[egir] henni tiðindin, þav sem gerðz hofðo. „Mikill atbvrdr er sia ordinn, ok mikil uandkvęði hefir þessi maðr raðit ser, ok mikit er at takaz a hendr skogarmann frenda Þorgrims, ok allra hellst er hann hefir nv vnit sva mikit storvirki i sekt sinni". S[kvfr] mællti: „Ek skal fe fyri hann
G 96 bęta, eptir þvi sem vert er, ef þer erv sakir gefnar of þetta mal, ok hvergi skal þik skaða i vm kostnað

1. byggd: bæ *F, R.* vpp *ul. R.* — 1—2. vpp—var: frá skipi til bæjar, ok er honum *F.* — 3. fagnat: heilsat *R. Efter* greiði *gentages i Hb* Skvfr—greiði, *blot er sidste gang skrevet* heilsat *for* fagnat. Saran: Skúfr mælti: „Er sá greiði, at vér vildum at þér þiggja". Gríma svarar: „Hverr er sá greiði?" Skúfr svarar: *tf. foran F*; Skúfr mælti *tf. foran R.* — 3—4. hofvm ver: hefi ek hér *F.* hofvm—fara: hefi ek at færa þér *R.* — 4. er: þann *tf. foran F.* þer lęknadit: þú (tækir með ok *tf. R*) græddir *F, R.* — 5. s[egir]: mælti *F.* s[egir]—maðr: spyrr, hverr sá væri *R.* svarar: mælti *R.* — 6. ok hirðmaðr *ul. F, R.* — 7. Hverr: Gríma mælti (svarar *R*) *tf. foran F, R.* — 8. s[egir] hun *ul. F, R.* henni: þeim *R.* — 9. Mikill: Gríma mælti *tf. foran F.* — 9—10. Mikill—ser: „Mikil tíðindi eru þetta", segir Gríma *R.* ok—ser *ul. F.* — 10. mikit: vandamál *tf. F, R. Med* mikit *begynder r atter, jfr. note s. 169 l. 16.* er: sýniz mér (í *tf. F.*) vera *F, R.* — 11. takaz—skogarmann: taka við Þormóði, skógarmanni þeira *R.* skogarmann: þeira *tf. F.* — 12. nv: enn *tf. R*; enn nú *r, Th.* — 13. sekt sinni: sektinni *F, R.* mællti: svarar *F.* hann: þik *F*; ykkr *R.* — 14. eptir—er *ul. F, R.* þer: ykkr *R.* erv: verða nǫkkurar *F.* — 15. of: um *F, R.* þik—i: ykkr skaða *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þann er þv hefir fyr hanvm. Nv lykr þeira vidrędu, ok tekr Grima við Þormoði. Er hann þa fęrðr vpp til bęiar, ok fęgir Grima sar hans ok binðr; er hanvm þegar nokkverv hegra. S[k]vfr ok B[iarni] fara heim a Stokka nes. Þessi tiðinnði þotti avllum monnvm mikil vera. Ok varð eigi skiott spvrt hit sanna um þetta, þvi at margir hofdv þat fyri satt i fyrstv, at Þormoðr mvnði þar drvkknat hafa, þa er lik Falgeirs fanz. Sar Þormoðar hofdvz illa, ok la hann xii manadi i sarum. Þa er einn vetr var lidinn fra þessvm atburdum, þa gengr Þormoðr milli stvfv ok elldhvss, ok var þo eigi groit sar hans. Vm varit vard sa atbvrdr, at Þordis a Longv nesi let illa i svefni um nott, ok ręddv menn um, at hana skylldi vekia. Bodvarr svn hennar mællti: „Lati þer moðr mina niota draums sins, þvi at uera ma, at þat nakkvat beri fyri kerlingu, er hun uill uila.“ Ok

1. þv hefir: þit hafið *R.* hanvm: Þormóði *F, R.* — 1—2. Nv —Grima: Lauk svá at þau tóku *R.* — 1. lykr: svá *tf. F.* — 2. ok—Grima: at Gríma tekr *F.* vpp *ul. R.* — 3. binðr: um *tf. F.* er: ok *tf. foran F.* — 3—4. er—hegra *ul. R.* — 4. þegar: þá *F.* fara: fóru þá *F.* — 5. heim *ul. R.* — 5—6. monnvm: á Grænlandi *tf. F*; *ul. R.* — 6. vera *ul. F, R.* spvrt hit: víst hins *F.* — 7. þetta: þenna atburð *F, R.* at *ul. R.* margir: menn *tf. F.* i fyrstv *ul. R.* — 8. þar *ul. F.* þar—hafa: vera drukknaðr *R.* — 9. fanz: rekit *tf. F, R.* hofdvz: hafðiz *F, R.* — 10. xii —sarum: lengi *R.* einn *ul. F, R.* — 11. þessvm atburdum: falli þeira bræðra *F.* þa *ul. R.* — 12. groit—hans: heill sársins *F*; heill *R. Med* sársins *slutter nærværende kapitel i F. Paafølgende kapitels overskrift:* Þeir fréttu at Þormóðr lifði. Capitulum. varit: eptir *tf. F.* — 13. vard: var *R.* atbvrdr: á Lǫngunesi *tf. F, R.* a—nesi *ul. F. R.* — 14. ok ręddv: tǫluðu *R.* — 14—15. hana—vekia: nǫkkurr skyldi vekja hana *R.* — 15. Bodvarr: en *tf. foran F.* svn hennar *ul. R.* mællti: svarar *F.* — 15—16. þer—mina: hana *R.* — 16. at *ul. R.* — 17. kerlingu: hana *R.* Ok: nú *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

er hun eigi uakit. Enn er hun vaknar, hratt hvn
Hb 402 męðiliga aundunni. B[oðvarr] son h[ennar] mællti
þa: „Þu lez illa i suefni modir, eða hefir nokkvt fyri
þik borit?“ Dordis svarar: „Vida hefi ek gondum
rent i nott; ok em ek nu vis orðin þeira hluta, er
ek uissa eigi adr.“ B[oðvarr] mællti: „Huat er þat?“
Þ[ordis] svarar: „Þormoðr, sona bani minn enn brodr
F 217 bani þinn er a lifi, ok er hann a uist med þeim
Gamla ok Grimv inn i Eiriks f[iarðar] botni. Nu uil
ek fara a fund þeira ok taka Þormoð ok launa
hanvm med liotum dauda þann mikla skada, er hann
hefir oss gert. Munv uęr koma i Brattahlið ok bidia
Þorkel fara med oss; þvi at hann mun illa kunna,
ef þeim Gamla ok Grimv er gert nokkut til meins,
þvi at þ[orkell] helldr miok hendi yfir þeim.“ B[oð-
varr] kvez buinn til ferdar þegar villdi. Nv standa
þav vpp um nottina ok taka eina skvtu er þau attu,

1. Enn: ok *R*; *r*, *Th som Hb.* — 1—2. Enn—aundunni: ok kemr þó þar, at hon vaknar at lyktum ok andvarpar hátt *F.* — 1—3. hratt—illa: mælti hon: „Hvar er Bǫðvarr son minn?“ „Hér“ svarar hann, „ok hefir þú nú illa látit *R.* — 2—3. svn—þa: tók til orða *F.* — 3. Þu—illa: Illa hefir þú látit *F.* modir *ul. R.* — 3—4. hefir—borit: hvat bar fyri þik *F, R.* — 5. nu—hluta: þess vís orðin *R.* — 6. B[oðvarr]—þat: „Hvat er þat?“ segir Bǫðvarr *R.* — 7. Þ[ordis]: hon *F.* Þormoðr—enn: þat er *F.* — 7—8. enn—þinn *ul. R.* brodr bani: bræðra- *F.* — 8. er hann *ul. R.* hann *ul. F.* — 9. inn *ul. F.* inn—botni *ul. R.* — 9—10. uil ek: munu vér *F.* — 10—12. taka—gert: vil ek láta taka Þormóð af lífi F. — 11. liotum dauda: ljótu líflátl *R.* mikla skada: mannskaða *R.* er: sem *R.* — 12. Brattahlið: um leið *tf. R.* — 13. kunna: því *tf. R.* — 14. Gamla—Grimv *ul. F.* ok Grimv *ul. R.* er: verðr *R.* — 15. þvi—þ[orkell]: er hann *R.* miok *ul. R.* þeim: sem ǫðrum þingmǫnnum sínum *tf. R.* — 16. kvez: segiz *R.* bvinn: vera *tf. R.* til: þeirar *F, R.* þegar: hon *tf. F*; er hon *R.* Nv *ul. R.* — 17. þav *ul. R.* um nottina *ul. F.* skvtu—attu: ferju *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ok stiga þar a skip við xv. man; roa um nottina G 97
til Eirix f[iarðar]. Þa uar sua m[i]ssorum komit, at
nott var farlios. Nv er þordis uar a leid komin uid
sinu forvneyti, er þat sagt, at Grima lętr þessa somv
nott illa i svefni. Þormoðr mællti, at Gamli skylldi
uekia hana. G[amli] svaraði: „Ekki vill Grima at
hun se vokt, þvi at iafnan verdr hvn i svefni þeira
hlvta vis, er henni þikkir uarda.“ Nv hetta þeir
hialinv, enn G[rima] vaknar skiott. G[amli] mællti
þa: „Illa lestz þv i svefni, Grima! Eda huat bar fyri
þik?“ G[rima] svarar: „Þat bar fyri mik, at ek veit,
at þordis af Longv nesi er a leid komin með xv
hvs karla sina, ok ętlar inn hingat til uar; þvi at
hun er nv uis ordin, af trollskap sinum, at þormoðr
er her a vist med okkr, ok ętlar hun at drepa hann.
Nv vil ek, at þv ser at husi i dag ok farir ekki at

1. ok *ul. F.* við—man: xv karlar með Þórdísi, fráligir ok vel vápnaðir *F, R.* roa: ok *tf. foran R.* nottina: út eptir Einarsfirði, ok svá *tf. F, R.* — 2. m[i]ssorum *ul. F.* — 3. farlios: ljós *F.* — 3—4. Nv—sagt: Ok þessa nátt varð sá atburðr í Eiríksfjarðarbotni *R.* uid sinu: með sitt *F.* — 4. forvneyti: um náttina *tf. F.* er—sagt: varð sá atburðr í Eiríksfjarðarbotni *F.* — 4—5. þessa—nott *ul. F, R.* — 5. Þormoðr mællti: ok mælti Þormóðr *F.* skylldi: mundi *R.* — 6. G[amli]: hann *F.* svaraði: mælti *R.* — 7. vokt: þótt hon láti illa í svefni *tf. F, R.* i svefni: þá *F, R.* — 7—8. þeira hlvta: þess *R.* — 8. henni—uarda: hon vill vita *R.* þikkir uarda: berr nauðsyn til at vita *F.* Nv *ul. F.* — 9. hialinv: tali sínu *R.* skiott *ul. F. R.* — 10. þa *ul. F, R.* Grima: kerling *R*; *ul. F.* — 11. at: er *F.* veit: nú *tf. F.* — 12. at *ul. F.* leid: skip *R.* — 13. hvs—sina: karla *F*; menn *R.* inn *ul. F, R.* til uar: at fara *F.* — 14. nv *ul. R.* — 15. a vist: nú *F.* a—okkr *ul. R.* okkr: oss *F.* hun: nú *tf. F.* hann: hér *tf. F.* — 16. ek: Gamli *tf. R.* at husi: heima *R.* dag: Gamli *tf. F.* — 16—s. 180,1. ok—ueiðum *ul. F.* — 16. ekki: hvergi *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ueiðum; þvi at eigi erv þit of margir, þott ið set ii fyri, enn xv menn seki ykkr heim, allra hellst er þormoðr er eigi vapn ferr. Enn þo nenni ek eigi at senda ykkr a iokla i brott, helldr mvnv þit heima vid hafaz." Nv for Þordis vm nottina til þess er hun kom i Bratta hlið. Þorkell fagnar þeim vel ok byðr þeim greiða. Þordis s[egir]: „Sa er mala voxtr, at ek ętla at fara a fvnd þeira G[amla] ok Gri[mv] þingmanna þinna; þvi at ek þikkiumz þess uis orðin, at þar er kominn þormoðr skogar maðr varr, er margir menn hyggia at drvkknaðr se. Nv villda ek at þv ferir med oss, ok hallt til þess, at ver naimm logum af þeim Gamla ok Grimv. Veistv þa gerla, hvat ver eigvmz vid, ef þv heyrir rędur varar." Þorkell svarar: „Ulikligt syniz mer vera, at G[rima]

1. ueiðum: þó at veðr sé gott *tf. R.* þit: Þormóðr *tf. R.* margir: liðmargir *F*; fjǫlmennir *R.* ii: báðir heima *F.* — 2. fyri *ul. R.* enn: ok *F.* menn—heim: komi til *R.* — 3—4. nenni—at: mun ek eigi *F, R.* — 4. i: á *F.* i brott *ul. R.* helldr: ok *F, R.* — 4—5. mvnv—hafaz: hafiz heima við í dag *F. Med* dag *slutter nærværende kapitel i F*; *paafølgende kapitels overskrift:* Frá Þórdísi ok Þormóði. — 5. for Þordis: er at segja frá Þórdísi, at hon ferr *F.* Nv—nottina: Þórdís fór *R.* — 7. s[egir]: mælti *F, R.* — 8. a—þeira: til fundar við þau *R.* þeira *ul. F.* — 9. þingmanna þinna: þingmenn þína *R, ul. F.* þvi—þikkiumz: em ek *R.* þikkiumz þess: er *F.* — 10. þar—kominn *ul. F.* kominn: niðrkominn *R.* skogar: *i Hb. først skrevet* skoggar *og derpaa* skogar. varr: minn er með þeim *F.* er: sá *tf. foran F.* — 11. menn hyggia: ætla *R.* menn—se: ætluðu druknaðan vera *F.* — 12. ferir: værir í ferðinni *R.* hallt: heldir með oss *F.* — 13. logum: lǫgmáli *F.* ok Grimv *ul. R.* Veistv: ok *tf. foran F, R.* gerla *ul. F, R,* — 14. hvat: þat *R*; *r, Th som Hb*; er *tf. F.* heyrir—varar: ert hjá sjálfr *F.* rędur varar: á *R.* — 15. svarar: mælti *R.* syniz: þiki *F.* G[rima]: þau *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

mvni varðveita skogar man þin. Enn þo mvn ek fara ef þer vilit.“ Nv eta þav þordis þar dagverd. Enn Þorkell sopaz at monnvm; þvi at hann villdi ekki vndir þeim Þordisi ok B[oðvari] eiga, ef þav Hb 403 eyrdi eigi a eitt satt. Ok er menn voro mettir, þa stigr Þorkell a skip vid xx menn, ok fara þa hvar- G 98 irtveggiv við sva bvit. Enn G[rima] kona Gamla atti stol einn mikinn; enn a brvdvm stolsins var s[k]orinn Þor, ok var þat mikit likneski. G[rima] mællti vm myrgininn: „Nv vil ek skipa til verka i dag. Stol minn mvn ek setia a stvfv golf mitt; þar vil ek, Þormoðr, at þv sitir a, þa er menn koma. Vil ek ekki, at þv risir vpp af stolnum, meðan Þordis er a F 218 benum. Nv þo at þer þikki nokkvrar nylvndur i geraz eda þer syniz vfridr at þer borinn, þa ris þv ekki vpp af stolinum; þvi at ekki mvn stoða at hrokkva i hyrningar vndan, ef þer verdr bana avdit.

1. varðveita: vita *F.* þin: yðvarn *F*, *R.* Enn: ok *R.* mvn: má *R.* — 2. ef—vilit: með yðr á fund þeira Grímu *F.* vilit: á fund þeira *tf. R.* Nv—þordis: þau hǫfðu *R.* eta: hafa *R.* — 3. sopaz at: samnar at sér *R.* monnvm: um menn *F.* — 4. Þordisi ok *ul. F.* — 5. eyrdi—satt: greindi á *F.* menn—mettir: þau váru mett *R.* þa *ul. R.* — 6. stigr: fór *F.* vid xx: með xv *R.* — 6—7. þa hvarirtveggiv *ul. F, R.* — 7. Enn *ul. F, R.* kona Gamla *ul. F, R.* — 8. einn *ul. F, R.* enn *ul. F.* enn—var: ok var á brúðunum *R.* — 8—9. s[k]orinn Þor: skorit líkneski Þórs *F.* — 9. ok—likneski *ul. F.* — 10. vm myrgininn *ul. R.* — 11. minn *ul. F.* stvfv *ul. R.* — 12. Þormoðr: at *tf. foran F.* at—sitir: siti *F.* þa: í dag *r, Th.* þa—koma *ul. R* (*142 alene*). — 12—13. Vil—a: Ok far eigi af stólinum, fyrr en kvámumenn eru í brott af *R.* — 13. þordis er: búimenn eru *F.* — 14. þer þikki *ul. R.* — 14—15. nokkvrar—borinn: nǫkkurr ófriðr fara at þér, eðr nýlundur í geraz *F.* — 15. geraz: geriz *R.* vfridr—borinn: eigi vera friðligt *R.* — 16. af stolinvm *ul. R.* mvn stoða: stoðar *F.* — 17. hrokkva: hokra *F, R.* vndan *ul. R.* verdr—avdit: er dauði ætlaðr *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Gamli skal festa upp ketil ok sioda sel, þv skalt bera sorp a elldinn ok lat verda mikinn reyk i hvsunum. Ek mun sitia i dvrum ok spinna garn ok taka vid komendum.“ Nv er sva gert sem Grima sagdi fyri. Ok er skip þeira Þorkels ok Þordisar siaz at landi fara, sez Þormoðr a stolinn. Gamli hafdi vppi ketilinn ok bar a sorpit a elldinn; varð miok reykfast i hvsvnvm. Þar fylgdi ok myrkr mikit, sva at ekki matti sia. Grima sat a þreskelldi ok spann garn ok kvad nokkvt fyri ser, þat er adrir skildu ekki. Nv renna skip at landi ok ganga menn vpp til þeiarins; gengr Þorkell vpp. Grima heilsar hanvm vel ok bavð hanvm þar at vera. Þorkell mællti: „Þordis af Longv n[esi] er her i for, ok hefir hun þat fyri satt, at Þormoðr skogar maðr hennar se her með þer. Vilium vęr, at þv selir Þ[ormoð] fram, ef þv veiz hvar hann er; þvi at þer mvn þat ofrað

1. Gamli: en *tf. foran F.* sel: í dag *tf. F, R.* þv skalt: hann skal *F*; ok *R.* — 2. lat verda: gera *F.* mikinn reyk: reykfast *F, R.* — 3. Ek: en *tf. foran F.* mun: skal *R.* i dvrum: á þreskildi úti *F, R.* — 4. taka: tala *F.* komendum: komendr *F*; kvámumǫnnum *R.* — 6. siaz: eru sén *F, R.* sez: þá *tf. foran F, R.* stolinn: stól Grímu *F, R.* Gamli: en *tf. foran F, R.* — 7. hafdi—ketilinn: sýðr *F*; hefir ketil uppi í eldhúsi *R.* a(1) *ul. F, R.* varð: ok *tf. foran R.* — 8. miok *ul. F.* miok reykfast: reykr mikill *R.* þar—ok: ok þó gerði með *R.* Þar—mikit: ok fylgir þat þó, at myrkva mikinn lagði með reyknum um ǫll húsin *F.* mikit: ok lagði of ǫll húsin *tf. R.* — 9. ekki: varla *R.* — 10. garn *ul. F.* ok: hon *F.* fyri: munni *tf. F, R.* — 10—11. þat—ekki *ul. F, R.* — 12. vpp—heilsar: at dyrum, ok heilsar Gríma *F, R.* — 13. vel *ul. R.* þar *ul. F.* at vera: greiða, þann sem hann vill (vildi þar *R*) hafa *F, R.* — 14. af: á *F.* i for: komin *R.* hun *ul. R.* — 15. hennar: þeira *F.* her *ul. F.* — 16. Vilium: nú *tf. foran F.* Vilium vęr: Vil ek *R.* — 17. þv—er: hann er hér *F.* þat ofrað: ǫrðigt *F*; erfitt *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

verða, at hallda skogar mann fyri þeim þordisi ok Bodvari s[yni] hennar.“ Grima s[varar]: „Vndarligt syniz mer vera, at þordis ętlar, at ek mvni hallda skogar mann fyri sva rikum monnvm sem þav erv a Longv n[esi], þar sem ek sit vid annan mann i hvsi.“ „Vist er þat vndarligt; enn þo vilium ver ransaka herbergi þin.“ Grima mællti: „Þess mvnv þer kost eiga, at rannsaka bę minn, þo at þer hefdit eigi sva mikit fiolmenni. Nv þykki mer avallt gott, G 99 er þv kemr i min hvs; enn illt mun mer þikkia geis þeira Einars f[irðinga] ok spellvirkni um herbergi min.“ Þorkell mællti: „Vid þordis mvnum ganga inn ii ok rannsaka.“ Nv gera þav sva, foro þav inn ok rannsokvdu; ok var þat ekki long dvol, þvi at hvsin voro einkar litil. Þau lvkv þa vpp stvfvnni, ok var þar fvllt allt af reyk, ok sa þav ekki til tiðinda. Ramt var i hvsvnvm af reyk, ok voro þav helldr skemr inni, en þav mvndi, ef reyklavst hefði Hb 404 verit. Nv koma þau ut, ok uar þa rannsakaðr bórr-

1. mann: þeira *tf. R.* — 1—2. fyri—hennar: þeira *F.* Þordisi—hennar *ul. R.* — 2. s[varar]: mælti *R.* — 3. mer: þat *tf. F, R.* vera *ul. R.* at(1): er *F.* þordis ętlar: þér ætlið *F, R.* — 4. fyri—monnvm: svá ríkra manna *R.* fyri—erv: þeira *F.* — 5. sit: hér *tf. R.* — 6. hvsi: hér í koti mínu *tf. F*; koti mínu *R.* Vist: Þorkell mælti *tf. foran F, R.* vndarligt: ólíkligt *F, R.* ver: nú *tf. F.* — 7. mællti: svarar *F. Efter* mællti *kommer en lakune i r, til* gengr *udg. s. 190 l. 6.* — 11—12. geis—min: at þeir Einarsfirðingar hlaupi hér með gems sitt, ok spilli hér nǫkkuru í herbergjum mínum *F*; at þeir Einarsfirðingar hlaupi hér um herbergi með gems sitt ok spellvirki *R.* — 12. þordis: Þórdísi(!) *F.* — 13. ii *ul. F, R.* þav(2): nú *F*; þá *tf. R.* inn(2): í húsin *tf. F.* — 14. ok var: var þeim *R.* þat: þar *F.* ekki long: skǫmm *R.* — 15. einkar *ul. R.* einkar litil: bæði fá og smá *F.* þa *ul. F, R.* — 16. þar fvllt: hon full *F, R.* þav: þar *tf. R* til *ul. R.* — 17. hvsvnum—reyk: húsum ǫllum *R.* þav: því *tf. R.* — 18—19. hefði verit: væri *F.* — 19. Nv *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

inn uti. Þa mællti Þordis: „Eigi þottvmz ek mega sea giorla fyri reykinum, huat i stofunni uar titt. Nv manum uid fara upp a stouuna ok taka af skiana, ok lata leggia ut reykinn, ok sea þadan, hvat i stofvnni er til tidenda.“ Nu fara þau Bodvarr ok Þordis a stofuna upp ok taka af skiana, leggr þa ut reykinn. Ma þa sea um alla stofuna; geta þa at lita stol Grimu, þar er hann stod a midiu golfi. Þau sa Þor med hamri sinum skorinn a stols
F 219 brudunum; enn þau sa ekki Þormod. Fara þau af stufunni ok ganga til duranna. Þa mællti Þordis: „Eptir er enn nakkuat fyrnsku Grimu, er Þors likneski er skorit a stols brudum hennar.“ G[rima] svarar: „Ek kem sialldan til kirkiu at heyra kenningar lęrdra manna; þui at ek a langt at fara, enn fa ment heima. Nu kemr mer þa helldr i hug, er ek se likneski Þorss af tre gert, þat er ek ma briota ok brenna þegar ek uil, huerssu miklu sa er meiri, er skapat hefir himin ok iorð ok alla hluti syniliga ok vsyniliga ok ollum hlutum gefr lif ok engi madr

1. uti: utan *R.* mega *ul. F.* — 3. titt: tíðenda *F*; *ul R.* Nv—uid: skal nú *R.* uid: vér *F.* — 4. skiana: skjáinn *F, R.* þadan: til *tf. F.* — 5. hvat—tidenda: tíðendi inn í stofuna *R.* er til: var *F.* Nu *ul. R.* — 6. skiana: skjáinn *F, R*; *hvorefter R har*: ok rjúfa þar um. — 7. leggr þa: ok láta leggja *F*; ok leggr *R.* Ma—sea: ok sjá þaðan til hvat í stofunni er tíðenda. Nú fara þau ok rjúfa enn meirr um skjábulunginn, ok sjá nú *F.* sea: skjótt *tf. R.* — 8. geta: gera *R*; þau *tf. F.* þa: nú *R.* stol—hann: hvar stóll Grímu *F.* stol—stod: hvar stóð stóll Grímu *R.* — 9. sinum: sitja *tf. F.* — 10. brudunum: sitja *tf. R.* þau(2): nú *tf. F.* — 10—11. þau(2)—ganga: af ofan ok *R.* — 12. fyrnsku Grimu: forneskju þinnar, Gríma! *F, R.* — 12—13. Þors—skorit: Þórr er skorinn *R.* — 13. stols—hennar: stólinum *F*; stólbrúðunum *R.* — 14. kem sialldan: er sjaldkvæm *F.* — 15. at fara: til kirkju *R.* — 16. þa helldr *ul. R.* helldr *ul. F.* er: þá *tf. foran R.* — 18. þegar—uil *ul. F, R.* — 19. himin—ok(2) *ul. F.* — 20. ok(2)—lif *ul. F.* madr *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ma yfir stiga.“ Þ[ordis] svarar: „Vera ma, at þv hvgsir slikt; enn nakkvat etla ek, at ver mvndim nv navðga þer meirr til sagna, ef Þorkell vęri eigi her með sitt fiolmenni, þvi at sva segir mer hugr, at þv vitir nakkvat til, hvar Þormoðr er.“ G[rima] svarar: „Nv kemr at þvi sem mællt er, „opt verdr villr, er geta skal,“ ok hitt annarrss, a[t] hverium bergr nakk- G 100
vat, er eigi er feigr. Enn þer er navdsyn, þat er heilog gezla er sva yfir þer, at fiandinn a ekki þig sua heimila til illra hluta, sem þv villdir gert hafa. Þvi at þat er varkunn, at menn geti stundum annarss enn er; en þat er engi uarkunn, at hann trui eigi þvi er satt er, þa er hann reynir sanleikinn.“ Nv skilia þav at sua mælltu, ferr Þorkell heim i Brattahlið; Þ[ordis] ferr ok heim. Þeir S[kvfr] og B[iarni] koma a laun til fvndar vid þau Gamla ok G[rimv],

1. yfir: hans veldi *tf. F.* — 2. nakkvat—nv: nærr mundi nú leggja, at vér mundim meirr at þér leggja ok *F.* — 2—3. nakkvat—sagna: nærr mundi nú leggja, at meirr mundim vér nú at þér herða *R.* — 3. meirr *ul. F.* her: nú *tf. R.* — 4. sitt: slíkt *F.* fiolmenni: ok skyldi þá nauðga þér til sagna *tf. R.* — 4—5. sva—til: mér þykkir sem þú munir vita *R.* — 4. hugr: um *tf. F.* at(2): sem *F.* — 5. svarar: mælti *R.* — 6. Nv *ul. R.* opt: at *tf. foran F, R.* verdr: er sá *F*; sá *tf. R.* — 7. hitt annarrss: þat annat *F.* — 8. er(1): ef *F, R.* eigi er: hann er eigi *F.* þer: þat F. er(3): *skrevet to gange i Hb*; þat *tf. R.* þat: at þakka þat guði *R.* — 8—9. þat—þer: at þú þakkir þat guði *F.* — 9. heilog—sva: hans gæzka er svá mikil *R.* — 10. illra hluta: ills *F.* — 11—12. stundum—er(1): eigi sanns *F, R.* — 12. þat: hitt *F.* engi: eigi *F.* — 12—13. trui—sanleikinn: hafi eigi trúnað á því, er hann sér með augunum *F.* — 13. þa—sanleikinn: ok hann sér ok heyrir *R.* — 14. þav: þær *F, R.* — 14—15. Þorkell—heim: Þórdís í brott með lið sitt ok svá Þorkell, hvárt til síns heimilis; ok er nú kyrt um hríð *F*; Þórdís til skips ok heim með sínu fǫruneyti, ok svá Þorkell *R.* — 15—s. 186,3. Þeir—Þormoði *ul. F.* — 16. koma: fóru *R.* Gamla ok *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fęra þeim þa hluti, er þeim bar naudsyn til, ok launa þeim morgu þan kostnad, er þau hofdu fyri þormoði.

XXIV. Fra þui er Þ[ormoðr] uar heill uordinn.

Þa er Þormoðr var ordin heill madr þess er Falgeirr hafdi a hanvm vnnit, þa fluttv þeir Skvfr ok Biarni Þormoð heim a Stokka n[es], ok vardveittu hann þar a laun i einu buri. Þar var Þ[ormoðr] iii. vetr. Þann vetr selldv þeir S[kvfr] ok B[iarni] bęinn
Hb 405 a Stokka nesi ok adrar iardir þer sem þeir attv ok sva kvikfe, ok etludv at radaz i brott af Grenlandi. Snemenndiss vm varit bioggv þeir skip sitt ok settv fram. Þa fystiz Þormoðr or vtibvrinv; hann sagdiz eiga eyrindi nordr i fiordinn. Hann fer ser þa einn bat. Fifl-Egill rez til ferdar med hanvm; sez Egill til ara, enn Þormoðr styrir. Egill var goðr rędi ok vel synðr. Vedr var biart ok gott, solskin ok uindr

1. fęra: ok *tf. foran R.* er—til: sem þau þurftu *R.* þeim: í *tf. R.* — 4—5. *Overskrift i F:* Frá Þormóði ok Egli, er þeir fóru. *Ikke kapitelskifte i R.* — 6. madr *ul. F, R.* — 6—7. þess—vnnit: sárs (síns *F*, þess *R*) er hann fekk af Falgeiri *F, R.* — 7—8. fluttv—Þormoð: kómu þeir Skúfr ok Bjarni eptir honum, ok fluttu hann á brott með sér. Þormóðr launaði þeim Gamla ok Grímu liðveizlu þá, er þau hǫfðu honum veitta, með miklum fjárhlutum. Hann fór þá *F.* — 8. a—nes *ul. R.* vardveittu: þeir Skúfr ok Bjarni *tf. F.* — 9. þar *ul. F.* þar—buri: í útibúri sínu *R.* einu buri: stokkabúri sínu *F.* Þar—Þormoðr: ok var Þormóðr þar *R.* iii.: hinn þriðja *F, R.* — 10. Þann: ok *tf. foran R.* B[iarni]: jarðir sínar ok *tf. R.* — 11. ok(1)—attv *ul. R.* iardir: eignir í jǫrðum *F.* — 11. —12. ok(2)—kvikfe *ul. F.* — 12. kvikfe: sitt *tf. R.* brott: burt *F.* — 13. Snemenndiss: snemma *F, R.* — 13—14. ok—fram *ul. R.* — 14. Þormoðr: í brott *tf. R.* hann: ok *R*; *ul. F.* — 15. fiordinn: fjǫrðu *F.* þa *ul. F.* þa einn *ul. R.* — 16. Fifl-Egill: ok ferr *tf. foran R.* rez—ferdar: *ul. R.* 17. Egill: hann *R.* rędi: ræðir *F, R.* — 18. biart ok *ul. F.* ok(1)—solskin *ul. R.* solskin: ok sólskin mikit *F.* — 18—s. 187—1. uindr litill: vindlítit *F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

litill. Þeir fara inn eptir Einars f[irði]. Ok er þeir voro komnir inn i f[iorðinn], þa vkyrriz þormoðr miok, ok roaz um ok hallar skipinv ymsa vega. Egill m[ællti]: ,,Hvi lętr þv sva heimskliga ok ferr sem ęrir menn? eda hvart vill þv hvelfa vndir okkr skipinv?“ Þ[ormoðr] svarar: „Vvęrt er mer.“ E[gill] mællti: „Eigi ma ek roa fyrir latum þinvm; ok er naudsyn a, at þv latir eigi sva ferliga, at þv hafir okkr a kafi.“ Enn hvat sem E[gill] rędir um þetta, þa lykr sva, at þormoðr hvelfir batinum vndir þeim. F 220 Kafar þormoðr vndan skipinv; ok þegar eptir tekr G 101 hann annat kaf at odrv, til þess er hann kemr a land. Hann hefir eyxi sina med ser. E[gill] kemr vpp hia skipinv, ok kemz a kiol, tekr þar hvilld ok litaz um, ok hyggr at, ef hann siai þormoð nokkut, ok fer eigi set hann. Rettir E[gill] þa batinn, ok

1. inn—f[irði]: (norðr *F*) til Einarsfjarðar ok inn eptir (firði *tf. F*) *F*, *R*. — 1—3. Ok—um: Þormóðr geriz ókyrr í bátinum *R*. — 2. voro komnir: kómu *F*. i: á *F*. þormoðr *mgl. i F*. — 3. miok: í stafninum *F*. ok roaz: hann ryz *F*. skipinv: mjǫk á *tf. F*; á *tf. R*. — 4. þv: þer *tf. F*. sva—ferr *ul. R*. — 4—5. heimskliga—eda: æriliga *F*. — 5. hvart *ul. R*. — 5—6. hvelfa—skipinv: hafa skipit yfir okkr *F*. — 6. er: geriz *R*. — 7. Eigi: varla *F*, *R*. latvm þinvm: þér *R*. — 7—9. latvm—kafi: starfi þínu ok stanki *F*. — 8. a *ul. R*. — 8—9. hafir—kafi: hvelfir undir okkur bátinum *R*. — 9. rędir: mælti *F*. rędir—þetta: talar hér um *R*. þetta: þat *F*. — 10. þa *ul. F*. lykr—þormoðr: léttir Þormóðr eigi, fyrr en hann *R*. sva: umbrotum Þormóðar *tf. F*. þormoðr: hann *F*. batinum: skipinu *F*. vndir þeim *ul. R*. — 11. þormoðr: þá *tf. F*, *R*. skipinv: bátinum *F*; sem hann mátti lengst *R*. þegar eptir: þaðan *F*; þaðan af *R*. — 12. annat: hvert *R*. — 14. skipinv: bátinum *F*. kemz: fær komiz *F*. kemz—kiol: réttir þat *R*. tekr: ok *tf. foran F*, *R*. þar: þá *R*. ok(2) *ul. F*. — 15—16. litaz—hann: sá hvergi Þormóð *R*. — 16. eigi—hann: hann hvergi sét *F*. Rettir—þa: eyss upp *R*. þa *ul. F*. batinn: ok eyss upp *tf. F*. ok(2) *ul. F*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

eptir þat sez hann til ara ok rǫr vt eptir f[irði], ok þar til er hann kemr heim a Stokka nes. Segir þeim S[kvfi] ok B[iarna] hit sanna fra sinum ferdum; let þat fylgia sogvnni, at hann hvgdi Þ[ormoð] davdan mvndv vera. Þeim syndiz sia at bvrdr vndarligr, ok þikkiaz eigi sva bvit mega hafa at, enn renna nokkvt grvnum a, hvart Þ[ormoðr] man tyndr vera. Nv er at s[egia] fra Þ[ormoði], hvat hann hafdiz at, þa er hann kom a land. Hann vatt fyrst klǫdi sin ok eptir þat tok hann a sik gongv, ok for til þess er hann kom a Hamar til Sigridar. Þat var sid dags. Hann barði þar a dyrr, ok gengr vt kona ein ok heilsar hanvm ok snyr inn aptr ok gengr til stvfv. Þ[ormoðr] gengr eptir henni til stvfv ok sez vtarliga a vǫdra bekk. Sigridr tok til orda ok mællti: „Hverr kom þar?“ Hann svarar: „Ósvifr h[eiti] ek.“ Sigridr mællti: „Sva er hverr sem h[eitir]. Vill Vs[v]ifr

1. eptir þat *ul. F, R.* ara: (ok *F*) snýr bátinum *tf. F, R.* — 1–2. vt—nes: aptr til skips *R.* — 1. f[irði]: Einarsfirði *F.* — 1—2. ok(2)—er: létti hann eigi fyrri ferð sinni en *F.* — 2. Segir: ok *tf. foran R.* — 3. B[iarna]: alt *tf. F.* hit—ferdum: um farar þeira Þormóðar *R.* let: ok *tf. foran R*; lætr hann *F.* — 4. þat: ok *tf. F.* sogvnni *ul. R.* — 4–5. hann—vera: Þormóðr mundi drukknaðr *R.* hvgdi—vera: ætlar, at Þormóðr sé drukknaðr *F.* — 5. syndiz: Skúf ok Bjarna þótti *F.* sia: þessi *R.* vndarligr: orðinn vera *tf. F*; orðinn *tf. R.* — 6. þikkiaz: þó *tf. F.* sva—at: mega at gera *R.* hafa at: at gera *F.* — 6—7. nokkvt: þó *F, R.* — 7. tyndr: dauðr *F, R.* vera: eða eigi *tf. R. Med* vera *slutter nærværende kapitel i F*; *paafølgende kapitels overskrift:* Þormóðr vann á Ljóti. Capitulum. — 8. er at: skal *F, R.* hvat: er *tf. F.* — 8–9. þa—land *ul. R.* — 9. ok *ul. R.* — 11. Þat var: Hann kom þar *F*; *ul. R.* — 12. barði: drap *F, R.* gengr: þar *tf. F*; kom *R.* kona ein: einn maðr *F.* ein *ul. R.* — 12—13. ok(2)—stvfv *ul. R.* — 13. ok(1) *ul. F.* inn *ul. F.* — 14. eptir henni *ul. R.* henni—stvfv: honum í stofuna *F.* ok: hann *F.* — 15. a—bekk *ul. F, R.* ok mællti *ul. R.* — 16. þar: maðr í stofu *F, R.* Hann: Þormóðr *F.* — 17. hverr: margr *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

verą her i nott?“ Hann svarar, kvez þat vilia. Vm myrgininn kom Sigriðr at mali við hann, ok spvrði, hvernveg af stędiz um ferdir hans. Þormoðr m[ællti]: „Satt var þat, at ek nefndvmz Osvifr i ger.“ Hvn svarar: „Kenna þottvmz ek þik, þo at ek hefdi ekki fyrri set þig, at þv ert Þormoðr Kolbrvnar skalld.“ Hann svarar: „Eigi gerir at dylia, þvi at rett kenndan hefir þv mannin. Enn ek etla at fara a Longv n[es], til Þorvnar Einars d[ottvr], ok hitta Liot s[vn] Hb 406 hennar; þav hafa opt liotliga til min lagt.“ S[igriðr] m[ællti]: „Þa skal Sigvrdr s[vn] minn fylgia þer, lengi hafa þav Liotr ok Þorvnn þvng verit til var.“ Þormoðr m[ællti]: „Vraðligt syniz mer, at Sigvrdr fari

1. svarar *ul. F.* svarar—vilia: játar því, ok var hann þar um náttina *R.* vilia: þiggja mundu. Er hann þar um náttina *F.* Vm: ok *tf. foran F.* — 2—3. kom—stędiz: sagði hon: „Hversu stenz á *R.* — 3. hvernveg—hans: „Hvert ætlar þú at fara, Þormóðr!“ *F.* ferdir—hans: farar þínar, Þormóðr!“ *R.* Þormoðr m[ællti]: hann svarar *F, R.* — 4. Satt—ger: Ósvífr nefndumz ek (en eigi Þormóðr *tf. R*) *F, R.* — 4—5. Hvn svarar: Sigriðr mælti *F, R.* — 5. Kenna: Satt var þat, at þú nefndiz svá, en *tf. foran R.* — 5—6. Kenna—skalld: „Satt var þat, at þú nefndiz Ósvífr, en þegar kenda ek þik er ek sá þik.“ *F.* — 5. þo—hefdi: ok hefi ek *R.* — 6. at—ert: ok ætla ek, at þú sér *R.* — 7. Hann: Þormóðr *F.* Eigi—dylia: „Þá er eigi dælt at dyljaz *F.* gerir: er dælt *R.* dylia: þik *tf. R.* — 7—8. kendan hefir: kennir *R.* — 8. ek etla: þar er þú spurðir at um farar mínar, þá ætla ek *F.* etla: hefi ætlat *R.* Longv: Langa- *R.* — 9. til—d[ottvr] *ul. R.* ok: at *tf. F.* — 10. hennar: Þórdísar *R.* þav—lagt: því at mér er hann sagðr mikill maðr vexti ok skartsmaðr. Hefi ek ok þat spurt, at hann leggi illar umbræður á við mik“ *F*; því at mér er sagt, at hann leggi ljótligar umræður til mín *R.* — 11. mællti: svarar *F.* Þa skal *ul. R.* skal: fara *tf. F.* fylgia: með *F*; skal fara með *R.* lengi: því at *tf. foran F.* — 11—12. lengi—þvng: því at þau mæðgin hafa lengi illa *R.* — 12. þvng: þungr (sic!) *F.* var: okkar, sem til margra annarra *F.* — 13. m[ællti]: svarar *F.* mer: þat *tf. F.* Sigvrdr: hann *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

m[e]d mer: þvi at þit mvnut eigi hallda mega bvstad
G 102 ykkrum her, ef nokkut ske[r]z i m[e]d okkr Lioti.“ „Giarna vil ek lata bustad til þess“ sagdi Sigrið, „at Liotr fengi nokkvra svivirding.“ Nv ferr Sigvrdr m[e]d þ[ormoði] a Langa nes til þorvnnar. Þeir dræpa þar a dyrr, ok gengr vt ein kona ok heilsar þeim.
F 221 S[igvrðr] spvrdi, huart Liotr væri heima. Hun s[varar]: „Hann er i stvfv.“ S[igvrðr] mællti: „Biðv hann vt koma.“ Gridkona gengr inn, ok mællti, Liotr skylldi vt koma. Hann svarar: „Hverr mællti þat?“ „S[igvrðr] af Hamri“ s[egir] hun, „ok annarr madr sa er ek kenda eigi.“ „Huern ueg uar sa madr sionum, er þu kendir eigi?“ Hun suarar: „Suartr maðr ok hrokkin hærdr.“ Liotr m[ællti]; „Likan segir þu hann þormoði sakadolgi uorum.“ Nu gengr Liotr fram, ok konur med hanvm, þer sem þar uoro. Liotr tekr

---

1. mer: ef nǫkkut skerz i með os *tf. R.* hallda mega: geta haldit *R.* — 2. her—Lioti: þá fyrir þeim *R.* okkr Lioti: oss *F.* — 3. Giarna: Sigríðr mælti (svarar *R*) *tf. foran F, R.* bustad: minn *tf. F, R.* sagdi Sigrið *ul. F, R.* — 4. Nv: ok *R.* — 5. Langa: Lǫngu- *R.* til þorvnnar *ul. F, R.* Þeir: Þormóðr *tf. F.* — 6. gengr: þar *tf. R. Med* gengr *begynder r igen, jfr. note s. 183 l. 7.* ein *ul. R.* ok(2)—þeim *ul. R.* — 7—8. svarar —er: sagði hann *F*; sagði hann heima vera ok *R.* — 8. mællti: segir *R.* — 9. koma: ganga *R.* Gridkona: kona *F, R.* inn: í stofuna *F*; til stofu *R.* — 9—10. Liotr—koma: „Þat var mælt, Ljótr, at þú skyldir út ganga *F, R.* — 10. Hann svarar: Ljótr spurði *F*; *ul. R. Ved sideskifte er* Hann svarar *skrevet to gange i Hb.* mællti þat *omv. F.* þat: segir Ljótr *tf. R.* — 10—11. S[igvrðr]: Hon svarar *tf. foran F.* — 11. af: frá *F.* Hamri. kom *tf. F.* s[egir] hun *ul. F.* — 11—12. ok—eigi: en ek kenda eigi annan *F, R.* — 12. Huern: Ljótr mælti *tf. foran F.* sionum: sýnum *F, R*; *hvorefter tf. i R*: sagði Ljótr. — 13. Hun suarar *ul. R.* maðr: á hárslit *F.* — 14. hærdr: -hárr *F, R*, *hvorefter tf. i R*: var hann. Liotr m[ællti] *ul. F.* hann: þann mann *F, R.* — 15. uorum: mínum *F.* Nv *ul. R.* fram: ok tekr spjót í hǫnd sér *tf. F.* — 16. þar: í stofunni *F, R.* — 16—s. 191,1. Liotr—ok(1): hann *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

eitt spiot i honð ser ok gengr i dyrrin ok kennir þormoð ok leggr þegar a hanvm midium. þormoðr laust við laginu eyxini er hann ha[fði], ok berr nidr spiotit, kemr lagit i fot hanvm fyri nedan kne ok uerdr þat mikit sar. Liotr lytr eptir, er hann lagði til þormoðar; ok þa hoggr Sigurdr medal herda Lioti ok særir hann miklu sari. Hann hliop inn i dyrrnar, enn kónur hlaupa fram fyri hann. Snua þeir þa i brott. Melir þormoðr, at S[igvrðr] skyli fara heim a Hamar, „ok seg modr þinni tidindin; enn ek mun leita fyri mer“ s[egir] þ[ormoðr]. Nu skiliaz þeir; ferr Sigurdr heim a Hamar ok segir modr sinni þau tidindi, sem i hofdu gerðz. Sigrid m[ællti]: „Þat er mitt rad, at þu farir a fvnd Skufs ok skorir a hann til uið toku. Seg hanvm, at ek

---

1, eitt *ul. R.* gengr: út *tf. F, R.* — 2. ok: hann *F.* þegar—midium: til hans, ok stefnir á hann miðjan *R.* a—midium: til þormóðar, ok stefnir á hann miðjan *F.* — 3. laginu *ul. F, R.* er—ha[fði] *ul. F, R.* — 3—4. berr—spiotit: bar af sér *R.* — 4. kemr lagit: ok kemr *F*; ok kom þó *R.* — 5. uerdr: var *R.* Liotr—eptir: en í því bili *R.* eptir: við lagit *F.* hann: Ljótr *R.* — 6. ok *ul. R.* medal: á meðal *R.* — 7. Hann hliop: þá hljóp Ljótr *F*; Ljótr hopar *R.* — 8. dyrrnar (dyrrin *F*): þormóðr hjó eptir honum, ok kom hǫggit á lærit ok reist ofan lærit ok kálfann. Hljóp øxin niðr í þreskjǫldinn. Ljótr fell inn í dyrrin. *tf. F.* enn *ul. F.* fram—hann: yfir hann fram, ok ráku aptr hurðina *F.* — 8—9. Snua—i: þeir Sigurðr snúa á *F.* — 9. þa i: þormóðr á *R.* Melir: þá mælti *F.* Melir—skyli: ok bauð þormóðr Sigurði at *R.* — 10. a Hamar *ul. R.* seg—þinni: segja móður sinni *F, R.* — 11. s[egir] þ[ormoðr] *ul. R.* — 12. þeir: þormóðr *tf. R.* ferr: ok *tf. foran F, R.* a Hamar *ul. F, R.* — 13. modr—tidindi: þat *R.* þau tidindi: þat *F.* sem: er *F.* hofdu: hefir *F*; hafði *R.* — 13—14. Sigrid m[ællti]: hon svarar *R.* — 14. er mitt: sýniz mér *F.* Skufs: þeira Skúfs ok Bjarna *F, R.* — 15. hann: þá *F, r, Th*; *R har* hann. Seg: ok *tf. foran R.* Seg hanvm: ok segir þá *F*; *dog er* á (*mbr.* a) *i* þá *underprikket.* hanvm: þeim *r, Th*; *R har* honum.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

uilldi selia land mitt ok r[að]az með hanvm brott af Grenlandi.“ Nu ferr Sigvrdr a fund Skufs ok berr upp eyrindi sin fyri hann. S[kvfr] tekr vid Sigurdi ok selr land Sigridar ok tekr upp bu hennar ok flytr til skips. Þormoðr bindr sar sitt ok ferr ofann
F 222 til naustz þess er Þorunn atti, ser hann, at skip

1. ok: kvikfé, vil ek *tf. F.* með hanvm: í *R.* með—brott: í brott með þeim *F.* — 2—3. Nu—upp: Sigurðr fann Skúf ok segir honum sitt *R.* a—hann: leiðar sinnar. Ok er hann var skamt kominn frá garði, þá hittir hann Þormóð, ok hafði hann þar beðit Sigurðar. Fara þeir nú báðir saman á fund þeira Skúfs ok Bjarna, ok segja þeim slíkt sem í hafði gerz *F.* — 3. sin—hann *ul. R.* Skvfr—Sigvrdi: Ferr Skúfr þá *F.* — 4. tekr upp: flutti *R.* — 4—5. tekr—flytr: flytr í brott með sér alt búferli hennar; ferr aptr *F.* — 5. flytr—skips: fé alt til sín *R.* skips: síns *tf. F.* Þormoðr—ofann: Einn aptan réz Þormóðr heiman. Hann tekr bát ok reri yfir Eiríksfjorð um náttina; hann gengr frá skipi þar til er hann kemr á Lǫngunes. Hann ferr *F.* ofann *ul. R.* — 6. þess—atti: Þórdísar *F.* Þorunn: Þordun (sic!) *r, rettelse fra* Þórdís *som Th har.* ser hann: ok sér *R.* — 6—s. 193,12. ser—fiordinn: ok leggz þá niðr ok felz, því at hann ætlaði, at Bǫðvarr mundi róa á sjá um daginn, sem hann var vanr. Ok er á leið morguninn, þá sér hann, at iii menn gengu frá bænum til skipsins. Þeir ræddu um þat, hvárt Bǫðvarr mundi heim koma um daginn, því at hann hafði farit at binda um sár Ljóts á Langanes. Þormóðr liggr sem áðr, þar sem hann var kominn, því at hann var lítt gengr fyrir sárinu. Þeir húskarlarnir reru nú á fiski, sem fyrir þá var lagt. Ok er leið á daginn, sér Þormóðr, at húskarlarnir róa at landi. Þormóði gerðiz verkmikill fótrinn. Maðr hét Kárr, hann var verkstjóri Þórdísar. Hann var nú róinn með húskǫrlum. Hann var ok frændi Bǫðvars. Nú vinna þeir at fangi sínu ok setja upp skip sitt ok búa um. Veðri var þann veg farit, at þoka var ok úrvæta. Ganga þeir heim er þeir váru búnir. Þormóðr heyrir, at þeir ræða um, at Bǫðvarr væri heim kominn. Þormóðr vildi hafa skipit yfir fjǫrðinn til Víkr. Ok er þeir Kárr váru nærr at túngarði komnir, þá mælti Kárr: „Mér hefir eptir legit bolex mín, ok mun ek ganga eptir.“ Þeir buðu at fara með honum, en hann vildi þat eigi; ferr nú ofan

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

hafdi uerit dregit fram or nausti, ok þikkiz uita, at G 103
huskarllar Þorunnar munu uera ronir. Gengr Þ[ormoðr] þa til siofar ok gerir ser rum i einu þara bruki, liggr þar um daginn. Ok er aptnaz tok, þa heyrir hann ara glamm; uerdr þess [varr], at huskallar Þorunnar eru komnir at landi. Þeir mela Hb 407
sua: „Gott uedr mun a myrgin, ok mvnvm uer þa roa; munum ekki bryna upp skipi uorv, ok lata fliota her i hofninni i nott.“ Þeir gera sua, fara heim sidan. Þa uar miok kuelldat. Nu er þeir eru heim farnir, þa riss Þormoðr upp ok ferr þangat sem skipit flaut, leysir festar ok sez til ara, rer a fiordinn ok stefnir til bearins i Uik. A þvi kuelldi lagdiz Þordis nidr a Longv n[esi], til suefns; hun let illa i suefni.

---

snúðigt. Þormóðr var þá kominn til skipsins ok hefir þá fram sett. Kárr lítr manninn ok kennir Þormóð. Snýr hann heim, ok ætlar at segja Bǫðvari hvat títt er. Þormóðr sér Kár, at hann snýr heim, ok vill Þormóðr snúa eptir honum, en honum var svá stirðr fótrinn, at hann mátti hvergi komaz. Hann kastar þá ǫxinni eptir Kár, ok kom á fótinn fyrir neðan knésfótinn, ok beit ór kálfann ór fætinum. Kárr haltrar heim, ok verðr fǫr hans sén. Þormóðr tekr ǫxi sína ok hleypr á skipit ok rær frá landi *F.* — S. 192, 6. ser hann: ok sér *R.*

1. or nausti *ul. R.* — 2. Þorunnar *ul. R.* uera *ul. R.* — 2—4. Gengr—bruki: Þar var mikit þarabrúk, ok býr hann þar um sik *R.* — 4. liggr: ok lá *R.* aptnaz—þa: kveldar *R.* — 5. uerdr: ok varð *R.* — 6. Þorunnar *ul. R.* eru komnir: róa *R.* landi: ok bera vpp feng sinn *tf. R.* — 6—7. mela sua: mæltu *R.* — 7. mun *rettet*, nun *Hb.* — 8. ekki: vér *R.* — 8—9. skipi—nott: báti várum ór flæðarmáli, en draga eigi upp í naust *R.* — 9. fara: ok *tf. foran R.* — 10. sidan *ul. R.* — 10—11. Nu—riss: Ok er þeir váru í brott, stóð *R.* — 11—12. ferr—festar: gengr til skips ok hrindr fram skipinu *R.* — 12. rer: ok *tf. foran R.* — 13. til bearins *ved sideskifte udfaldet i R, men findes i r, Th.* — 13—14. A—suefni: Þórdís hafði sofit um kveldit *F.* — 13. þvi: þessu *R.* — 14. a—n[esi] *ul. R.* hun: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Ok er hun uaknaði, mællti hun: „Huar er Boduarr s[vn] minn?“ Hann svarar: „Her em ek, modir! Eda huat uill þu?“ Hun svarar: „Ek uil at uer roim a fiorðin, þviat þar eru ueidar efni.“ B[oðvarr] svaraði: „Huernueg er ueidar efni þat?“ Þordis mællti: „Þormoðr skogar madr uarr er a f[irðinum] einn a skipi, ok skvlv uer fara til funndar uid hann.“ Þa foro v hu[s]kallar með Þordisi. Þau roa a fiordin um nottina. Þormoðr heyrir rodrin ok manna malit, ok grunar, at Þordis se a for komin með huskorl-

1. mællti: þá spurði *R.* — 1—2. mællti—minn: varpar hon mæðiliga ǫndinni ok mælti: „Hvárt er Bǫðvarr heim kominn eðr eigi?“ *F.* er—minn: hvar Bǫðvarr væri, son hennar *R.* — 2. Hann svarar *ul. R.* modir: segir hann *R.* — 3. þu: nú *tf. F.* Hun svarar: Þórdís mælti *R.* — 3—7. Ek—hann: „Bíta mætti nú beitfiskr ef at borði væri dreginn“ segir hon, „því at hér hefir verit Þormóðr skógarmaðr þinn í allan dag í nausti váru, ok hefir hann nú unnit á Kár frænda þínum ok tekit bát þinn, ok rær nú yfir á fjǫrð. Ok hygg ek at honum sé verkr í sári því, er Ljótr veitti honum. Get ek ok, at honum verði eigi greiðfært yfir fjǫrðinn fyrir þoku sakir; þætti mér eigi fjarri, at vér færim til fundar við hann. Bǫðvarr sprettr þegar upp ok mælti: „Búinn er ek þessarar ferðar“ segir hann. En er þau koma út fyrir dyr, þá sjá þau hvar Kárr haltrar, ok var hann þá kominn heim at húsunum, en Þormóð sjá þau hvergi, því at þokan var svá myrk *F. Med* myrk *slutter nærværende kapitel i F*; *paafølgende kapitels overskrift:* Leitat eptir Þormóði. — 3. a: yfir *R.* — 4. fiorðin: fjǫrð *R, hvorefter tf. i r, Th*: sagði Þórdís. ueidar: veiði- *R.* — 4—5. svaraði: mælti *R.* — 5. Huernueg—þat: „Hver veiðarefni eru þar“ *R.* Þordis mællti: hon segir *R.* — 6. Þormoðr: þar er *tf. foran R.* er—f[irðinum] *ul. R.* — 7—8. Þa—hu[s]kallar: þau váru fimm saman *R.* Þa—Þau: Hlaupa þau nú á skip mæðgin ok v menn aðrir með þeim. Þríta þau teinæring ok *F.* — 8. Þau: ok *R.* a fiordin *ul. R.* fiordin: at leita Þormóðar *tf. F.* — 9. heyrir: nú til þeira *tf. F.* rodrinn: áraglamm *R.* manna *ul. F.* — 10. ok grunar: grunar nú *F.* — 10. se: muni vera *F*; muni *R.* for: leið *F*; ferð *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

um sinum. Syniz hanvm þvigit venni sinn kostr, [ef] hann verdr fundinn. Holmr ein litill var skamt fra Þ[ormoði]. Þat var land lagt, ok gengu þar ifyr haflęðar, enn eigi gekk þar sior yfir at medals dogum. Þat uard Þormoði fyri, at hann hvelfdi skipinu; enn hann legz til holmsins. Þara bruk uar um holminn allan. Grefz Þormoðr niðr milli tuegia steina ok berr a sik ofan þarann. Þau Þordis fara um notina, ok sia um nottina sorta nokkurn a sionum, F 223 ok uita eigi, huat þat er. Roa at þangat, ok sia, at þar holfir skip a sionum, ok eru arar i homlubondum. Huskarlar Þordisar mela þa: „Her mun Þormoðr hafa roit a stein vpp, ok meiri von at hann se drukknadr." Þordis s[egir]: „Eigi mun Þormoðr G 104 her drukknat hafa. Helldr mun hann hafa ordit var vid for uara, ok mun hann sialfr hvelft hafa skip-

1. Syniz: ok *tf. foran R.* hanvm þvigit: Þormóði þeygi *F.* þvigit: ei *R.* venni: vænn *F, R.* sinn kostr: kostrinn *F. Efter* kostr *er i Hb gentaget* þvigit venni. — 2. Holmr: hólmi *R.* — 2—3. skamt fra: hjá *R.* — 3. Þ[ormoði]: skamt frá honum *tf. R.* Þat—lagt: en þaðan var þó langt til lands *F.* land lagt: lítit land *R.* þar *ul. R.* ifyr: *Saal. Hb.* — 4—5. enn—dogum *ul. R.* — 4. þar sior *ul. F.* — 5—6. skipinu: bátinum *R.* — 6. hann *ul. R.* holmsins: landsins *R*; skersins *r, Th.* uar: lágu *F.* — 7. Grefz: ok *tf. foran R.* Þormoðr: hann þar *R.* milli: í millum *R*; á meðal *r*; meðal *Th.* milli tvegia: í eitt þarabrúk meðal *F.* — 8. ofan *ul. R.* þarann: mikit þarabrúk *F.* fara: róa *R.* — 9. um nottina: í þokunni *F*; *ul. R.* — 10. þat *ul. R.* Roa: ok *tf. foran R.* at þangat: til *R.* — 10—11. sia—sionum: finna þar skip hvelfa *R.* — 11. eru *ul. R.* — 12. Þordisar *ul. F.* mela þa: mæltu *F, R,* — 12—13. Þormoðr: drukknat *tf. R.* — 13. hafa: ok *tf. R.* vpp: nǫkkurn *F, R.* — 13—14. ok—drukknadr *ul. R.* meiri—drvkknadr: hvelft skipinu, ok mun hann hafa týnz *F.* — 14. s[egir]: mælti *R.* — 15. her: enn *F.* her—hafa: drukknaðr *R.* Helldr *ul. R.* — 16. for: ferð *R.* sialfr *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

inv, ok gert þat til þess at ver skolim han etla davdan. Enn hann mvn hafa svimit i holminn, ok mun hann folgiz hafa. Nv skolv ver leggia skipit vid holminn ok leita her i holminum. Nv skvlv þer stanga með spioz oddum allan þenna holma optarr enn eitt sinn." Þeir gerdu sem hun mællti ok fvndv hann eigi. Þa syndiz þeim avrvent vera, at þeir fyndi hann. Þordis mællti: „Þat hygg ek, at hann se her i holminum, þott þer finnit hann eigi. Nv ef þ[ormoðr] ma heyra mal mitt, þa s[vari] hann mer, ef hann hefir helldr mannz hug enn merar." Þ[ormoðr] heyrði huat Þordis m[ællti], ok uilldi s[vara] henni; enn hann matti ekki męla, þvi at hanvm

1. ok—þat: at sjálfvilja sínum *F.* — 1—3. gert—hafa: lagz til hólmans ok fólgiz þar *R.* — 1—2. skolim—davdan: ætluðum hann druknaðan vera *F.* — 2. hafa—holminn: til hólmsins lagiz hafa *F.* — 3. hann: þar *tf. F.* Nv *ul. R.* — 3—6. leggia—sinn: leita hans þar ok stanga brúkin *R.* — 4. vid holminn: at skerinu *F.* — 4—6. her—sinn: hans þar *F.* — 6. Þeir—ok: Svá gera þau, en er þau komu í skerit, þá mælti Þórdís: „Nú skulu þér stanga með spjóta oddum þarann allan í hólminum, ok leita hans svá." Þeir gerðu sem Þórdís lagði fyrir þá, en þó *F.* fvndv: þeir *tf. F.* — 7. Þa: Þormóðr rendi þá hugnum til Óláfs konungs, ef hans gæfa mætti nǫkkut duga honum. Þormóðr skeindiz víða af spjótum þeira. En er þeir hǫfðu farit um hólminn allan ok stangat spjótum þarann allan *tf. foran F*; þormóðr skeindiz lítt at af spjótum þeira, ok *R.* avrvent vera: eigi ván *F.* vera *ul. R.* þeir: þau *R*; *r som Hb.* — 7—*8.* þeir—hann(1):hann mundi þar vera *F.* — 8. hann(1): Þormóð þar, ok sǫgðu Þórdísi *R.* Þordis mællti: hon svarar *R.* mællti: þá *tf. F.* hygg ek: er ætlan mín *F.* hann(2): Þormóðr *F.* — 9. i holminum *ul. R.* holminum: skerinu *F.* þer finnit: vér finnum *F.* — 9—10. Nv—heyra: ok ef hann heyrir *R.* — 10—11. Þ[ormoðr]—merar: hann er snjallari en geit eðr hugprúðari en merr, ok megi hann heyra mál mitt, þá svari hann *F.* — 12. huat: er *tf. F.* Þordis: hon *F, R.* m[ællti]: sagði *R.* uilldi: þá *tf. F.* — 13. henni *ul. F, R.* enn hann: ok *R.* męla *ul. F, R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

þotti sem tekit væri fyri mvnn hanvm. Nv fara þav Hb 408
þordis a brott vid sva bvit; taka skip þat er hann hafdi þangat haft, ok hafa þat með ser. Nv er þav voro brottv, stendr Þormoðr vpp or brvkinv. Hann svimr þa þangat a leið, sem hanvm þotti skemst til landz. Hann hendir sker þav er a leidinni voro, ok tok þar hvilldir. Ok er skamt var til megin landz, þa komz Þ[ormoðr] a eitt sker, ok var þa ordinn sva, at hann matti hvergi þadan komaz. A þessi nott dreymði Grim bonda i Vik, at madr kom at hanvm, venn ok merkiligr, medal madr vexti, rid vaxinn ok herdi mikill. Sa maðr spvrði G[rim], hvart hann vekti ęda svęfi." Hann svarar: „Ek vaki. Enn hverr ertv?" Dravm maðr s[egir]: „Ek em Olafr konvngr Harallz s[vn]; ok er þat eyrindi mitt hingat,

1. hanvm: sér *F.* — 1—2. Nv—a: þau fóru nú *R.* — 2. a brott: í burt *F*, vid—bvit: frá hólminum *R.* taka: ok *tf. foran F*; ok hǫfðu *R*; ok tóku *r*, *Th.* þat: með sér *tf. R* (*142 alene*) er *rettet*, ek *Hb.* hann: Þormóðr *F*, *R.* — 3. þangat *ul. R.* ok—ser *ul. F*, *R.* Nv: ok *R.* — 4. brottv: burt farin *F*; í brottu *R.* stendr: þá reis *F*; þá fór *R.* vpp: brott *R.* Hann: ok *R.* — 5. svimr: legz *F*; sveimar *R*; syndir *r*, *Th.* þa—sem: þegar til lands, er *R.* — 5—7. til hvilldir *ul. R.* — 6. landz: því at þá lýsti í þokuna *tf. F.* hendir: hendi þar *F.* sker: frá skeri *tf. F.* — 7. þar hvilldir: hvíldir í skerjunum *F.* — 7—8. Ok—þa: hann *R.* — 7. megin *ul. F.* — 8. Þ[ormoðr] *ul. R.* a: í *F*, *R.* þa ordinn: báði stirðr ok móðr *F.* — 8—9. ordinn—hann: stirðr ok móðr ok *R.* — 9. matti: þá *tf. F.* hvergi—komaz: eigi komaz lengra *R.* komaz: fara *F*, *med hvilket ord nærværende kapitel i F slutter. Paafølgende kapitels overskrift*: Óláfr konungr vitraðiz Grími bónda. þessi: þeiri *F*, *R.* — 10. bonda *ul. F.* — 11. merkiligr: tígu- *F*; drengi- *R.* — 11—12. medal—mikill *ul. F.* — 11. vexti: á (at *r*) hæð *R.* — 12. Sa maðr: sjá *R.* — 13. Hann svarar: Grímr þóttiz svara *F.* svarar—Enn: kvez vaka, „Eðr *R.* Ek—Enn: „Vaki ek víst, eðr *F.* — 14. Dravm maðr: sjá *R.* Ek em: Hér er *R.* — 15. ok—þat: en þat er *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

at ek vil, at þv farir eptir Þormoði hirdmanni minvm ok skalldi, ok veitir hanvm biorg, sva at hann megi þaðan komaz, sem hann liggr, i einv skeri skamt fra landi. Nv sęgi ek þer þetta til merkia, at þat er satt er fyri þig berr, at sa maðr, vtlendr, er verit hefir a vist m[e]d þer i vetr ok Gestr nefndiz, hann heitir Steinarr ok er kalladr Helgv-Steinarr; hann er isle[n]dzskr madr, ok for þvi hingat til Grenlandz, at hann ętladi [at] hefna Þorgeirs Havars s[vnar]. Enn þo at Steinarr se garpr mikill ok hardfengr, þa mvn hanvm verda litils af avdit vm hefnd eptir Þorgeir, ok mvn hans hardreði annarss stadar meiri fram koma." Nv er Olafr konvngr hafði sva mællt, þa vaknar Grimr. Hann vekr G[est] ok bað hann vpp standa. Hann gerir sva ok tekr vapn i hond ser, gengr vt með Grimi. Setiaz þeir nidr, ok mællti Grimr: „Hvat segir þv til þess, hvat þv h[eitir]?"

G 105 F 224

2—3. sva—megi: því at hann má eigi *F*, *R*. — 3. liggr: er *R*. einv skeri: skerinu *F*. — 4. landi: bæ þínum *F*. *F og R har, henholdsvis efter* þínum og landi: (ok *R*) hefir honum eigi slétt fariz í kveld. Nv—þetta: en þat segi ek þér *R*. merkia: marks *F*, *R*. — 5. at þat *ul*. *R*. fyri—berr *ul*. *R*. vtlendr *ul*. *R*. — 6. verit hefir: hér er *R*. a vist *ul*. *F*. i: iii *F*. — 6—7. i—Steinarr: heitir Steinarr, er áðr nefndiz Gestr *R*. — 7. hann: at *tf*. *foran F*. er: hann *tf*. *R*. — 8. madr *ul*. *R*. þvi hingat *ul*. *R*. — 8—9. hingat—Grenlandz: af Íslandi *F*. Grenlandz: til þess *tf*. *R*. — 9. Havars: Hávarz *R*; Hávarðz *r*. — 11. hardfengr: maðr *tf*. *R*. hanvm: þó *tf*. *F*, *r*, *Th*. verda *ul*. *R*. af: um *R*. — 12—13. ok—koma *ul*. *R*. — 13. meiri: meirr *F*. — 13—14. Nv—þa: eptir þetta *R*. — 14. sva: þetta *F*. Hann: ríss hann þá upp ok *F*; (ok *r*, *Th*) reis upp ok *R*. — 15. bað hann: mælti at hann skyldi *F*, *R*. Hann—sva: ríss hann þá upp *F*. — 15—16. Hann—Grimi: ok taka vápn sín, „Ok gakk með mér." Gengu þeir út ok *R*. — 15. vapn: sverð *F*. — 16. þeir *ul*. *R*. nidr: úti *tf*. *F*. ok: þá *F*, *R*. — 17. segir—h[eitir]: heitir þú *F*; nefndiz þú er þú komt higat *R*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Gestr s[egir]: „Mantv þat, Grimr, hvat ek sagda til þess.“ Grimr svaraði: „Man ek þat vist, hvat þv nefndiz; enn at þvi spyr ek, hvart þv heitir sva sem þv̄ nefndiz.“ Gestr svarar: „Hvi eigi?“ G[rimr] mællti: „Þvi, ef þv h[eitir] Steinarr, ok ert kallaðr Helgu Steinarr a þinv landi.“ Gestr mællti: „Hverr s[agði] þer, at sva veri?“ Grimr svaraði: „Olafr konvngr.“ Gestr mællti: „Hvener fanntv hann Olaf konvng?“ Þa svaraði Grimr ok sagdi hanvm dravmin. Hann svarar: „Satt er þat i dravminum, er til min kemr,“ Nv fara þeir Steinarr at leita Þ[ormoðar], ok finna hann þar sem Olafr konvngr hafdi til visat, fęra hann heim i Vik ok vardveita han þar a lavn ok gręda hann. Ok er hann var heill madr ordinn þ[ei]ra averka, er Liotr hafdi a hanvm vnnit, þa flytr Steinarr Þ[ormoð] til skips þeira. S[kvfr] var þa eigi vid skip. Rez Steinarr þa brott or Vik, ok

1. Mantv—Grimr: muna muntu þat *F*, *R*. hvat: er *tf. R.* — 1—2. sagda—þess: hefi þér til sagt *F*. — 2. svaraði: mælti *R*. þat *ul. F*, *R*. hvat: er *tf. F.* — 2—3. hvat—nefndiz *ul. R.* — 3. þvi: hinu *F*, *R*. spyr ek: vil ek spyrja *R*. hvart: er *tf. R.* sva *ul. F.* — 3—4. sem—nefndiz: eða eigi *R.* — 4. eigi: svá *tf. F.* — 4—10. mællti—svarar: segir drauminn, ok spurði, hvárt svá væri sem honum var sagt *R.* — 7. þer: þat *tf. F.* Grimr *rettet*, Gestr *Hb.* — 8. Hvener—hann: Nærr hittir þú *F.* — 9—10. svaraði—svarar: sagði Grímr honum drauminn allan. Steinarr mælti *F.* — 10. i dravminum *ul. R.* dravminum: draumi þínum *F.* kemr: vænti ek at svá muni vera fleira *tf. F*; segir Gestr, „ok vænti ek at svá sé fleira *tf. R.* — 11. Nv—Steinarr: þeir fóru nú *R.* — 12. Olafr *ul. R.* hafdi—visat: vísaði til *R.* fęra: þeir *tf. F.* — 13. ok(1)—lavn *ul. R.* — 14. hann(1): á laun *tf. R.* madr *ul. F.* madr ordinn *ul. R.* — 15. þ[ei]ra: þess *R.* þ[ei]ra—vnnit: áverkans *F.* a—vnnit: veitt honum *R.* — 15—16. þa—Þ[ormoð]: fór hann *R.* — 16. Þ[ormoð]: hann *F.* þeira *ul. F*, *R.* S[kvfr]: því at *tf. foran F*, *R.* — 17. eigi *ul. F*, *R.* þa(2): í *tf. R.* brott: í burt *F.* — 17—s. 200,1. ok—Þormoðr: Þormóðr var þá við skip hjá Skúfi, ok svá Steinarr *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hb 409 er þa vid skip, ok sva þormoðr. Skvfi frestaz miok allt þar til er lokit var þinginv. Boðvarr þordisar s[vn] gerdi sekian Sigvrd Sigridar s[vn] vm averka við Liot. Eptir þingit var Skvfr albvin til brott ferdar. Ok þann morgin er Skvfr etladi vt at sigla, foro þeir Þ[ormoðr] ok Gestr i oleyfi S[kvfs] fra skipi a einum bati. Þeir foro til Einars f[iarðar], ok inn eptir f[irðinvm], fyri bę þorvnar. Þar sia þeir iiii menn a
G 106 skipi sitia a fiski. Þeir kenna þar Liot þorvnnar s[vn]. Þeir leggia þegar at Lioti, ok beriaz. Lykr sva þessvm fvndi at Liotr fellr, ok þeir menn iii, sem með hanvm voro a skipi. Fara þeir Þ[ormoðr] þa aptr til skips, ok var S[kvfr] þa bvinn til sig[l]ingar. Stiga þeir þa a skip Þ[ormoðr] ok S[kvfr], enn Steinarr sez eptir. Ferr hann þa til vistar i Bratta h[lið]

1. þa *ul. F.* ok—þormoðr *ul. F.* Skvfi—miok: Fǫrin (ferðin *R*) Skúfs frestaz *F, R.* — 2. allt *ul. F.* allt—var: ok vildi hann vita tíðindi af *R.* þinginv: þingi (þeira *tf. R*) Grænlendinga *F, R.* — 2—3. Þordisar s[vn] *ul. F, R.* — 3. Sigvrd *rettet i overensstemmelse med F, R*; Sigvrdr *Hb.* Sigridar s[vn] *ul. R.* — 3—4. vm—Liot: fyrir áverka þann, er hann veitti Ljóti af Lǫngunesi *R, hvormed i dette hskr. nærværende kapitel slutter.* — 4—5. brott ferdar: siglingar *F, med hvilket ord nærværende kapitel i F slutter. Paafølgende kapitels overskrift*: Þormóðr drap Ljót (*fejlagtig skrevet* Ljótr). — 5. Ok *ul. F.* er: byrr rann á, ok *tf. F.* Skvfr: hann *r, Th.* Skvfr—at: hann vildi *R* (*142 alene*). vt *ul. F, r, Th.* — 6. Gestr: Steinarr *F, R.* i: at *F.* i—S[kvfs]: leyniliga *R.* oleyfi *rettet, Hb har* b *for* o. — 7. a—bati: ii saman, svá at engi vissi *R.* — 8. fyri—þeir: ok sjá hvar *R.* iiii: iii *F.* — 8—9. a—sitia: váru *R.* — 9. þar *ul. R.* — 10. þeir: ok *R.* þegar—Lioti: at þegar *F*; at þeim *R.* beriaz: við þá *tf. F, R.* Lykr: ok *tf. foran F.* — 11. þessvm fvndi: með þeim *R.* — 11—12. Liotr—skipi: þeir drápu þá alla *R.* — 11. iii *ul. F.* — 12. a skipi *ul. F.* Fara—þa: reru *R.* — 12—13. þormoðr—aptr: aptr þormóðr ok Steinarr *F.* — 13. ok *ul. F.* til sig[l]ingar: at sigla *R.* — 14. Stiga—Skvfr: stígr þormóðr á skipsfjǫl (þá á skip *R*) *F, R.* — 15. sez: er *F*, var *R.* Ferr hann: ok fór *R.* Ferr—þa: hann ferr *F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til Þorkels. S[kvfr] ok B[iarni] láta i haf. Þeir fa goda byri; ferstz þeim vel, taka Noreg. Ok er þeir voro land fastir, þa skiptv þeir fe sinv; hafdi Biarni skip or felagi þeira, enn Skvfr lavsa fe. Helldr B[iarni] svdr til Danmerkr ok gengr vt til Roms ok sekir heim hinn heilaga Pettr postvla ok Pal postvla; ok i þeirri for andaz B[iarni]. Sigridr ok Sigvrdr

1. til Þorkels *ul. R.* Þorkels: Leifssonar *tf. F.* S[kvfr] —B[iarni]: Þeir Skúfr *R.* Þeir *ul. F.* — 1—2. Þeir—byri: ok *R.* — 2. ferstz: ok *tf. foran F.* þeim *ul. F.* vel *mgl. i R, men findes i r, Th.* Noreg: með heilu ok hǫldnu *tf. F.* Ok: en *F.* — 3. voro—fastir: Skúfr ok Bjarni kómu í Nóreg *F.* fastir: orðnir *tf. R.* þeir: Skúfr ok Bjarni *tf. R.* hafdi: ok *tf. foran R.* — 4. or—þeira *ul. R.* þeira *ul. F.* — 5. B[iarni]: skipi sínu *tf. R.* gengr vt: gekk þaðan *F*; setti þar upp skip sitt, en fór þaðan suðr *R.* — 6—7. hinn—postvla: ena helgu postula Petrum ok Paulum *R.* — 6. Pettr: Petrum *F.* — 6—7. ok—postvla *ul. F.* — *F og R har følgende stykker henholdsvis efter* postvla *og* Paulum: Rómaborg létu gera ij bræðr, hét annarr Romulus en annarr Remus. En er borgin var alger, þá urðu þeir missáttir af hvárs nafni borgin F 225 skyldi heiti taka. Því réð Romulus Remo bróður sínum fjǫrráð ok drap hann. Þá var borgin kend við Romulum, því at hon heitir Roma at bókmáli *F.* Rómaborǥ létu gera bræðr ii, hét annarr Romulus en annarr Remus. Þeir váru tvíburar. (Borgin *r, Th,* borg *R*) var gǫr eptir enu (einu *r, Th*) óarga dýri; var dýrit ristit á jǫrðunni, ok þar upp af váru reistir borgarveggir. Ér hǫfuðit dýrsins fyrir norðan ána. . . . Er sá hluti borgarinnar kallaðr (Roma *r, Th,* Romæ *R*) en sá hlutr, er fyri utan ána er, heitir Latransborg (*saal. r, Th*; -berg *R, med forkortelsestegn for* er) eða Latran eða Latera, en þat þýðiz síðar. En þá er borgin var alger, þá urðu þeir ósáttir um þat, af hvárs (hvers *142, Th*) nafni (er *tf. 142*) borgin skyldi nafn taka (hafa *r, Th*) ok því réð Romulus bróður sínum (Remo *tf. r, Th*) fjǫrráð ok drap hann. Var þá borgin kend við Romulum, ok kǫlluð Rómaborg. Bjarni kom til Rómaborgar ok vitjaði þar heilagra staða, því at eigi er sá staður í Rómaborg, at eigi sé roðinn með blóði heilagra manna *R.* — 7.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

s[vn] hennar keyptv iardir i Noregi ok bioggv þar til davda dags. S[kvfr] ok Þ[ormoðr] foro a fvnd konvngs ok voro með hanvm til davda dags. Konvngrinn var ekki margr til Þormoðar i fystvnni. Madr sa kom til konvngs, er Grimr nefndiz, hann var islendskr madr. Hann kalladiz hafa hefnt Þorgeirs Havarss s[vnar] fyrr en Þormoðr. Konvngr lagdi a hann virðing ok gaf hanvm giafir. Enn Þ[ormoðr] vissi deild a Grimi, at hann var illr maðr ok hafdi myrt mann a Islandi. Þa gengr Þ[ormoðr] fyri konvng ok q[vað] v[isv]:

Hb 410

25. Þer fengut fe fleira
flim er opt kveðit Grimi,
fengvt myklu meira
mœrings enn til vœri.

ok(1) *ul. F, R.* for: ferð *R.* Sigridr: Skúfr ok Þormóðr fóru á fund Óláfs konungs, en *tf. foran F.*

1. s[vn] hennar *ul. R.* keyptv: sér *tf. F.* — 2. dags *ul. R.* — 2—3. Skvfr—dags *ul. F.* — 2. a fvnd: til Óláfs *R* (*142 alene*). fvnd: Oláfs *tf. r, Th.* — 3. dags *ul. R.* — 4. *Med* fystvnni *slutter nærværende kapitel i F. Paafølgende kapitels overskrift*; Þormóðr kom til konungs. — 5. Madr—konvngs: ok olli því (at *tf. r, Th*) sá maðr *R.* kom til: hafði komit af Íslandi á fund Óláfs *F.* nefndiz: hét *F, R.* hann: kom á fund Ólafs konungs *tf. foran r, Th*; kom á fund Óláfs konungs ok *tf. R.* — 5—6. hann—madr *ul. F.* — 6. madr: ok hafði myrðan mann á Íslandi *tf. R.* Hann: ok *F.* — 7. fyrr—Þormoðr *ul. F, R.* — 7—8. Konvngr lagdi: ok firir þat lagði (Óláfr *tf. F*) konungr *F, R.* — 8. Enn *ul. R.* — 9. deild: deili *R.* deild—Grimi: á honum ǫll deili *F.* at. ok þat með *tf. foran R.* at—maðr: ok var Grímr eitt illmenni *F.* illr maðr: illmenni *R.* — 9—10. ok—Islandi *ul. R.* — 10. mann: út *tf. F.* — 10—11. Þa—q[vað]: Þat bar at einn dag, at Óláfr konungr sendi drykkjarhorn Þormóði, ok mælti, at hann skyldi kveða *F*; ok eitt sinn, er hann gekk fyrir konunginn, þá kvað Þormóðr *R.* — 12. fleira: færa *F.* — 14. fengvt: forviþ *AM, Arne har først skrevet* færiþ, *men han har sat et kryds ved dette ord, og som rettelse skrevet* forviþ *bagefter linjen*; færit *R*; mer ok *F.* meira: fleira *F.* — 15. mœrings: mæringr *F*; *i AM er* s *i* mær-

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hann hefir hvndz verk vnnit
hvinn gerir slikt at vinna,
mętr, enn ek meztv bęttag
mina gramr ok þina.

Konvngr mællti: „Þikkiz þv, Þ[ormoðr], meiri fremd hafa vnnit a Grenlandi enn Grimr a Islandi?“ Þormoðr svarar: „Raðit er þat.“ Olafr konvngr mællti: „Hvat vanntv til frękdar a Grenlandi?“ Þ[ormoðr] svaraði: G 107

26. Þollr va ek Þorgrim trolla
þar lavt harðr [til] iardar,
adr reð ek odda skvrar
otravdr Lodins davda.
Þar nam ek Þorkel fiorvi
Þorðr let avnð hinn fiorði
felldr var frękr til molldar
Falgeirr skorvngr þeirra.

Olafr konvngr m[ællti]: „Framarr hefir þv þa gert vm vigin a Grenlandi, enn fiski madrinn kallar aflavsn vera fiskinnar. Þvi at hann kallaz leysa sik, ef hann dregr fisk fyri sik, enn annan fyri skip sitt,

---

ings *understreget og* r *skrevet ovenover, hvilket sikkert bør betragtes som rettelse, idet varianterne fra Flatøbogen altid skrives bagefter verslinjerne.* til: Þorf *F.*

2. gerir: getr *F, R.* at vinna: eðr minna *F, R*; *AM som Hb.* — 3. mętr: matt *R.* meztv: menzku *F, R.* — 5. Þ[ormoðr] *ul. F.* — 6. vnnit: gert *F, R.* — 7. Raðit —þat: Þat ætla ek, at þér þykki svá, ef þú veiz gerla *F.* þat: segir hann *tf. R.* Olafr *ul. R.* — 8. vanntv: mest *tf. F.* frękdar: fremðar *R.* — 9. svaraði: kvað þá vísu *F, R.* — 10. ek *ul. F, R.* — 11. lavt: hne *R.* til *mgl. i Hb.* — 12. reð: reið *R*; *AM som Hb.* ek: ok *r, Th.* skvrar: hríðar *F, R.* — 16. molldar: foldar *F, R.* — 18. Olafr *ul. R.* þa *ul. F, R.* — 19. vm: of *R* (*142 alene*). vigin: hefnd *R.* — 20. vera *ul. F.* vera fiskinnar: um fiskni *R*; um fiskinn *r, Th.* Þvi at *ul. R.* — 21. enn: ok *R.* skip sitt: ǫngul *F.* sitt *ul. R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

iii. fyri avngvl, fiorda fyri vad. Nv hefir þv framarr gert. Æða hvi dr[a]þv sva marga menn?“ Þ[ormoðr] svaraði: „Illr þotti mer iafnadr þeira vera við mik; þvi at þeir iofnvdv mer til merar; toldv mik sva vera með monnvm, sem meri með hestum.“ Konvngr mællti: „Varkvnn var þat, at þer mislikaði þeira vmreða; hefir þv ok stort at gert.“ Þa q[vað] Þ[ormoðr] v[isu]:

F 226 Hb 411

27. Els hefir illan dila
ekkils þeir er mik sektv
geig vann ek gervi dravgum
Grenlendingum brendan.
Sa mvnat sękitiri
sverð elsfromum verda
hrings a hryggiar tanga
hog greddr, nema mer logi.

1. iii: hinn þriðja *F.* avngvl: vað *F, R.* vad: skip *F*; ǫngul *R.* — 1—2. Nv—gert *ul. R.* Nv—Æða: Þormóðr svarar: „Vá ek þó enn ij menn um daginn áðr vér siglðum af Grænlandi, en Helgu-Steinarr drap einn.“ Óláfr konungr mælti: „Hverir váru þeir menn?“ Þormóðr svarar: „Ljót vá ek ok húskarl hans, systurson Þorgríms trolla.“ Óláfr konungr mælti: *F.* — 2. dr[a]þv—menn: váttu þá svá marga *F.* marga menn: margan mann *R.* — 3. iafnadr: merar jǫfnuðr *F.* — 3—4. vera—at: Konungr mælti: „Hvern veg var merarjǫfnuðr sá?“ Þormóðr svarar: *F.* við—at: Konungr mælti: „Hvern veg var sá?“ Þormóðr svarar: *R.* — 4. iofnvdv—merar *ul. F.* toldv: ok *tf. foran R.* — 5. hestum: hrossum *F, R.* — 5—6. Konvngr—þat: „Várkunn var þá á,“ segir konungr *F.* — 6. mislikaði: mjǫk *tf. F.* at: þó *r, Th.* — 7. þeira: sú *R.* hefir: enda *tf. foran R.* ok—at: mikit at verkum *R.* — 9. hefir: hefig *F*; hefi ek *r, AM*; hef ek *R.* illan: illa *AM.* — 10. þeir: þeim *F*, þess *R*; *AM som Hb.* — 11. vann: nam *R*; *r, Th som Hb, i r er først skrevet* nam, *men rettet til* uann. — 12. Grenlendingum: -lendinga *F, R.* brendan: brenda *F, R.* — 13. mvnat: mun *R.* sękitiri: sækitifuum *F*; sækitifva *R, saal. ogsaa først skrevet i AM, men Arne har understreget* a, *og skrevet* m *over* a'*et.* — 15. a: en *R* (*142 alene*). hryggiar: hryggár *AM.* — 16. greddr: græþr *AM*; dregr *R* (*142 alene*). mer: meirr *F.* logi: lægi *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

„Sva mvn vera“ s[egir] konvngr, „seint mvn sa dili groa, er þv hefir þar brent.“ Nv var Þ[ormoðr] með Olafi konvngi i godri virdingv, ok þotti hinn roskvasti madr i ollum mannravnum. Þ[ormoðr] for or landi með Olafi konvngi ok þolði með hanvm alla G 108 vtlegd. Hann for ok aptr með hanvm til Noregs, þvi at hanvm þotti betra at deyia med hanvm, en lifa eptir hann. Enn er konvngr kom i Þrandheim i dal þann er Vera dalr heitir, ok hann vissi vm satir Þrenda vm sik, þa s[pvrði] konvngr Þormoð i

1. Sva: Konungr mælti *tf. foran F, R.* vera: sem þú segir *tf. F, R.* s[egir] konvngr *ul. F, R.* seint mvn: at eigi mun *R.* — 2. groa: (skjótt *R*) græddr verða *F, R.* er—brent: um mennina, er þú hefir vegna á Grænlandi *F.* þar: þá *R*; *r, Th som Hb.* brent: brenda *R*; brendan *r, Th.* Nv: þaðan af *F.* Nv—Þormoðr: Þormóðr var *R.* — 3. Olafi *ul. R.* godri virdingv: miklum kærleikum *F*; góðu yfirlæti *R.* ok þotti: því at hann reyndiz *F.* þotti: reyndiz *R.* — 4. madr *ul. F, R.* Þ[ormoðr]: hann *R.* — 4—5. or landi: í Garða austr *F.* — 5. Olafi *ul. R.* konvngi: austr í Garða *tf. R.* — 6. Hann *ul. F.* ok *ul. F.* með hanvm *ul. R.* hanvm: Óláfi konungi *F.* — 7. hanvm(1): Þormóði *F.* hanvm(2): konungi *R.* en: heldr *tf. foran F.* — 8. hann: dauðan, sem enn mun síðar sagt verða *tf. F, hvormed i dette hskr. nærværende afsnit (som er det sidste særskilte) af Fóstbrœðrasaga slutter. I det følgende holder F Fóstbrœðrasaga ikke adskilt fra Olafssagaen, men de stykker af Fóstbrœðrasaga, som herefter findes i F, er indsat i Olafssagaen uden nogen som helst angivelse af, at de tilhører Fóstbrœðrasaga.* Enn: ok *R.* — 8—s. 209,7. Enn—farit: *De tilsvarende stykker i F tilhører Olafssagaen.* — 8. Enn: ok *R, H.* er: Óláfr *tf. H.* Þrandheim: ok *tf. R.* — 9. heitir: er kallaðr *R, H.* ok—vissi: þá vissi hann *H.* vissi: spurði *r, Th.* — 9—10. vm—vm: mótstoðu við *R*; mótgang Þrenda við *H.* — 10—s. 206,3. konvngr—nv: Óláfr konungr, er hann sá lið Þrænda, hversu margt þat var, ef nǫkkurr kynni ráð til at leggja þat er hlýddi. En allir mátu við hann sjálfan. Þá mælti hann við Þormóð: „Þú ert hvatabussi mikill; hversu mundir þú hátta, ef þú værir hǫfðingi fyri liðinu?“ Þormóðr svarar: „Sé ek ráð þat er hlýða mun.“ Konungr mælti: „Hvert er þat ráð?“ *H.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

gamni, ok mællti sva: „Hvert mvndi nv vera rad þitt, ef þv værir hofdingi fyri lidi þvi, er vęr hofvm nv?“ Þ[ormoðr] q[vað] þa v[isv]:

28. Brennvm oll fyri innan
innin þav er vęr finnvm
Hb 412 land skal herr m[e]d hiorvi
hver biorg fyri gram veria.
Ys taki allra hvsa
Inn þrendir kol sinna
angr mvn kveykt i klvngri
kolld, ef ek ma vallda.

Olafr konvngr mællti: „Vera ma, at þat hlyddi, at væri gert sem þv melir; en annat rad mvnv ver taka enn brena land vart sialfra. Enn þo grvnvm ver ekk[i] þig vm, at þv mvndir sva gera sem þv melir.“ Þann dag, er bardagi var a Stikla stodum, mællti Olafr konvngr, bad Þ[ormoð] skemta nokkveriv. Enn hann kvad Biarka mal hin fornv. Konvngr mællti: „Vel er til kvędis tekit, fyrir sakir þeira hluta, er her mvnv at beraz i d[ag]. Ok kalla ek kvedit Hvskarlla hvat.“ Þat er sagt, at Þ[ormoðr]

1. ok—sva *ul. R.* — 2. værir: hér *tf. R.* fyri: yfir *r*, *Th.* þvi: þessu *R.* — 3. nv *ul. R.* — 4—11. *Verset ikke i AM.* — 5. innin: inney *R*; inni *H.* — 6. herr: heim *R*; hier *H.* — 7. hver—gram: hun biorgum so *H.* biorg: borg *R.* — 10. mvn: man *R*; skal *H.* — 12. Olafr *ul. R.* Vera—hlyddi: hlýða mundi *R.* — 13. at: ef svá *R*, *H.* gert: at farit *H.* melir: segir *r*, *Th.* — 13—14. rad—ver: munum vér fyrri ráðs *R.* — 14. enn: at *tf. H.* vart sialfra: sjálfra várra *H.* — 14—16. Enn—melir *ul. H.* — 14—15. grvnvm—vm: gruna ek eigi Þormóðr *R.* — 15—16. sem—melir *ul. R.* — 16. er bardagi: sem bariz *R.* var: varð *H.* — 17—18. mællti—nokkveriv: kvaddi (Óláfr *tf. H*) konungr Þormóð skemtunar *R*, *H.* — 18. hann: Þormóðr *H.* — 19. Konvngr: en *tf. foran r*, *Th*; Óláfr *tf. foran H.* mællti—er: þakkaði skemtan ok kvað vel *R.* kvędis *ul. R.* fyrir *ul. R*, *H.* — 20. i d[ag] *ul. R*, *H.* — 21. kvedit: þetta *R*, *H.* hvat: hvǫt *R*; -hvǫtu *H.* — *Herefter har R følgende stykke:*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

var helldr vkatr vm daginn fyri bardagann. Konvngr fann þat ok mællti: „Hvi ertv sva hlioðr, Þ[ormoðr]?“ Hann svarar: „Þvi, herra, at mer þikkir eigi [vist] vera, at við mvnim til einnar gistingar i kveld. Nv ef þv heitr mer þvi, at vid mvnim til einar gistingar badir, þa mvn ek glaðr.“ Olafr konvngr mællti: „Eigi veit ek, hvart min rad megv vm G 109 þat til leidar koma; enn ef ek ma nekkveriv vm rada, þa mvntv þangat fara i kvelld sem ek fer.“ Þa gladdiz Þormoðr ok kvad v[isv]:

Nǫkkorum dǫgum áðr en bardaginn var (varð *r*, *Th*), talaði konungr við Þormóð ok spurði, hvárt þat væri satt, at bændr í (*saaledes*) Íslandi gyldi slagar húskǫrlum sínum á haust. Þormóðr kvað þat satt vera. „Hvern veg er þat?“ segir konungr. Þormóðr segir, at bóndi fekk til einn sauð, ok skyldu allir hann hafa hans heimamenn. Konungr mælti: „Svá skulum vér ok gera. Far þú, Þormóðr, ok drep Hrút af Viggjum, ok geld ek yðr hann í slagar (*saal. r*, *Th*; *R har her* slagir).“ Þormóðr gerði svá, at hann drap hrútinn, ok xxx menn (manna *r*, *Th*) með honum.

S. 206,21—1. Þ[ormoðr]—bardagann: þann dag sem bariz var á Stiklastǫðum, at Þormóðr væri heldr ókátr *R*. — 1. helldr vkatr: óglaðr *H*. — 1—2. Konvngr: Óláfr *tf. foran H*. — 2. þat: brátt *tf. H*. Hvi: því *H*. sva *ul. H*. — 2—3. sva—Þ[ormoðr]: Þormóðr ókátr *R*. Þ[ormoðr] *ul. H*. — 3. Þvi: em ek hljóðr *tf. R*, *H*. herra *ul. R*. — 3—4 mer—mvnim: ek hygg, at vit farim eigi *R*. — 4. [vist] *taget efter H*, *jfr. Konráð Gíslasons udgave*, *mgl. i Hb*. vera *ul. H*. við—gistingar: vér hafim eina gisting *H*. til *rettet*, til *Hb*. — 5, Nv: en *R*. þvi *ul. R*. vid mvnim: vér farim *H*. — 5—6. vid—badir: fara til gistingar með þér *R*. — 6. badir: í kveld *H*. glaðr: vera kátr *R*, *H*. Olafr *ul. R*. — 7. mællti: svarar *R*. — 7—8. min—þat: ek má því *H*. min—koma: ek man því ráða mega *R*. — 8—9. ma—fer: ræð, þá skulum vit hafa eina gisting *R*. — 8. nekkveriv vm: því *H*. — 9. i—fer *ul. H*. 10. Þa—ok: Þormóðr varð þá glaðr. Konungr mælti: „Kveð þú nǫkkut!“ Þormóðr *R*. ok: hann *H*. kvad: þá *tf. R*, *H*.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

29. Ala þrong at eli
avrstiklandi miklv.
Hb 413 Skylldv eigi skelkner havlldar
skalm olld vex nv falma.
Brott komvmz vęr en vęttir
valtafn frekum hrafni
vex eigi þar vaga
viggrvdr, eda her liggivm.

Konvngr svaraði: „Sva mvn vera, skalld, sem þv segir, at annat [hvart] mvnv þeir menn, er nv erv her komnir, komaz brott ęda liggia her eptir.“ Þa q[vað] Þ[ormoðr] v[isv]:

30. Þer mvn ek enn, vndz odrum,
allvalldr nair skalldum
ner vęttir þv þeira
þingdiarfr fyr kne hvarfa.
Rikr vil ek m[e]d þer ręsir
randar lindz enn svinni,
stondum ar avndrum
eybeygs lifa ok deyia.

1—8. *Versel ikke i AM.* — 1. þrong: þraungr *R*; þræumar(!) *H.* — 2. avrstiklandi: ad sticklandi *H.* — 3. skelkner: skelcku *H.* — 4. falma: falme *H.* — 5. Brott: braut *R, H.* en: ef *R*; þo ad *H.* vęttir: veitum *R, H.* — 7. vex: vizk *R*; vist *r, Th*; vijst *H.* eigi: eigum *R, H.* þar: þvi *R*; þat *r, Th*; vær *H.* — 8. viggrvdr: vijg- *H.* — 9. Konvngr: Óláfr *tf. foran H.* Konvngr svaraði *ul. R.* mvn: jafnt *tf. R.* — 9—10. skalld—segir: segir konungr *R.* — 10. at *ul. H.* [hvart] *mgl. i Hb.* — 10—11. mvnv—komnir: mun hverr maðr, sá er hér er *H.* — 10. þeir *ul. R.* — 10—11. er—brott: á braut (komaz *tf. r, Th*) þeir er hér eru *R.* — 11. komaz brott: á burt komaz *H.* eptir: dauðir *R.* Þa: gaman er at kveðskap þínum, Þormóðr, ok bið þú um nǫkkut *tf. foran H.* — 13. *Versel ikke i AM.* Þer: Ytr *R*; *r som Hb*; *i Th er først skrevet* þer, *men understreget og* ytr *skrevet foran linjen.* — 15. ner: nier *H.* vęttir: væntir *R, H.* — 16. fyr: um *r, Th.* hvarfa: hvarfla *R.* — 17. ręsir: rækir *R, H.* — 18. enn svinni: at sinni *R*; í vindi *H.* — 19. stondum: stundum *R, H.* stondum ar: rond berum ut *r, Th.* avndrum: a andra *R, H.* — 20. eybeygs: -baugs *R, H.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Olafr konvngr mællti: „Sighvati skalld þikkiz þv nv sneida, ok þarftu þess eigi, þvi at hann mvndi sik nv her kiosa, ef han vissi hvat her veri titt; ok ma sva vera, at hann komi oss at mestv gagni.“ Þ[or-
5 moðr] svarar: „Vera ma, at sva se, enn þat hygg ek, at þvnn skipa væri þa vm merkiss stongina i dag, ef þann veg hefdi margir farit.“ Þat hafa menn F 358
at agetum gert, hverssv reyskliga Þ[ormoðr] bardiz a Stiklastoðvm, þa er Olafr konvngr fell; þvi at han
10 hafdi hvarki skiolld ne bryniv. Hann hio avallt ii hondum með breid eyxi, ok gekk i gognum fylk-

1. Olafr *ul. R.* skalld *ul. R.* — 2. ok *ul. H.* ok—eigi: en eigi þarf þess *R.* — 2—3. sik—kiosa: hér nú vilja vera *R.* — 3—7. ef—farit *ul. R, H.* — 5. sva *skr. to gange i Hb.* — 7. *Foran* Þat *har F følgende*: Þat hafa menn ok sagt, at Þormóðr Kolbrúnarskáld var þann dag í kyrtli rauðum, er hann bjóz til bardaga, ok drap upp blóðunum firir, en kyrtillinn var síðr mjǫk á bakit. Einn hirðmaðr spurði, hví hann byggiz svá. Þormóðr svarar: „Því, at ek ætla mér lengrum áfram en á bak aptr.“ Hann var gyrðr sverði því er Óláfr konungr gaf honum. Hann hafði ǫxi sína í hendi en ǫngva hlíf. Konungr spurði Þormóð, hví hann byggiz eigi til bardaga sem aðrir menn ok hefði ǫnga hlíf; „Eðr ætlar þú, at bændr muni eigi kunna at berjaz.“ Þormóðr svarar: „Þat skulu búkarlar finna í dag, at ǫx mín skal mér bæði skjǫldr ok brynja.“ *H har følgende foran* Þat: Þat hafa menn sagt ok at minnum haft, at Þormóðr var þann dag í kyrtli rauðum ok gyrðr sverði því, er Óláfr konungr hafði gefit honum. Hann hafði ǫxi sína í hendi, hann hafði enga hlíf. Óláfr konungr mælti við Þormóð: „Því býztu eigi til bardaga sem aðrir menn, eðr hvárt ætlar þú, at bændr kunni eigi at berjaz?“ Þormóðr svarar: „Þat skulu búkarlar finna í dag, at ǫxin skal vera mér bæði fyri skjǫld ok brynju.“ — menn: ok *tf. H.* — 8. at: minnum haft ok *tf. F*; í minni haft ok *H.* gert *ul. F, H.* reyskliga: hraust- *R.* — 9. a—fell: um daginn *de øvrige.* Þvi at *ul. R.* — 9—10. han—bryniv *ul. F, R.* — 10. hafdi—Hann *ul. H.* Hann—avallt: en þó hjó hann *R.* avallt *ul. F, H.* — 11. breid *ul. R.* — 11—s. 210,2. breid—hans: ǫxi sinni hinn fyrra bardagann, en

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ingar, ok þotti ongum gott, þeim er fyri hanvm
F 359 G 110 vrdv, at eiga nattbol vndir eyxi hans. Sva er sagt,
þa er lokit var bardaganvm, at Þormoðr væri ekki
Hb 414 sarr. Hann harmadi þat miok ok mællti: „Þat etla
ek nv, at eigi mvna ek til þeirrar gistingar, sem
konvngr, i kvelld. Enn verra þikki mer nv at lifa
enn deyia.“ Ok i þvi bili er hann mællti þetta, þa
flo avr at Þ[ormoði] ok kom fyr briost hanvm, ok

með sverðinu alla Dagshríð, því at þá gekk øxin af skaptinu. (Fellu margir menn firir honum, svá at seint er þeirra nøfn allra at skrá *F*; ok vá hann þá svá marga menn, at langt mundi allra þeirra nøfn at skrá *H*) *F*, *H*. *Kapitelskifte i F; paafølgende kapitel begynder med et stykke af Olafssagaen.* — 11—s. 210,1. ok—fylkingar *ul. R.*

1—2. þeim—hans: fyrir honum at verða *R.* — 2. Sva: en þat *R*; þat *r*, *Th.* — 2—4. Sva—sarr: Þá var Þormóðr Kolbrúnarskáld ekki mjøk sárr, en óvígr sakir mæði, ok vildi hann þó standa hjá sveitungum sínum. Eigi var hann því ekki sárr eðr lítt, at hann hefði sér hlíft meirr en aðrir, heldr hitt, at mønnum þótti annars staðar auðveldra til at sækja en þar sem hann var. Einn maðr spurði Þormóð: „Sáttu nøkkut skjøld minn, er ek kastaða áðan?“ „Hvat skal þér røgum skjøldr?“ kvað Þormóðr; „geta munda ek mér slíkan skjøld ef ek vilda, en eigi gjafvin þann, er ek hefi mist.“ *F. I F fortsættes saa med Olafssagaen.* — 3. þa: at *tf. foran H.* væri: var þá *H.* — 4. *Efter* sarr *følger i H fortællingen om Tormods raad til Dagr.* Hann—miok: ok harmaði hann þat *R.* — 4—6. Hann—kvelld: Þormóðr gekk þar at, sem valrinn lá fallinn. Henn tók þá at harma sik um þat, er hann var eigi sárr. „Þat ætla ek,“ sagði hann, at ek muna eigi koma til þeirar gistingar í kveld, sem þú konungr *H.* — 4—s. 211,3. Hann—verða. *Tilsvarende stykke i F er af Olafssagaen.* — 5. nv *ul. R.* eigi—þeirrar: ek muna eigi koma til einnar *R.* sem: ok *R.* — 6. Enn: ok *R, H.* nv *ul. H.* — 7. enn: at *tf. R.* bili *ul. R.* — 7—8. bili—Þ[ormoði]: fló øx, er hann mælti þetta, at honum *H.* — 8. Þ[ormoði]: honum *R.* fyr—hanvm: undir høndina vinstri *H.* briost hanvm: brjóstit *R.* ok(2): hann *H.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

vissi hann eigi hvadan at kom. Þvi sari vard hann feginn; þvi at hann þottiz vita, at þ[et]ta sar mvn hanvm at bana verða. Hann gengr til einnar bygg F 363 hlodv, þar er margir konvngsmenn voro inni sarir. Kona ein vermdi vatn i katli, til þess at þva sar manna. Þ[ormoðr] gengr at einvm vandbalk ok styz þar við. Konan mællti við Þ[ormoð]: „Hvart ertv konvngs madr eda ertv af bonda liði?“ Þ[ormoðr] q[vað] v[isv]:

31. A ser at ver vorum
vigreifr m[eð] Oleifi
sar fekk ek helldr at hvarv
hvitings ok frid litinn.

1. hann *ul. R, H*; *r, Th som Hb* at *ul. R*, at kom: hon fló *H.* — 1—3. Þvi—verða: Hann tók þar til er ǫrin stóð, ok braut af skeytit fyri utan, en lét ǫrina standa inn í búknum. Hann mælti þá við ǫrina: „Kom heil ok sæl, ok hefi ek þessa sending svá fengit, at mér hafi bezt þótt“ *H.* — 2. at(1) *ul. r, Th.* þ[et]ta: þat *R.* — 3. Hann: ok *H*; Þormóðr *F*; *hermed begynder i F et kapitel, som for det meste indeholder Fóstbrœðrasaga. Overskrift:* Dauði Þormóðar Kolbrúnarskálds. gengr: þá *tf. de øvrr.* til einnar: heim til húsanna, ok at einni *F.* bygg *ul. R.* — 4. þar *ul. F, R.* margir *ul. R.* margir—sarir: menn Óláfs konungs hǫfðu inn verit færðir, þeir er sárir váru (hǫfðu orðit *H, hvorefter tf. i dette hskr.*: ok váru menn þar stórum sárir, ok var verit at binda sár manna) *F, H. Herpaa følger i F Olafssagaens Kimbi-episode.* sarir: *ul. R, men findes i r, Th.* — 5—7. Kona—við: Þar var inni kona ein ok vermði vatn. Hon hafði (ok *tf. r, Th*) uppi grautarketil ok stappaði þar í lauka. Ok er Þormóðr kom þar inn, þá studdiz hann á einn bálkinn (*saal. r, Th*, bálk *R*) *R.* — 5. vatn: grǫs *H.* katli: steinkatli *H.* þva: fægja *F, H.* — 6. vandbalk: vatn- (sic) *H.* — 7. Konan mællti: þá mælti konan *F, H.* við Þ[ormoð] *ul. R.* Hvart: Hvat manna ertu *tf. foran F, H. Hb har urigtig et forkortelsestegn for* er *over* v'*et i* Hvart. — 8. konvngs madr: af konungsmǫnnum *R.* ertv *ul. R.* Þormoðr: svarar ok *tf. F.* — 9. q[vað]: þá *tf. R.* q[vað] v[isv]: svarar *H.* — 10. A: Þat *H.* — 11. vigreifr: -reifir *F, R, H*; *AM som Hb.* — 12. ek *ul. F, H.* at: en *R.* — 13. hvitings: hvít brúðr *de øvrr.* ok: enn *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

F 364 Skin a skilldi minum,
skalld fekk hrid til kallda
nęr hafa ęski askar
avrvendan mik gervan.

Konan mællti: „Hvi lętr þv eigi binda sar þin, ef þv ert nokkvt sarr?“ Þ[ormoðr] svarar: „Þav einn hefi ek sar, at eigi þarf at binnda.“ Konan mællti: „Hverir gengv bestz fram m[e]d konvnginum i dag?“ Þormoðr s[egir]:

F 365 32. Haralldr var bitr at beriaz
bodreifr m[e]ð Oleifi
þar gekk hardra [hiorva]
Hb 415 Hringr ok Dagr at þingi
redvz þeir vnd ravdar
randir prvtt at standa
fekk benðiðurr blakkan
bior doglingar fiorir.

2. fekk: hlaut *R.* kallda: striða *R*; *r som Hb, i Th er først skrevet* kalda, *men senere rettet til* stríða. — 3. ęski: eski *R*, *H*; *r*, *Th som Hb.* — 4. avrvendan: eyrendan *F*, erendan *R*, errendan *AM.* — 5. Konan mællti *ul. R.* Hvi: Því *H.* — 5—6. ef—sarr: segir konan, „sem aðrir menn“ *R.* — 6. nokkvt: mjǫk *F*, *H.* svarar: mælti *H.* — 6—7. Þav—binnda: „Því, at ek hefi engi þau, er umbanda þurfi.“ *R.* — 7. þarf: um *tf. H.* — 8. Hverir —dag: Þú munt þat kunna at segja mér, er vér hǫfum lengi um rætt í kveld, hverr bezt hefir fram gengit (í bardaganum *F*; í dag *H*) eðr minst hlíft sér *F*, *H.* i dag *ul. R.* — 9. Þormoðr s[egir]: Þá kvað Þormóðr vísu *R.* segir: kvað þá vísu *F*, *H*, *hvorpaa følger i F*, *H verset* Avrt var Olafs hiarta. — 10. *Verset findes i F i fortællingen om kvinden med mælkespandene, dette vers er ikke i H.* bitr: bifr *AM.* — 12. hardra: harðr a *R*; *AM*, *r og Th som Hb.* — 13. at: a *F.* — 14. reduz: reðu *F*, *R.* vnd: um *R.* — 16. benðiðurr: -þidurs *F*, -þiðrs *R*, -þiþurs *AM.* blakkan: blakki *F*, *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Konan s[pvrði] þa enn Þ[ormoð]: „Hverssv gekk konvngrinn fram?“ Þ[ormoðr] q[vað] v[isv]: G 111

33. Avrt var Olafs hiarta F 64
oð fram konvngr bloði
rekin bitv stal a Stikla-
stodvm kvaddiz lid borva.
Elþolla sa ek alla
ialfads nema gram sialfan
reyndr verdr flestr i fastri
fleindrifv ser hlifa.

Margir menn voro i hlodvnni þeir er miok voro sarir, ok let hatt i holsarum, sem nattvra er til sarana. Nv er Þ[ormoðr] hafdi kvedit þessar visvr, þa kom madr einn af bonda liðinv i hlodvna inn. Ok er hann heyrir, at hatt letr i sarum manna, mællti hann: „Eigi er þo undarligt, at konvnginvm hafi eigi uel gengit bardaginn við bendr, sva þrottlavst

1. Konan: hon *R.* — 1—2. Konan—visv: *Jfr. note 212,9 angaaende F, H.* — 1. þa—Þ[ormoð] *ul. R.* — 2. Þ[ormoðr] q[vað]: þá kvað Þormóðr *R*; *r, Th som Hb.* — 3. *Verset ikke i AM.* var Olafs: hefir Olafr *R.* — 4. konvngr: í *tf. F, H.* — 5. stal a *ul. F.* — 6. kvaddiz: kvaddi *F, H*; qvaðiz *R*; quaþuz *r, Th.* borva: bǫðvar *de øvrr.* — 7. sa: leit *F, H.* — 8. ialfads: almveðrs *F, H, r, Th*; jalfauðs *R.* — 9. reyndr: reynd *H.* verdr: var um *F*; verða *H*; var *R.* flestr: flest *F*; flestir *H.* — 11. *Foran* Margir *har F, H følgende*: Bóndi einn kom (þá *tf. F*) í kornhlǫðuna (hlǫðuna *H*) er þau tǫluðu (ræddu *H*) þetta. Hann fór at forvitnaz (hvat títt væri *tf. F*) um konungs mennina. Þar váru. — voro(1)—er *ul. F, H.* þeir—voro(2) *ul. R* (*142 alene*). — 11—12. þeir—sarir *ul. r, Th.* — 11. voro(2) *ul. F, H.* — 12. holsarum: manna eðr hǫfuðsárum *tf. F, H* — 12—13. sarana: stórsára *F, H*; *ul. R.* — 13. Nv: ok *R.* — 13—14. Nv—inn: bóndi nam staðar í hlǫðunni ok hlýddiz þaðan um (til *H*) *F, H.* — 14. inn: sá er Kimbi hét *R.* — 15. sarum: holsárum *de øvrr.* mællti: þá *tf. foran de øvrr.* — 16. Eigi—undarligt: þat er ván *F*; þat er sem ván er *H.* þo *ul. R.* konvnginvm: Óláfi *tf. H.* — 17. eigi uel: lítt *F, R.* gengit: farit *H.* við bendr *ul. H.* þrottlavst: þrek- *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

folk sem þetta er, sem konvnginvm hefir fylgt; þvi at mer þikkir sua mega at kueda, at þeir menn, sem her eru inni, þoli varla vępandi sar sin.“ Þ[ormoðr] segir: „Syniz þer sva sem eigi se þrottigir þeir menn, sem her eru inni?“ Hann svarar: „Sva syniz męr vist, at her se margir menn þreklavsir saman komnir.“ Þ[ormoðr] m[ællti]: „Sva ma vera, sa se her nakkvarr maðr i hlodunni inni, er eigi se þrekmikill. Ok eigi mvn þer synaz sar mitt mikit?“
Hb 416 Bondi gengr at Þ[ormoði] ok villdi sia sar hans. Enn Þ[ormoðr] sveipar eyxinni til hans ok serir hann miklv sari. Sa kvad vid hatt ok stvndi fast. Þ[or-

1. folk: lið *F, H.* sem(2): at *F.* konvnginvm: honum *de øvrr.* — 2—3. þeir—inni: þat *r, Th.* menn—inni *ul. F, R.* — 3. þoli varla: megi varla bera *H.* varla: eigi *F, R.* sin: ok eru þetta fýlur en ekki dugandi (dándi- *H*) menn *tf. F, H.* — 4. segir: mælti *R.* sva: félagi *tf. F, H.* — 4—5. eigi—menn: þeir sé þreklitlir *R*; þeir sé eigi þróttmiklir *F.* þrottigir þeir: þróttmiklir *H* — 5. sem: en *F.* sem—inni: er um er (sic!) *H.* Hann: sá *H.* Hann svarar: „Já“ segir hann *F.* — 5—8. Hann—her: enda má vera at sé sá *R.* — 6. vist *ul. F, H.* at: sem *F, H.* margir: flestir *F, H* þreklavsir: of þreklausastir *F*; þreklausastir *H.* — 7. m[ællti]: svarar *F, H.* Sva—vera: Vera má at *H.* — 7—8. Sva—her: Vera kann þat, at *F.* — 8. maðr—hlodunni: sé sá hér *F*; *ul. H.* maðr—inni *ul. R.* er: at *F, H, r, Th.* — 9. þrekmikill: allþrekmikill *H*; ef til er reynt *tf. F, H.* Ok: en *R*; *ul. H* synaz —mikit: mitt sár mikit þykkja, þótt þú hyggir at (því *tf. F*) *F, H.* — 10. Bondi: Kimbi *R.* gengr—hans: svarar (mælti *H*): „Ek ætla (þá væri betr *F*; betra *H*) at þú hefðir (bæði *tf. F*) męrg ok stór. Snýr bóndi (hann sneri *H*) þá utar eptir hlǫðunni (í því *tf. H*) ok ætlaði út at ganga (úr henni *tf. H*) *F, H* — 11—12, Enn—sari: Í því hǫggr Þormóðr eptir honum; þat hǫgg kom á bakit, ok hjó hann af honum báða þjóknappana. „Styn þú eigi nú,“ kvað Þormóðr. *F*; Ok er hann laut við dyrnar, þá hǫggr Þormóðr eptir honum, ok kom á þjóknappana, ok hjó af honum báða þjóknappana *H.* — 11. sveipar—hans: slæmði til hans exi sinni (saxi sínu *r, Th*) *R.* — 11—12. serir—sari: hjó af honum hǫndina *R.* — 12.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

moðr] mællti þa: „Þat vissa ek, at vera mvndi nakkvarr sa madr inni, er þreklavss mvndi vera. Er þer illa saman farit, leitar a þrek annarra manna, þvi at þv ert þreklavss sialfr. Erv her margir menn miok sarir, ok stynr engi þeira, enn þeim er vsialfratt, þott hatt lati i sarum þeira; enn þv stynr ok veinar, G 112 þo at þv hafir fenngit eitt litit sar.“ N[v] er Þ[ormoðr] m[ællti] þetta, stod hann við vandbalkinn, þann er i bygghlodvnni var. Ok er lokit var rędv þeira, þa m[ællti] konan, sv er vatnit vermdi, við Þ[ormoð]: „Hvi ertv sva folr, maðr, ok litlavss, sem nar? ęda hvi lętr þv eigi binnda sar þin?“ Þ[ormoðr] q[vað] v[isv]:

34. Emka ek ravdr en ravdvm F 366
rędr gronn kona manni
iarn stendr farst hit forna
fenstigi mer benia.

Sa: bóndi *F*, *H*; Kimbi *r*, *Th*. Sa—fast: þá kvað Kimbi hátt við *R* (*142 alene*). ok—fast: með miklum skræk, ok þreif til þjóknappanna (með *tf. H*) báðum hǫndum *F*, *H*; *ul*: *r*, *Th*.

1. þa *ul. de øvrr.* mvndi: hér inni *tf. F.* — 1—2. nakkvarr—inni: hér sá einhverr *H.* nakkvarr—vera: hér þreklauss nǫkkurr *R.* — 2. inni *ul. F.* er: at *H.* þreklavss—vera: eigi mundi þróttigr (allþróttigr *H*) reynaz *F*, *H.* Er: ok *tf. foran R*, *H.* — 3. saman *ul. H.* farit komit *R.* leitar a: er þú finnr at *F*, *H.* — 3—7. leitar —sar: at þú finnr at um annara manna þrekleysi, þar sem þú æpir nú mest af ǫllum *R.* — 3—4. þvi at: þar er *F*, *H* — 4. þreklavss: þrótt- *F.* — 5. stynr: vælar (ir- *H*) *F*, *H.* — 5—7. þeim—sar: þú brœktir sem geit blæsma ok veinar sem merr (veinar sem merr en brœktir *etc. H*) þó at þú hafir eina vǫðvaskeinu litla *F*, *H. Kapitelskifte i F.* — 7. litit *rettet*, lltit *Hb.* — 7—12. Nv —þin: *Hertil svarer i F, H fortællingen om kvinden med mælkespandene. I R svarer hertil et stykke, som for det meste indeholder stof af Olafssagaen.* — 12—13. Þ[ormoðr] q[vað]: þá kvað Þormóðr *F.* — 13. q[vað]: þá *tf. H.* — 14. *Verset ikke i AM.* Emka: Emkad *F*; Emkat *R*: Emkada *H.* en: ne *R*; nie *H.* ravdvm: rjóðum *de øvrr.* — 15. gronn: gron *F*, *R*; gránn *H.* kona: skǫgul *F*; skogul *R.* — 16—17. *Disse to verslinjer lyder i F*, *R*: haukasetrs hin hvíta hugfár (-far *R*) um mik saran. — 16. farst: fast *H.* 17. fenstigi: -stijgu *H.*

Digitized by Google Generated from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þat velldr mer hin mæra
marglodar nv troda
dravpniss dyrra vapna
Dags hridar spor svida.

Ok er hann hafði þetta mællt, þa do hann standandi vid balkinn ok fell til iardar davdr. Haralldr Sigvrdar s[vn] fylldi v[isv] þa, er Þ[ormoðr] hafdi kveðit; hann lagdi þetta við: „sviða“ — „Sva mvndi hann vilia kveda: „Dags hridar spor sviða.“ Nv lavk sva sem sagt var ęfi Þ[ormoðar] Kolbrvnar skallds; ok lykr her frasogn þeiri, er ver kvnvm at segia fra Þ[ormoði], kappa hins helga Olafs konvngs.

1. Þat: Hitt *F*, *R*; þo *H*. hin mæra: at melldrar *F*, *R*; enn meira *H*. — 2. marglodar—troda: morðvenjandi fenju *F*, *R*. — 3. dravpniss dyrra: (diuft *F*, diupt *r*, diup *R*) ok danskra *F*, *R*. — 4. svida *ul. de øvrr.* — 5. mællt: kveðit *de øvrr.* do: andaðiz *de øvrr.* — 6. balkinn: vandbálkinn *F*, *R*; vatn- *H*. ok: hann *H*. fell: eigi fyrr *tf. de øvrr.* iardar: en hann var *tf. de øvrr.* Haralldr: konungr *tf. de øvrr.* — 7. v[isv] þa: vísuna *F*, *R*. þa *ul. H*. — 8. kveðit: ort *de øvrr.* — 8—9. hann —kveda *ul. de øvrr.* — 9. sviða: sagði hann, svá mundi (hann *tf. H*) skáldit vilja kveðit hafa (segir Haraldr konungr *tf. H*) *tf. de øvrr.* — 9—10. Nv—var: Ok lýkr þar nú *H*. — 10. lavk—var: lýkr þar *F*; lýkr hér *R*. — 10—12. Kolbrvnar—konvngs: með þessum, atburðum, sem nú váru sagðir (ok lýkr hér nú þessari frásǫgn *tf. H*) *de øvrr.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

TILLÆG.

I. Stykker af Flatøbogen.

Fóstbrœðrasagas fortale *(jvfr. nærv. udgave s. 1, note til sagaens overskrift).*

Capitulum.

Guð drottinn Jesús Christus sá til þess þǫrf vára F 91
allra Norðmanna, at velja oss slíkan formælanda,
sem svá kostgæfði með mikilli góðlýsi vára nauð-
syn, sem þessi skínandi geisli ok lýsanda ljósker,
hinn heilagi Óláfr konungr Haraldsson; hverr at
eigi at eins elskaði sinn undirgefinn lýð í Nóregi,
heldr ok jafnvel þá, sem á Íslandi bygðu, þá sem
sóttu hans tign ok virðing, prýðandi hvern eptir
því með veraldar virðingu, sem hann fann tilfeld-
an, suma með fégjǫfum en suma með nafnbótum.
Gáfuz ok þær raunir á, at þeir fengu mesta ást ok
elsku af Óláfi konungi, sem guð elskuðu framast.
Óláfr konungr unni mikit hirðmǫnnum sínum, ok
þótti sér í því mjǫk misboðit, ef þeim var með
ǫfund misþyrmt, ok þeim ǫllum framast er hon-
um þótti mestr maðr í. Þykkir af því tilheyriligt,
at setja hér nǫkkurn þátt af hirðmǫnnum hans
tveimr, Þorgeiri Hávarssyni ok Þormóði Bessasyni,
er lengi váru með honum í mǫrgum mannraun-
um, þó at þeira sé eigi jafnan við getit í sjálfri
Óláfssǫgu. Má af slíku merkja gæzku ok giptu

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Óláfs konungs, at hann veitti þeim þat athald, svá miklum óeirðarmǫnnum sem þeir váru fóstbræðr, at þeir elskuðu konunginn yfir alla menn fram. Urðu þeim ok síðan sín verk ǫll at frægð ok frama, þau sem þeir unnu í heiðr við konunginn, ok sýndu af sér ágæta vǫrn, dáð ok drengskap, áðr þeir enduðu sitt líf ok erfiði þessarar veslu veraldar.

F 105 ## Þorgeirr drap Torfa.

Eptir skilnað þenna stígr Þorgeirr á hest sinn ok ríðr eptir flokkinum; ok er hann kemr i Saurbæ, þá var flokkrinn riðinn upp til Svínadals. Þorgeirr reið snúðigt mjǫk. Sá maðr bjó at Márskeldu, er Hlenni hét. Sá maðr var á vist með honum er Torfi hét; hann var kallaðr bǫggull. Hann var farinn ofan til árinnar at hǫggva hrísbyrði á bak sér. Hann hafði lagt hana upp á bak sér, en Þorgeirr reið neðan eptir bǫkkunum. Ok er Þorgeirr kom gegnt honum, þá kallaði hann á hann ok spurði, hvat er hann héti. En Torfi heyrði eigi, at hann kallaði á hann, í því at veðrinu laust í byrðina. En Þorgeirr vildi spyrja at flokkinum, ok kallaði á hann nǫkkurum sinnum, en Torfi
F 106 heyrði aldri. En er Þorgeiri leiddiz á hann at kalla, reiddiz hann við, er honum var áðr skapþungt. Hann ríðr þá yfir ána at Torfa ok leggr spjóti í gegn um hann. Torfi var þegar dauðr. Þar var síðan kallaðr Bǫggullækr. Þorgeirr reið þá leið sína, þar til er hann náði þeim Illuga suðr í Mjósundi. Segir hann þeim þá víg Torfa. Þeir láta lítt yfir verki þessu.

2. miklum: ok *tf. mbr.* — 8. *Nærv. kapitel følger efter kapitlet* Skilnaðr þeira fóstbræðra, *men paafølges af kapitlet* Þorgeirr drap Skúm ok Bjarna. *Jfr. noterne* 42^{11-15}, 43^{17}—44^{7} *og* 44^{7}.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þorgeirr drap sauðamann á Hvassafelli.

(*Jfr. note s. 49⁶⁻⁷.*)

Þorgeirr hafði riðit undan suðr, ok er hann kom F 107
til Hvassafells, stóðu þar menn úti. Sauðamaðr var
þá heim kominn frá fé sínu, ok stóð þar í túninu
ok studdiz fram á staf sinn ok talaði við aðra
menn. Stafrinn var lágr en maðrinn móðr, ok var
hann nǫkkut bjúgr; steyldr á hæli ok lengdi háls-
inn. En er Þorgeirr sá þat, reiddi hann upp ǫxina,
ok lét detta á hálsinn. Ǫxin beit vel, ok fauk af
hǫfuðit ok kom víðs fjarri niðr. Þorgeirr reið síðan
í brott, en þeim felluz ǫllum hendr, er í túninu
hǫfðu verit. Litlu síðarr kómu þeir frændr eptir.
Váru þeim þá sǫgð þessi tíðendi, ok þótti þeim
þetta eigi hafa vel til borit. Er svá sagt, at þeir
frændr bættu víg þetta fyrir Þorgeir. Riðu þeir
síðan til móts við Þorgeir. Hann fagnar þeim vel.
Þeir spurðu, hví Þorgeirr hefði þetta víg vegit, eðr
hvat Þorgeirr fyndi til um mann þenna. Þorgeirr
svarar: „Eigi hafði hann nǫkkurar sakir til móts
við mik, en hitt var satt, at ek mátti eigi við bind-
az, er hann stóð svá vel til hǫggsins.“ „Þat mun
sýnaz í því“ sagði Þorgisl, „at þú munt óhandlatr
reynaz, en bætt hǫfu vit nú víg þessi.“ Síðan ríða
þeir allir saman til skipsins.

Frá þeim fóstbræðrum *(jfr. note s. 96⁹).* F 159

Þat bar til um várit eptir, at þeir Þorgeirr ok
Þormóðr fóru norðr á Strandir, ok alt norðr til
Horns. Ok einn dag fóru þeir í bjarg at sækja
sér hvannir; ok í einni tó, er síðan er kǫlluð Þor-
geirstó, skáru þeir miklar hvannir. Skyldi Þor-
móðr þá upp bera, en Þorgeirr var eptir. Þá brast
aurskriða undan fótum hans. Honum varð þá þat

1. *Overskriften tilsat af udg. Nærv. stykke er ikke et særskilt kapitel i F.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

fyrir, at hann greip um einn hvannnjóla með grasinu, ok helt þar niðri alt við rótina; ella hefði hann ofan fallit. Þar var sextogt ofan á fjorugrjót. Hann gat þó eigi upp komiz, ok hekk þar þann veg, ok vildi þó með ongu móti kalla á Þormóð sér til bjargar, þó at hann felli ofan á annat borð. Ok var þá bani víss, sem vita mátti. Þormóðr beið uppi á homrunum, því at hann ætlaði at Þorgeirr mundi upp koma. En er honum þótti Þorgeiri dveljaz svá miklu lengr en ván var at, þá gengr hann ofan í skriðuhjallana. Hann kallar þá ok spyrr, hví hann komiz aldri, eðr hvárt hann hefir enn eigi nógar hvannirnar. Þorgeirr svarar þá með óskelfri roddu ok óttalausu brjósti. „Ek ætla", segir hann, „at ek hafi þá nógar, at þessi er uppi, er ek held um." Þormóð grunar þá, at honum muni eigi sjálfrátt um; ferr þá ofan í tóna, ok sér vegs ummerki, at Þorgeirr er kominn at ofanfalli. Tekr hann þá til hans ok kippir honum upp, enda var þá hvonnin nær oll upp togguð. Fara þeir þá til fanga sinna. En þat má skilja í þessum hlut, at Þorgeirr var óskelfr ok ólífhræddr, ok flestir hlutir hafa honum verit karlmannliga gefnir, sakir afls ok hreysti ok allrar atgervi. Segja menn, at þeir hafi verit allir þrír á einni vist á Reykjahólum, Þorgeirr, Þormóðr ok Grettir hinn sterki Ásmundsson, ok hafi verit nærr um afl þeira tveggja ok Grettis eins. Segja menn ok, at Þorgísl hafi svá sagt at Logbergi á alþingi, er hann var spurðr at vetrtaksmonnum sínum, hvárt þeir mundu eigi roskvastir menn á ollu Íslandi ok sízt kunna nokkut at hræðaz. En hann svarar því svá, at þat væri eigi svá, „því at Grettir er myrkhræddr, en Þormóðr guðhræddr", en Þorgeir sagði hann
F 160 ekki vætta hræðaz kunna, ok sízt bregða sér við

20. togguð: *Saal. mbr.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

nǫkkurn váveifligan háska. Síðan fóru þeir norðan af Strǫndum með feng þann, er þeir hǫfðu fengit; fór Þorgeirr heim á Reykjahóla en Þormóðr á Laugaból.

Þáttr Þormóðar, er hann var með Knúti konungi í Danmǫrk *(jfr. noterne s. 128[11–18], 128[15]—129[20] og 130[7–8])*.

Capitulum.

Prýðimaðr mikill var Þormóðr Kolbrúnarskáld F 199
ok vel at íþróttum búinn, skáld gott, meðalmaðr á vǫxt, allra manna snarastr. Hann unði sér ǫngu eptir andlát Þorgeirs fóstbróður síns. Ok þat sama sumar, sem hann var veginn, fór Þormóðr utan vestr í Vaðli, ok er ekki sagt af ferðum þeira fyrr en þeir kómu fram í Danmǫrk. Þá réð þar fyrir Knútr hinn ríki, ok var honum sagt frá Þormóði, at hann væri mikit afbragð annarra manna, bæði sakir hreysti ok kappgirni ok svá skáldskapar. Ok sendir konungr eptir honum, ok bað hann koma á sinn fund. Þormóðr bregz fljótt við ok ferr at hitta konung, ok gengr fyrir hann ok kveðr hann ágætliga. En konungr fagnar vel Þormóði ok býðr honum þegar til sín. „Ok ferr þat orð frá þér“, segir konungr, „at þú sér vel fallinn til at vera í konungs hirð, ok þjóna tignum mǫnnum.“ Þormóðr svarar: „Þat er mér eigi felt, herra, fyrir því, at ek er eigi til færr at setjaz í rúm hǫfuðskálda, slíkra sem með yðr hafa verit, ok er ek ekki reyndr at því, at yrkja um þvílíka hǫfðingja sem þér eruð.“ Konungr mælti: „Þetta viljum vér

4. *Fra den følgende del af dette kapitel er taget varianter s. 96ff.* —5—6. *Denne overskrift gælder for hele Fóstbræðrasagas tredje (og sidste særskilte) afsnit i F, skønt kun begyndelsen af dette omhandler Tormods ophold hos kong Knud.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

at þú kjósir af, at vera með oss. Þá svarar Þormóðr: „Herra! Varla er oss þetta fallit, því at vér erum illa stiltir, ok kann vera, at vér fám eigi til gætt, ok þykki mér illt, ef ek hrata hér í nǫkkurn ófagnað fyrir sakir skaplyndis míns. Því at opt nenni ek lítt at gera í móti skapi mínu, en þó vil ek yðr þess biðja, at þér fyrirkunnið mik eigi þess, er ek mun mæla. Þat verðr stundum mælt af sumum mǫnnum, at eigi hafi gefiz at fullu þeim mǫnnum, er með yðr hafa verit.“ Konungr mælti: „Var með oss Þórarinn loftunga.“ Þormóðr svarar: „Satt er þat, herra, en var þó sú stund um hríð, at eigi þótti þat ólíkara, at Þórarinn bæri sik eigi heilan á brott. En yðr mun þó svá reynaz, at ek er miklu verra skáld en Þórarinn.“ Konungr mælti:
F 200 „Mjǫk verðu vér eptir at leita við þik, Þormóðr, ok má þat gera um stundar sakar, en þó má þat á finna, at vér vildum þína þjónustu hafa.“ „Guð þakki yðr þat, herra,“ segir Þormóðr, „en þó verðum vér at ætla hóf fyrir oss, þótt vér vitim þat, at yðr sé merkiligast at þjóna.“ „Nú man ek þat sýna,“ segir konungr, „sem ek gat áðr, at heldr en eigi farir þú til mín ok mun ek gefa þér þvílíkan mála sem Þórarinn hafði, en þat var mǫrk gulls.“ „Herra!“ sagði Þormóðr, „ef vér tǫkum þenna kost, þá þurfum vér mjǫk þinnar umstilli ok umsjár, því at ek er raunlítt stiltr, sem ek sagða yðr.“ Þormóðr tekr nú þetta af, at hann ferr til hirðvistar með Knúti konungi, ok er hann þar um hríð ok vel virðr. Hann skemtir opt konungi, ok er þat frá sagt, at hann skemti allra manna bezt, ok opt kvæði hann vísur um þat, er við bar. Konungi hugnaði hann vel, ok verðr þó ekki meira en hann hugði til. Líðr nú sumarit.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þormóðr ræz með Háreki.

Um vetrinn er þat sagt, at maðr sá kemr til hirðarinnar, er Hárekr heitir. Honum er svá farit, at hann er víkingr mikill ok illgerðamaðr, en hann er þó vinr Knúts konungs. Færði hann honum jafnan herfang mikit ok gersimar margar, ok virði konungr hann mikils. Svá er sagt, at konungr fréttir nú Hárek at, hversu honum hefir fariz um sumarit. En hann segir, at eigi hafi nú vel fariz, kvez látit hafa stafnbúa sinn. „Ok vil ek þess biðja yðr, herra, at þér fáið mér stafnbúa annan, ok er þó vandfengit í stað hans, at því at mér þykkir, því at hann var opt góðr tiltaks um orð ef svara þurfti, hvárt sem skyldi skattyrðaz eðr leita lofgjarnligra orða.“ Konungrinn íhugar þetta mál, ok kvez þó vilja bjóða honum til sín ef hann vildi þat, ok hætti hann hernaði, ok kvez sér þat ráð sýnaz vænligt, at hann gerði svá. En Hárekr léz enn vilja hafa hina sǫmu íðn. Þar er hann um vetrinn með konungi. Hann er vel við Þormóð, ok gerði mjǫk at athvarfi við hann. Hárekr vekr til mjǫk opt við konunginn um stafnbúann, at hann skuli fá honum; en konungr slítr eigi ór því svá brátt. Þormóðr verðr eigi fyrir ǫfund af mǫnnum, sem opt kann verða við þá menn, sem nýkomnir eru til hirðar ok virðir vel. En þar kemr um málit Háreks, at hann segir honum, at hann kýss Þormóð til stafnbúa sér. Konungr mælir ekki því í móti, ef Þormóðr vildi, ok var nú þess leitat við hann, ok tók hann því ófljótt heldr. Ok kom þat loks, at konungr sjálfr ræðir um við hann, ok segir, at hann vill, at Þormóðr réðiz til með Háreki. Þormóðr svarar: „Þat er mér nú skapfeldast at vera með yðr, herra, ok er mér sjá alls ókunnr hann Hárekr.“ Konungr biðr nú Þormóð F 201

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til, ok segir hann hafa nú munu í móti vingan sína, ef hann gerir nú þetta sumarlangt fyrir orð sín. Þormóðr svarar; „Heldr vilda ek nú, herra, með yðr vera. En þó, fyrir því at þér beiðið þessa, þá vil ek eigi þessu afsvǫr veita með ǫll[u], en skilja vil ek nǫkkut í málit. Ef ek ráðumz í þessa ferð með Háreki, þá vil ek ráða hvar í hafnir skal leggja eðr brott skal leggja.“ Konungr játar þessu, ok segja svá vera skulu sem hann beiðir. Ok nú er kemr at þeiri stundu, er þeir Hárekr ok Þormóðr skulu brott fara frá hirðinni, þá koma eigi fram gjafir þær af konungs hendi við Þormóð, sem honum þótti sér heitit hafa verit. Ok eru þeir konungr nú báðir saman staddir. Þá þykkir Þormóði ráðligt vera munu, at minna konunginn á með nǫkkuru móti, ok kvað hann þá vísu þessa:

35. Loftungu gaftu lengi
látr þat er Fáfnir átti,
þú léz mér enn mæri
merkr fránǫluns vánir.
Verðr em ek, varga myrðir
víðlendr, frá þér síðan
eðr heldr um sjá sjaldan
slíks réttar, skal ek vétta.

Konungr dregr þegar gullhring af hendi sér, er stóð hálfa mǫrk, ok gaf Þormóði. „Haf nú mikla þǫkk fyrir, herra,“ segir Þormóðr, en fyrir kunnið oss eigi várrar framgirni, þótt ek mæla um þetta enn nǫkkuru framar. Þat tǫluðu þér, herra, at ek skylda mǫrk gulls þiggja af yðr í málagjǫf“. Konungr svarar: „Þat er satt, skáld, er þú mælir, ok skal þat ok eigi af draga.“ Tekr konungr nú hring annan ok gefr honum; ok er hann tók við þessum hringnum, þá kvað hann vísu þessa:

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

36. Flest af sér hvé fasta
fagrbúnar hefi ek túna
báðar hendr ór breiðum
barðs þjóðkonungs garði.
Eld á ek jǫfri at gjalda,
ungr, þeim er bregðr hungri,
djúps, ber ek gull á greipum,
gráðugs ara, báðum.

Nú skiljaz þeir Knútr konungr.

Þormóðr drap stafnbúa Óláfs konungs.

Þormóðr ræz nú til skips með Háreki ok gerðiz stafnbúi hans, ok fara þeir um sumarit. Ok þykkir Þormóðr vera góðr tiltaks, bæði um orð ok atgǫngu, ok líkar þeim við hann einkar vel. Þat er sagt eitthvert sinn, at áliðnu sumri, at þeir leggja skip sín í lægi síð um aptan hjá ey nǫkkurri. Ok þat sjá þeir, at renna fram hjá þeim skip nǫkkur, ok var þat dreki er fyrst fór, ok allvegligt skip. Ok er drekann bar fram hjá skipinu, því er Þormóðr var á, þá kallaði maðr af drekanum: „Ór hart, ór konungs hǫfninni!“ segir sá. Þeir vilja þegar bregða tjǫldunum ok láta ór hǫfninni. Ok er Þormóðr sér þat, þá bað hann hvergi brott leggja. „Ok minniz nú á“ segir hann, „hvat mælt F 202 var með oss, at ek skylda slíku ráða.“ Þeir svǫruðu félagar hans, biðja hann eigi verða svá óðan, „ok hefir þú mátt ráða þessu enn hér til fyrir oss, ok enn kann vera, at svá sé.“ Drekinn brunar nú fram at skipi þeira Þormóðar, ok gengr nærr, ok þikkir þeim, er á drekanum eru, seint við látit, at leggja ór hǫfninni. Þat er sagt, at stafnbúinn á drekanum stendr upp ok bregðr sverði ok hǫggr til Þormóðs, en hann lætr eigi á sik hallt verða, ok hǫggr í móti til þess mannsins. Ok berr svá,

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til, at sá léz, en Þormóð sakaði ekki. Ok þegar hleypr Þormóðr af skipi sínu ok upp á drekann, ok hefir skjǫldinn fyrir sér, ok aptr eptir skipinu allt til lyptingar. En við þetta allt saman varð kall á skipinu, ok fréttiz nú hvat tíðenda er, ok er Þormóðr því næst hǫndlaðr, en víkingar leggja því næst brott ok hirða ekki um Þormóð, hvat af honum verðr. En drekanum stýrir Óláfr konungr, ok er honum sagt, hvat í hefir gerz, ok svá at vegandinn er handtekinn, ok biðr konungr láta drepa hann ok kallar hann þess verðan vera. Ok er Finnr Árnason heyrir þetta, er konungr mælti, þá gengr hann til ok vill vita hverr maðrinn sé, sá er vegit hefir stafnbúann, ok mælti, er þeir funduz: „Fyrir hví vartu svá djarfr, maðr, at þú treystir at hlaupa á konungsskipit, slíkt sem þú hafðir áðr unnit?“ Þormóðr svarar: „Þat kom til þess,“ segir hann, „at ek hirta ekki um lífit, ef ek kæmumz á vald konungsins.“ Nú segir Finnr þetta Sigurði biskupi, ok biðr hann veita sér orða fullting við konunginn, at biðja manninum friðar, ok ræða um með sér. Ok sýniz þeim sem honum hafi hvatliga orðit allt jafnsaman, ok biðja þeir nú konung, at hann skuli gefa honum grið, ok fara um þat mǫrgum orðum. Konungr spurði, hví hann kæmi á hans vald, þar sem hann var áðr á ǫðru skipi, svá illa, sem hann hafði sína sǫk til búit. Þormóðr heyrði þetta sjálfr, ok svarar konungi með vísu þessi:

37. Hafa þóttumz ek hættins
hafs sækjandi ef tækir
hreins við haldi mínu
hvert land þegit branda:
Ríkr vil ek með þér rækir
randa linns hinn svinni,

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

rǫnd berum út á andra
eybaugs, lifa ok deyja.

„Já," sagði konungr, „auðsætt er þat á þessi tiltekju, at þú hirðir lítt um lífit, ef þú kemr því fram, sem þú vildir. En þat hygg ek, at verir þú þat rúm, er þér er í skipat, eðr hvert er nafn þitt?" Þormóðr sagði til sín, „Ok er ek fóstbróðir Þorgeirs Hávarssonar." Konungr mælti: „Meiri gæfumaðr skyldir þú vera en Þorgeirr var, en hitt er mér sýnt, at þú munt lagðr til óhappanna, því at mér sýniz þú ungligr, eðr hversu mǫrg hefir þú vígin vegit?" Þormóðr kvað þá vísu:

38. Sex hefig alls síz uxu — F 203
ón hjalta tý fjónir,
kendr er ek við styr stundum,
stálregns boða vegna.
Þó em ek enn at mun manna
morðs varliga orðinn
vér létum þó þeira
þrítǫgr skarar bíta.

Konungr mælti: „Þǫrf væri, at þú biðir eigi aðra xxx vetra, en þó er skaði at slíka menn, því at þú munt vera skáld mikit." Þormóðr svarar: „Þat mun nú mjǫk á yðru valdi, hversu gamall ek skal verða, en góðs væntir ek at yðr, fyrir sakir þíns vinar, Þorgeirs Hávarssonar fóstbróður míns. Fór ek ok því mest af Íslandi, at ek þóttumz vita, at þú mundir vilja láta hefna hirðmanns þíns ok vinar, Þorgeirs Hávarssonar, en ek vissa mik skyllztan til at hefna hans með yðvarri umsjá." Konungr mælti: „Þiggja muntu hǫfuð þitt, alls þú

2. *Jfr. for sidste halvvers' vedkommende vers Nr. 30, versl. 5—8.* — 13. siz uxu: síðan uxum *R.* — 14. ón: en *R*, or *r. AM som F (hskr.* on). tý: mér *R.* — 17. enn at: ok *R.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ert á minn fund kominn; vil ek at þú leitir fyrir þér, hvert er þú vill, fyrir mér.“ Þormóðr svarar: „Sú lífgjǫf kemr mér firir lítit, því at mér er ókunnigt um Nóreg, en ek vil ekki leita til annara konunga en þín. Nú ger þú annathvárt, tak við mér eðr lát mik drepa ella.“ Ok nú, við árnǫn byskups ok Finns, ok hins annars, er konungi fellz vel í þokka til Þormóðar, þá mælti konungr: „Statt upp þú, Þormóðr! Nú muntu verða at gjalda mér til þjónustu sjálfan þik, fyrir þann mann minn, er þú vátt. Ertu vel til fallinn, at fara sendiferðir mínar.“ Þá kvað Þormóðr vísu.

Verset er nr. 19 i nærv. udgave, s. 129.

Konungr svarar: „Gaman mun vera at skáldskap þínum, ok eigi ætla ek, at þú verðir til lykta ógæfumaðr.“ Þormóðr var nú með konungi, ok var hann því betr til hans, sem hann hafði lengr verit, því at konungi reyndiz hann hinn rǫskvasti maðr í ǫllum mannraunum.

F 360 **Viðrtal þeira Þormóðs ok Dags.**

(Varianterne fra H. Jfr. for H's vedkommende note s. 210⁴).

Svá er sagt, þá er lokit var bardaganum, at Þormóðr gekk þar at, er Dagr ok hans menn hǫfðu staðar numit eptir bardagann, því at þá var eigi vígljóst fyrir nætr sakir. Bændr sátu um þá Dag, at þeir skyldu eigi á burt komaz um nóttina, ok ætluðu þegar at þeim at ganga, er lýst var orðit. Dagr mælti: „Er nǫkkurr sá maðr í mínu liði, er

6. árnǫn: *Saal. mbr.* — 20. *Overskriften kun i F; i H er nærværende stykke ikke et særskilt kapitel.* — 22—23. Svá—Þormóðr: Hann. — 23. gekk: þá *tf.* — 25. eptir bardagann: þá er bardaganum var lokit. — 27. um nóttina *ul.* ætluðu: bændr *tf.* — 28. ganga: leggja. lýst—orðit: lýsa tók.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

ráð kunni til þess at leggja, at vér komimz á burt, svá at bændr eigi ǫngan kost á oss, því at ek veit, F 361 at þeir munu þegar at oss leggja er lýsir, ef vér bíðum hér. Engi maðr veitti svǫr máli hans. Ok er Þormóðr sá, at engi fenguz ráð af þeira hendi, þá mælti hann: „Hví munu eigi finnaz ráð til þess?“ segir hann. Dagr spurði: „Hverr er sá maðr, er svá talar um hreystiliga?“ Hann svarar: „Sjá heitir Þormóðr.“ Dagr mælti: „Ertu Þormóðr Kolbrúnarskáld?“ „Sá er maðr hinn sami,“ segir Þormóðr. Dagr mælti: „Hvert ráð er þat, at þú sér, til þess, at vér komimz í brott með lið várt?“ Þormóðr svarar: „Þér skuluð fella mǫrkina, ok gera elda stóra af barrinu, en færa stofna sem flesta fram at eldinum, ok skulu fjórir menn vera við hvern eld, en þrír menn skulu ganga um eldana jafnan, en einn skal kynda hvern eld. En þá er þér hafið svá gert nǫkkura hríð, þá slǫkkvi þér alla senn eldana, ok farið þá leið yðra, ok gefið hvárki stað í dag né á morgin. En bændum mun þykkja sem kominn sé at múgr manns, er þeir sjá kvikt allt við eldana. En er mornar, þá munu þeir sjá þetta ráð, ok er mér þá ván, at þeir fari eptir yðr, en þó mun þá svá mikill verða yðvarr

1. at leggja *ul.* — 3. þeir: bændr. — 3—4. ef—hér *ul.* — 5. Þormóðr—hendi: engi fekz til at svara máli hans. — 6. hann: Þormóðr. Hví: því. — 7. segir hann *ul.* — 8. talar: mælir. Sjá: sá. — 9. Ertu: Hvárt *tf. foran.* — 10. maðr—sami: maðrinn. — 11. at: er. — 12. brott—várt: burtu. — 13. mǫrkina: hér, sem þér eruð komnir *tf.* — 14. barrinu *taget efter H*; hrísinu *F.* — 15. fram—eldinum: við eldana. menn *ul.* — 16. menn *ul.* — 17. en *ul.* skal: maðrinn *tf.* hvern eld *ul.* — 18. slǫkkvi þér: slǫkkvið. — 19—20. gefið—stað: nemið hvárki staðar. — 20. í dag: nátt. En: því at. — 21—22. er—við: meðan þér kyndið. — 22. þá *ul.* — 23. mér þá: þá meiri. þeir: sjái þetta ráð ok *tf.* — 24. verða *ul.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

misfari, at mik væntir, at ekki saki til.“ Dagr mælti: „Ertu nǫkkut sárr, Þormóðr?“ Hann svarar: „Fjarri ferr þat.“ Dagr mælti: „Far þú þá austr í Svíþjóð með mér, ok mun ek þá gera vel til þín, en þú átt hér nú einkis góðs at bíða.“ Þormóðr svarar: „Ekki mun þess auðit verða, at ek þjóna ǫðrum konungi, er Óláfr konungr er fallinn.“ Snýr Þormóðr þá í brott, en þeir Dagr hǫfðu þetta ráð, ok komaz við þat undan.

F 365 Capitulum. *(Jfr. note s. 215⁷⁻¹²).*

Eptir þenna atburð kom í hlǫðuna kona með mjólkskjólur ii, sú er færa ætlaði drykk sárum mǫnnum. Hon mælti við Þormóð: „Hverr er þessi maðr, er hér stendr við bálkinn?“ Hann svarar: „Þormóðr heiti ek.“ Hon mælti: „Hefir þú nǫkkut verit við bardagann í dag?“ Þormóðr svarar: „Þat vilda ek ætla, at þat skyldi nǫkkurir bændr eiga at segja heim konum sínum í kveld, at Þormóðr Kolbrúnarskáld hafi komit til bardagans í dag, en þó vilnumz ek hins, at nǫkkurir megi ekki frá segja.“ Konan mælti: „Hverir gengu bezt fram með konunginum?“ Þormóðr kvað vísu:

Verset nr. 32, s. 212.

Konan mælti: „Þú munt vera sárr mjǫk, eðr viltu drekka mjólk?; þat er sárum mǫnnum gott til

2. Þormóðr *ul.* Hann svarar *ul.* — 3. ferr: er. þat: segir Þormóðr *tf.* — 4. Svíþjóð: Garða. þá *ul.* — 7. er *ul.* — 9. undan: burt. — 10. *I H er nærværende fortælling ikke et særskilt kapitel. Varianterne til prosaen er alle fra H, men til versel (nr. 39) tages ogsaa varianter fra R-haandskrifterne.* — 11. kona: ein *tf.* — 12. sárum *ul.* — 13. við Þormóð *ul.* — 15. Þormóðr—ek: sá heitir Þormóðr. Hon mælti *ul.* — 16—17. Þat—ætla *skrevet to gange i F.* — 17. ætla *ul.* eiga at *ul.* — 18. í kveld *ul.* — 20. vilnumz: vænti. — 21—22. Hverir—vísu *ul.*; *vers nr. 32 i nærværende udgave findes ikke i H.* — 24. eðr *ul.* — 25. mjólk: mjólkina. þat: því at *tf. foran.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

styrktar.“ Þormóðr svarar: „Eigi þarf ek mjólk at drekka, því at ek er nú svá fullr, sem ek hafi nýsopit skyr út á Íslandi, en ek er þó lítt sárr.“ Konan mælti: „Hví ertu svá litlauss, ef þú ert sárr þó lítt?“ Þormóðr kvað þá vísu:

39. Undraz ǫglis landa
eik, hví vér sém bleikir,
fárr verðr fagr af sárum
fann ek ǫrva drif, svanni!
mik fló málmr hinn dǫkkvi
magni keyrðr í gegnum,
hvast beit hjartat næsta
hættligt járn er ek ætla.

Konan mælti: „Þat þóttumz ek sjá á þér, at þú mundir mjǫk sárr vera, er þú vart svá litlauss; ok láttu binda sár þín, sem aðrir menn, ok lát mik sjá.“

---

1. svarar: mælti. þarf: vil. — 2. at(1) *ul.* svá *ul.* — 4. Hví: Því. ertu: þá *tf.* — 4—5. litlauss—lítt: fǫlr. — 6. *Verset ikke i AM.* — 7. hví: því at *H*; at *R.* — 12. hjartat: hjarta it *R.* — 13. járn: sár *r*, *Th.* ætla: vætta *H*, vætti *R*, vetti *r. Th.* — 15. mjǫk *ul.* — 16—17. lát—sjá: vit ef þér mætti við hjálpa.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

II. AM. 75 e. fol. nr. 5 bl. 11—15.[1])

Bl. 13b, svarende til nærværende udgaves hovedtekst 151[2]—4.

. . . . klæde . . ker til bodsens. Nu dr . . . . menn iol sin . . . mikelle glede *ok* skemp . . . . . burtf[2]) . . . . . .

Bl. 13b. (hovedteksten 151[13]—152[13])

golfenu. Þa hleypr Biarni upp *ok* gripr um Lodin midiann *ok* tekr hann upp äa brinn[gu][3]) sier *ok* rekr hann nidr vid golfinu. Biarne baulvar þeim er Þormod drogv *ok* bad þa lata hann lausann. Ok suo gera þeir. Nu stendr Þormodr upp. Hann mællti þa uid Biarna einge til kuoma þike mier slikt uera þviat ver Islendingar eru uanir slikum[4]) skinnleiks brogdum. Þeir Loden ganga vt . . . . . sem ecki sie i vordet. Nu er þeir Skufr voru albunir til ferdar þa gein . . Þor kell[5]) med þeim til skips *ok* heimamenn hans. Ganga þeir nu askiped ut er fara skylldu. Þeir Skufr . . fd . . . eina *ok* la bryggia äf land upp af feriunne. Biarne stod hia[6]) bryggiune ok beid Skufs er hann

[1]) *Disse pergamentblade er indbundne i forkert orden. Den tekst bladene indeholder begynder paa bl. 13b, saa skulde følge paa hinanden 13a, 11a, 12a, 11b, 12b, 15a, 14a, 15b og 14b. — Udviskede steder betegnes ved prikker:* × *betegner at noget er bortskaaret.* [2]) *Det følgende paa denne side er for det meste ulæseligt.* — [3]) *Der er et hul paa pergamentet for de sidste bogstaver af ordet.* — [4]) slikum *skrevet to gange.* — [5]) *Hensmuldret, man ser blot spor af* Þ. — [6]) *Næsten udvisket.*

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

talade ui*d* Þor kel. Loden*n* u*a*r ää lande uppe skamtt fra skipenu *ok* hafde af[1]) . . . . . .

× × × × × × × × × × × × × × × gg.[2]) Þor kell hey × × × × × × × × × uar Loden er fallin[3]) . . . . × × × × × × × × × na at þ*e*ir skylldu ganga . . . . . h*a*nn en þ*e*im u*a*rd biltt. Biarne mæll*t*i þa ui*d* Þor*m*o*d* bad h*a*nn g*a*nga ää skipit ut. H*a*nn g*e*rde suo Biarne geck eptter ho*n*u*m* *ok* er þ*e*ir kuomu ääskipet heímtta þ*e*ir at sier bryggiuna. Þor kell[4]) eg*i*ar þa at gongv sina men*n* *ok* vill b*e*riaztt ept*i*r Þ*o*rmodi. Skufr mæll*t*e þa vid Þor kel brad

Bl. 11 a, svarende til hovedteksten 152[16]—153[10].

× × × × × × × × × × × × × × × viltt lata drepa × × × × × × × × × × × × × Olafs k*o*nu*n*gs. Mun y[dr][5]) × × × × × × × m*a*du*r*en ef k*o*nu*n*gren spyr . . × × × × hell × × × k*o*nu*n*gren sende ydr h*a*nn ti*l* hallz × × × × × × þyrftte nockurs vi*d*. Synez × × × × × × × × × male sem optt kan uerda × × × × × × × × × sa*n*na. Nu uilium uer bioda × × × × × × × × × × f*y*ri Þ*o*rmod ok f*y*ri vig Lodens × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Bl. 12 a (hovedteksten 153[11—18]).

. . . t at × × × × × × × × × × × × m at þ*e*ir sættuztt. × × × × × × × × × Skufr þa Þor katle sialfdæme f*y*ri uigit. For Þormodr ää Stocka nes ti*l* þ*e*ira Skufs ok Biarna ok u*a*r m*e*d þ*e*im þ*a*t er eptter v*a*r uetrar ens. Egell hiet [madr][6]). H*a*nn u*a*r huskall þeira Skufs *ok* Biarna. Egell u*a*r mikell m*a*dr uextte *ok* sterkur *ok* liotr oyf*i*r bragligr *ok* ouitur. H*a*nn atte kenningar nafn *ok* u*a*r kalladr

Bl. 11 b (hovedteksten 154[2—9]).

. . . . . *Bl. 12 b.*

spurdu . . . . . Þ*o*rmodr suarar þ × × *Hovedteksten 154[10]*

[1]) *Herefter er ca. 10 bogstaver ulæselige sidst paa siden.* [2]) *ca. to linjer skaaret af bladet foroven.* — [3]) *Herefter er plads til ca. fire ulæselige bogstaver, resten bortskaaret.* — [4]) *Her staar navnets to dele i hver sin linje.* — [5]) *De indklamrede bogstaver er meget utydelige.* — [6]) *Mgl. i hskr.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Hoved-teksten 1551.

× × × × × × × at þier fenget m*ier* fylgda × × × × n*n* þan*n* er ecke gerde an*n*at × × × × × × × × × e mier þangat sem ek uil × × × × × × × × × × × × u suo vera skylldu badu

Bl. 15a, svarende til hovedteksten 1685–15.

m*enn* er fær*ir* uo*ru* hlaupa af homrunum[1]) ofan i grastona. Þormode þotte daufligtt i hell × × × × × þar uar fatt t*il* skempttanar. Einn go × × vedr dag redztt Þ*ormodr* i burtt fra × × × × × × vm. Þa mæter h*ann* m*anne* ää leid × × var mikell uextte *ok* osyneli × × *ok* ei*gi* godr yf*ir* brags. H*ann* uar i u × × × hun uar saumud saman af morg × × × × × trum. Hun uar margfaulld *ok* fel × × × × × × × lake hauttr af upp af tautrum[2]) × × a an[3]) saumadr. Hun uar aull all[3])

Bl. 14a, umiddelbar fortsættelse af det foregaaende.

þa solsk[i]n[4]) × × × × × × × × × × × × × × × × ha × × × × × × × × × × × × × × × her bergia *ok* letu × spurde þenna m*ann* at nafne × × × eite Odde. Þ*ormodr* spurde huad m*anna* × × × Odde seg*ir* h*ann*. Ek er ein*n* gongv m*adr* fast × ää fotum *ok* er kalladr Lusa Odde × × × unar laus m*adr* *ok* ei*gi* all lygen*n* nockud

Bl. 15b, umiddelbar fortsættelse af det foregaaende.

× × hef × × iafnan gott af godum maunnum eda huad heit*ir* þu segir Odde. Ek heite Torradr seg*ir* h*ann*. Odde spurde huad m*anna* erttu Tor radr. H*ann* s × × × × × em einhleypingr eda huortt × × × u eiga kaup uid mig Odde su*ar* × × × × × ää[5]) ek t*il* kaupa e*da* hueriu ui × × × × × × × × × aup. Tor radr s*varar* ek uillda kau × × × × er haufn þína. Odde s*varar* eigi þarfttu at spo × × ×

[1]) *Utydeligt.* — [2]) *Af* m-*et ses nu blot den første lodrette streg, resten afskaaret.* — [3] an — all *udgør sidens nederste linje, her er blot det allerøverste af bogstaverne tilbage.* — [4]) *Mgl.* — [5]) *Delvis bortskaaret men sikkert.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

mig. Torradr *svarar eigi* spotta ek þig × × × × × fa þier kapu*n*a *er* ek er i en þu sk × × × fa mier ueriu*n*a *ok* f*a*ra sende f

× × × × × × × . . . . × × × × × × × n er Tor r × × nefndeztt *ok* h*a*nn skiptte ui*d* þig × × er hofnum. E*igi* byd ek þi*er* fleire × × rende. Skallttu þa eignaztt × × puna ef þu kemr þessu ti*l* lei × ar i kuelld. Odde *svarar eigi* er allaudu

Bl. 14 b, umiddelbar fortsættelse af det foregaaende.

Hoved-teksten 170².

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

III. **Stykker af R-haandskrifterne.**

Þormóðr kom til Óláfs konungs.

(Jfr. noterne s. 128[11–13], 128[15]—129[20] og 130[7–8].
Teksten efter R, varianter fra r).

Nú skal segja frá Þormóði, at hann unði lítt eptir víg Þorgeirs fóstbróður síns, ok þótti ei vænt til hefnda. Tekr sér far um sumarit ok fór utan með þeim manni, er Hárekr hét. Þeir tóku eyjar nǫkkurar. ok lágu þar um stund. Þat var einn dag, at til eyjanna kómu skip nǫkkur, ok lǫgðu allnær kaupskipinu. Var þar kominn Óláfr konungr, ok hafði komit at austan ór Vík. Menn fóru af skipi konungs ok á kaupskipit ok spurðu tíðinda, eðr hvat íslenzkra manna þar væri á skipi þeira, er konungi ætti landaura at gjalda. Hárekr sagði, at þar var maðr íslenzkr, sá er eigi hafði fyrr komit til Nóregs, ok vísuðu til Þormóðar. Þormóðr sat á kistu einni, er stóð hjá húðfati hans, ok hafði ǫxi eina í hendi. Konungsmenn viku til hans, ok spurði einn, hverr hann væri. Hann sagðiz vera íslenzkr ok heita Þormóðr. „Þú munt fá mér í hendr landaura þá, er þú átt konungi at lúka.“ Þormóðr svarar: „Eigi mun ek lúka neina landaura, en konungr mun hafa hvat er hann vill, þá er ek kem fyrir hann“ „Þú skalt lúka víst fyrri,“ segir hann. „Lúka ef ek vil,“ segir Þormóðr, „ok ei þér.“ Bragðavaðmál lá í húðfati

Overskriften (Þormóðr—konungs) *er tilsat af udgiveren.* — 6. kómu: siglðu. — 13. vísuðu: vísaði. — 19. ek: þér *lf.* — 20. neina: nǫkkura.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Þormóðar. Sá tók vaðmálit ok mælti: „Þetta mun ek hafa fyrir landaura skuldina," ok sneri í brott. Þormóðr stóð upp þegar ok hjó í hǫfuð honum, svá at konungsmaðr dó þegar. Sneri Þormóðr þegar í brutt, en menn vildu at honum ok grípa hann. Þormóðr lét beraz at víginu, ok hljóp af því á konungs skip, ok gengr þá aptr í lyptingina ok fell til fóta konungi ok mælti: „Allt á guðs valdi ok yðru herra," segir hann. Konungr mælti: „Hví ferr maðr þessi svá, eða hverr er hann?" Þá koma menn ok segja konungi vígit. Konungr spyrr: „Hvert er nafn þitt?" Hann svarar: „Þormóðr heiti ek." Konungr mælti: „Ertu kallaðr Kolbrúnar-skáld?" „Svá er víst, herra;" segir hann. „Vartu svarabróðir Þorgeirs Hávarssonar?" „Já," segir hann. Konungr mælti: „Njóta skaltu hans at, því at þú skalt þiggja líf, með því at þú komt þó á minn fund. En þat skaltu vita, at mjǫk þykki mér misboðit í drápi hans, ok þakkir kynna ek þér fyrir, ef þú vildir hefna hans, ok ver með oss vel kominn. Þormóðr kvað þá vísu:

Verset er nr. 19 i udgaven, s. 129.

„Skil ek," kvað konungr, „hvat þú munt hafa ætlat, ok mun vera mikit at þér. Skaltu taka nafnbót þá, sem haft hefir Gjafaldr, ok starfa. Eða hversu gamall maðr ertu, eða hversu marga menn hefir þú drepit." Þormóðr kvað þá vísu:

Verset er nr. 38 i udgaven, s. 227.

Konungr mælti: „Mikit er þat, ok er þó eigi sýnt, at þú látir hér staðar nema." Þormóðr gerðiz nú hirðmaðr Óláfs konungs, ok var með konungi ok virðiz vel. Hann var lǫngum ókátr ok hljóðr.

1. Sá: sjá. — 6. af: *Saal. r*, at *R.* — 8. Allt: veri *tf. foran.* — 10. Hví: Því. þessi svá: *Saal. r, omv. R.* — 12. Hann svarar *ul.* — 13. Kolbrúnar-: -brúna. *I R er navnet forkortet* Kolbr. — 18. mjǫk: mik. — 20. fyrir *ul.* — 25. Gjafaldr: Gjafaldi.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Et stykke hentet fra Olafssagaen, jfr. note s. 215⁷⁻¹³.
(Teksten efter R, varianter fra r, Th).

Eptir þetta mælti konan, sú er vatnit vermði, ok bað hann sækja sér við. Hann gerði svá. Hon mælti þá: „Hví ertu svá fǫlr, ok er ei hér allt vandalaust, er sárr maðr stendr hér.“ Þá kvað Þormóðr vísu:

Verset er nr. 39 i udgaven, s. 231.

Þormóðr hafði gullhring á hendi sér, er Óláfr konungr hafði gefit honum. Ok þat sá maðr sá er þá kom í hlǫðuna, ok var af bónda liði. Hann mælti: „Áttu hringinn,“ segir hann. „Því fer ek með,“ segir Þormóðr, „eða viltu þiggja?“ „Já,“ segir sjá, ok gekk at Þormóði, ok vildi taka við hringinum. Þormóðr rak saxit í gegn um hann. Þá mælti konan við Þormóð: „Viltu eta graut þenna, er ek hefi til þess gert, at vita hvárt menn hafa holsár?“ Þormóðr svarar: „Ekki hefi ek grautarsótt, ok líttu nú á sár mín.“ Hon sá ǫrina, er inn stóð, ok kunni eigi at fá hana í brott. Þá mælti Þormóðr: „Fá mér spennitǫngina, ok mun ek freista, at ek nái í brott ǫrinni.“ Hon tók tǫngina ok fekk honum. Hann tók við, ok spenti á ǫrvarskaptit, ok dró út ǫrina ok leit á. Hann mælti: „Vel hefir konungrinn alit oss í vetr, er þessum karli er hvítt um hjartarætr.“

8. sér *ul. r, Th.* — 11. hringinn: maðr *tf. r, Th.* — 14. Þormóðr: en *tf. foran r, Th.* — 15. er *mgl. i R, men findes i r, Th.* 21. *Slutningen af R (142) fra og med* Hon, *er skrevet med nyt blæk.* — 21—25. Hon—hjartarætr: Þá tók Þormóðr gullhring af hendi sér ok gaf lækninum, bað hana slíkt af gera, sem hon vildi: „En góðr er nautrinn,“ segir hann, „Óláfr konungr gaf mér hring þenna í morgin.“ Síðan tók Þormóðr tǫngina ok kipti á burt ǫrinni. En á ǫrinni váru krókar, ok lágu þar á tágar af hjartanu, sumar rauðar, en sumar hvítar, gular ok grænar. Ok er hann sá þat mælti hann: „Vel hefir konungrinn alit oss; hvítt er þessum karli um hjartarætr“ *r, Th.*

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

REGISTER.

1. Personnavne.

Álfr ór Dǫlum, 4, 5.
Ari Óláfsson (Másson), 5.
Ari Þorgilsson, 8, 107, 131.
Árni Helgason, *biskop til Skálholt*, 88.
Áslaug Sigurðardóttir Fáfnisbana, 5.
Ásmundr hærulangr (hæri-) 39, 41.
Atli Úlfsson, 5.

Bergfinnr, *kong Olafs hirdmand, ogsaa kaldet* Þorfinnr, 98.
Bersi Halldórsson, *fader til* Þormóðr Kolbrúnarskáld, 4, 7, 18, 31, 42, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 64, 66, 70, 75, 76, 95, 129.
Bjarni, smiðr, Grænlendingr, 147, 150—55, 157, 163—69, 173—77, 185—92, 201, 232—34.
Bjarni Skúfsson, 44—49, 218.
Brúsi, *jarl*, 96.
Butraldi. *en* einhleypingr, 32—38.
Bǫðvarr Þórdísarson, Grænlendingr, 147, 167, 170, 177—78, 181, 183, 184, 192, 193, 194, 200.

Dagr Hringsson, 212, 228—30. Dagshríð, 210, 216.

Egill, *se* Fífl-Egill.
Eyjólfr í Óláfsdal, 104, 128, 131—38.

Falgeirr Þórdísarson, Grænlendingr, 147, 165, 167, 170—73, 175, 177, 186, 203.
Fífl-Egill, Grænlendingr, 154—62, 186—88, 233—34.
Finnr Árnason, *norsk høvding*, 226, 228.

Gamli, Grænlendingr, 175—76, 178—86.
Gautr Sleituson, 49—50, 101, 107—12, 115—16.
Gestr (Helgu-Steinarr), 140—45, 147, 198—200, 204.
Gjafaldr, *kong Olafs hirdmand*, 237.
Glúmr í Arnardal, 67.
Grettir Ásmundarson, 2—3, 39, 220.
Grima, læknir, grænlenzk, 175—86.
Grima í Ögri, 52—65, 71.
Grimr, *en Islænding hos kong Olaf*, 202—03.

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Grímr í Vík, *se* Þorgrímr.
Guðmundr enn ríki, 131.

Hámundr, Grænlendingr, 147.
Haraldr Sigurðarson, *senere konge*, 212, 216.
Hárekr, *dansk viking*, 223—25.
Hárekr, farmaðr, 236.
Hávarr Kleppsson, *Torgeirs fader*, 3—4, 7—10, 12, 14, 18.
Helgi selseista, 101—03, 107, 117—18.
Helgi Snorrason, 79, 84—86.
Helgu-Steinarr, *se* Gestr.
Hildr Þorsteinsdóttir, *moder til* Álfr ór Dǫlum, 5.
Hjǫrleifr konungr, 5.
Hlenni at Márskeldu, 218.
Hringr, *Nordmand*, 212.
Hrútr af Viggium, *Nordmand*, 207.
Hækils-Snorri, 77—84.
Hǫgni enn hviti Ótryggsson, 5.

Illugi enn svarti Arason, 4, 5, 43—44, 49, 91—95, 98—99, 101—03, 106—07, 113, 118, 127—28, 130, 218.
Ingjaldr Fróðason, 5.
Ingólfr, stýrimaðr, 62—65.
Ingólfr sviðinn, 19, 23, 24, 26, 29.

Jókell (Jǫkull), stýrimaðr, 100.
Jǫðurr Klængsson, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.

Kálfr í Garpsdal, 104, 106—07, 117—18, 127, 130, 131, 133, 135.
Kárr, Grænlendingr, 192—94.
Katla í Arnardal, 66—70.
Kimbi, *Nordmand*, 213—15.
Kjartan Óláfsson, 1.
Knútr konungr enn ríki, 221—25.
Kolbakr, þræll, 53—64.

Ljótr Þórunnarson, Grænlendingr, 148, 189—92, 194, 199, 200, 204.
Loðinn þræll (verkstjóri) í Brattahlíð, 148—54, 203, 232—33.
Lúsa-Oddi, Grænlendingr, 169—71, 173—74, 234—35.

Magnús Gizurarson, *biskop til Skálholt*, 88.
Már, austmaðr, 122—23.
Már Atlason, 5.

Óblauðr Hjǫrleifsson, 5.
Oddi, *se* Lúsa-Oddi.
Óláfr Haraldsson, konungr, enn helgi, 1, 4, 51, 77, 83, 86—87, 89—90, 97—99, 108, 109, 128—30, 138—39, 146, 153, 163, 172, 176, 196, 197—99, 202—16, 217—18, 225—28, 233, 236—37, 238.
Óláfr pá Hǫskuldsson, 1.
Óláfr enn hviti Ingjaldsson, 5.
Ótryggr Óblauðsson, 5.

Páll postuli, 201.
Pétr postuli, 201.

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Remus, 201.
Rómúlus, 201.
Rǫgnvaldr Brúsason, 96, 97.

Sighvatr skáld, 209.
Sigrfljóð, *enke, bosiddende paa en gaard i* Jǫkulsfirðir, 19, 20, 21, 22, 23, 27, 28, 29, 30.
Sigriðr á Hamri, grænlenzk, 148, 188—92, 201—02.
Sigriðr, *trællen Lodins samleverske*, 148—50.
Sigurðr, *kong Olafs biskop*, 226.
Sigurðr Fáfnisbani, 5.
Sigurðr ormr í auga, 5.
Sigurðr Sigriðarson, Grænlendingr, 148, 189—92, 200, 201.
Skúfr, farmaðr, Grænlendingr, 130, 138—47, 150—55, 157, 162, 163—69, 173—77, 185—92, 199—202, 233—34.
Skúfr í Hundadal 44—49.
Skúmr (Skúfr) sauðamaðr í Hundadal, 44, 46—49, 218.
Snorri á Hvítstǫðum, *se* Hækils-Snorri.
Steinarr (Helgu-), *se* Gestr.
Steinólfr í Garpsdal, 104, 106, 117—18, 127, 130, 131, 133, 135.
Styrr Þorgrimsson (Víga-), 1.

Torfi bǫggull, 218.

Úlfr enn skjálgi Hǫgnason, 5.

Vegglágr (Veg-), smiðr, 87—88, 90, 92—96.
Vermundr enn mjóvi Þorgrimsson, 1, 2, 6, 7, 19, 23, 27—32, 34.

Þóra Sigurðardóttir, 5.
Þórarinn loftunga, 222, 224.
Þórarinn ofsi Þorvaldsson, 113—17, 118—26, 131.
Þorbjǫrg kolbrún Glúmsdóttir, 66—77,
Þorbjǫrg hin digra Óláfsdóttir, 1—3.
Þorbrandr Ingólfsson, Sviðinsstǫðum, 19, 23—27, 29.
Þórdís Grímudóttir, 52—56, 70—75, 77.
Þórdís í Óláfsdal, 104—05.
Þórdís Einarsdóttir, *Torgrim trolles søster*, 147, 170, 177—85. 192—97.
Þórðr Þórdísarson, Grænlendingr, 147, 170—71, 203.
Þórelfr Álfsdóttir, *moder til* Þorgeirr Hávarsson, 4, 14, 15, 16.
Þorfinnr, *jarl*, 96.
Þorfinnr, *kong Olaf den helliges hirdmand, ogsaa kaldet* Bergfinnr, 86—87.
Þorgeirr Hávarsson, 1, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20—27, 29, 30, 31, 32, 33—52, 77—101, 104, 106—26, 128—31, 135, 139, 158, 163, 166, 198, 202, 217—21, 227, 236, 237.
Þorgeirr hóflausa, 104, 128, 131—32, 136—38.
Þorgerðr Álfsdóttir, *moder*

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

til Þorgils *paa Reykjahólar*, 5.
Þorgerðr, *moder til* Þormóðr Kolbrúnarskáld, 4.
Þorgils Arason, á Reykjahólum, 4, 5, 8, 11, 17, 43—50, 91—93, 107, 118, 131, 134, 219, 220.
Þorgils Másson (Mágs-), 39—41, 49, 50.
Þorgrímr (Grímr) i Vik, Grænlendingr, 147, 197—99.
Þorgrímr trolli Einarsson, *grønlandsk høvding*, 113—26, 138, 147, 148, 154—67, 176, 203, 204.
Þórir, austmðr, 122—24.
Þórir at Hrófá, 86—91, 98.
Þorkell í Gervidal, 32—35.
Þorkell Leifsson, *grønlandsk høvding*, 146—54, 178, 180—85, 201, 233.
Þorkell Þórdísarson, Grænlendingr, 147, 170—71, 203.
Þormóðr Kolbrúnarskáld Bersason, 1, 4, *fostbroderskab med Torgeir* 5—8, 14, *Ingolf og Torbrands drab* 18—27 og 29—31, 37, *Torgils Mássons drab* 38—41, *bruddet imellem fostbrødrene* 42—44, 48, *kærlighedseventyr med Tordis og Torbjørg kolbrun m. m.* 52—77, 83, 90, *Tormod hjælper Veglag* 95—96, 97, 111, 114, 120, 122, 123, *rejser til Norge og kommer til kong Olaf* 128—30, *rejser til Grønland* 138—47, *ophold i Grønland og hævn efter Torgeir* 148—200, *Tormod kommer fra Grønland til Norge* 202, *hos kong Olaf* 202—09, *Tormod deltager i Stiklestadslaget og dør* 209—16. *I tillæggene:* 217, *sammen med Torgeir* 219—21, *hos Knud den Store* 221—25, *kommer til kong Olaf* 226—28, *giver raad til Dagr Hringsson* 228—30, *taler med en kvinde som bringer de saarede mænd mælk* 230—31. — *Ophold i Grønland* 232—35. — *Tormod kommer til kong Olaf* 236—37, 238.
Þórr (*guden*), 181, 184.
Þorsteinn Egilsson, 85—86.
Þorsteinn Kuggason, 39, 41, 44.
Þorsteinn enn rauði Óláfsson, 5.
Þórunn Einarsdóttir, *Torgrim trolles søster*, 147, 189—90, 192—93, 200.

Önundr, nautamaðr í Garpsdal, 138.

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

2. Stednavne.

Herunder folkenavne og navne paa bestemte egnes indbyggere.

Forkortelser: A. = Arnæssyssel, Bgf. = Borgefjordssyssel, Bst. = Bardestrandssyssel, D. = Dalasyssel, Ef. = Øfjordsyssel, Hv. = Hunevandssyssel, Isf. = Isefjordssyssel, M. = Myresyssel, NÞ. = Nordre Tingøsyssel, Snf. = Snefjeldsnæssyssel, Str. = Strandasyssel.

Akranes (Nes), Bgf., 4, 8, 9.
Álptanes, 4.
Arnardalr (Arnardalir), Isf., 66, 67, 69, 71, 72.
Arnarfjǫrðr (Bst. & Isf.), 63.

Barðastrǫnd, Bst., 63, 131.
Berufjǫrðr, Bst., 135.
Bolungarvík (Bulungar-), Isf., 66.
Borgarfjǫrðr, Bgf. & M., 132.
Borgarfjǫrðr, *herred*, Bgf. & M., 7, 11, 49, 51, 78.
Brattahlíð, *i Grønland*, 146, 147, 148, 178. 180, 185, 200.
Breiðafjarðardalir (*Dalasyssel*). 44.
Breiðifjǫrðr, 11, 17, 33, 51, 107.
Bǫggullækr, D., 218.

Dalir = Breiðafjarðardalir (*Dalasyssel*), 44, 45.
Danmǫrk, 51, 201, 221. Danir 51.
Drífandi, Bst., 41.
Dyrðilmýrr (Tyrðilmýrr), Ísf., 4.
Dǫgurðarnes, D., 132.

Einarsfjǫrðr, *i Grønland*, 147, 148, 155, 167, 170, 179, 187, 188, 200. Einarsfirðingar, 183.
Eiriksfjǫrðr, *i Grønland*, 145, 146, 155, 167, 175, 178, 179, 192.
England, 50.
Eyjafjǫrðr, Ef., 126, 131.

Flói, M., 43, 52.

Garðar (Garðaríki). 205, 230.
Garðar, *i Grønland*, 155, 174.
Garpsdalr, Bst., 104, 106, 131, 132, 133, 135, 136.
Garpsdalsá, Bst., 137.
Gervidalr, Isf., 32, 36.
Gilsfjǫrðr, Bst., 41, 42, 134.
Gláma, Isf., 63.
Glámuheiðr, Isf., 63.
Gljúfrá, M., 78.
Grímsárós, Bgf., 128.
Grunnafjǫrðr, Bgf., 9.
Grænland, 117, 126, 130, 139, 141, 144, 145, 146, 150, 166, 167, 177, 186, 192, 198, 203, 204, 205. Grænlendingar, 146, 156, 174, 200, 204.
Gufufit (-fitjar), M., 85—86.
Gufumýrar = Gufufitjar, M., 86.

Hafnarfjǫll, Bgf., 14.
Hálogaland, 128.
Hamarr (á Hamri), *i Grønland*, 148, 188, 190, 191.
Hávarsstaðir, Bgf., 7, 14.
Hávarstoptir, Bgf., 7.
Hólar, Bst., *se* Reykjahólar.

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Horn, Isf., 219.
Hraunhǫfn, NÞ., 101, 107. 112, 118, 126, 127, 135.
Hrófá, Str., 86, 88.
Hundadalr, D., 44, 45, 46, 49.
Hvassafell, D., 219.
Hvítá, Bgf. & M., 11, 77, 78. Hvítáróss, 128.
Hvítstaðir, M., 77, 79, 85.

Írland, 50, 98, 99. Írar 50.
Ísafjǫrðr, Isf., 20, 27, 66.
Ísafjǫrðr (*bygd*), Isf., 1, 2, 5, 7, 8, 10, 18, 30, 31, 38.
Ísland, 1, 11, 42, 51, 52, 64, 87, 95, 100, 105, 131, 132, 164, 202, 203, 207, 217, 220, 227, 231. Íslendingar, 152, 232.
Íslandshaf, 116.

Jǫklakelda (Jǫkuls-), Isf., 3.
Jǫkulsfirðir, Isf., 20.
Jǫkulsfirðir (*bygd*), Isf.. 19, 28.

Króksfjǫrðr, Bst., 134, 135.

Langá, M., 85.
Langanes, *i Grønland*, 147—48, 189, 190, 192.
Langeyjar, M., 85.
Langidalr (Langár-), Isf., 31, 95.
Latransborg (Latran, Latera), *en del af byen Rom*, 201.
Laugaból, Isf., 31, 42, 54, 55, 65, 70, 73, 95. 221.
Laugadalr, Isf., 31, 65, 95.
Laxárdalr, D.. 46.
Lófót (Lafun, Ofoten), 128.
Lækjamót, Hv., 39.
Lǫgberg *(Lovbjerget)*, A., 220.
Lǫngunes, *i Grønland*, 147. 170, 177, 179, 182, 183, 189, 192, 193, 200.

Márskelda, D., 218.
Melr (á Mel) = Hvítstaðir, M., 79.
Melrakkaslétta, NÞ., 101, 106, 128. Sléttukarlar, 127.
Miðdalir, D., 45.
Miðfjǫrðr, Hv., 101.
Mjósund, D., 218.
Mýrar, M., 79.

Nes, Bgf., *se* Akranes.
Norðrá, M., 43, 52, 78.
Nóregr, 1, 51, 65, 97, 98, 101, 102, 130, 132, 163, 201, 202, 205, 217, 228, 236. Norðmenn, 217.

Óláfsdalr. D., 104, 128, 133, 134.
Orkneyjar, 96.

Reykjahólar, Bst., 4, 8, 11, 18, 38, 43, 44, 51, 78, 87, 90—91, 93—94, 96, 101, 103, 106, 133, 134, 220, 221.
Reykjanes, Bst., 4, 5, 17, 18, 31, 44, 95, 133, 135.
Róm (Rómaborg), 201.

Sauðafell, D., 45.
Saurbær, D., 45, 218.
Seljaeyrar, Bgf., 50.
Skálaholt, *bispesæde*, A., 88.
Skeljabrekka, Bgf., 8, 9, 11, 16.
Skógarstrǫnd, Snf., 78.

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Skotland, 96.
Slétta, *se* Melrakkaslétta.
Smiðjuholt, M., 52.
Snorratóptir á Hvítstǫðum, M., 79.
Snæfellsjǫkull (jǫkullinn), Snf., 132.
Steingrímsfjǫrðr, Str., 86, 87.
Stiklastaðir, *i Norge*, 206, 207, 209, 213.
Stokkahlaðir, Ef., 126.
Stokkanes, *i Grønland*, 146, 150, 151, 154, 167, 169, 170, 173, 177, 186, 188, 233.
Strandir, Str. & Isf., 19, 20, 23, 31. 38, 39, 41, 42, 219, 221.
Straumfjǫrðr, M., 132.
Sviðinsstaðir, Isf., 19, 24.
Svínadalr, D., 218.
Svíþjóð, 230.

Tyrðilmýrr, *se* Dyrðil-.
Vaðill, Bst., 62, 63, 87, 95, 100, 128, 131, 221.
Vatnsfjǫrðr, Isf., 1, 19, 27, 28, 32, 34.
Veradalr, *i Norge*, 205.
Víðidalr, Hv., 39.
Vík, *i Grønland*, 147, 192, 193, 197, 199.
Vík (Víkin) *i Norge*, 236.
Vindland, 51.

Þingvǫllr, *altingsstedet*, A., 118.
Þorgeirshróf, M., 78.
Þormóðarhellir, *i Grønland*, 167.
Þrándheimr, 205. Þrændir, 205.
Þykkvaskógar, D., 45.

Ögr, Isf., 52, 53, 54, 55, 56, 59, 62, 63, 65, 70, 71, 72, 73.
Ögrsvatn, Isf., 54.
Ögrsvík, Isf., 54.

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

TRYKFEJL.

s. 61 *l.* 13: gangnvert, *læs* gagnvert.
» 61 » 17: averka hond, *læs* averka a hond.
» 66 » 11 (*note*): -hava, *læs* -hafa.
» 104 » 8: var vfostbrœðr, *læs* varv fostbrœðr.
» 109 » 8: af, *læs* at.
» 116 » 3: Þorgeirri, *læs* Þorgeiri.
» 148 » 5 (*note*): iegi, *læs* eigi.
» 148 » 8 (*note*): Viðregn, *læs* Viðreign.
» 149 » 9 (*note*): sjer, *læs* sér.
» 156 » 4 *fra neden* (*noteapparatet*) svara, *læs* svarar.
» 232 » 7 *i marginen*: 13 b, *læs* 13 a.

Paa s. 127 mangler følgende variant: *l.* 8 tungan: þeim sýndiz augun hræraz í hǫfðinu ok svá tungan *tf. F.*

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA

RETURN TO ➡ **CIRCULATION DEPARTMENT**
202 Main Library

LOAN PERIOD 1 **HOME USE**	2	3
4	5	6

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS
1-month loans may be renewed by calling 642-3405
6-month loans may be recharged by bringing books to Circulation Desk
Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

JUN 16 1982

RET'D JUN 8 8 1982

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
FORM NO. DD6, 60m, 12/80 BERKELEY, CA 94720

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

M248640 PT7269 F5T4

Fóstbroeðra saga. Icelandic.

M248640

PT7269
F5T4

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C051069465

Digitized by Google

Original from UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF CALIFORNIA